

The TATAMI GALAXY

TRUYỆN
KỶ
PHONG
BỐN
CHUỖ
RƯỢI

Tomihiko Morimi

Nguyễn Dương Quỳnh dịch

Đỗ Nguyên hiệu đính

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

hikari

ebook©hotaru-team

Tomihiko Morimi

The Tatami Galaxy

~ Truy ền Kỳ Phòng Bốn Chiều Rưởi ~

Người dịch: Nguyễn Dương Quỳnh

Hiệu đính: Đỗ Nguyên

Phát hành: Thái Hà

Nhà xuất bản Thế Giới 2018

Tôi là một thằng sinh viên năm ba u tối. Mặc dù lòng mơ tưởng cuộc đời đại học màu hồng, nhưng hiện thực hầu như khác xa. Bị thằng bạn xấu Ozu lôi kéo dụ dỗ, bị con người tự do tự tại bí ẩn là sư phụ Higuchi đưa ra những yêu cầu vô lý, chẳng thể cùng người thiếu nữ cô độc Akashi gần gũi. Ước gì, có thể quay lại thời năm nhất đại học để làm lại cuộc đời sinh viên! Và thế là giữa bốn thế giới song song lơ lạc chân vào, mở ra câu chuyện kỳ quặc lạ lùng, có chút say sưa thời thanh xuân tuổi trẻ. (Người bình: Sato Tetsuya)

TOMIHIKO MORIMI

Sinh năm 1979 ở Nara. Tốt nghiệp khoa Nông học ở đại học Kyoto và tốt nghiệp thạc sĩ khoa Nghiên cứu Nông học ở Đại học Doshisha. Tác phẩm đầu tay “Tháp mặt trời” được nhận Giải thưởng lớn dành cho Tiểu thuyết Kỳ ảo Nhật Bản năm 2003. Tác phẩm “Đạo bước phố đêm” được Giải thưởng Yamamoto Shugoro năm 2007, tác phẩm “Lộ trình Cánh cụt” được Giải thưởng lớn cho Tiểu thuyết Khoa học viễn tưởng Nhật Bản. Những tác phẩm khác bao gồm “Chuyện kể hồ ly”, bản mới của “Chạy đi Melos và bốn chuyện kể khác”, “Gia đình Uchoten”, “Kỹ thuật viết thư tình”, “Kính vạn hoa Yoiyama”, “Ký sự mắt thấy tai nghe trong vương quốc bốn chiều rươi”, “Chuyện phiêu lưu của gã lười thánh thiện”.

TRUYỆN THỨ NHẤT

Chuyên gia phá bĩnh tình yêu của truyền kỳ phòng bốn chiếu rưỡi

Cho đến mùa Xuân năm thứ ba, tôi đã tiêu tốn hai năm đầu đại học chẳng làm được đi đâu gì có ích.

Tôi không màng tới chuyện chuẩn bị cho bản thân để trở thành một nhân lực triển vọng cho xã hội, như chú trọng giao kết lành mạnh với người khác giới, nghiêm túc học hành hay rèn luyện sức khỏe. Thay vào đó, tôi đã xoay xở được cách hoàn toàn cô lập mình với người khác giới, bỏ bê học hành và chẳng màng rèn luyện sức khỏe. Chuyện này đã xảy ra như thế nào vậy?

Chúng ta phải tra khảo người chịu trách nhiệm về đi đâu này. Thủ phạm ở đâu đây?

Cá tính tôi không phải sinh ra đã vậy đâu.

Khi mới sinh ra đời, tôi trong sáng thuần khiết, hồn nhiên đáng yêu như Hikaru Genji^[1] thuở thiếu thời, với nụ cười ngây thơ làm cả quê nhà bừng lên trong ánh sáng thương yêu. Chuyện gì đã xảy ra với cái tôi hiện giờ của tôi vậy? Mỗi lần nhìn vào gương tôi đều tự cảm thấy căm ghét. Sao mà lại sa ngã tới mức này? Có phải là do quả báo nghiệt duyên tích tụ không?

Có người nói rằng đây là do tôi vẫn còn trẻ, hoặc con người ta vẫn còn có thể thay đổi nhiều lắm.

Ý kiến ngu ngốc đó thực sự tồn tại ư?

Thành ngữ nói rằng: “Nhìn đứa trẻ lên ba, đoán được lúc về già.” Năm nay, tôi đã hai mươi một tuổi rưỡi, là một thanh niên oanh liệt sống trên đời cũng gần một phần tư thế kỷ, cố gắng thay đổi bản thân thì có ích gì chứ?

Nếu như ta cố gắng vặn méo thứ gì đó đã thành hình rồi, cuối cùng sẽ chỉ làm gãy nó mà thôi.

Tôi chỉ có thể tiếp tục sống cuộc đời này bằng cái tôi của mình. Đó là sự thật không chối cãi được.

Đó là quan điểm tôi không định thay đổi.

Nhưng thật tình là đi đâu đó làm tôi thấy buồn.

Người ta nói rằng, kẻ nào dám phá bĩnh tình yêu của người khác thì kết cục sẽ bị ngựa đá chết. Vì thế, tôi không bao giờ dám đến gần trường đua biệt lập của câu lạc bộ Đua ngựa ở đâu phía Bắc trường đại học. Nếu tôi dám bén mảng đến trường đua, lũ ngựa hằn sẽ hóa điên, nhảy ra khỏi chuồng dẫm tôi nát bét, chỗ thịt da nhão nhoét còn lại chắc chẳng đáng nhìn lên thành sukiyaki^[2] mà ăn nữa. Vì cùng lý do, đội cảnh sát cưỡi ngựa của Kyoto cũng khiến tôi kinh hãi.

Để giải thích chuyện tại sao tôi sợ ngựa như vậy, thì nguyên do là tôi nổi như cùn với biệt danh chuyên gia phá bĩnh tình yêu, đối với cả những người thân quen cũng như những ai xa lạ. Là thần cupid đen tối trong bộ áo khoác tử thần, tôi vung rìu lên thay vì bắn ra mũi tên ái tình, tôi phá bỏ không thương tiếc những sợi tơ hồng định mệnh quấn quýt xung quanh như cảm biến hồng ngoại. Nước mắt của thiện nam tín nữ bị tôi làm hại chắc đã đầy sáu bồn tắm gỗ rồi.

Tôi biết đó là đi đâu tàn nhẫn ghê gớm lắm.

Khi sắp vào đại học, tôi cũng run lên vì phấn khích với viễn cảnh màu hồng được giao tiếp với người khác giới. Vài tháng đầu sau khi nhập học, tôi còn tự nhủ với mình một cách mạnh mẽ thái quá rằng: “Mình sẽ không hành xử như lũ cục súc, mà phải là thằng đàn ông chính trực đang hoàng, tốt đẹp cao nhã, hẹn hò với những thiếu nữ thuần khiết xinh đẹp.” Rốt cuộc, tôi chỉ toàn thấy cảnh những nam thanh nữ tú vứt bỏ hết lý trí mà mù quáng quấn lấy nhau.

Chẳng biết từ khi nào, quyết tâm ngày xưa đã mất, tôi trượt dài thành một thằng bệnh hoạn mới nghe tiếng dây tơ hồng đứt phứt đã cảm thấy một nỗi khoái cảm không diễn tả nổi thành lời. Đường tôi đi là con hẻm tắm tối đầy mảnh vụn dây tơ hồng lẫn nước mắt của các cặp thất tình. Kẻ đã lôi kéo tôi vào tuyệt lộ này chính là kẻ thù truyền kiếp và cũng là thằng bạn nối khố của tôi - một kẻ vô cùng xấu xa đáng phỉ nhổ.

...

Ozu học cùng năm với tôi. Tuy học chuyên ngành cơ điện tử bên khoa công nghệ, nhưng y lại chán ghét cả điện cơ, điện tử lẫn công nghệ. Kết thúc năm nhất, thành tích y thấp tới kinh người, học phần lấy được ít đến đáng thương, người khác nhìn vào không khỏi lo lắng y đi học làm cái gì thế. Nhưng bản thân y lại chỉ coi như gió thoảng ngoài tai.

Bởi vì ghét ăn rau dưa, toàn chén đồ ăn nhanh, nên sắc mặt y không khác gì một sinh vật bò ra từ nửa kia đen tối của mặt trăng, xấu xí ghê người. Nếu đi đêm gặp y, mười người thì tám người sẽ tưởng nhầm là yêu quái, hai người còn lại chắc chắn cũng là loài yêu quái. Y bắt nạt kẻ yếu, nịnh nọt kẻ mạnh, ngang bướng, ngạo mạn, lười biếng thành tinh, là tà ma rạch giới rơi xuống, học hành không thềm đếm xỉa, chẳng biết kiêu hãnh là cái chi, có thể lấy bất hạnh của người khác ra làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm. Y cơ hồ chẳng có điểm nào đáng khen. Nếu không gặp phải y, tâm hồn của tôi chắc chắn sẽ sạch sẽ hơn bây giờ rất nhiều.

Nghĩ đến đó, tôi lại thấy việc gia nhập vào câu lạc bộ Điện ảnh Misogi vào mùa Xuân năm nhất là một quyết định sai lầm.

...

Hồi ấy, tôi là một thằng năm nhất mới le lói vào đời. Tôi hồi ấy nhớ đến cảm giác phơi phới cùng với những chồi xanh tươi mơn mơn phủ đầy trên tán anh đào đã văn hoa.

Sinh viên mới vào trường mà đi lang thang trong khuôn viên thế nào cũng bị thiên hạ nhét truyện đơn chiêu mộ đầy tay, tôi đã cực kỳ choáng váng ôm đống truyện đơn với lượng thông tin vượt quá khả năng tiêu nạp của đầu óc. Nội dung cũng khá đa dạng, phong phú nhưng tôi hứng thú nhất với bốn tờ. Tờ rơi của “Câu lạc bộ Điện ảnh Misogi”, một tờ “Tuyển mộ đệ tử” khá dị thường, “Câu lạc bộ Bóng mền Honwaka” cùng với Tổ chức bí mật “Quán ăn Phúc Miêu”. Câu lạc bộ nào cũng có điểm mờ ám, nhưng chúng đều là cánh cửa dẫn vào cuộc sống đại học mới mẻ, lòng tôi tràn ngập tò mò. Cánh cửa nào hẳn cũng sẽ dẫn tới một tương lai thú vị, tôi thật là thằng ngốc hết thuốc nên mới nghĩ như vậy.

Tan học, tôi đi về hướng tháp đồng hồ của trường đại học, do khá nhiều đoàn thể câu lạc bộ đều chọn nơi đó làm nơi thuyết trình chiêu dụ thành viên mới.

Xung quanh tháp đồng hồ chật ních tân sinh viên với đôi gò má non tơ tràn ngập hy vọng vào tương lai, cùng với những đại diện câu lạc bộ đang lăm le chực chờ muốn vồ lấy họ làm con mồi, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Vô số cánh cửa dẫn đến kho báu “cuộc đời đại học màu hồng” hiện ra trước mắt, tôi cứ đi như kẻ u mê.

Tôi tìm thấy một nhóm sinh viên cầm bảng giới thiệu câu lạc bộ Điện ảnh Misogi. Họ thậm chí còn tổ chức trình chiếu phim chào đón tân sinh viên, và nhân tiện giới thiệu về câu lạc bộ. Bây giờ nghĩ lại, hồi đó tôi không nên đi theo đám người ấy. Lúc đó, tôi bị tui nó

ngon ngọt dụ dỗ: “Ở câu lạc bộ tui mình sẽ cùng nhau vui vẻ làm phim nhé”, trong lòng cũng muốn kết bạn với cả trăm người. Khi tôi quyết định gia nhập câu lạc bộ ngay ngày hôm đó, tôi đã định ninh cuộc đời sinh viên màu hồng của mình nằm ở đây rồi, mà quên phắt đi lý trí. Kể từ đó, tôi như lạc vào quỷ lộ, chẳng kết nổi bạn bè mà thù địch thì vô số.

Dù đã gia nhập câu lạc bộ Điện ảnh Misogi, nhưng tôi cực kỳ khó chịu vì không cách nào hòa nhập được với không khí yên ả êm thấm của nó. Mặc dầu tôi vẫn tự nhủ “Chắc chắn đây là thử thách phải vượt qua. Chỉ có cách ngẩng đầu ưỡn ngực đi tiếp trong bầu không khí tươi vui quái dị này, mình mới chinh phục được cuộc đời sinh viên màu hồng với những mỹ nữ tóc đen và cuối cùng có được toàn bộ thế giới.” Nhưng cuối cùng lại thất bại chổng vó.

Đúng lúc tôi bị dấn vào góc tường u tối, một kẻ mờ ám vô cùng với gương mặt đầy điểm xấu xuất hiện bên cạnh tôi. Có phải y là một sứ giả từ địa ngục mà chỉ những linh hồn nhạy cảm như tôi đây mới nhìn thấy được?

Ozu và tôi quen biết nhau thế đó.

...

Từ khi tôi và Ozu gặp nhau, thoát cái đã hai năm trôi qua.

Giờ đã là cuối tháng Năm năm thứ ba đại học rồi.

Trong căn phòng rộng bốn chiếu rưỡi tatami^[3] đáng yêu của mình, tôi và thằng cha đáng ghét Ozu đang ng ỡ nhìn nhau chăm chăm.

Tôi đang trọ tại một tòa nhà cho thuê gọi là Shimogamo Yuusuisou trong khu Shimogamo Izumigawa. Nghe nói trong thời kỳ hỗn loạn của Mạc phủ, tòa nhà này đã bị thiêu rụi một lần, sau đó được trùng tu sửa sang lại và giữ nguyên đến tận ngày nay. Nếu không có ánh đèn từ khung cửa sổ, nơi này chẳng khác gì nhà bỏ hoang. H ồi mới vào học, được Hội liên hiệp Sinh viên giới thiệu đến đây, tôi cứ ngỡ mình đã lạc vào Cửu Long Thành^[4]. Chỗ này hiện vẫn chỉ là ngôi nhà ba tầng bằng gỗ xập xệ như sắp đổ đến nơi, nói không ngoa ai ai nhìn thấy chắc cũng cho rằng nó sắp được liệt vào hàng di sản văn hóa chứ chẳng chơi, mà cũng chẳng khó gì khi tưởng tượng đến cảnh ngôi nhà bị đốt cháy rụi nhưng không ai thèm quan tâm. Gia đình nhà chủ sống ở một căn nhà lớn mé phía Đông cạnh tòa nhà chắc cũng thế thôi.

Đêm hôm đó, Ozu đến chơi chỗ tôi.

Hai đứa bọn tôi uống rượu trong không khí ảm đạm. Ozu vói: “Mày cho tao ăn cái gì coi.” Vì vậy, tôi dùng lò điện chiên ít chả cá. Y ngoạm đúng một miếng, r ồi giờ giọng được vói đòi tiên: “Tao muốn ăn thịt h ải hoi cơ”, “Tao muốn ăn lưỡi bò muối rắc hành”. Tôi tức đến sôi máu, gấp miếng chả cá nóng xèo xèo nhét vào miệng y, đến khi nước mắt ứa ra tôi mới tha cho y.

Đầu tháng Năm năm nay, toàn câu lạc bộ Điện ảnh Misogi đã thống nhất để chúng tôi chủ động rời đi sau hai năm làm nội bộ câu lạc bộ chuyển biến xấu. Tuy nói đã đi r ồi thì chuyện cũ như nước chảy qua cầu, nhưng tôi lại càng cố sức khuấy cho câu lạc bộ càng lúc càng đục ng ầu như nước sông Hoàng Hà.

Tôi và Ozu vẫn duy trì liên lạc, nhưng cả khi rời câu lạc bộ Điện ảnh Misogi thì y vẫn còn vô khối hoạt động khác. Nghe nói y có nhúng tay vào vài câu lạc bộ Thể thao và tổ chức khả nghi nào đấy. Đêm đó tới chỗ tôi chơi, y cũng chỉ là thuận đường ghé lại khi tới thăm một người khác sống ở tầng hai cùng khu nhà Shimogamo Yuusuisou mà thôi. Y gọi người kia là “Sur phụ” và đã hay lui lại thăm hỏi Yuusuisou từ h ồi năm nhất. Vốn dĩ mỗi ràng buộc đáng phỉ nhổ của tôi với Ozu cắt đứt cũng bởi vì chúng tôi ở cùng một câu lạc bộ, cùng ở trong tình cảnh bị d ẫn vào chân tường, y lại thường xuyên qua lại khu Shimogamo Yuusuisou này. Tôi hỏi y vị sự

phụ kia là thần thánh phương nào, Ozu chỉ cười tà dâm mà không nói. Chắc là loại sư phụ chuyên giảng những chuyện xằng bậy tục tĩu r ấ.

Dù tôi đã đoạn tuyệt quan hệ với câu lạc bộ Điện ảnh Misogi, nhưng hể có tin gì mới mẻ, Ozu đầu nhanh nhẩu r ả vào tai tôi khiến cho cơn cáu giận càng d ãn nén lại trong lòng. Vì chuyện nổi loạn cố thay đổi câu lạc bộ trước kia, có thể nói tôi đã phải vứt bỏ hết mọi danh dự, nhưng như lời Ozu, mọi sự hy sinh đầu là công cốc vì chuyện nội bộ trong câu lạc bộ hình như chẳng có gì thay đổi.

Cơn say càng làm lửa giận bùng bùng thiêu cháy ruột gan. Từ khi bị đá khỏi câu lạc bộ, tôi sống cuộc đời khổ hạnh chỉ quẩn quanh giữa nhà trọ với trường, ngọn lửa đen tối của tôi ngày càng phừng phừng lên. Ozu lại giỏi chọc ngoáy, càng đổ thêm dầu vào ngọn lửa đen tối ấy.

“Nè, tụi mình phá tanh bành lên đi.”

Ozu vừa nói vừa vắn vẹo cơ thể, trông như thứ sinh vật kỳ quái nào đó.

“Ừa.”

“Mày hứa r ấ đấy. Vậy, chi ầu mai, chuẩn bị xong tao sẽ tới.”

Nói xong, Ozu vui vẻ đi về

Tôi có cảm giác đã bị Ozu đưa vào tròng.

Tôi muốn nằm lăn ra đánh một giấc, nhưng đám du học sinh người Tàu ở phòng bên cạnh tụ tập om sòm khiến tôi ngủ chẳng nổi. Bụng cũng đang đói, nên tôi quyết định bò dậy khỏi đám chăn chiếu để đến tiệm “Ramen Mèo” kiếm chút gì ăn lót dạ. Tôi bước ra ngoài phố đêm.

...

Đêm đó, tôi đã gặp gỡ tay thần thánh gì đó sống ở tầng hai khu nhà trọ Shimogamo Yuusuisou.

Quán “Ramen Mèo” là một xe bán mì rong, có tin đồn chủ quán dùng mèo nấu nước dùng. Chẳng biết chuyện đó có thật hay không nhưng mùi vị của mì ở đây thì không gì sánh nổi. Tôi cảm thấy nếu lộ ra địa điểm của xe bán mì ấy thì không ổn lắm nên sẽ không viết ra đây. Chỉ tiết lộ là nó nằm ở đâu đó gần đền Shimogamo thôi.

Đêm khuya hôm ấy, khi tôi đang húp mì s ền sột, tâm trạng lắc lư giữa một bên hưởng thụ một bên bất an khi được thưởng thức thứ mùi vị tuyệt

vời thế gian không gì sánh bằng kia, thì một vị khách đến ngồi xuống bên cạnh tôi. Con người này có một phong thái vô cùng quái lạ.

Ông ta nhàn nhã mặc bộ yukata xanh đậm, chân đi guốc gỗ kiểu na ná mấy đôi Thiên cầu^[5] hay đi, cũng có chút cốt cách của tiên nhân. Ngược mặt lên từ tô mì, tôi liếc nhìn ông ta và nhớ ra mình đã vài lần bắt gặp con người bí ẩn này ở Shimogamo Yuusuisou. Tôi từng thấy dáng lưng ông ta bước lên những bậc thang kêu ken két của khu nhà trọ, từng thấy dáng lưng ông ta khi vừa tắm nắng trên sân phơi đồ vừa cắt tóc giùm cho một nữ du học sinh, cũng đôi lần bắt gặp ông ta đang rửa một loại trái cây bí ẩn nào đó ở bồn rửa chung. Đầu tóc ông ta bù xù tựa như vừa bị bão cấp tám oanh tạc, mặt dài đuồn như trái cà tím với đôi mắt vô ưu. Không rõ ông ta bao nhiêu tuổi rồi, nhìn như người trung niên, mà cũng có dáng vẻ của sinh viên. Nhưng tôi đây cũng không thể đoán ra ông ta là thần linh gì đó.

Ông ta dường như quen chủ tiệm mì, hai người vui vẻ tán chuyện. Khi bát mì tới nơi, ông hút mì lên sồn sột với tốc độ kinh người tựa thác Niagara chảy ngược. Trước cả khi tôi kịp ăn hết bát mì, ông ta đã uống cạn giọt nước cuối cùng. Quả là siêu phàm.

Sau khi ăn hết bát mì, ông ta quay sang nhìn tôi chằm chằm. Cuối cùng, ông thốt lên “Con” và bắt chuyện với tôi bằng một giọng nghiêm trang cổ kính.

“Con là người thuê nhà ở Shimogamo Yuusuisou hả?” Tôi gật đầu, ông ta mỉm cười tỏ vẻ rất hài lòng.

“Ta cũng ở Shimogamo Yuusuisou. Hy vọng được giúp đỡ.”

“Cảm ơn.”

Thấy tôi chẳng phản đối gì, ông ta không chút khách khí nhìn thẳng vào mặt tôi. Đã thế, ông ta còn gật gà gật gù “ừm, ừm” rồi lại lẩm bẩm “Là thế à, ta hiểu rồi” như thể thấy thuyết phục gì đó. Tôi vẫn còn đương ngà ngà say, nhưng thái độ thân thiết dị thường của người bên cạnh khiến tôi thấy khó chịu. Trong bụng thầm nghĩ, không lẽ đây là người anh trai thất lạc mười năm trước của mình sao? Nhưng tôi có lạc mất anh trai bao giờ đâu, mà thực ra tôi làm gì có anh trai cơ chứ.

Khi tôi dọn dẹp bát mì rồi đứng dậy, ông ta cũng rời đi theo, rồi dạo bước bên cạnh tôi như thể đó là đi đâu đương nhiên. Ông ta rút ra một điều xì gà, châm lửa rồi nhẹ nhàng nhả ra một bùm khói. Tôi rảo bước chân,

ông ta trông chẳng có vẻ gì vội vã nhưng đuổi tới cạnh tôi ngay được, quả giống như dùng tiên thuật.

Tôi còn đang nghĩ thầm: Cái của gì phiền toái thế này, thì ông ta chợt cất tiếng.

...

“Dù thế gian thường nói thời gian như bóng câu qua cửa sổ, nhưng bốn mùa cứ xoay vần như vậy thật khiến người ta phát bực. Ta đây cũng chẳng rõ đã bao năm tháng trôi qua kể từ buổi khai thiên lập địa đến giờ, nhưng cứ xem tình hình bây giờ thì chắc chưa được bao năm. Chuyện đáng kinh ngạc là con người lại có thể sinh sôi nảy nở nhanh đến thế trong một khoảng thời gian cực ngắn. Đã thế, họ còn luôn cố gắng từng ngày. Con người thật siêng năng học hỏi lắm. Đáng phục lắm. Bảo họ không đáng yêu là nói dối, nhưng có dễ thương đến mấy mà lúc nhúc bằng đó con người thì lấy đâu ra đủ lòng thương để phổ độ chúng sinh.

Mỗi mùa Thu đến, ta lại phải đi đến Izumo. Tiễn đò xe cũng chẳng ít đâu. Thời trước, mọi người cùng nhau cẩn thận xem xét rồi hăng hái khẩu chiến với nhau từng việc một, nhiều lúc phải mất cả đêm mới có thể đưa ra quyết định, nhưng thời hiện đại ngày nay không có đủ thời gian làm ba cái trò đó. Bao nhiêu lời cầu khẩn bọn ta cứ quẳng tiệt vào cái thùng gỗ xử lý rồi nên chẳng còn cái ý vị gì nữa cả. Bởi chúng ta có cố gắng vất kiệt trí não của mình để xe duyên cho thiên hạ đến cỡ nào, mấy thằng cha không có tiễn đò cũng để tuột mất cơ hội tốt đẹp trong tầm với, còn các em gái thông minh biết nắm bắt cơ hội sẽ tự mình cột dây tơ hồng với kẻ khác. Chúng chẳng xứng đáng công sức bỏ ra, có khác gì câu thành ngữ xưa tiễn nhân vẫn nói ‘Ai ơi lấy gáo tát hồ Biwa’ đâu.

Đâu chỉ mỗi tháng Kannazuki^[6], chúng ta đều bận rộn mỗi ngày trong suốt mười một tháng còn lại, để xe duyên đôi lứa với nhau. Cũng không thiếu kẻ tay nâng ly rượu, tay ngoáy mũi rồi tùy tiện rút thăm xử việc. Nhưng ông trời sinh ta bản tính nghiêm túc, nên không thể bỏ mặc nhân duyên của đám trẻ đáng yêu bằng mấy trò rút thăm ngẫu nhiên như vậy. Nên ta phải đi sâu đi sát, lao tâm khổ tứ coi xét người đời, xem chuyện thiên hạ là của mình. Lúc nào cũng vò đầu bứt tai trăn trăn tư nghĩ ngợi coi duyên gặp gỡ thế nào mới phù hợp với từng người. Cứ như một trung tâm

môi giới hôn nhân vậy. Đó là chuyện thần linh nên làm sao? Thành thử, ta hút thuốc quá độ. Tóc càng lúc càng thưa. Ăn quá nhiều món bánh castella yêu thích. Phải uống thuốc Đông y trị tiêu hóa. Ta thức dậy trước cả ánh bình minh, ngủ không đủ giấc. Trán thì đau nhức do căng thẳng quá độ. Bác sĩ căn dặn ta phải tránh căng thẳng, nhưng định mệnh của lũ trẻ loài người chất nhiều như núi trĩu nặng hai vai thì sao ta có thể lơ là cho được.

Mấy lão thần khác chắc chắn đang ngồi trên du thuyền sang chảnh cỡ con tàu nữ hoàng Elizabeth Đế Nhị, giọng buồn cách bờ hai vạn hải lý, thông dong thưởng thức rượu sâm panh với gái đẹp đeo tai thỏ kề bên mà cười cợt sau lưng ta: ‘Cái thằng ấy đúng là thứ đầu đá không được cái đích gì hết’. Ta biết lòng mấy kẻ đó mà. Thật chẳng xứng làm thần tiên tại thượng. Tại sao chỉ mình ta năm này qua năm khác cần mẫn hết cột rỗi tháo dây tơ hồng? Ta bị mắc vào cái tội nghiệt nào thế này? Có vô lý khi ta tự hỏi thế không?

“Con đồng ý không?”

...

Rốt cuộc, con người kì cục này đang thao thao bất tuyệt chuyện gì thế?

“Ông là cái quỷ gì vậy?”

Tôi đứng lại trên con đường tối tăm và hỏi ông ta câu đó. Nơi tôi dừng lại là con đường Mikage phía Đông đại lộ Shimogamo. Trước mặt chúng tôi là cánh rừng thiêng Tadasu tối thui khẽ xào xạc trong gió, một lối đi hoang vắng dẫn tới điện thờ Shimogamo trải dài mãi về phía Bắc nơi ánh lửa màu cam từ những chiếc lồng đèn của điện thần lập lòe chiếu sáng.

“Con à, ta là thần linh. Thần linh đó.”

Ông ta nói với giọng tung tung, giọng ngón trở lên.

“Tên ta là Kamotaketsunuminokami.”

“Hả?”

“Kamotaketsunomimokamo... là Kamotaketsunu-minokami. Đừng bắt ta nhắc lại lần nữa. Trẹo cả lưỡi.”

Nói xong ông ta trở hướng con đường âm u dẫn vào đền thờ Shimogamo.

“Con chưa từng nghe tới sao? Sống gần đền Shimogamo vậy cơ mà?”

Tôi từng tới đền Shimogamo nhưng không biết có loại thần thánh này ngự trị ở đó. Tuy đất Kyoto có cả núi đền đài miếu mạo với lịch sử cổ xưa đáng kính nhưng Shimogamo vẫn là một trong những đền lớn, được xếp vào hàng di sản văn hóa thế giới nên tiếng tăm vô cùng lừng lẫy. Người trước mặt tôi không đủ độ thuyết phục để tôi tin ông ta là vị thần cai quản ngôi đền lớn với lịch sử hiển hách khó tưởng kia. Ông ta may ra thì là tiên nhân, kém cỏi thì cỡ thần nghèo đói gì đó, chứ chắc chắn không thể là hiện thân của vị thần ở đền Shimogamo.

“Con không tin ta hả?” Ông ta thở dài.

Tôi gật đầu.

“Ôi đáng tiếc quá, đáng buồn quá”, ông ta nói vậy mà chẳng mang chút vẻ phiền não gì. Làn khói mỏng manh bay lên từ điều xì gà đượm mùi thơm của ông ta thư thả trôi theo cơn gió đêm. Cánh rừng thiêng Tadasu xì xào xao động, đưa đến một cảm giác chẳng lành.

Tôi nhanh chân bước đi, bỏ người đàn ông đang phì phèo điều thuốc lại phía sau. Giao du với loại người thần thần bí bí kiểu này sẽ chẳng mang lại đi đâu gì tốt đẹp cả.

“Này, đợi chút đã.”

Ông ta gọi với theo tôi.

“Chuyện lớn nhỏ gì của con ta cũng biết. Cha mẹ con tên gì ta cũng rõ. Ta còn biết thời còn quần tã, con hay nôn mửa nên toàn thân luôn bốc mùi chua loét. Biết biệt danh thời tiểu học của con, ngày hội văn hóa thời cấp hai của con, mối tình đầu nhạt nhòa thời cấp ba của con... Dĩ nhiên là tình cảm ấy chẳng đến được đâu. Còn biết cảm xúc hào hứng đến choáng váng của con khi lần đầu tiên coi phim người lớn, những ngày vật vã đợi trường đại học nào đó vớt vào, và cuộc đời biếng nhác không biết xấu hổ của con kể từ khi vào đại học...”

“Ông nói dối!”

“Ta biết, ta biết hết.”

Ông ta gật đầu đầy tự tin.

“Ví dụ như ta biết ở câu lạc bộ Điện ảnh, con đã cho chiếu một cuốn phim phản phui mọi điều xấu xa đáng phỉ nhổ của một kẻ tên là Jougasaki trong buổi chiếu phim, và bị ép phải tự nguyện rời khỏi câu lạc bộ. Ta biết tại sao con phải trải qua hai năm chán chường đến như thế.”

“Đầu tại Ozu.”

Tôi buột miệng không suy nghĩ nhưng ông ta giờ tay bắt tôi im lặng:

“Ta thừa nhận con cũng một phần chịu ảnh hưởng từ tâm hồn như bản của Ozu. Nhưng đâu chỉ có thế đúng không?”

Hai năm đã qua hỗn loạn vút bay trong đầu tôi như lồng đèn kéo quân. Đúng lúc này, nơi khu rừng thiêng của đền Shimogamo, bao ký ức chông gai lại quấn chặt lấy trái tim mỏng manh của tôi khiến tôi chỉ muốn hét lên “AAAAHHHHHHH”, nhưng cuối cùng lại gắng lịch sự kìm nén. Kẻ tự xưng là thần Kamotaketsunuminokami kia hình như rất khoái trá nhìn tôi quần quai vật vã trong cuộc tranh đấu nội tâm của chính mình.

“Không cần ông quan tâm. Chuyện này chẳng can hệ gì tới ông.”

Khi tôi nói vậy, ông ta lắc đầu.

“Con xem này.”

Ông ta móc từ trong ngực áo yukata ra một xấp giấy vô cùng bẩn thỉu. Gần đó có một bảng tin gắn đèn huỳnh quang, ông ta tiến lại gần cái đèn đó. Thế rồi, ông ta ngoắc tay gọi tôi. Dường như có ma lực nào đó hút lấy, tôi cũng bước theo vào khoảng sáng đèn.

Thứ ông ta lấy ra là một cuốn sổ dày cộp, chỉ chút vết mọt ăn, cảm tưởng mỗi lần lật giấy là đám bụi như tích tụ từ cả trăm năm lại bị cuốn tung lên. Ông ta vừa liếm đầu ngón tay vừa lật giở từng trang, chắc chắn đã ăn vào bụng không biết bao nhiêu bụi bẩn.

“Đây này.”

Ông ta chỉ vào một trang gần cuối cuốn sổ. Trên trang giấy dơ bẩn xám xịt là tên một cô gái cùng với tên của tôi và Ozu được viết bằng nét bút lông phượng múa rờn bay khoa trương đến khó chịu, như thể làm thế sẽ khiến kẻ khác ngỡ ông ta là vị thần thánh vĩ đại nào đó.

“Mỗi mùa Thu đến, chúng ta lại tụ họp ở Izumo, định đoạt nhân duyên nam nữ. Chắc con cũng biết chuyện đó chứ? Trong số vài trăm vụ ta mang tới hội, đây là vụ duy nhất ta gặp rắc rối. Con biết tại sao không?”

“Chẳng biết gì cả.”

“Không biết thật hả? Con ngu dốt vậy sao? Nói tóm lại ta sẽ xe duyên cho người con gái tên Akashi này, con cũng có biết cô bé còn gì, với một người nào đó.”

Ông thần nói tiếp:

“Nói tóm lại thì, người nào đó của con nhỏ sẽ là con hoặc Ozu đó.”

Một trận gió hắc ám thỉnh thoảng quét qua cánh rừng thiêng Tadasu.

...

Hôm sau, tới trưa trưa trưa tôi mới giật mình thức dậy. Ngồi xếp bằng tròn trên cái ổ chăn đệm bản thủ mộc meo mà nhớ lại bộ dạng ngu ngốc của mình hôm qua, tôi lặng lẽ thẹn đến chín người.

Vị thần của đền Shimogamo xuất hiện ở quán mì rong “Ramen Mèo”, đã thế ông ta cũng sống ở tầng hai khu nhà trọ này, rồi lại nói ông ta muốn xe duyên tôi với Akashi. Đây chẳng phải một mộng tưởng quá sức hảo huyền sao. Tôi tự quả mắng mình: Mới nghe hơi tình yêu chạy đến là mày đã nhũn tim, hậu quả của mấy chuyện mơ tưởng bấy bạ thủ dâm tinh thần chứ đâu.

Hơn nữa nếu nói là đêm hôm qua gặp gỡ thần linh thì lại bình thường quá. Không có bất kỳ điều vi diệu nào xảy ra, cũng chẳng có ánh hào quang tỏa ra tứ phía. Cũng chẳng thấy hiện lên hồ ly hay chim chóc múa lượn quanh thần linh gì cả. Ông thần này chỉ tình cờ ngồi cạnh tôi trong quán mì rong thôi. Cái kiểu cách này thật không có sức thuyết phục. Hay nói cách khác là dù có hơi hơi thuyết phục nhưng chưa đủ.

Muốn xác minh thật giả thì chẳng có gì khó. Tôi chỉ cần phóng ngay lên tầng hai gặp ông thần là được. Nhưng nếu ông thần đêm qua ra mở cửa và hỏi tôi: “Con là ai?” tôi phải nói thế nào mới phải đây? Hoặc giả như ông ta sẽ nói: “Ya, con bị chơi khăm rồi!” thì tôi còn dám nhìn ai nữa. Có lẽ tôi sẽ tự trừng phạt mình bằng cách sống nửa đời còn lại trong âm u tăm tối mất.

“Nếu đã quyết tâm rồi thì tới gặp ta. Ta ở trên lầu hai, căn phòng góc trong cùng. Nhớ là con chỉ có ba ngày để suy nghĩ nhé. Ta cũng rất bận rộn con à.”

Vị thần linh quái dị kia đã nói như vậy.

Nếu cuộc đời nhàm chán với những chuỗi ngày dài chỉ đi đi về về giữa trường đại học và nhà trọ là ngu ngốc dẫn tới chuyện tôi bị ảo giác đè bẹp thế này, thì thật là một đòn chí mạng đánh vào lòng tự tôn của tôi. Tôi thần hồn落魄 lời cầu khẩn “Nam mô, nam mô, nam mô, nam mô”, cố đè nén

thứ ảo tưởng sai trái đang đe dọa thổi phồng tôi lên như trái bóng bay và bay bổng lên bầu trời tháng Năm trong sạch.

Mà tôi còn nhớ kẻ tự xưng là thần thánh ấy đã nói rằng ông ta còn phải đến Izumo để định đoạt nhân duyên nam nữ. Chuyện đó có thật sao?

Tôi lục giá sách, lôi ra cuốn từ điển.

...

Chắc nhiều người biết Kannazuki là tên của tháng Mười âm lịch cũ, lúc thần thánh bốn phương tám hướng tụ tập về Izumo, nên còn gọi là “tháng không có thần” do chư vị thánh thần khắp chốn đều đi vắng cả. Chuyện này đến cả tôi cũng biết.

Về số lượng thần thánh bốn phương, tôi thật lòng cũng không biết rõ chi tiết. Nhưng nếu con số tám triệu^[7] là thật thì cũng tương đương một phần mười dân số Nhật Bản. Số lượng nhiều như thế thì chắc cũng có vài tên quái gở. Giống như bất cứ trường đại học danh giá tập trung toàn sinh viên ưu tú nào cũng lôi ra vài thằng thiên hạ đều phải công nhận là ngốc không chữa nổi vậy.

Bấy lâu nay, tôi vẫn luôn thắc mắc là chừng đó thần linh tụ tập ở Izumo rốt cuộc là để thảo luận về cái gì. Họ đang cố tìm ra phương thức để ngăn Trái đất nóng lên hay bàn về tình hình toàn cầu hóa kinh tế? Chư thần khắp nơi trên cả nước đều tụ về nghị sự cả một tháng thì chắc phải bàn về chuyện gì trọng đại lắm. Hẳn là họ phải tranh cãi gay gắt với nhau về những vấn đề quan trọng tầm cỡ thế giới, chắc chắn không phải kiểu tụ tập quanh ngồi lẫu với đám bạn bè thân thiết bù khú mấy chuyện nhảm nhí đâu. Thế thì có khác gì đám sinh viên ngu ngốc đâu.

Hôm đó khi tra cuốn từ điển của nhà trọ, tôi đã biết được một sự thật khủng khiếp.

Từ điển viết rằng: Khi đã thảo luận tranh cãi chán chê ở Izumo xong rồi, các vị thần sẽ quyết định chuyện nhân duyên nam nữ. Chỉ vì chuyện kết hay cởi dây tơ hồng định mệnh mà thần linh ở khắp nhân gian phải tụ họp lại một nơi. Lời gã thần linh khả nghi tôi gặp ở quán mì đó có vẻ là sự thật.

Tôi giận thần thánh đến phát run.

Mấy lão thần đó rảnh rồi hết chuyện để làm r ồi sao?

...

Để phân tán tâm trí, tôi cố học hành nghiêm chỉnh.

Nhưng mỗi lần cầm đầu vào cuốn sách giáo khoa, tôi lại có cảm giác mình đang cố gắng trong muện màng để v ẫn h ồi lại hai năm đã qua chẳng được thành quả gì. Đáng về nhục nhã đó của bản thân đi ngược lại quan niệm mỹ học của tôi. Thành thử, tôi đã quyết phải bỏ sạch sẽ chuyện học hành. Mấy vụ này thì tôi tự tin mình xử lý sạch sẽ lắm. Khi nói đến những chuyện này, tôi vẫn là bậc quân tử.

Mỗi khi như vậy, báo cáo sắp phải nộp chỉ còn nước nhờ vào Ozu. Bởi có một tổ chức bí mật mang danh “Tiệm in ấn”, chỉ cần đặt hàng là sẽ được cung cấp cho báo cáo giả. Cũng nhờ có tổ chức đáng nghi mang tên “Tiệm in ấn” kia, tôi giờ đã không còn khả năng ứng phó với những tình huống khẩn cấp nếu không nhờ cậy vào “Tiệm in ấn” với trung gian là Ozu. Tâm trí lẫn cơ thể đầu bị ăn mòn đến bạc nhược. Đây cũng là một trong những lý do khiến tôi khó lòng cắt bỏ mối duyên nợ xấu xa với Ozu.

Mới chỉ cuối tháng Năm thôi mà không khí đã nóng nực và ẩm n ồng như thể mùa hè sắp tới đến nơi. Tôi đã phải trưng bày đủ thứ sản phẩm khiêu dâm ra để có thể mở rộng cửa sổ mà không bị thiên hạ phàn nàn than thở gì cả, nhưng không khí vẫn rất tù túng. Nếu như cho thêm một vài nguyên liệu bí mật vào không khí và chờ cho nó lên men như những thùng rượu whiskey màu hổ phách trong hầm ủ rượu Yamazaki^[8], bất kì ai lỡ du hành vào căn phòng rộng bốn chiều r ười tatami này cũng sẽ say mềm. Nói vậy chứ, khi tôi mở cánh cửa nhìn ra ngoài hành lang, con mèo con luôn lượn lờ quanh khu nhà trọ li ền nhảy vào, kêu meo meo rất dễ thương. Dễ thương tới mức tôi muốn ăn thịt, và tôi cũng nghĩ tới chuyện ăn nó r ồi, nhưng đúng là không nỡ lòng nào làm ra chuyện nhẫn tâm đến vậy. Dầu cho trên thân chỉ còn sót lại độc cái quần lót, tôi vẫn phải ra dáng một đấng quân tử. Tôi lau gهن ra khỏi mắt con mèo r ồi nhanh chóng đuổi nó ra khỏi phòng.

Đóng cánh cửa lại, tôi lẫn lộn trong không gian bốn chiều r ười r ồi nằm ngay đơ ra như khúc gỗ. Tôi đã muốn nhấn chìm bản thân vào những mộng tưởng phóng đ ăng nhưng có phần không thuận lợi. Tôi đã định lập kế

hoạch cho tương lai màu hồng nhưng cũng không ổn. Điêu kia làm tôi thấy điên lên, điêu này cũng làm tôi thấy điên, những cơn điên tích tụ lại càng thêm điên. Rồi ngay giữa căn phòng bốn chiếu rưỡi tatami đang khiến tôi phát điên lên, tôi thấy một con gián đang bò qua cái lỗ. Tôi trút mọi cơn giận đập lên nó, con gián bất hạnh bẹp dí.

Vì đến quá trưa tôi mới ngủ dậy nên mặt trời đã nhanh chóng xuống núi. Ánh nắng chiều tà phía Tây chiếu vào qua cửa sổ chỉ tổ làm tôi càng giận điên lên. Như hình ảnh vị anh hùng Abarenbo Shogun^[9] cô độc trong sắc cam đọng lại của ánh tà dương, giờ tôi đang cao hứng muốn cưỡi loài bạch mã cao quý rong ruổi trên bờ biển dài bất tận, nhưng một chuyên gia phá bình tình yêu như tôi vốn lại sợ ngựa mới chết.

Khi bản thân đang bị tra tấn bởi những suy nghĩ mơ hồ vô dụng đó, tôi chợt nhớ ra giờ hẹn với Ozu càng lúc càng tới gần, cũng tự cảm thấy không nên vượt quá giới hạn trong việc bắt nạt chính mình. Nhưng nếu tôi cứ tiếp tục những cuộc đấu tranh nội tâm như thế này, biết đâu sẽ có một ngày Phật tổ thương tình thả xuống cho tôi sợi tơ nhện và kéo tôi lên, xoa đầu an ủi vỗ về tôi. Mà có khi nào sợi dây nhện tôi bám vào sẽ đứt tung làm tôi rơi ngược trở về địa ngục bốn chiếu rưỡi tatami, làm trò cười cho Phật tổ không nhỉ.

Năm giờ chiều, sau khi chấm dứt chuỗi mơ tưởng đầy tính tự đầy dọa đến hoa mắt chóng mặt kia, tôi đang lên đến đỉnh điểm của sự khó chịu thì Ozu lù lù mò tới.

“Sao mặt mũi mày lúc nào cũng u ám khó coi như vậy hả?”

Đó là câu đầu tiên y phun ra.

“Mày nhìn coi ai nói kìa.”

Tôi phản pháo.

Mặt mũi y cũng dơ dáy hết như cái toilet công cộng trong nhà trọ. Và tôi chắc là cái mùi amoniac khai khảm từ người y chẳng phải do mình tưởng tượng ra. Hai thằng trai hai mươi một tuổi nhìn nhau trong cái nắng nóng đỏ mồn hôi của chiều tà. Sự khó chịu gặp sự khó chịu lại sinh ra sự khó chịu, và sự khó chịu đó lại sản sinh ra nhiều sự khó chịu hơn nữa tạo thành một vòng luân quần ác mộng mang thứ mùi kinh khủng. Tôi chán ngấy rồi.

“Mày chuẩn bị xong xuôi hết chưa?”

Tôi hỏi.

Ozu đóng đưa cái túi ni lông cần trên tay kêu sột soạt cho tôi xem. Một đồng ống xanh đỏ tím hồng đủ thể loại màu sắc phối nhau chan chất thời ra.

“Chẳng còn đường lui nữa rồi. Đi thôi.” Tôi nói.

...

Tôi và Ozu lên đường, bỏ lại căn nhà trọ xập xệ tựa Cừ Long Thành trong khu dân cư tĩnh lặng đằng sau.

Chúng tôi đi tới đường Mikage, ngang qua con đường dẫn lên đền thờ Shimogamo, rồi đi ra đại lộ Shimogamo. Chỉ cần đi ngang qua đại lộ trước Tòa án gia đình Kyoto là có thể thấy sông Kamogawa chảy trước mặt và cây cầu Aoi.

Hai gã trai chúng tôi, đưa nào đưa nấy mặt mũi hắc ám thối tha từ trong ra ngoài, chỉ cần đứng ở trên cầu Aoi ngó xuống dòng sông Kamogawa trong sạch cũng đủ làm hồng lét cảnh hoàng hôn đẹp lấy lòng thiên hạ. Chúng tôi khoanh tay nhìn chằm chằm xuống mé hạ lưu. Cây cỏ hai bên bờ sông ánh lên một màu xanh tươi rực rỡ dưới ánh hoàng hôn, đẹp tuyệt vời. Nếu ngẩng nhìn từ cầu Aoi, tôi thấy được bầu trời sắp sửa ngã về tối trải rộng trên đầu, thấy cả xe buýt xe hơi nối đuôi nhau qua cầu lớn Kamo phía dưới hạ lưu. Chỉ cần đứng ở một vị trí khá xa thế này, tôi cũng thấy được thấp thoáng đám sinh viên đang thư thả dạo chơi trên bãi đất bãi. Chỗ đó tí nữa sẽ hóa thành địa ngục đầy tiếng kêu thét hãi hùng.

“Tội mình làm thật hả?”

Tôi hỏi.

“Hôm qua mày chẳng nói phải thay trời hành đạo trừng phạt tội nó hay sao?” Ozu đáp lời.

“Đương nhiên với tao thì thế. Nhưng với những người ngoài nhìn vào, sẽ chỉ giống trò đùa ngu ngốc nào đó thôi.”

Nghe tôi nói vậy, Ozu hừ mũi cười.

“Mày sẵn sàng bề ngoặt niềm tin của chính mình chỉ vì lo người đời nghĩ gì hả? Tao không hiến dâng thân thể và tinh thần của mình cho hạng người như thế đâu.”

“Câm ngay.”

Y nói mấy đi đầu quái gở này để kích tôi gây chuyện đây mà. Một kẻ sẵn sàng lấy nỗi bất hạnh của người khác làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm như y, mục đích cuộc đời hẳn là thấy người khác hành xử ngu ngốc và chạy trốn trong xấu hổ.

“R ồi, vậy ta làm thôi. Đi nào.”

Mặc dù tôi khinh bỉ cái bản chất ươn thối của y, nhưng vẫn tin vào niềm tin của bản thân mình và tiến lên.

Chúng tôi xuống bờ Tây của sông Kamogawa từ phía cầu Aoi và đi xuôi theo mé hạ lưu.

Sông Takanogawa chảy vào từ hướng Đông Bắc, gặp sông Kamogawa từ hướng Tây Bắc chạy lại hợp thành sông lớn Kamogawa^[10]. Cái vùng đất hình tam giác ngược nhỏ hẹp nằm tại điểm giao cắt giữa sông Takanogawa và Kamogawa được lũ sinh viên gọi là “tam giác sông Kamogawa”. Nơi đây thường được dùng để tổ chức tiệc tùng đón chào tân sinh viên vào thời điểm cuối Xuân đầu Hạ.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến gần tam giác sông Kamogawa, tôi gần như có thể hình dung được khung cảnh của đám người đang ng ồi trên những tấm bạt xanh trải rộng, cười đùa vui vẻ đằng kia. Chúng tôi cẩn thận náu mình dưới bóng cầu Demachi. Lỡ bị đám kẻ thù hiện đang cười đùa vui vẻ trên bờ sông phát hiện ra, thì cuộc đột kích t ầm c ỗ trận chiến Ichi no Tani^[11] của chúng tôi sẽ đại bại mất thôi.

Tôi lấy hỏa tiễn pháo hoa trong túi ra và xếp xuống đất. Ozu lôi cái ống nhòm tôi cho mượn ra chĩa về phía bờ bên kia, quan sát khu vực tam giác sông.

Tôi châm điều thuốc. Cơn gió đêm thổi qua bờ sông nhanh chóng xua làn khói tan đi. Một ông bố đang đưa con đi dạo qua cầu Demachi ném cái nhìn nghi ngại về phía chúng tôi. Nhưng giờ không phải là lúc để ý đến chuyện thiên hạ nhìn mình ra sao. Đây là hành động thể hiện niềm tin của chúng tôi.

“Sao r ồi?”

Tôi hỏi.

“Hình như tụi cùng khóa mình đều ở đây r ồi. Hí hí hí. Nhưng tao chưa thấy thằng cha Aijima. Lão Jougasaki cũng không thấy đâu cả.”

“Mấy thằng bợm nhậu mà cũng trễ tiệc được à. Chúng nó không biết lịch sự là gì sao?”

Tôi thở dài. “Nếu hai lão đó không tới thì ta tốn công cũng chẳng có nghĩa lý gì.”

“Ồ, Akashi kìa.”

Akashi là cô bé học dưới chúng tôi một khóa. Tôi chợt nhớ tới cuốn sổ gã thần linh mờ ám đã cho mình xem tối qua.

“Akashi cũng tới à?”

“Nhìn xem, con nhỏ đang ng ồi trên gờ cao tự rót bia uống một mình. Vẫn cứ cao ngạo như mọi khi nhỉ?”

“Thanh nhã như mọi khi chứ. Nhưng cô nàng chẳng cần phải tới một bữa tiệc nhàm chán thế này làm gì.”

“Lỡ đề con bé dính líu vào vụ này, chắc mày đau khổ lắm đúng không?”

Tâm trí tôi lơ đãng trong chốc lát khi nghĩ về vẻ thông minh lẫn cử chỉ duyên dáng của Akashi.

“Á, á, á.”

Ozu kêu toáng lên với vẻ hân hoan.

“Aijima tới kìa.”

Tôi giật cái ống nhòm từ tay y, nhìn phóng qua hàng cây tùng chạy xuống hạ lưu, đuổi theo bóng Aijima. Tiếng hân hoan chào đón của đám tân sinh viên chỗ bờ sông rộ lên.

Aijima là đàn anh khóa trên, cánh tay phải của Jougasaki - người thống trị câu lạc bộ Điện ảnh Misogi, và là kẻ tra tấn chúng tôi cùng cực nhất. Chuyện chê bai phim của người khác thì chẳng nói làm gì, nhưng gã luôn khôn khéo sắp xếp thời gian biểu của những buổi chiếu phim để phim của chúng tôi không bao giờ được chiếu. Chúng tôi muốn mượn thiết bị cũng phải nhục nhã quỳ rạp xuống phủ phục trước gã. Không thể tha thứ được. Tại sao thiên hạ tiếp đón gã nồng nhiệt như vậy trong khi chúng tôi lại phải trốn trốn núp núp ở bờ sông bên kia? Hôm nay, chùy sắt của công lý sẽ giáng xuống một đòn kinh thiên động địa trả thù cho nỗi căm hận dồn nén nhiều năm. Khi chạy trốn khỏi làn pháo rơi xuống đầu, hãy sám hối tội lỗi năm xưa vì đã đề nén chúng tôi đi, cầu cho gã vừa bị cua cắn vừa khóc lóc bù loa lên đi.

Thở h ồ ng h ọc như thú đ ối m ồi, tôi tóm lấy cái pháo hoa gần đó. Ozu đẩy tay tôi xuống.

“Từ từ đã. Jougasaki vẫn chưa tới.”

“Tao không quan tâm. Để tao xử thằng Aijima cũng được.”

“Tao hiểu mày đang cảm thấy thế nào, nhưng mục tiêu chính của tụi mình là Jougasaki.”

Hai đứa cự cãi một lúc lâu.

Mặc dù động cơ của Ozu rất mờ ám, nhưng y nói có lý. Trút hết tất cả lên một kẻ thể thân như Aijima cũng chỉ là hành động ngu ngốc. Tôi tra lại kiếm vào bao chờ đợi.

Nhưng thật khó lòng tha thứ khi chúng tôi chờ tới cỡ nào Jougasaki vẫn không chịu xuất đầu lộ diện. Cơn gió đêm lạnh lùng lướt qua, bụng dạ tôi quặn thắt. Tiếng cười đùa của đám đông đã bắt đầu ngà ngà, hơi rượu từ hang ổ của kẻ thù ở bờ bên kia vang vang trên dòng sông. Còn ở bờ bên này, hai thằng thanh niên đang trốn dưới c ầu Demachi càng lúc càng thu hút ánh nhìn nghi ngại từ những người dắt chó đi dạo và những người tập thể dục chạy ngang qua.

Sự tương phản như ánh sáng với bóng tối tách bạch bởi khúc sông Kamogawa lại càng đồ thêm dầu vào ngọn lửa đang cháy bùng bùng trong lòng tôi. Nếu có một thiếu nữ tóc đen óng ả bên cạnh, cùng k ề sát bên nhau trong bóng tối nhá nhem, tôi đã chẳng thấy phi ền l ắm đâu. Nhưng kẻ k ề bên tôi lại là Ozu. Trong khi bữa tiệc chào đón tân sinh viên bờ bên kia đang càng lúc càng hăng say, tại sao tôi lại phải ép sát thân cùng một gã có gương mặt đầy xui xẻo như tên cho vay nặng lãi nào đó thời Taisho^[12] cơ chứ? Tôi đã phạm sai l ầm gì h ờ trời? Không lẽ tôi có tội lỗi gì sao? Ít nhất bên cạnh tôi cũng nên có một người bạn bè chí c ốt, hoặc hay ho ra thì là một thiếu nữ tóc đen óng ả nào đó chứ.

“Tình cảnh phân rõ ràng như sáng tối nh ỉ.” Ozu nói.

Câm ngay.

“Chà chà, nhìn họ vui vẻ quá.”

“Mày đang theo phe nào vậy hả?”

“Thôi, bỏ kế hoạch vô nghĩa này, ta sang bên kia đi. Tao cũng muốn nhập tiệc, cùng chè chén với đám tân sinh viên quá.”

“Mày phản bội tao hả?”

“Tao có thể non hẹn biển gì với mày đâu.”

“Mới vừa nãy, mày còn nói sẵn sàng hiến dâng thân thể và tinh thần của mình cho tao cơ mà.”

“Tao nói h ồi nào, lâu quá tao không nhớ nữa.”

“Đồ khốn nạn.”

“Đừng nhìn tao dễ sợ như thế.”

“Này, đừng có bám dính lấy tao.”

“Nhưng tao thấy cô đơn quá à. Gió đêm lại lạnh quá.”

“Này thì, thích vờ vịt cô đơn này.”

“Úi cha.”

Giả bộ chuyện trò tình tứ như cặp tình nhân nhưng r ồi cũng cảm thấy trống rỗng, sự trống rỗng đó cũng đ ồng thời trút cạn kiên nhẫn của bọn tôi. Mãi chẳng thấy bóng dáng Jougasaki đâu, nhưng chúng tôi cũng chẳng thể làm gì được. Tôi sẽ gửi cho hắn một cái bánh nh ồi đầy xác sâu bọ sau, còn đêm nay tôi phải hành hạ những thằng khác tắm đá lạnh với nước sông đã đời cho thỏa.

Chúng tôi ôm theo đồng pháo hoa và đi về phía bờ sông đang tối dần. Ozu còn xuống tận sông, mức nước đầy cái xô mang theo.

Loại pháo que này dùng để bắn lên bầu trời đêm. Cần trên tay, chĩa vào người khác, hay dùng chúng để tấn công đám người đang vui v ầy hạnh phúc trong tiệc đón chào tân sinh viên bên bờ sông như tôi đang tính làm là chuyện không được cho phép. Cực kỳ nguy hiểm. Nên mong mọi người đừng thử bắt chước theo.

Những cuộc đột kích theo kiểu tấn công bất ngờ này lại không phải phong cách của tôi. Tôi đứng lên đối mặt với quân thù và hét hết cỡ. “Tụi mày nghe cho rõ đây, bữa tiệc báo thù xin được phép bắt đầu. Nhớ coi cho kĩ.”

Sau khi đồng dục nói như vậy, ánh mắt tôi gườm gườm quét qua một lượt đám người bên kia sông. Những gương mặt ngơ ngác, miệng há hốc ra y như lũ ngốc nhìn về phía chúng tôi với vẻ mặt ngạc nhiên kiểu: “Trò khỉ gì đó?” Nếu vẫn chưa hiểu trò khỉ gì đang diễn ra, thì tôi sẽ làm cho chúng hiểu. Tôi giậm điên lên r ồi.

Đột ngột, tôi trông thấy Akashi đang ng ồi trên mỏm đất ôm một chai rượu. Nàng mở miệng mấp máy: “Đồ ngu”. Sau lời nhận xét chuẩn xác và sắc như dao đó, nàng nhanh chóng đứng dậy, lách ra sau mé cây tùng tị nạn.

Những kẻ khác đang ng ồi trên những tấm bạt trải ở mé đất thấp vẫn chưa nhận thức được tình hình, mắt trợn trắng cả lên. Một khi Akashi đã thoát khỏi vòng nguy hiểm, tôi chẳng cần ngại ngần chi nữa. Tôi nhanh chóng ra lệnh cho thằng thuộc hạ Ozu tấn công.

Sau khi pháo hoa phóng qua bờ bên kia sông khiến cả đám nháo nhác một phen, tôi chuẩn bị làm bộ lạnh lùng quay lưng bỏ đi, thì đám nam sinh cùng khóa với tôi đã nổi điên lên. Có lẽ là để khoe mẽ trước mặt đám sinh viên mới, chúng bất chấp ướt át lội qua bờ sông làm chúng tôi hoảng h ờn.

“Này, trốn mau.”

Tôi kêu lên.

“Chờ đã nào, màn pháo hoa vẫn còn chưa kết thúc mà.”

“Nhanh lên, nhanh lên.”

“Vẫn còn vài cái chưa đốt này.”

“Bỏ đi!”

Chúng tôi định chạy lên cầu Demachi, nhưng tôi chợt thấy một bóng người chạy từ trên mỏm đất cao xuống bờ sông. Chẳng hiểu sao họ vừa hùng hổ lao đến chỗ chúng tôi, miệng vừa gào thét lời chửi rủa. “Lũ khốn”, một giọng nói hoang dại quen thuộc vang lên.

“Trời ạ, Jougasaki cuối cùng cũng xuất hiện rồi.” Ozu thét.

“Đúng lúc quá vậy.”

Ozu thét toáng lên và bẻ quạt hướng, y chạy vượt qua tôi trốn về hướng ngược lại. Y chạy thẳng về hướng cầu lớn Kamo, nhanh chóng lẫn vào trong màn đêm. Vừa chạy trốn, y vừa la lớn “Xin lỗi, xin lỗi!”. Tên này đúng là chẳng còn chút tự trọng gì nữa.

Tôi suýt chút nữa đã bị Jougasaki tóm lấy cổ áo, nhưng thoát được với sự lạnh lẽo của một chú báo rồi cũng chạy như điên theo Ozu về hướng cầu lớn Kamo.

“Chúng mày tính làm những chuyện này tới khi nào!”

Jougasaki đứng trên bờ sông, lửa giận bùng bùng ra giọng thuyết giáo. Hẳn ta thuyết giáo tôi đây thì được cái gì, tôi tức giận suýt chút nữa quay

đầu lại bảo hấn tự khiêm tốn kiểm điểm chính mình đi. Nhưng ba đánh một không chột cũng què, phe kẻ thù quá đông, quá hung hãn, nếu tôi mở miệng phản pháo chắc chắn sẽ bị đánh cho mền người mất. Tôi không chấp nhận để bản thân bị sỉ nhục đến vậy đâu. Nhưng tôi đây không hề chạy trốn. Là rút lui chiến lược.

Ozu đã chạy qua đầu bên kia cầu lớn Kamo và biến mất khỏi tầm mắt tôi. Y chạy trốn với một tốc độ thật vô cùng quý dị. Đúng vào giây phút tôi tưởng mình cũng chạy trốn được đến chỗ đó, thì có thứ gì đó nóng bỏng phi thẳng vào lưng áo tôi, và tôi kêu thét lên.

Sau lưng tôi rộ lên tiếng hoan hô.

Cái pháo hoa đám người kia phóng đi trả thù đã lao trúng vào tôi khi đang rút lui. Những gì bản thân đã làm trong hai năm qua lao vùn vụt qua đầu tôi như l ồng đèn kéo quân.

...

Trong suốt hai năm kể từ khi nhập học, tôi đã cuốn mình vào những trận chiến vô nghĩa. Để không hổ danh là “chuyên gia phá bĩnh tình yêu”, tôi đã kiên gan chiến đấu không ngừng, không cho bản thân cả quyền được khóc. Chẳng kẻ nào khen ngợi tôi, đó là một con đường trải đầy gai hoa hồng không được ai tưởng thưởng.

Viễn cảnh màu hồng tôi có khi nhập học d ần mờ đi, thế vào đó là màu b ầm tím của những sự kiện xin phép không kể ra. Tôi không có gì nhiều để tường thuật lại, và c ầu xin sự thương cảm của bạn đọc bằng những việc chẳng mang lại lợi ích kia cũng chẳng để làm gì. Mùa hè năm nhất, “hiện thực” sắc nhọn đã một đao rạch ngang giấc mộng màu hồng ngấn ngủi và đầy ngu ngốc của tôi, để nó tan theo màn sương sớm.

Sau đó, tôi nhìn hiện thực bằng con mắt lạnh lùng và với quyết tâm không suy suyển, tôi giáng chùy nện xuống những kẻ vẫn còn sống trong mộng tưởng hảo huyền. Hay nói cách khác, tôi bắt đầu phá đám chuyện yêu đương của thiên hạ.

Nếu một cô gái phía Đông rơi vào lưới tình, tôi sẽ bảo cô ta: “Mau mau từ bỏ thằng biến thái đó đi”, và nếu một gã trai phía Tây mơ mộng, tôi sẽ nói “Đừng nghĩ tới đi đâu không thể nữa”, nếu ngọn lửa tình yêu bùng lên ở phía Nam, tôi sẽ lập tức đi đội nước lạnh, và thường xuyên thuyết giáo

sự vô nghĩa của tình yêu cho người ở phía Bắc. Vì thế, tôi bị dán cho cái danh “kẻ không biết hành xử”. Nhưng họ đã hiểu nhầm rồi. Tôi luôn biết quan sát tình thế cẩn thận hơn bất kì ai để lập nên kế hoạch hủy diệt của mình.

Có một kẻ đáng nghi có hứng thú với cuộc chiến của tôi, tìm thấy khoái cảm trong việc borm đều tôi và đâm bị thọc chọc bị gạo trong câu lạc bộ. Chính là Ozu. Nắm trong tay một mạng lưới thông tin bí mật, y hóng hớt được đủ mọi loại tin đồn đáng xấu hổ. Chuyện tôi có động tay động chân vào lẫn cả những điếu tôi chẳng hề làm, y đều chăm chỉ tung tin đồn thổi như thể hề tôi đổ dẫu y liền châm thêm lửa, y luôn tìm cách biến bất cứ chỗ nào trong câu lạc bộ thành chiến trường loạn lạc theo ý thích của mình. Chẳng có gì sai khi gọi y là ác quỷ hiện hình. Một nỗi xấu hổ của loài người. Loại người không ai muốn trở thành.

Mặc dù câu lạc bộ Điện ảnh Misogi thành lập chưa lâu lắm, nhưng cũng đã có khoảng ba mươi thành viên thường xuyên. Nhưng nhiều đó cũng đủ chất cả đồng kẻ thù rồi. Vì những hành động của chúng tôi, nhiều người đã rời bỏ câu lạc bộ. Tôi cũng từng bị mấy kẻ đã nghỉ câu lạc bộ đón lõng, suýt chút nữa bị chìm xuống kênh dẫn nước của hồ Biwa. Tôi không thể trở về nhà trọ trong một thời gian dài, phải tạm nương náu trong nhà trọ của một người quen đã đi vắng ở khu Kita Shirakawa. Cũng vì ăn nói thẳng thắn quá, tôi từng làm một cô bạn học cùng khóa khóc tu tu ngay chỗ đường Konoe.

Nhưng tôi chưa thua đâu. Tôi không thể thua.

Hơn nữa nếu khi đó tôi thua cuộc, thì chẳng cần nói cũng biết chắc tôi và mọi người xung quanh sẽ được hạnh phúc. Thằng Ozu bất hạnh thì kệ y.

...

Cấu trúc của câu lạc bộ Điện ảnh Misogi là đi đầu đầu tiên khiến tôi khó chịu.

Misogi hoàn toàn nằm trong chế độ độc tài của Jougasaki, với một cơ cấu đáng phỉ nhổ khi mọi người vui vẻ an hòa làm phim dưới sự chỉ đạo của hắn. Ban đầu, tôi chẳng có cách nào khác là làm theo lệnh hắn nhưng dần dần, sự bất mãn của tôi với cơ cấu này ngày càng dâng cao. Tuy nhiên, rời bỏ câu lạc bộ sẽ là chấp nhận thua cuộc và tôi không định làm

thế. Để chứng tỏ cho Jougasaki thấy sự phản kháng của mình, tôi bắt đầu tự làm phim riêng. Đương nhiên, Ozu là người duy nhất chịu giúp tôi.

Bộ phim đầu tiên tôi làm là một bộ phim đầy bạo lực về hai người đàn ông kế thừa một cuộc chiến chơi khăm đã diễn ra từ trước thời chiến tranh Thái Bình Dương, họ dồn hết mọi sức mạnh và trí tuệ của mình để đập vỡ lòng kiêu hãnh của đối phương. Bản mặt kinh khủng như mặt nạ kịch Noh^[13] mang duy nhất một biểu cảm từ đầu đến cuối của Ozu với sự diễn xuất hết sức nhiệt tình của tôi, cùng những cảnh phim là bao trò chơi khăm quái thai tàn nhẫn liên tục bất tận khiến bộ phim trở nên hết sức ghê rợn. Cảnh cuối cùng khi Ozu nhuộm toàn thân sang màu hồng và tôi cạo nửa đầu lao vào đánh nhau trên cầu lớn Kamo là một cảnh vô cùng đáng giá. Nhưng đương nhiên, mọi người đều làm lơ. Cả buổi chiếu phim chỉ có mình Akashi cười.

Bộ phim thứ hai của tôi dựa trên vở kịch *Vua Lear* của Shakespeare, bộ phim về một người đàn ông với trái tim đảo qua chạy lại giữa ba cô gái. Nhưng vấn đề căn bản là không có một diễn viên nữ nào, nên chúng tôi chỉ có một mình “vua Lear” độc diễn. Phim khắc họa mọi rung cảm trong lòng của người đàn ông quá mức trung thực, tỉ mỉ đến nỗi đám con gái không tiếc lời chửi rủa và tặng cho cái biệt danh hào nhoáng: “phim khiêu dâm hay nhất”. Akashi cũng là người duy nhất cười.

Bộ phim thứ ba của tôi là một bộ phim sinh tồn kể về một người đàn ông cố tìm cách trốn khỏi mê cung vô tận của bốn chiếu rươi tatami. Nhưng mọi người chỉ nói “Bối cảnh phim kiểu này mình đã từng thấy đâu đó rồi thì phải”, hay “Có phải phim sinh tồn gì đâu”. Chỉ có Akashi cho tôi những lời phê bình mang tính xây dựng.

Tôi càng làm nhiều phim với Ozu thì càng khiến người trong câu lạc bộ tránh xa như tránh tà, ánh mắt Jougasaki nhìn tôi càng lúc càng lạnh như băng. Cuối cùng, hiển nhiên là hắn cũng bắt đầu lơ đi, coi chúng tôi như cục đá trên đường.

Đi đâu kì lạ là chúng tôi càng cố gắng đối nghịch chừng nào thì sự hấp dẫn của Jougasaki càng lớn mạnh. Nghĩ lại thì có lẽ hắn đã dùng chúng tôi để tôn mình lên, nhưng giờ nhắc đến chuyện đó thì quá trễ rồi.

Nói thật ra, tôi thiếu kỹ năng sống.

Sao tôi lại ngay thẳng đến thế cơ chứ.

...

Sau khi an toàn rút lui chiến lược khỏi sông Kamogawa, chúng tôi lên phố ăn mừng thắng lợi.

Đó là một cuộc đi khờ nhọc bằng xe đạp trong gió đêm lạnh giá. Chúng tôi đỗ xe rồi hai thằng lặng lẽ đi dạo quanh Kawaramachi. Ánh đèn rực rỡ chiếu sáng bầu trời đêm thăm thẳm. Ozu đột ngột rẽ hướng về phía cầu lớn Sanjo và chui vào một cửa hàng bán bàn chải có vẻ khá cũ nằm cuối phía Tây khu phố. Tôi chờ ở ngoài, bên dưới hàng hiên tối.

Cuối cùng, y cũng chui ra với vẻ mặt tiếc nuối.

“Mày làm gì đó? Mua bàn chải sần à?”

“Không. Tao mua đồ để dâng lễ lên sư phụ Higuchi. Ông ấy muốn một cái bàn chải mai rùa^[14] huyền thoại có thể tẩy được mọi vết bẩn.”

“Trên đời có thứ đó sao?”

“Có tin đồn là cái đó tồn tại thật... nhưng gã bán hàng cười vào mặt tao. Chắc tao phải dâng cho sư phụ thứ khác thôi.”

“Mày mà cũng tiêu phí thời giờ vào mấy thứ ngu ngốc đó hả?”

“Khó lắm, vì sư phụ muốn đủ thứ. Cá sardines khô rắc tiêu Nhật, hay bánh đậu mamemochi mua từ cửa hàng Demachi Futaba tao còn cố xoay xở được, nhưng ông còn muốn đủ thứ khác như một trái địa cầu cổ, một cái băng rôn từ hội chợ sách cũ, và mọi thứ từ hải mã tới cá mực khổng lồ. Lỡ tao mang đến thứ gì tàm thường quá làm sư phụ mất hứng thì sẽ bị đuổi khỏi sư môn ngay. Chẳng bao giờ được thanh thoi cả.”

Tuy Ozu cảm râm như vậy nhưng y có vẻ hạnh phúc kỳ lạ.

Thế rồi, chúng tôi lững thững đi tới Kiyamachi.

Mặc dù rút lui theo chiến thuật, tôi vẫn tự hỏi phải chăng đi đầu đó có nghĩa là chúng tôi đã thua, khiến tâm trạng tôi trở nên rất tệ hại. Phương châm của Ozu là “cái gì cũng tốt, cứ vui là được”, nhưng tôi thì không thể sống với một thái độ vô trách nhiệm như thế được. Cuộc tấn công bất ngờ của chúng tôi ở tam giác sông Kamogawa vốn là lời nhắc nhở về sự tồn tại của mình cho đám sinh viên cùng hay trên khóa mà tôi hận đến tận xương tận tủy. Nhưng bây giờ, tôi bình tĩnh nghĩ lại thì hình như họ thấy chuyện vừa rồi chỉ là một trò hề vui vẻ. Cuộc chiến của chúng tôi không phải là

màn biểu diễn mua vui cho tiệc rượu. Tuy có vẻ giống mấy trò mua vui thật thì chúng vẫn là cuộc chiến vì lòng kiêu hãnh cao ngất của mình.

“Hí hí.”

Ozu đột ngột cười hí lên khi chúng tôi đang đếm bước.

“Jougasaki lấy le trước mặt đám đàn em đấy thôi, chứ hẳn ta cũng nát lắm rồi.”

“Vậy sao?”

Khi tôi hỏi vậy, Ozu lại căng mặt lên.

“Thằng cha đó đang học lên tiến sĩ thật đấy nhưng hẳn chỉ tập trung vào làm phim, có học hành gì đâu nên không đậu nổi một lớp nào. Hẳn nói cha mẹ đã cắt giảm tiền gửi cho hẳn rồi nhưng lại lỡ gây gỗ với chủ tiệm nên cũng bỏ luôn cả việc làm thêm. Tháng trước, hẳn vừa chia tay với đứa bạn gái cuồn từ tay Aijima. Hẳn chẳng có quyền giảng giải đạo đức cho bất kỳ ai hết.”

“Sao mày rành mấy chuyện này thế?”

Trong ánh đèn phố thị, vẻ mặt Ozu rạng lên vẻ đạo mạo quỷ quyết hệt loài yêu quái Nurarihyon^[15].

“Mày đừng coi thường khả năng thu thập thông tin của tao. Tao nắm rõ chuyện về mày còn hơn cả bạn gái mày đấy.”

“Tao làm gì có bạn gái.”

“Ờ, ví dụ thôi mà.”

Y dài mặt.

“Kẻ xấu xa nhất ở đây là Aijima.”

“Thật hả?”

Khi tôi đáp vắn vơ, khóe miệng Ozu cười lên hiểm ác.

“Mày còn chưa được biết mặt thật của kẻ này đâu.”

“Kể tao nghe coi.”

“Không nói, không nói. Tao không nói đâu, đáng sợ lắm.”

Nước sông Takase lững lờ chảy, cũng nông cạn như những cuốn phim thị trường Jougasaki đạo diễn. Khi tôi nhìn ánh đèn phố xá lấp lánh trên mặt nước, cơn giận dữ trong tôi lại bùng lên.

Mặc dù Jougasaki đã chiếm được sự tôn sùng ở những ao làng nhỏ hẹp như kiểu câu lạc bộ Điện ảnh Misogi, nhưng thực tế hẳn ta là người chẳng hề có sự hấp dẫn nào hết. Bây giờ, hẳn đang giả vờ đạo mạo trong sự ngưỡng mộ của đám tân sinh viên, đặc biệt là đám con gái. Hẳn tạm thời quên đi thực tại trước mắt mà ngất ngây trong men say hào hoa giả tạo đó. Hẳn giả bộ thảo luận những lý thuyết điện ảnh và giả làm một người quân tử, nhưng thực sự hẳn chỉ thích bộ ngực. Hẳn không nhận ra đi đâu gì ở một đứa con gái trừ cặp vú. Và miễn là hẳn thỏa mãn, hẳn chẳng quan tâm cuộc đời mình đổ nát thế nào.

“Này, này, mày làm sao mà ngất mặt ra thế?”

Ozu lên tiếng nhắc nhở, tôi mới nhú mày.

Lúc đó, tôi nhận ra một cô gái đang đi ngược hướng, mỉm cười với mình. Một cô gái với đôi mày đẹp sắc sảo. Bình thần đón nhận ánh nhìn đó và với phong thái của một quý ông thời Meiji^[16], tôi cười đáp lại nàng. Tôi còn đang nghĩ cô gái ấy sẽ đến bắt chuyện với tôi, nhưng thật đáng ngạc nhiên khi lại nghe thấy giọng Ozu trước.

“Ài chà, chào buổi tối.”

“Bạn đang làm gì ở chỗ này thế”, cô ta hỏi đầy quyền rũ. “Chỉ lo công chuyện thôi,” Ozu trả lời.

Tôi đứng ra một quãng cách xa họ, cũng chẳng có ý nghe lén chuyện người khác. Vì lý do gì đó, không khí giữa họ rất thân mật. Tuy tôi không thể nghe thấy họ nói gì, nhưng từ xa, tôi nhìn thấy người con gái kia thò ngón tay vào miệng Ozu. Đó là một cử chỉ rất thân mật, nhưng tôi không ghen tị đâu.

Cứ đứng nhìn chòng chọc hai người đồ cũng không hợp với tính cách mình, nên tôi chuyển ánh nhìn sang phía những dãy cửa hiệu san sát nhau trên đường Kyamachi.

...

Chen giữa quán nhậu và nhà nghỉ là một căn nhà dân nho nhỏ và u tối.

Bên dưới hiên ngôi nhà đó, một bà già đang ngồi sau cái bàn gỗ phủ vải trắng. Một bà thầy bói. Cạnh bàn treo đầy những tờ giấy chi chít chữ Hán không ai hiểu nói. Một thứ trông như cái lồng đèn giấy nho nhỏ hắt ánh

sáng màu cam lên khuôn mặt bà ta, mang lại dáng vẻ kì dị. Tà khí hắc ám lảng vảng. Thoạt nhìn không khác gì một con yêu quái liếm mép chờ ăn gọn linh hồn khách vắng lai. Tôi cảm thấy một khi đã nhờ bà ta coi bói, bóng đen hắc ám nơi bà ta sẽ bám dính lấy và ám quẻ cả ngày, làm chuyện gì cũng không suôn sẻ, sẽ bị người ta đợi cho leo cây, sẽ không tìm được những thứ bị thất lạc, những lớp học dễ qua nhất cũng bị rớt, luận văn cháy bùng ngay trước hạn nộp bài, sẽ rớt xuống hồ Biwa, sẽ bị những kẻ đáng ngờ lảng vảng trên đường Shijo lôi kéo vào một đám kinh doanh đa cấp nào đó, và tóm lại tất cả những thứ xui xẻo khác sẽ giáng xuống đầu. Tôi nhìn bà già với vẻ nghi ngại khi những suy nghĩ đó chạy qua đầu, và một lúc sau, bà ta dường như cũng để ý đến tôi. Đôi mắt bà ta nhìn tôi lấp lánh trong bóng đêm. Tôi bị tà khí của bà ta vây bắt lấy. Đó là một thứ tà khí mạnh mẽ phi phạm đầy thuyết phục. Không có lý nào một bà già phóng ra tà khí hắc ám thế này mà lại coi bói không chính xác được, tôi suy luận như thế.

Tôi đã sống trên đời gần một phần tư thế kỉ rồi, nhưng khiêm nhường mà nói từ trước đến giờ tôi rất hiếm khi lắng nghe lời khuyên bảo của người khác. Chính vì lẽ đó, tôi đã vô tình đi trúng con đường đầy chông gai mà bản thân hoàn toàn có thể tránh được. Nếu tôi đánh giá tình hình sắc sảo hơn từ sớm, cuộc đời đại học của tôi có khi đã khác. Tôi có thể đã không gia nhập cái hội điện ảnh bệnh hoạn Misogi kia, đã không gặp phải thằng khốn Ozu với cái tính cách lệch lạc cỡ mê cung đồ, và đã không bị cộp cho cái mác là chuyên gia phá bĩnh tình yêu. Bao quanh tôi đáng lẽ sẽ là anh em bạn bè tốt, và tôi sẽ dùng sự thông minh ngút trời của mình để văn ôn võ luyện, rồi sẽ tìm được một mỹ nữ tóc đen óng ả kề cận bên mình, một tương lai tươi sáng lấp lánh sẽ mở ra trước mặt như kết quả đương nhiên. Tôi sẽ nắm trong tay “cuộc đời đại học màu hồng đầy ý nghĩa” giờ chỉ còn là kho tàng trong mộng ảo. Một con người như tôi đạt được những đi đầu như vậy thì có gì là sai trái.

Đúng thế.

Vẫn còn chưa quá trễ đâu. Tôi cần một vài lời khuyên khách quan càng sớm càng tốt và trốn đến một cuộc đời mới.

Như bị tà khí của bà ta thu hút, tôi bước đến gần.

“Cậu học trò à, ta thấy con như có vài đi đầu muốn hỏi.”

Bà ta lẩm bẩm như thế miệng bị nhét đầy vải. Điều đó làm bà ta trông càng đáng tin cậy hơn.

“Vâng đúng thế, con nên nói sao nhỉ?”

Thấy tôi ngắc ngứ, bà ta khẽ cười.

“Gương mặt con cho ta biết con đang cảm thấy rất bức bối. Con thấy không hài lòng. Ta nhìn ra con đang không có đất thể hiện hết khả năng. Dường như môi trường hiện tại không phù hợp với con đúng không nhỉ?”

“Vâng, hoàn toàn đúng đấy ạ.”

“Để ta coi nào.”

Bà ta cần hai tay tôi, vừa sẫm soi chúng vừa gật gù một mình.

“Hừm, con đúng là nghiêm túc hơn người, thiên tư lại thông minh.”

Tôi nhanh chóng ngả mũ trước cái nhìn thấu suốt của bà già. Như câu thành ngữ xưa về con đại bàng giấu vuốt, tôi đã khiêm tốn giấu đi tài năng của mình để không ai chú ý tới, đến mức qua mấy năm chính bản thân tôi dường như cũng quên mất mình có tư chất gì. Vậy mà chỉ mất chưa đến năm phút, bà già kia đã thấu rõ. Quả không phải tầm thường.

“Nhưng điều quan trọng nhất là không được bỏ lỡ cơ hội. Bởi cơ hội là cơ may để mang ta đến với những điều tốt đẹp, con hiểu không? Nhưng mà may rủi cũng khó lường lắm, nhiều thứ tưởng là không tốt hóa ra lại tốt, còn có những thứ nhìn thì tốt nhưng thực ra lại không tốt. Nhưng con phải chớp lấy cơ hội này mà hành động ngay đi. Đời con vẫn còn dài, nên phải nắm lấy cơ hội của mình ngay thôi.”

Thật xứng với thứ tà khí hắc ám đó, quả là những lời thâm sâu.

“Đó là điều con vẫn luôn chờ đợi. Con muốn chớp lấy cơ hội này. Bà có thể nói rõ hơn không?”

Tôi hỏi dồn, gương mặt nhăn nheo của bà ta dუმ lại. Tôi còn tưởng bà ấy bị sùng má phải cơ, nhưng hóa ra bà đang cười.

“Nói rõ hơn nữa thì khó lắm. Ta sợ rằng nếu ta nói cho con biết nhiều hơn, điều đó sẽ thay đổi số phận và cơ hội kia cũng biến mất, thế thì đáng tiếc cho con lắm. Định mệnh lúc nào cũng thay đổi mà.”

“Nhưng như thế thì mơ hồ quá.”

Thấy tôi có vẻ thắc mắc, bà ta khịt mũi thở phào ra.

“Được ta sẽ tiết lộ cho con một chút. Ta không thể nói được xa quá nhưng có thể nhắc nhở con chuyện sắp sửa diễn ra.”

Tai tôi động lên hết cỡ.

“Là đấu trường.”

Bà ta đột nhiên nhỏ giọng thì thào.

“Đấu trường? Đó là cái gì vậy ạ?”

“Đó là dấu hiệu của cơ hội tốt. Khi cơ hội đến với con, đấu trường sẽ ở đó.”

Bà già nói vậy.

“Bà không tính bảo con qua La Mã đó chứ?”

Tôi hỏi thêm nhưng bà ta chỉ tùm tùm cười.

“Khi cơ hội đến thì đừng để tuột mất. Con không thể lơ ngơ khi nó gọi đâu, sẽ hỏng hết cả. Hãy nỗ lực nắm lấy cơ hội đó bằng cách thức con chưa từng dùng đến trước đây. Nếu có thể làm thế, con sẽ không còn cảm thấy bất mãn nữa, cũng có thể bắt đầu một cuộc đời khác. Nhưng ở đâu cũng có những vấn đề. Chắc con hiểu được điều đó chứ.”

Tôi chẳng hiểu gì hết, nhưng cũng gật đầu.

“Nếu con để cơ hội này trôi qua thì cũng đừng có lo lắng gì. Con là một thanh niên có tư chất, rồi con sẽ nắm bắt được cơ hội của mình thôi. Có ta hiểu cho con rồi. Con không cần phải nóng vội đâu.”

Nói vậy rồi bà ta kết thúc màn bói toán.

“Cảm ơn bà.”

Tôi cúi đầu nói vậy rồi trả tiền. Khi đứng dậy và quay người đi, tôi thấy Ozu đứng ngay sau lưng mình.

“Mày chơi trò ú tim gì ở đây hả?”

Y hỏi.

...

Tối đó, Ozu đi lòng vòng trong thành phố.

Tôi không thích không khí ồn ào náo nhiệt của thành phố vào đêm và thường không bao giờ tới những khu này, nhưng Ozu thì ngược lại. Biết tính y, tôi chắc bụng y luôn tích đầy những suy nghĩ ác độc nào đó, lang

thang từ đêm này qua đêm khác mong đợi những đi ầu xấu xa hiểm ác nào đó diễn ra.

Vì Ozu cứ khẳng khẳng đòi “đi ăn lười bò ướp hành muối đi”, nên chúng tôi lên lầu hai của một quán thịt nướng ở mặt đường Kiyamachi để nh ỉ nhét bù chỗ dinh dưỡng ngày thường luôn thiếu thốn. Trong khi chờ thịt đến, chúng tôi có gọi thêm ít rau. Khi tôi đang thông thả ăn nấm hương, Ozu nhìn tôi bằng ánh mắt như thể đang phải chứng kiến tận mắt cảnh người ta bốc phân ngựa làm đ ồ nhấm.

“Làm sao mà ăn được mấy thứ gớm chết đó hả. Thứ đó là nấm mốc đấy. Có màu nâu nâu như vi khuẩn nữa. Thật không thể tin được. Cái mặt trắng nhẵn nhúm phía dưới mũi kia là gì? Cái thứ đó để làm gì vậy trời?”

Ozu chẳng chịu ăn tí rau dưa nào mà chỉ chăm chăm dứt lười bò hành muối vào miệng, trong lòng tôi cũng thấy bức bối nên đã cạy miệng y nhét một miếng hành tây cay nồng còn đang xèo xèo cháy dở vào. Chế độ ăn uống của Ozu chẳng lành mạnh tí nào, bình thường tôi chưa từng thấy y ăn được một bữa đầy đủ dinh dưỡng.

“Cái cô vừa r ỉ là ai thế?” Tôi hỏi.

Khi tôi hỏi vậy, Ozu có vẻ bối rối.

“Người lúc nãy đứng nói chuyện với mày chỗ qu ầy bói của bà già đó.”

“Là chị Hanuki đấy mà.” Ozu nói xong lại ngấu nghiến tiếp lười bò hành muối.

“Là người quen của sư phụ Higuchi đấy. Tao với chị ấy cũng khá thân thiết. Hình như chị ấy mới từ lớp giao tiếp tiếng Anh về, muốn gọi tao đi uống rượu.”

“Cái thằng không biết xấu hổ này, mày vờ tỏ ra hấp dẫn đàn bà con gái với ai thế hả?”

“Tao đây thờ thôi cũng được mời chào khắp luôn đấy. Có đi ầu tao đã phải lễ phép từ chối khéo.”

“Sao thế?”

“Vì khi say r ỉ chị ấy hay liếm mặt bạn nhậu của mình lắm đấy.”

“Cái bản mặt dơ bẩn của mày ấy hả?”

“Cái khuôn mặt đáng yêu của tao chứ. Đó là cách thể hiện tình yêu mà.”

“Bản mặt cỡ mày mà cũng dám liếm, chắc bệnh vô phương cứu chữa rồi. Bà đó liều mạng thật.”

Trong khi chúng tôi nói những chuyện ngu ngốc đó, thịt bò cháy xèo xèo.

“Lúc nãy bà thầy bói đó nói gì với mày vậy?”

Ozu nhe nhớn cười, moi móc lại chuyện cũ xì kia.

Tôi đây đường đường chính chính hỏi bà già đó vấn đề vô cùng trọng đại về tương lai sau này, Ozu lại mang suy nghĩ thấp hèn của y ra mà bảo: “Chắc là bói tình duyên hả? Vô ích thôi.” Thế rồi như cái đồng hồ báo thức hồng, y cứ nhai đi nhai lại, “Tao ứ thích, mày biến thái quá ha” hay “Đồ dâm dê, dâm dê” phá hỏng mọi tư tưởng cao đẹp trong tôi. Tôi phải tọng cả cây nấm còn đang cháy xèo xèo vào họng, y mới cảm miệng được một lúc.

Bà thầy bói nói tới “đấu trường” nhưng tôi đây chẳng có duyên nợ gì với La Mã hay đấu trường gì hết. Tôi cố gắng nhớ lại từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống bình thường của mình và cũng chẳng tìm ra được điểm liên hệ nào. Nhưng biết đâu sau này lại có thì sao? Nó là cái quý gì thế nhỉ? Đã thế, nếu không chuẩn bị sẵn sàng, tôi sẽ dễ vượt mất cơ hội đó nữa. Đi đâu đấy càng làm tôi thấy bất an hơn.

Trong quán chọt rộn tiếng ồn ào, tôi nhìn thấy nhiều gương mặt trẻ măng non nót như thể vài ngày trước vẫn còn gắn mác học sinh phổ thông. Dường như bữa tiệc chào đón tân sinh viên đã lan đến tận đây. Dù không muốn nhớ tới nữa nhưng tôi ngày xưa cũng từng là tân sinh viên. Cũng từng có một thời kỳ vừa hạnh phúc vừa ngượng ngùng, tràn đầy hy vọng vào tương lai dù chỉ là thoáng qua.

“Tao nghĩ mày đang ước được sống một cuộc đời sinh viên tử tế hơn đúng không?”

Ozu đột ngột nói một câu trúng tim đen của tôi.

Tôi lạnh lùng hừ một tiếng không thèm trả lời.

“Vô ích thôi.” Ozu vừa ăn lưỡi bò vừa nói.

“Ý mày là sao?”

“Dẫu mày có chọn con đường nào thì cũng sẽ đi đến ngày hôm nay thôi.”

“Nói nhảm, tao chẳng nghĩ thế.”

“Vô ích thôi. Nhìn mặt mày là thấy được chuyện đó rồi.”

“Nhìn mặt tao thấy chuyện gì?”

“Chuyện là mày có làm thế nào thì cũng sinh ra dưới chòm sao mang số mệnh không-thể-sống-cuộc-đời-sinh-viên-có-ý-nghĩa rồi.”

“Mày nhìn lại bản mặt như quỷ Nurarihyon của mình đi rồi hãy nói.”

Ozu nhe răng ra cười, mặt càng lúc càng giống yêu quái.

“Tao đã lạc quan chấp nhận chuyện chính mình cũng sinh ra dưới chòm sao không-thể-sống-cuộc-đời-sinh-viên-có-ý-nghĩa rồi đây. Chính vì thế, hiện giờ tao đang cố tận hưởng hết mình cuộc đời sinh viên vô nghĩa này. Nên mày thuyết giáo tao cũng chẳng được tích sự gì đâu.”

Tôi thở dài nãy nê

“Tại mày sống cuộc đời kiêu đó mà tao cũng bị lây theo.”

“Ngày nào mày cũng được hưởng thụ cuộc sống vô nghĩa này cơ mà? Mày còn bất mãn chuyện gì?”

“Chuyện gì cũng bất mãn. Tao lâm vào tình trạng đau khổ này hoàn toàn là tại mày hết.”

“Mày dám nói vậy mà không biết xấu hổ hả?”

“Nếu không gặp mày, chắc tao đã có một cuộc đời sinh viên có ý nghĩa hơn rồi. Chắc chắn sẽ siêng học hơn, biết đâu còn được hẹn hò với một mỹ nữ tóc đen, tận hưởng cuộc đời sinh viên viên mãn không có chút gợn mây mù. Chắc chắn là thế.”

“Cái thứ nấm hương này là nấm gây ảo giác hả?”

“Hôm nay tao mới nhận ra mình đã lãng phí cuộc đời sinh viên như thế nào.”

“Tao không có ý an ủi mày đâu nhưng tao nghĩ mày có chọn đường nào rồi cũng phải gặp tao thôi. Trục giác mách bảo đó, Sau đấy dẫu thế nào tao cũng sẽ dấn hết sức biến mày thành thằng vô dụng. Mày không thể chống lại định mệnh đâu.”

Ozu giờ ngón út lên.

“Vì tao với mày được nối với nhau bởi sợi chỉ đen của định mệnh.”

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh kinh hoàng của hai thằng giai bị quấn chặt với nhau như chả giò bởi một sợi chỉ đen, rồi cùng nhau chìm xuống

vực nước đen tối, tôi liền rùng mình. Ozu thấy tôi như vậy, y càng khoái trá ăn lưỡi bò muối lia lịa. Thằng thối tha, đồ yêu quái.

...

Phải rút lui chiến lược khỏi Kamogawa, gặp mấy lời bí ẩn của bà thầy bói, ngẩng trước mặt lại là Ozu. Mấy chuyện đó chằng chịt lên nhau, nên tôi không ngừng nốc rượu giải sầu.

“Akashi còn sinh hoạt trong Misogi không?”

Khi tôi hỏi khẽ, Ozu lắc đầu.

“Không còn, tao nghe nói nhỏ mới nghỉ tuần trước thôi. Hình như Jougasaki cũng cố níu kéo lắm đấy.”

“Cái gì? Không phải ngay sau khi chúng ta nghỉ sao?”

“Tao nghĩ tối nay nhỏ đến tham dự vì là thành viên cũ thôi, vốn cũng là người tận tâm mà.”

“Ờ thì thế, nhưng sao chuyện gì mày cũng biết vậy?”

“Tại hôm trước tao cũng có đi uống rượu với nhỏ, tình cảm bạn bè thân thiết cùng khoa công nghệ mà.”

“Thằng khốn, hóa ra mày là đứa tâm ngầm tằm ngầm vậy hả?”

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh Akashi ngẩng tách ra xa đám người tụ tập ở tam giác sông Kamogawa, rót bia uống một mình đầy cao ngạo cạnh mé cây tùng.

“Mày nghĩ sao về Akashi?”

Ozu hỏi.

“Ý mày là sao?”

“Ý tao là, mày là cái thằng ngu đần lệch lạc nhân loại chưa từng thấy qua. Tao tưởng trước giờ chỉ có mình thằng bất hạnh như tao mới hiểu được cái dạng như mày.”

“Mày nói nhiều quá đó!”

“Nhỏ đó hiểu được mày thì phải. Là cơ hội đó. Nếu mày không nắm lấy cơ hội này thì coi như hết thuốc chữa luôn rồi.”

Ozu tủm tủm cười nhìn sang tôi. Tôi vẫy tay ra dấu cho y câm miệng.

“Nghe nè, thằng kia. Tao đêch thích những đứa con gái hiểu được thằng như tao. Tao chỉ muốn quen một cô em dịu dàng, mong manh như mộng ảo, xinh đẹp với tóc đen đầy đầu thôi.”

“Mày lại nói mấy lời mơ hồ ích kỉ đó r ồi.”

“Câm miệng ngay! Mặc kệ tao!”

“Mày vẫn chưa quên chuyện bị cô nàng Kohinata từ chối phũ phàng h ồi năm nhất hả?”

“Đừng có nhắc tới cái tên đó!”

“A, tao biết mà! Mày cũng thù dai quá ha.”

“Mày không câm đi là tao sẽ lấy cái vỉ này nướng mặt mày ngay bây giờ đấy!”

Tôi nói thẳng. “Tao không có hứng tâm sự chuyện tình cảm với mày.”

Ozu li ền ngả đầu ra sau ghế, hình mũi cười:

“Vây cơ hội này tao nhận nhé? Tao sẽ hạnh phúc giùm mày.”

“Đứa bụng dạ đen thui như mày thì đừng có mơ. Akashi biết nhìn người. Mà này, thằng khốn, thật ra mày đã có bạn gái r ồi chứ gì. Chắc mày có giấu tao hứ hớ với con nhỏ nào đúng không?”

“Hí hí hí.”

“Điều cười đó nghĩa là sao?”

“Bí-mật-đó.”

...

Đương lúc đang nói những chuyện bực mình, trong lòng tôi chợt hiện lên cảnh tượng không rõ mơ thực đêm qua ở quán “Ramen Mèo”, hình như tôi đã có cơ hội gặp gỡ ông thần Kamotaketsunuminokami. Trong cuộc gặp gỡ bất ngờ đó, cái gã thần bí muôn phần đáng ngờ tự xưng là thần thánh kia cũng đã nói toẹt ra là hắn đang đóng đếm cân đo giữa tôi và Ozu.

Đúng r ồi, đúng r ồi, vì chuyện đó đáng ngờ quá nên tôi đã quên phéng mất.

Tôi cố suy nghĩ bình tĩnh bằng cái đầu ngà ngà say, tự hỏi không phải bây giờ mọi sự rất giống như lời tiên đoán của cái gã đáng ngờ kia sao? Không, làm gì có chuyện ngốc nghếch như thế chứ? Tôi tuy đang thâm

thật nhưng đâu phải là loại vì không chịu được cảnh cô đơn mà đắm chìm vào ảo tưởng được kề cận bên cô gái tóc đen Akashi kia. Nhưng chuyện này cũng thật kì lạ. Cái gã thần thánh kia vanh vách kể về cuộc đời tôi từ trước tới nay, lại còn biết được cái quá khứ bi thương đầy những chuyện đáng xấu hổ lẫn tình trạng hiện thời của tôi. Chuyện này thật khó mà giải thích nổi. Gã thần linh kia có phải hàng thật hay không đây? Liệu chuyện mùa Thu hàng năm hẳn đầu đi tàu điện đến đền Izumo để định đoạt tơ hồng đối lứa có phải là thật không?

Trong lúc tôi suy nghĩ đến những điều như thế, khung cảnh xung quanh bắt đầu xoay vòng vòng. Khi có cảm tưởng mình sắp say mềm đến nơi, tôi mới nhận ra Ozu đã biến đâu mất. Y nói đi toilet, rồi đứng dậy bỏ đi mãi không thấy trở lại.

Ban đầu tôi cũng không để ý, cứ một mình thanh tao chơi đùa với quả bóng mộng mơ đang phồng lên rồi xẹp xuống trong lòng kia, nhưng mười lăm phút trôi qua vẫn chưa thấy Ozu quay lại, tôi mới nghĩ tới chuyện y nhân lúc tôi quá chén liền nhanh chân chạy mất, lửa giận trong tôi bốc ngùn ngụt lên tận trời. Tên Ozu này chuyên gia lĩnh đi nhanh hơn gió Xuân giữa lúc tiệc rượu đang dở để người khác ẽ cỗ ra tính tiền.

“Thằng khỉ, lại chơi trò này à?”

Trong lúc tôi đang làu bàu tức tối thì Ozu quay trở lại.

“Thật tình.”

Tôi nhẹ nhõm nói, nhưng nhìn lại thì người ngồi đối diện không phải là Ozu.

“Nào, ăn hăng lên đi chứ, đàn anh. Nếu anh còn muốn ăn nữa thì le lên.”

Akashi tỉnh bơ nói, bắt đầu bỏ chỗ thịt còn lại trên đĩa lên nướg xèo xèo.

...

Akashi học dưới tôi một năm, thuộc khoa công nghệ. Cách ăn nói của nàng rất thẳng thắn, nên đến cả bạn bè cùng khóa cũng đều kính nể. Vì thấy nàng luôn hất trả những nỗ lực tấn công của Jougasaki, tôi đã luôn có cảm tình với nàng. Nàng luôn dùng miệng lưỡi sắc nhọn của mình đối chọi với Jougasaki, nên mặc dù luôn hứng thú với vẻ ngoài xinh đẹp lí

trí lạnh lùng, và cả bộ ngực của nàng nữa, hẳn cũng không thể tùy tiện nói chuyện với nàng vì sợ sẽ làm tổn hại đến vẻ ngoài hấp dẫn của mình.

Tôi gặp Akashi vào mùa hè h ồi nàng mới học năm nhất, lúc theo câu lạc bộ vào núi Yoshida quay phim theo ý niệm mơ h ồ gì đó của Jougasaki. Giờ nghỉ trưa, đám tân sinh viên tranh thủ vừa ăn vừa tán gẫu vui vẻ với nhau. Một đứa bạn cùng khóa của Akashi cợt nhả hỏi nàng: “Akashi thường sẽ làm gì vào cuối tuần rảnh rỗi thế?”

Akashi không thèm nhìn tới đối phương liền đáp: “Tại sao tôi phải nói cho anh biết chứ?”

Từ đó về sau, không ai dám hỏi đến kế hoạch cuối tuần của Akashi nữa.

Chuyện đó sau này tôi được nghe Ozu kể lại, trong lòng th ần hoan hô: “Được lắm Akashi, cứ thế tiếp tục sống theo cách của mình đi!”

Tôi không rõ lý do tại sao một người lý trí như nàng lại gia nhập vào cái câu lạc bộ Misogi kì quái này. Nhưng nàng giỏi xoay xở, sắp đặt công việc rất chu đáo, đầu óc lại thông minh, dạy dùng thiết bị nào cũng hiểu ngay nên dù giữ khoảng cách với mọi người thì nàng vẫn luôn được quý trọng. Riêng về điểm này, thật khác xa cách mọi người xa lánh và khinh bỉ tôi với Ozu.

Cô gái đó kiên cường như thành trì Châu Âu Trung Cổ, nhưng lại có một nhược điểm duy nhất.

Đầu Thu năm ngoái, Jougasaki nói với tôi: “Không đủ người, cậu tới giúp đi”, nên dù lòng không muốn tôi cũng phải tham gia với đoàn quay phim, miễn cưỡng làm thẳng chạy việc. Địa điểm vẫn là ngọn núi Yoshida kia.

Akashi trèo trên cây gắn dụng cụ ghi âm, gương mặt lạnh lùng như sĩ quan thời chiến chột kêu toáng lên “Kyaaaaa!!!” như trong truyện tranh r ồi rơi xuống. Tôi mau chóng chụp lấy nàng. Thật ra là chạy không kịp nên bất đắc dĩ thành tấm đệm đỡ. Tóc tai bù xù, Akashi bám lấy tôi, vung vẩy tay phải điên cuồng.

Trong khi leo lên cây, nàng định dùng tay phải vịn lấy lớp vỏ cây, nhưng chột chạm phải thứ gì mềm mềm, xem thử thì hóa ra là một con ngài to.

Nàng sợ nhất là ngài.

“Tôi lỡ chạm vào nó rồi, tôi lỡ chạm vào nó rồi?”

Trông nàng như vừa thấy ma, mặt trắng bệch, cả người run rẩy lắp đi lắp lại câu đó. Những người lúc nào bên ngoài cũng tỏ ra cứng rắn, đột ngột lộ ra vẻ mềm yếu, tự nhiên lại đáng yêu vô cùng. Một chuyên gia phá bĩnh chuyện tình ái như tôi đây cũng suýt chút nữa rơi tòm vào lưới tình cam go. Những ham muốn và mộng tưởng từ mùa hè năm nhất tưởng như đã lụi tàn thành tro trắng chột bùng cháy trở lại. Khi nàng thất thần lẩm bầm “Tôi lỡ chạm vào nó rồi”, tôi nhớ mình đã dịu dàng an ủi như một hiệp sĩ, “Thôi nào, bình tĩnh lại đi”.

Tôi nghĩ nàng không thể nào thông cảm với cuộc chiến vô nghĩa của tôi và Ozu. Ít nhất là với những chuyện tửm tửn trong câu lạc bộ, nàng hầu như thờ ơ.

Mỗi khi xem xong một bộ phim tôi và Ozu làm chung, nàng chỉ nêu cảm tưởng như sau:

“Mấy anh lại làm ra một bộ phim ngu ngốc nữa à.”

Nàng nói như thế đến ba lần.

Không, nếu tính cả bộ phim cuối cùng là bốn lần. Nhưng bộ phim cuối cùng tôi làm vào mùa Xuân này, lại là bộ phim duy nhất nàng tỏ ý không thích. Nàng có bổ sung một câu: “Em nghi ngờ chất lượng của bộ phim lần này quá.”

...

“Akashi, sao em lại ở đây? Không phải vừa nãy em còn ở tam giác sông Kamogawa sao? Thèm thịt quá không chịu nổi nên tới đây sao?”

Khi tôi hỏi bông đùa như thế, nàng nhú mày đặt ngón trỏ lên miệng.

“Anh thật là người chẳng biết tính toán gì nhỉ? Anh quên đây là quán quen câu lạc bộ chúng ta hay lui đến hay sao?”

“Chuyện này anh biết chứ. Anh cũng tới đây nhiều lần rồi.”

“Lúc tổ chức tiệc ở ngoài tam giác sông xong, anh Jougasaki tự dưng nói muốn ăn thịt, nên dẫn cả đám tân sinh viên tới tận đây. Bây giờ cả đám bọn họ đang ngồi bên đó đó.”

Nói xong, nàng chỉ về phía lối ra vào cửa cửa hàng. Tôi nhồm người lên khỏi ghế, muốn nhòm qua bức bình phong nhưng nàng vội ấn tôi ngồi

xuống, “Họ sẽ phát hiện ra anh đấy”.

“Vừa ăn tiệc xong lại còn muốn ăn thịt nữa, đám thú thềm thịt này? Không có lòng tự hào của nhà làm nông nghiệp sao?”

Tôi thấp giọng, nhưng nàng không thềm để ý.

“Nếu anh bị phát hiện sẽ rắc rối lắm đó.”

“Muốn gây chuyện thì lại đây, anh chẳng ngại. Nhưng anh tin tưởng mình sẽ không thắng nổi.”

“Nếu đánh được thì cứ đánh, chỉ sợ là anh sẽ bị đập te tua, mất mặt trước đám tân sinh viên mới mơn mớn vào đời mà thôi. Này, anh ăn hết chỗ thịt còn lại mau lên.”

Nàng gắp thịt đã nướng chín đưa cho tôi, rồi vừa nói vừa ăn hùng hổ. Thấy tôi kinh ngạc ngẩn nhìn, nàng có chút xấu hổ mà nói: “Em đã lâu rồi không ăn thịt.” Dù có ngượng ngập nhưng nàng ngốn cũng không ít. Thật lòng tôi thấy no rồi, nên nói với nàng: “Anh không ăn đâu. Em cứ ăn đi.”

“Anh cũng tới lúc phải về rồi. Ozu thì sao? Em có thấy y không?”

“Anh Ozu đã chuồn đi từ cửa sau rồi. Đúng là xứng danh ‘vua chạy trốn Ozu.’”

“Tẩu thoát nhanh như gió” chẳng khác gì binh pháp Takeda.

“Tiền ăn em đã trả. Nếu anh đi ra từ cửa chính thì sẽ bị anh Jougasaki bắt được, vì thế nên ra cửa sau đi. Em đã báo với người của quán cho anh ra theo lối cửa sau. Dẫu sao ta cũng là khách quen chỗ này mà.”

Sắp xếp ổn thỏa đến đáng kinh ngạc, tôi ngoan ngoãn nghe theo lời nàng. Tôi đưa tiền ăn cho Akashi.

“Anh trả lại tiền nè.”

“Em cho anh vay cũng được, chỉ cần anh không quên thực hiện lời hứa đó là được rồi.”

Nàng nhú mày nhìn tôi chằm chằm.

“Lời hứa nào nhỉ?”

Tôi nghiêng đầu thắc mắc, nàng liền vẫy tay:

“Đừng quan tâm nữa. Anh mau trốn đi. Em cũng sắp phải quay về bên kia rồi.”

Tôi uống ừng ực ly trà Ô long, khẽ cúi đầu chào nàng rồi bước lảo đảo đúng kiểu thẳng say rượu ra sau hành lang tối phía trong.

Đứng bên cạnh cánh cửa ghi chữ “dành cho nhân viên” là một bà cô mặc tạp dề trắng, thấy tôi đi tới liền mở cửa cho tôi ra. Khi tôi lễ độ nói lời cảm ơn, bà cô đó liền nói: “Tuổi trẻ cũng có nhiều cái vất vả nhỉ” bằng một giọng rất ái ngại. Tôi thoáng nghĩ không rõ Akashi đã giải thích với bà ta thế nào vậy?

Tôi đi ra cửa, bên ngoài là một con hẻm nhỏ âm u chật hẹp.

Sau đó, tôi chạy thoát sang khu lân cận Kiyamachi. Tôi cũng cố tìm kiếm Ozu, nhưng chẳng thấy bóng dáng y đâu.

Tôi sẽ nói về bộ phim cuối cùng mình đã làm ra.

Khi mùa Xuân thứ hai đến, tôi càng lúc càng bức bối. Jougasaki vẫn bám nhằng nhẵng, không hề có dấu hiệu gì là muốn từ chức hội trưởng. Mà đám học sinh khóa dưới cũng bị thứ hào quang của hắn hút hồn, coi như cái cột dựa vào để xây dựng cuộc đời sinh viên đầy ý nghĩa. Cần có ai đó dội cho bọn này gáo nước lạnh. Tôi quyết định sẽ nhận lãnh nhiệm vụ trọng đại không người biết ơn đó.

Vì từ tháng Tư đến đầu tháng Năm là thời gian để chiếu phim chiêu mộ tân sinh viên, tôi đã chuẩn bị sẵn hai bộ phim. Phim thứ nhất là một cuốn phim vô cùng buồn chán chỉ có Ozu ngồi trong căn phòng bốn chiếu rưỡi tatami trông cực kỳ sát phong cảnh, giả làm Natsu no Yoichi ngâm ngợi *Chuyện cổ Heike*^[17]. Jougasaki và cả đám sinh viên khóa trên đều phản đối chiếu bộ phim này. Tôi cũng chẳng lấy làm lạ.

“Cậu thích quay gì thì quay, đó là chuyện của cậu.”

Trong căn phòng tối nhờ, Jougasaki đã lớn tiếng nói vậy. “Chỉ có đi đầu đường làm gì cản trở chuyện chiêu mộ thành viên mới.”

Nhưng tôi chẳng khác gì Winston Churchill^[18] hùng hồn ra sức chống lại, cuối cùng cũng được cho chiếu. Chắc những kẻ đó cũng cảm nhận được khí thế không thể đẩy lùi vì đây là bộ phim cuối cùng của tôi.

Thật ra ngoài bộ phim kia, tôi còn chuẩn bị sẵn một cuốn phim khác.

Bộ phim đó là một vở kịch rối dựa trên truyện Momotaro, chẳng rõ lý do vì sao ông già và bà già lại đặt tên cho cậu bé Momotaro sinh ra từ trái đào là Masaki. Sau đó, hành trình vô cùng bần thủ dơ dáy của Masaki bắt đầu. Masaki thành lập một câu lạc bộ Điện ảnh mang tên “Onigashima”, dùng bánh dày tẩm độc mê hoặc sinh viên khóa dưới để thu gom quỹ tiền lực, đưa ra những thuyết giáo ngu dân về thế thái nhân sinh hay luyện ái tình

duyên. Hắn mê đắm bầu ngực mơn mớn của những thiếu nữ đồng trinh do đám bộ hạ tin cẩn chó - khỉ - chim trĩ mang đến, nhưng bản mặt đẹp trai lại che đậy bản chất biến thái, ham mê tử sắc của hắn. Đế quốc của Masaki được xây dựng lên, từ đó thống trị thiên hạ. Nhưng rồi, hai trang nam tử đại diện cho chính nghĩa cuối cùng cũng xuất hiện. Họ đem toàn thân Masaki nhuộm hồng, cuốn hắn ta vào cái chiếu và ném xuống sông Kamogawa, khôi phục hòa bình cho thế giới.

Nhìn bề ngoài thật ra câu chuyện này rất tầm thường, chỉ là truyện cổ tích Momotaro kể lại thêm chút hài ác, tôi cũng trở hết vốn liếng tài lẻ ra để dựng phim phục vụ người xem. Tuy nhiên Masaki là tên của Jougasaki, các nhân vật khác cũng lấy tên của người ngoài đời thực. Nói cách khác, đây là một phóng sự mượn chuyện cổ Momotaro để vạch trần bộ mặt của Jougasaki.

Những chuyện xấu xa của Jougasaki, tôi toàn dựa vào tin tức tình báo của Ozu. Tôi cũng không hiểu được làm sao Ozu lại rành rẽ những chuyện về Jougasaki mà tôi, do niềm tự trọng của con người, không sao dò ra được. “Tôi có qua lại sơ sơ với tổ chức tình báo” - y chỉ giải thích đơn giản vậy, thật tình rất bí ẩn. Một lần nữa, sự tà ác hơn người nơi y khiến tôi có phần bội phục, quyết định cắt đứt quan hệ với y sớm chừng nào tốt chừng đó.

Vào ngày chiếu phim, bộ phim được lên lịch chiếu của tôi là cuốn phim có Ozu ngâm nga *Chuyện kể Heike*, nhưng tôi đã lén tráo đổi thành cuốn phim “Momotaro phiên bản Jougasaki”.

Sau đó lẩn vào bóng tối, tôi trốn ra khỏi hội trường.

...

Sau khi chạy ra khỏi tiệm thịt nướng ở Kiyamachi, tôi theo màn đêm đạp xe dọc con đường Kawabata thẳng lên hướng Bắc.

Nơi bờ bên kia con sông Kamogawa đang dâng nước lên, ánh đèn thành phố lấp lánh ánh nước khiến khung cảnh tựa như trong giấc mộng. Khoảng đường dọc sông giữa cầu Oike và cầu lớn Sanjo, trai gái rải rác ngỗ thành đôi tình tứ bên nhau. Mấy chuyện đó cũng quá sức tự nhiên, tôi không cần thiết phải chọc vào mà cũng chẳng có hơi đâu để chọc. Tôi tiếp tục đạp xe, ánh sáng đèn đuốc từ khu dọc sông Kamogawa cũng dần rời ra.

Vào giờ này mà tam giác sông Kamogawa vẫn thấy bóng người, vẫn rất náo nhiệt. Đám sinh viên phù phiếm kia không biết đang bàn tán suy tính chuyện quái quỷ gì. Từ mé phía Bắc, tôi có thể nhìn thấy cánh rừng rậm rạp của công viên Aoi. Tôi đạp xe từ tam giác sông Kamogawa về phía đền thờ Shimogamo, hơi lạnh ban đêm phủ vào mặt.

Con đường dẫn lên đền thờ Shimogamo hoàn toàn tối đen.

Tôi để xe ở gần lối vào, đi bộ về qua cánh rừng thiêng Tadasu u tối. Đi quá con đường vào đền đôi chút là đến một cây cầu nhỏ, tôi chợt nhớ ra đã từng ngửi uống nước chanh ở lan can đằng đó.

Chuyện đó xảy ra từ cách đây một năm trước, tại hội chợ sách cũ mùa hè tổ chức trên sân đền Shimogamo.

Chếch mé trường đua ngựa nằm ở góc chéo hướng Nam Bắc con đường dẫn lên ngôi đền, những hàng sách cũ dựng lều chi chít, rất nhiều người chen lấn tìm mua sách. Từ khu nhà trọ Shimogamo Yuusuisou đến đây cũng chẳng bao xa, nên mấy ngày liền tôi đều ghé qua. Cảnh tượng náo nhiệt khi đó cứ ngỡ như là mơ, đến khi đêm xuống ngôi đền lại trở nên hoang vắng bí ẩn vô cùng.

Ở hội chợ sách cũ đó, tôi đã gặp Akashi.

Tôi ngửi dưới ánh nắng xuyên qua tán lá uống nước chanh, tận hưởng phong vị của mùa hè, rồi vừa dạo bước vừa nhìn ngắm những hàng bán sách hai bên đường. Tôi nhìn đâu cũng thấy những hộp gỗ lèn đầy sách cũ xếp san sát cạnh nhau, hai mắt như hoa lên. Nơi mấy bậu ghế gỗ trải thảm xếp san sát, những kẻ choáng váng vì hội chợ sách như tôi ngửi nghỉ tạm. Tôi cũng tới đó ngửi xuống ghế. Trời tháng Tám vừa nóng vừa nồm, tôi lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán.

Trước mặt tôi là một hiệu sách cũ mang tên Gabishobo. Ngửi trên cái ghế gấp trước tiệm sách là Akashi. Tôi chợt nhận ra cô bé này là đàn em của mình trong câu lạc bộ. Có vẻ là nàng làm thêm cho tiệm thôi. Bây giờ, Akashi mới gia nhập câu lạc bộ Điện ảnh Misogi chưa lâu, nhưng tài năng không che giấu cùng với sự khó gần của nàng đã khiến cho ai thấy nàng cũng đều nhận ra ngay.

Tôi đứng dậy khỏi bục ghế, lại gần xem thử giá sách của hiệu Gabishobo thì chạm phải ánh mắt Akashi, nàng nhẹ nhàng gật đầu chào.

Tôi chọn mua cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* của Jules Verne. Khi tôi cứ thế rời đi thì nàng đứng dậy đuổi theo.

“Cái này, anh cần lấy mà dùng.”

Nàng nói vậy, rồi đưa cho tôi cái quạt tròn ghi dòng chữ Hội chợ sách cũ Noryo.

Tôi nhớ rằng mình vừa quạt phành phạch vào khuôn mặt đầm mồ hôi, vừa cần theo cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* đi qua khu rừng thiêng Tadasu.

...

Ngày hôm sau đã tới.

Đến chiều muộn tôi mới thức giấc, đi ra ngoài ăn tối ở một quán cà phê gần Demachi.

Khi đi ngang qua tam giác sông Kamogawa, tôi có thể thấy rõ những chữ được đốt cho lễ hội Daimonji^[19] lung linh dưới nắng chiều. Từ chỗ này chắc có thể thấy ánh lửa hội rõ lắm. Tôi tự nhiên lại mơ mộng được cùng Akashi ngắm hội Daimonji từ chỗ này, nhưng gió chiều tạt đến nhấn chìm mọi mộng tưởng, bụng réo lên vì đói, thật biết phá hoại đúng lúc.

Tôi đành quay lại căn phòng trọ bốn chiếu rưỡi, đọc cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển*. Nhưng dù tôi có muốn vỗ cánh tung bay vào thế giới thám hiểm cổ điển kia, những thứ bay loạn trong đầu chỉ toàn là ảo tưởng. Tôi mê mải suy nghĩ, cố tìm ra xem có mối liên hệ gì giữa lời tiên tri kì lạ của bà thầy bói cùng với sự xuất hiện của ông thần Kamotaketsunuminokami kia không. Tôi lẩm bẩm chữ “đấu trường” bà thầy bói kia nhắc tới. Ý là phải nắm giữ cơ hội. Nhưng cơ hội là cơ hội nào mới được chứ.

Lúc mặt trời lặn hẳn, Ozu tới chơi.

“Cảm ơn chuyện tối qua nhé.”

“Thằng này, mày lúc nào cũng chỉ giỏi chạy trốn thế thôi.”

“Còn mày lúc nào trông cũng cấu kỉnh như vậy nhỉ”, y nói.

“Bạn gái thì không có, câu lạc bộ cũng đã tự nguyện rút lui, không siêng năng học hành, mày đang tính làm gì vậy?”

“Này, mày ăn nói cho cẩn thận không tao đánh chết.”

“Trời đất ơi, lại còn đánh chết tao. Đừng nói những lời tàn nhẫn như thế chứ.”

Ozu nhếch môi cười. “Cho mày cái này này, bình tĩnh đi.”

“Cái này là cái gì?”

“Bánh castella đó. Sư phụ Higuchi cho tao nhiều lắm, chia cho mày nè.”

“Chuyện lạ nhỉ, được mày cho đồ thế kia.”

“Một cái bánh castella to bự vậy mà phải tự cắt tự ăn một mình thì là đỉnh điểm của cô đơn mất rồi. Tao hy vọng mày sẽ được nếm thử hương vị yêu thương.”

“Ra là thế hả? Ờ thì tao sẽ ăn cho coi. Ăn đến chán thì thôi”

Thế rồi, đây là lần hiếm hoi Ozu kể về chuyện ông sư phụ của mình.

“Ờ đúng rồi, hồi sư phụ muốn có một con hải mã, tao đã kiếm được một cái bể cá trong bãi rác mang đến cho ông. Bọn tao đã thử đổ nước vào xem sao, ai ngờ nước tràn lênh láng ra ngoài làm thành một vụ lộn xộn lớn. Căn phòng bốn chiều rươi của sư phụ ngập trong nước.”

“Chờ đã, phòng sư phụ mày là phòng nào?”

“Ngay trên phòng này nè.”

Lửa giận trong lòng tôi phùng phùng bốc lên.

Lần đó, trong lúc tôi không có nhà, nước từ phòng trên lầu hai thấm xuống. Lúc tôi về đến nơi, đám nước nhỏ tong tỏng xuống đã làm đám sách vở tài liệu quan trọng của tôi hư nát hết. Không chỉ có thế, đám nước rỉ xuống đó không phân biệt tốt xấu, truyện khiêu dâm hay sách đảng hoàng đều mục ra hết. Hư hại không chỉ dừng ở đó, nước ngấm vào máy tính làm bao tư liệu quý giá của tôi dù khiêu dâm hay đảng hoàng đều đi tong hết thủy. Cái họa vô đơn chí này khiến chuyện học hành của tôi bết bát te tua đến thế nào chắc không cần nói ra nữa.

“Thì ra là trò quỷ của mày à?”

“Chắc là mày chỉ bị hư mấy cuốn truyện khiêu dâm ngấm nước thôi mà, có gì nghiêm trọng đâu?”

Ozu nói tỉnh bơ.

“Mày cút ra ngoài cho tao, tao bận!”

“Ờ tao cút đây. Tối nay tụi tao có hẹn ăn lẩu Yaminabe^[20] ở chỗ sư phụ.”

Đá đít thằng Ozu đang cười đều ra ngoài, cuối cùng tôi cũng tìm được chút bình yên trong tâm trí.

Rồi khi màn đêm buông xuống.

Tôi vừa nghe tiếng cà phê sôi ùng ục vừa ngắm nhìn cái bánh castella Ozu mang đến. Ozu đã bảo tôi đi mà cảm nhận mùi vị của yêu thương trong sự cô đơn cùng cực, nhưng tôi không chịu thua đâu. Tôi quyết định đun nước pha cà phê, từ từ giết chết lòng mình rồi thông dong ăn castella.

Mùi vị ngọt ngào nhưng nhớ quện lại, tôi tưởng như mình được trở về thời thơ ấu.

Tôi nhồi nhét bánh đầy miệng, nhưng một mình ăn cả cái bánh castella như tôi bây giờ thì cái bánh chẳng còn ý vị gì cả, không phải cách con người nên làm. Thứ bánh này phải cùng ai đó tâm đầu ý hợp thưởng thức trong khi thông thả uống hững trà, một người như là Akashi chẳng hạn, tuyệt đối không phải thằng Ozu. Chợt nghĩ tới Akashi, lòng tôi không khỏi kinh ngạc. Từ chuyên rút lui khỏi tam giác sông Kamogawa, rồi bị thần linh quấy lầy, những lời bí hiểm của bà thầy bói, sự cố ở quán thịt nướng, bao chuyên đột ngột phát sinh làm tim tôi chùng xuống, cảm thấy lí trí mình tan rã ra như đường cục.

Đến với người ta chỉ vì cô đơn trong thoáng chốc mà không phải vì thực lòng thương nhớ là đi trái lại tôn chỉ của tôi. Chẳng phải vì khinh bỉ đám sinh viên tham lam tìm kiếm người yêu chỉ vì không chịu nổi cô độc, tôi mới có can đảm chấp nhận ô danh “chuyên gia phá bĩnh tình yêu” kia hay sao? Không phải tôi đã gạt bỏ bản chất lịch lãm của mình để dấn thân vào những trận chiến khỗ sở, giành giật lấy chiến thắng ngay trên bờ vực thất bại hay sao?

“Vậy cơ hội này tao nhận nhé? Tao sẽ hạnh phúc giùm mày.”

Lúc ở quán thịt nướng, Ozu đã nói như thế.

Dù tôi chẳng tin những lời gã thần khả nghi kia nói, cũng không cho rằng kẻ có mắt nhìn người như Akashi sẽ bị cái thằng yêu quái hóa thân Ozu lừa bịp - nhưng mặt khác tôi cũng nghĩ là nếu có duyên, đối phương có là yêu quái Akashi cũng sẽ khoan thứ bao dung. Ngẫm lại thì, con bé với Ozu học cùng khoa công nghệ, đã thế lại là đồng chí cùng nhau nghỉ sinh hoạt một

câu lạc bộ. Nếu tiếp tục như vậy, biết đâu chuyện không tưởng lại xảy ra, Akashi và Ozu lại tới với nhau, sự tình lại hóa ra nghiêm trọng. Đây không phải vấn đề yêu đương cá nhân của tôi nữa, mà liên quan tới tương lai của Akashi.

Trên đầu tôi, một con ngài đêm đã bay vào từ khi nào, đang vỗ cánh xoành xoạch trên cái đèn huỳnh quang mới cứng.

Lúc đó, tôi chợt nghe thấy tiếng nam nữ trò chuyện.

Tôi nghiêng tai lắng nghe kĩ thì hình như từ phòng bên cạnh phát ra. Tôi có thể loáng thoáng nghe thấy những tiếng thì thào ngọt ngào. Còn có tiếng cố nén cười nho nhỏ. Tôi bước ra ngoài hành lang kiểm tra xem có phải là phòng kế bên không, nhưng không có ánh sáng thoát ra từ cửa sổ nhỏ trên cạnh cửa. Dẫu vậy, nếu ta áp tai vào tường phòng thì vẫn nghe thấy tiếng thì thầm ngọt ngào kia.

Phòng bên cạnh là của du học sinh đến từ Trung Quốc. Hai con người từ đại lục vượt biển tới một đất nước xa lạ rồi gặp nhau, chắc cả hai đã vô cùng vất vả nơi đất khách quê người. Vì vậy, tôi có thể hiểu được tại sao họ dựa dẫm giúp đỡ lẫn nhau, đó là chuyện thường tình của con người, tôi không có lý gì để chỉ trích họ. Tôi hiểu là thế, hiểu đấy nhưng không thể làm ngơ. Hai người ở phòng bên cạnh đóng cửa tắt đèn, thì thầm bằng tiếng Trung Quốc những lời yêu đương ngọt ngào, tôi chẳng hiểu gì nên có nghe lén cũng không giải tỏa được nỗi u sầu. Lòng tôi hối hận vì đã không chọn học ngoại ngữ hai là tiếng Trung, nên chỉ biết trút giận bằng cách ngẫu nhiên cái bánh castella.

Làm sao có thể chịu được chuyện thua cuộc?

Làm sao có thể chịu thua thứ tình yêu kia?

Để quên đi nỗi cô đơn giữa căn phòng bốn chiều rười, tôi lao vào cắn xé tứ tung quanh cái bánh castella góc cạnh y như dã thú, theo một cách cực kỳ hợp phong cảnh chắc chắn không muốn ai chứng kiến, mãi mới có thể bình tĩnh lại được. Cố kìm đám nước mắt trào cả ra vì sự trống rỗng, tôi khê khàng đặt cái bánh đang cắn nham nhở xuống. Thế rồi, tôi nhìn chăm chú cái bánh castella bị cắn xé tới tả đến mức đã không còn ra hình bánh castella nữa, trông đồ nát hoang tàn như một kiến trúc La Mã cổ đại...

Đấu trường?

Tôi lâm bầm.

Bà già thầy bói đó, tại sao lại phải nói quanh co như thế!

...

Tôi nhớ lại lần gặp Akashi ngay trước lúc rời bỏ câu lạc bộ.

Buổi chiều phim chiếu một thành viên vào mùa Xuân diễn ra ở giảng đường đại học. Ngay khi bộ phim *Momotaro* bắt đầu chiếu, tôi lập tức lần vào bóng tối lên ra khỏi giảng đường, nhắm hướng góc trường đại học có văn phòng các câu lạc bộ đi thẳng. Dù Jougasaki có ngu cỡ nào, ẩn ý của bộ phim đó chỉ coi qua vài phút đầu là có thể hiểu được. Vì thế nên trước khi Jougasaki và đám thủ hạ bắt đầu lùng sục, tôi phải nhanh chóng rời khỏi đó, chạy về phòng câu lạc bộ tẩu tán đồ đạc cá nhân rồi chuồn đi.

Ánh mặt trời buổi hoàng hôn vàng óng chiếu lên cỏ cây xanh mướt trong sân trường, từng cành cây ngọn cỏ dường như tỏa sáng tựa phủ kẹo, thật là một cảnh tượng phi thường. Suốt hai năm qua, tôi vẫn không hiểu nổi tại sao mình cứ mãi lưu lại cái câu lạc bộ này, nhưng lúc rời đi không thể không cảm thấy bùi ngùi.

Ozu đã trốn vào văn phòng trước tôi, hiện giờ y đang tổng chỗ đồ đạc cá nhân vào ba lô, trông chẳng khác gì yêu quái bói xương người. Thực tình tôi cũng phải phục cái tài tẩu nhanh thoát chóng của y.

“Mày nhanh dữ vậy.” Tôi kêu lên.

“Tao không thích lãnh phí tiền toái đâu. Để tránh hậu họa, thì phải lĩnh mau. Mà nói thật ra thì, tao đã cắt bỏ hậu họa rồi.”

“Đúng là vậy nhỉ.”

Tôi thu dọn đồ đạc cá nhân của mình vào cái ba lô đã chuẩn bị sẵn, quyết định để lại bộ sưu tập truyện tranh và tiểu thuyết mình đã mua. ít nhất cũng coi như chút quà lưu niệm.

“Mày không cần phải nghĩ câu lạc bộ cùng với tao đâu.”

“Chuyện tới nước này mà mày còn nói vậy hả? Nếu tao một mình ở lại đây, không phải là cực kỳ ngu ngốc hay sao?” Ozu giận dữ nói. “Hơn nữa tao không giống với mày, cuộc đời sinh viên của tao còn bận rộn nhiều chỗ, tao có thiếu gì nơi nương náu đâu.”

“Tao thật ra trước giờ vẫn luôn thắc mắc, mày còn đang làm những cái quái gì nữa vậy?”

“Tao tham gia vào một tổ chức bí mật nè, r ồi bạn hầu hạ sư phụ mất thời gian lắm, lại còn tham gia một hội tôn giáo, r ồi thì bạn r ộn chuyện yêu đương chơi bởi nữa...”

“Chờ chút! Mà có người yêu r ồi à?”

“Hí hí...”

“Điều cười đó nghĩa là sao?”

“Bí-mật-đó.”

Trong khi tụi tôi đang lục sục trong phòng, Ozu đột ngột kêu lên: “Có ai tới kìa!”. Tôi còn chưa kịp mở miệng ra nói: “Chờ đã mà!” thì thằng cha đã vác ba lô lên lưng nhảy ra khỏi văn phòng phi thẳng. Thằng này đúng là dẻo chân chạy trốn. Tôi vừa định vác túi chạy theo thì Akashi bước vào.

“Hả, Akashi à?”

Tôi dừng bước nói câu đó, nàng c ần lon coca uống một ngụm lớn, r ồi cau mày nhìn tôi.

“Mấy anh lại làm một bộ phim ngu ngốc nữa à.” Nàng lên tiếng. “Em xem được đến nửa chừng.”

“Bộ phim bị ngưng chiếu à?”

“Khán giả thấy thích, nên muốn dừng cũng không dừng được. Nhưng anh Aijima cùng với mấy người khác đang kiếm anh đó, chắc họ cũng sắp tới đây r ồi. Nếu anh không muốn bị đánh te tua thì em nghĩ tốt nhất nên trốn khỏi đây đi.”

“Vậy hả? Thôi người xem cười vui được là tốt r ồi.”

Nàng lắc đầu.

“Em thích những phim trước hơn. Em nghi ngờ chất lượng của bộ phim lần này quá.”

“Sao cũng được. Lần này xong r ồi anh bỏ luôn.”

Nàng nhìn chăm chăm cái ba lô to tướng trên tay tôi.

“Anh bỏ câu lạc bộ ư?”

“Rõ là vậy r ồi.”

“Ừ, anh làm ra loại phim đó thì không thể không bỏ đi được. Nhưng vì vậy mà chút danh dự sót lại cuối cùng của anh cũng tiêu tán mất r ồi.”

Tôi nói với về tự cao nhưng tiếng cười lúc này thật trống rỗng. “Thì anh muốn vậy mà.”

“Anh là đồng gốc.”

“Em nói đúng đấy.”

“Buổi chiếu phim vừa nãy, thật ra là định chiếu bộ phim có anh Ozu ng ồi ngâm *Chuyện cô Heike* phải không? Em muốn xem bộ phim đó.”

“Nếu em muốn thì lần tới anh sẽ cho em xem.”

“Thật chứ? Anh hứa đấy nhé.”

“Thật. Lần tới sẽ cho em xem. Có điều anh cũng chẳng biết nên nghĩ sao về bộ phim ấy nữa.”

“Hứa rồi đó.” Nàng lặp lại.

“Anh có để lại đồng truyện tranh, em nhớ đọc nhé.”

Trong suốt hai năm qua, tôi đã duy trì cuộc chiến vô nghĩa đầy gian khổ, giờ đành bỏ nơi chốn đã rèn giũa bản thân mình một cách vô nghĩa lại sau lưng mà chạy trốn. Nếu bộ phim cuối cùng làm ra có thể dội gáo nước lạnh, giúp mọi người thấy chán ghét cái vỏ ngoài phù hoa phỉnh phờ của Jougasaki thì tốt rồi. Nhưng đâu đó trong lòng, tôi đã đầu hàng với suy nghĩ những điều mình làm đâu chỉ là vô ích.

Khi ra đến cửa, tôi ngoái đầu nhìn lại thì thấy Akashi ng ồi xuống như định đọc những cuốn truyện tranh tôi để lại.

“Thôi chào nhé, Akashi. Đừng để bị ma thuật của Jougasaki đánh lừa.”

Nghe tôi nói vậy, Akashi ngẩng đầu lên cau mày nhìn tôi.

“Trông em giống đồng gốc lắm hả?”

Đúng lúc đó, tôi thấy từ phía xa lao đến văn phòng là bóng Aijima cùng với vài tên đồng bọn lực lưỡng. Không kịp trả lời câu hỏi của nàng, tôi co giò chạy thẳng.

Trải qua một đêm dài khi sự cô đơn thêm khát tình yêu có một trận long tranh hổ đấu vô cùng ác liệt với lí trí, tôi vác cái đầu lơ mơ thiếu ngủ lên trường đại học. Cả ngày tôi cứ lo lắng hết chuyện nọ sang chuyện kia, thành thử chẳng nhớ được thứ gì cả.

Tôi phân tích, phân tích rồi lại phân tích sự việc thật cẩn thận, để cuối cùng tìm ra đối sách toàn vẹn nhất. Mặc dù có thể không còn kịp áp dụng đối sách tốt nhất, tôi vẫn là loại muốn phân tích sự tình thật cẩn thận. Tôi

phân tích cuộc đời Akashi, cuộc đời của Ozu, và cuối cùng cuộc đời của tôi từ nhiều khía cạnh, phân tích cả đường hướng của từng người rồi đặt lên bàn cân và cân nhắc. Cũng nghĩ cả về chuyện ai đáng được hạnh phúc ai thì không, nhưng kết luận lộ ra nhanh hơn tôi tưởng. Tôi cũng phân tích cả chuyện cái thằng chuyên gia phá binh tình yêu như tôi, vốn đáng chịu vận mệnh bị ngựa đá chết, liệu giờ này còn có thể thay đổi lối sống được không? Đây quả là một vấn đề khó khăn.

...

Khi trời chiều đã bắt đầu ngả sang màu lam, tôi mới từ trường đại học trở về Ngõ hút thuốc một mình trong phòng, tôi cân nhắc thêm một lần sau cuối.

Khi đã quyết ý, tôi lên phòng trên gặp ông thần.

Dù đã ở đây hai năm rồi, đây là lần đầu tôi lên lầu hai của khu nhà Yuusuisou. Hành lang lầu hai chật đủ thứ đồ, so với lầu một còn dơ bẩn hơn. Tôi xăm xăm đi như đi giữa phố, càng vào sâu hành lang càng mờ tối, cảm thấy như mình đang quay lại căn hẻm ở phố Kiyamachi. Tôi đi đến cuối dãy, chỗ có căn phòng treo biển số 210. Phía trước căn phòng là một đồng lõa xộn, nào là ghế có thêm chỗ để chân, một cái bể kính nuôi cá phủ đầy bụi bặm, một con ếch nhái bông đã bạc màu, băng rôn của hội chợ sách cũ, chật hẹp đến không có chỗ đặt chân. Nếu đây là chỗ ở của thần linh thì thật quá thiếu trang nghiêm. Lúc đó, tôi chợt nghĩ đến chuyện chạy khỏi lầu hai hỗn độn này để trở về với lầu một yên bình, tiếp tục sống cuộc đời bình lặng. Tôi thấy ghét bản thân vì đã ngớ ngẩn đến mức đặt kỳ vọng vào ông thần quái gở kia. Trước cửa phòng cũng không để tên tuổi gì cả.

Thôi, chuyện đùa cũng được, cười một trận là xong chứ gì. Tôi gom hết bản lĩnh đàn ông ra gõ cửa.

“Ai đó?”

Trong phòng phát ra tiếng kêu, rồi ông thần thò đầu ra.

“A, là con à. Mọi chuyện sao rồi?”

Ông thần hỏi tôi một câu tình bơ như thể đang hỏi lại lịch đi chơi cuối tuần vậy.

“Ozu không có được. Nói duyên tôi với Akashi đi!”

Khi tôi nói ra lời đó, ông thần mỉm cười.

“Con nói rồi đó nha. Vậy thì ngồi xuống cái ghế kia đợi ta chút xíu.”

Ông thần buông một câu đó rồi biến vào phòng, sau đó sột soạt tìm kiếm gì đó trong phòng. Tôi không muốn ngồi xuống cái ghế đầy bụi nên đứng thờ thần một mình trên hành lang.

Cuối cùng, ông thần cũng xuất hiện từ trong phòng, rồi nói: “Đi thôi. Con mau theo ta.”

...

Chúng tôi đang đi đâu đây? Không lẽ là phải đi hiến lễ ở điện thờ Shimogamo sao? Tôi run run trong nỗi bất an, lẻo đẻo đi theo sau ông thần, nhưng ông thần không đi qua đền thờ Shimogamo mà rẽ lối báng qua nhà hàng Shimogamo Saryo^[21] được thấp sáng lung linh trong ráng chiều tối nhờ rồi đi về phía Nam. Trong lúc tôi còn đang thấy khó hiểu, thì đã đến phía trước ga Demachiyanagi rồi. Từ đó, ông thần đi dọc bờ sông đến tận đường Imadegawa, dừng lại ở mé Đông cầu lớn Kamo. Ông thần giờ đang hồ đồ tay lên nhìn.

“Ta sẽ làm gì đây ạ?”

Dù tôi có hỏi, ông thần cũng chỉ đưa tay lên miệng chẳng chịu trả lời.

Lúc bấy giờ, khu bờ sông đã chìm trong ánh hoàng hôn màu lam. Đám sinh viên đại học ồn ào chiếm cứ vùng tam giác sông Kamogawa. Nước sông Kamogawa dâng lên sau mấy ngày mưa rào ầm ầm dậy sóng, ánh sáng đèn đường hắt xuống lấp lánh lay động mặt sông như tờ giấy trắng bạc. Trời đã về chiều mà đường Imadegawa vẫn rất náo nhiệt, ánh đèn xe ô tô tỏa sáng trên cầu lớn Kamo. Trên thành cầu Kamo rộng rãi, những ngọn đèn lác đác tỏa thứ ánh sáng màu cam bí ẩn trong đêm tối. Đêm nay, cầu lớn Kamo trông thật vĩ đại.

Tôi đang ngăn người ra thì ông thần vỗ vỗ lên vai.

“Tốt, giờ đi qua cầu đi!”

“Tại sao phải làm thế?”

“Con nghe nè, bây giờ Akashi sẽ đi tới từ hướng đối diện. Con bắt chuyện đi, rồi mời con nhỏ uống cà phê. Vì chuyện này ta mới gắng chọn chỗ lãng mạn cho con đó.”

“Không được. Tôi không chịu!”

“Đừng có vớ vẩn nữa. Đi đi, mau đi lẹ đi!”

“Ông không thấy kì cục sao? Không phải mùa Thu này ông sẽ đến Izumo định chuyện duyên số nam nữ sao? Bây giờ đã kết duyên đâu, có làm cái gì cũng vô ích thôi.”

“Đừng có ăn nói mấy chuyện kì cục nữa. Có kết duyên rồi đi chẳng nữa thì cũng cần chiến thuật chứ. Đi lẹ lẹ đi!”

Ông thần đẩy tôi một cái vào lưng, rồi tôi bắt đầu băng qua cầu lớn Kamo đi về phía Tây. Thật sự là trong lòng tôi đang rất giận. Tôi còn tưởng mình bị đem ra làm trò cười rồi, thì ông thần từ phía sau nói vọng lại: “Trước mặt Akashi có thằng cha nào kì quái quá kìa nhưng con đừng để ý làm gì.”

Tôi tiếp tục đi về phía trước, ngang qua vài người, chẳng lâu sau đã thoáng thấy gương mặt quen quen. Dưới ánh đèn trên cầu, một gương mặt quái gở đầy điểm xui rủi xuất hiện. Cái bản mặt giống yêu quái Nurarihyon đó muốn quên cũng không quên được. Thằng cha này sao lại ở đây? Ozu quay lại cười khi khi nhìn thấy tôi đang ngó y chăm chăm. Bằng một động tác kì quái, y nhảy lên thúc vào bụng tôi, làm tôi rên lên đau đớn rồi lĩnh mất về phía Đông.

Tôi dừng lại ôm bụng ở chính giữa cầu, dòng sông Kamogawa đang chảy trôi bên dưới. Nhìn xuống phía Nam, đến tận nơi cuối sông chìm trong bóng tối, đèn đường ở quanh khu vực Shijou phía xa xa tỏa sáng lấp lánh như châu ngọc.

Akashi đi tới từ mé đó.

Tôi muốn bình tĩnh nói chuyện với nàng, nhưng đột nhiên lòng rối hết cả lên.

Tôi là một đàn anh nên nàng kính trọng, bình thường cũng có trao đổi chuyện trò. Nhưng kể từ giây phút rũ bỏ đi cái ô danh “chuyên gia phá bình tình yêu” rồi quyết định lạnh lùng xúc tiến chuyện kết duyên, thì cả người tôi cứ cứng đờ như bị gấn lõi thép, miệng hóa ra khô khốc như bề mặt sao Hỏa. Cảnh vật trước mắt hóa nhòe nhoẹt, mũi miệng thở hồng hộc như đã quên mất cách thở. Tôi ý thức được bản thân đang hành xử đáng nghi chưa từng thấy và nếu muốn thoát khỏi ánh mắt nghi ngờ của Akashi, thì giờ chỉ

có đường nhảy xuống sông Kamogawa trốn chui trốn lủi khỏi Kyoto này mà thôi.

“Chào buổi tối.”

Akashi vừa nói vừa nhìn tôi ngờ vực. “Bữa trước anh trốn thoát êm thấm chứ?”

“Ừ, nhờ em cả đấy.”

“Anh đang đi dạo hả?”

“Ừ, đúng thế.”

Tối ngày lúc đó thì bộ não đầy nếp nhăn của tôi ngưng hoạt động, người ta nói im lặng là vàng.

“Vây hện gặp lại.”

Nàng nói xong, rồi đi lướt qua tôi.

Biết làm sao được. Một kẻ sống cuộc đời đáng khinh, chỉ giỏi làm “chuyên gia phá bình tình yêu” như tôi thì đâu đã học được phương thức yêu đương, hơn nữa kẻ có lòng kiêu hãnh cao ngút trời như tôi đây đâu thể bỏ lòng tự cao xuống bụi cỏ vì chuyện tình yêu. Vẫn cần thêm một chút luyện tập. Hôm nay tối đây thôi. Dẫu là nói với chính mình thì tôi đã cố hết sức rồi. Mày thật sự đã làm tốt lắm!

Tôi và Akashi đang sắp lướt qua nhau, thì tôi đột nhiên chú ý đến một thứ thoát nhìn như quái vật đang hùng dũng đứng trên thành cầu, liền giật mình nhảy lùi lại. Kẻ đang đứng trên thành cầu là Ozu. Không biết y đang suy nghĩ gì, ánh đèn màu cam chiếu lên mặt làm y trông thật đáng sợ. Chúng tôi đều nhìn lên Ozu.

“Mày, đứng đó làm gì thế?”

Tôi cất tiếng hỏi, Ozu thẳng thốt nhìn về phía chúng tôi với vẻ mặt như thể muốn ăn tươi nuốt sống.

“Chắc mày đang nghĩ hôm nay tối đây thôi là đủ rồi nhỉ? Mày thật làm tao choáng quá. Đừng có cãi lời thần linh, mau chạy theo con đường tình ái đi!”

Tôi chợt nhớ ra, quay đầu nhìn về phía đầu cầu đằng Đông. Lão thần Kamotaketsunuminokami đang khoanh tay nhìn chúng tôi nói chuyện với vẻ thích thú.

“Ozu, ra tất cả đều là kế hoạch của mày à?”

Tôi chợt hiểu ra. “Tao hiểu rồi. Mày muốn gạt tao đúng không?”

“Là chuyện gì? Rốt cuộc là chuyện gì?” Akashi lầm bầm.

“Không phải mày đã hứa với ông thần đền Shimogamo sao?” Ozu nói. “Bây giờ hãy nắm lấy cơ hội này đi! Mày không thấy sao? Akashi ở ngay đây nè!”

“Mày giúp đỡ dữ quá ha?”

“Mày mau thôi lộ đi, không là tao nhảy từ đây xuống sông đó.”

Ozu vừa nói những lời khó hiểu kia xong, liền quay lưng lại với chúng tôi. Y dang rộng hai tay đứng trên thành cầu như thể sắp sửa nhảy thật.

“Chờ chút đã. Chuyện tình duyên của tao với chuyện mày nhảy xuống quan hệ gì với nhau?”

Tôi nói.

“Tao cũng không biết nữa!” Ozu nói.

“Anh Ozu, nước sông đang dâng cao nên rất nguy hiểm, nếu anh nhảy xuống sẽ chết ngay đấy.”

Akashi cũng khuyên can.

Khi chúng tôi đang nói những chuyện không ai hiểu nổi như thế, thì từ mé tam giác sông Kamogawa phía Bắc cây cầu chợt vẳng đến tiếng thét chói tai. Đám sinh viên ồn ào không biết vì chuyện lộn xộn gì mà bắt đầu chạy trốn toán loạn.

“Cái gì thế kia?”

Ozu cúi gập người rồi nói với vẻ nghi ngại.

Tôi không suy nghĩ nhiều liền lao đến vịn tay vào thành cầu nhìn xuống, một đám mây mù đen kịt đang lan rộng từ phía cánh rừng trong công viên Aoi lao qua vùng tam giác sông Kamogawa, giờ hầu như đã bao phủ toàn bộ vùng tam giác sông bên dưới. Trong đám mây mù đen kịt đó, một đám thanh niên chạy toán loạn. Hai tay múa may loạn xạ, đầu tóc bù xù, tưởng như hóa điên mất rồi. Đám mây mù đen kịt đó băng qua mặt sông Kamogawa, dường như đang hướng thẳng đến đây.

Vùng tam giác sông Kamogawa càng thêm hỗn loạn.

Từ cánh rừng tùm, một đám mây mù đen kịt ùn ùn lan ra không thể là chuyện nhỏ. Đám mây đen không ngừng lao xao lao xao, lao xao lao xao

tản ra như tấm thảm, băng qua sông Kamogawa, vượt qua thành cầu rồi lên cầu lớn Kamo.

“Kyaaa!!!” Akashi thét lên như nhân vật trong truyện tranh.

Đó là một đàn ngài lớn.

...

Ngày hôm sau, việc này có được đăng lên báo Kyoto. Nhưng về chuyện làm sao đám ngài lại phát sinh dị thường như vậy, hình như chẳng ai rõ chi tiết. Lần ngược lại đường bay của đám ngài thì tới được rừng thiêng Tadasu hay qua tận đền thờ Shimogamo, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Tại sao lũ ngài sống trong rừng thiêng Tadasu lại đột ngột di chuyển đàng loạn như thế, chẳng có lời giải thích nào có vẻ hợp lý. Ngoại trừ lời tuyên bố chính thức, thì có tin đồn là ngu ồn phát sinh lũ ngài không phải từ đền thờ Shimogamo, mà là thị trấn Izumikawa bên cạnh Shimogamo, nhưng như thế thì mọi chuyện càng khó hiểu hơn. Do nhà trọ của tôi nằm đúng ở khu vực đó nên cũng đầy ngài bay vào, vô cùng hỗn loạn.

Đêm hôm đó, khi tôi trở lại nhà trọ, hành lang rải đầy xác ngài. Phòng tôi quên khóa, cửa hé ra một nửa nên cũng trong tình trạng tương tự. Tôi cẩn thận đem xác lũ ngài đi chôn cất.

Xưa đàn ngài đập cánh xoành xoạch phấn bay toán loạn vào mặt, đôi khi như muốn chui cả vào miệng, tôi lại gần Akashi, cố gắng ra bộ hiệp sĩ bảo vệ nàng. Thật ra tôi cũng là trai thành thị, không chịu được cảnh sống bẩn thỉu chung chạ với côn trùng, nhưng sau hai năm ở khu nhà trọ đó, có cơ hội tiếp xúc với đủ loại sâu bọ, giờ tôi cũng đã quen với bọn côn trùng rồi.

Tuy nói như thế, đàn ngài khổng lồ khi đó quả là dị thường. Tiếng vỗ cánh hỗn loạn hoàn toàn chia cắt chúng tôi với thế giới bên ngoài, như thế đấy chẳng phải lũ ngài, mà là một lũ yêu quái tí hon có cánh bay qua cầu vậy. Hầu như chẳng còn nhìn thấy thứ gì. Cố hé mắt ra nhìn, tôi thoáng thấy lũ ngài bay thành đàn vòng quanh những ngọn đèn màu cam trên lan can cầu lớn Kamo và mái tóc đen bóng của Akashi.

Đàn ngài cuối cùng cũng đã bay qua, nhưng lũ ngài lẻ loi bị bỏ lại vẫn đang đập cánh toán loạn. Akashi mặt mũi trắng bệch đứng thẳng dậy, nàng vừa đập loạn khắp người như thế đã hóa điên vừa kêu lên: “Có bám lên

người tôi không? Có bám lên người tôi không?” R ấ ba chân bốn c ẩng chạy với một tốc độ kinh h ồn trốn khỏi đám ng ười đang vật lộn trên đường, một mạch tới đ ầu phía Tây c ầu lớn Kamo. Sau đó, n àng ng ẩ phịch xuống trước một quán cà phê có ánh đèn mờ mờ phát ra trong cảnh nh ả nhem.

Sau đó, đàn ng ười kia lại hóa thành tấm thảm đen xuôi dòng Kamo bay về hướng Shijou.

Lúc đó, tôi mới nhận thấy ông th ần mặc áo yukata đang đứng bên cạnh mình, nh ài người qua thành c ầu cúi xuống nhìn. Gương mặt giống trái cà tím đang nh ả nhó, biểu cảm không rõ là khóc hay cười.

“Cái thằng Ozu đó, chắc rớt xuống sông thật r ấ!” Ông th ần mặc yukata nói vậy.

...

Tôi với ông th ần chạy xuống đ ầu phía Tây c ầu lớn Kamo đến m ỏm đất rìa sông. Trước mặt chúng tôi là dòng sông Kamogawa chảy xiết. Nước đang dâng cao, những chỗ bình thường là bụi cỏ xanh tốt cũng đã chìm trong nước, dòng sông như càng thêm rộng lớn hơn so với bình thường.

Chúng tôi lội xuống nước từ chỗ đó, nhích đến gần chân c ầu lớn Kamo. Chỗ trụ c ầu, có thứ gì đó đang cử động. Thằng Ozu bám chặt vào chỗ đó như đám rác rưởi bị mắc lại, không thể cựa quậy được gì nữa. Nước không sâu, nhưng chảy rất xiết. Ông th ần bị trượt chân, dù là th ần cũng suýt nữa bị cuốn trôi.

Vất vả lắm chúng tôi mới đến được chỗ cái vật thể nhìn như Ozu kia.

“Cái thằng ngốc này!”

Tôi vừa chửi nó vừa đập nước lao tới, Ozu cứ hí hí vừa khóc vừa cười. Y nói: “Tao lượm được cái này nè!” r ấ giơ tay lên đắc thắng. Tay y nắm chặt một con gấu nh ấ bông. “Nó trôi lại đây nè.” Ozu vừa nói vừa rên lên vì đau. “Đồ khốn kiếp, đến lúc này còn tham cho được.”

“Được r ấ im lặng đi.”

Ông th ần nói.

“Vâng thưa sư phụ. Có đi ầu chân phải con đau quá.”

Ozu ngoan ngoãn nói.

“Ông là sư phụ thằng Ozu hả?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy đấy.” Ông thần nói rồi mỉm cười.

Ông thần, hay sư phụ của Ozu, giúp tôi đỡ thân thể Ozu lên. “Đau quá, đau quá, nhẹ nhẹ chút coi.” Mặc kệ thằng Ozu mè nheo vô lý, chúng tôi khiêng nó vào bờ sông đã. Akashi sau đó cũng leo xuống theo, mặt nàng vẫn còn tái nhợt vì đàn ngài kinh khủng lúc nãy nhưng đã nhanh chóng gọi xe cấp cứu. Sau khi gọi cho 119 xong, nàng ngẩng xuống băng ghế dài bên bờ sông, dùng tay ôm lấy hai gò má tái nhợt. Chúng tôi lẫn thằng Ozu như lẫn khúc gỗ, rồi vất đám quần áo ướt trong khi run lên vì lạnh.

“Đau quá, đau quá, đau quá đi mất. Ai đó làm gì đi!” Ozu rên rỉ. “Ừ ừ ừ.”

“Nhiều sự. Ai biểu mày nhảy lên lan can cầu?”

Tôi nói. “Xe cấp cứu sắp tới rồi, ráng chịu đựng chút đi!”

“Ozu, con cũng có điểm đáng khen nhỉ.” Sư phụ của Ozu nói.

“Sư phụ, cảm ơn thầy lắm lắm!”

“Nhưng khi ta nói có thể chịu gãy xương vì bạn, không có nghĩa là ta nói con làm thật. Con thật là gốc hết thuốc chữa.”

Ozu sụt sùi khóc.

Khoảng năm phút sau, xe cứu thương đến chỗ cầu lớn Kamo.

Sư phụ của Ozu trèo lên đê, rồi dẫn mấy nhân viên cứu thương xuống cùng. Quả không hổ là nhân viên cứu hộ, họ cuốn chăn quanh người Ozu rồi đặt y lên cáng cứu thương một cách chuyên nghiệp. Nếu họ cứ thế liệng y xuống sông Kamogawa luôn thì tôi sẽ hạnh phúc biết bao, nhưng họ là nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp, mang tấm lòng trắc ẩn chẳng phân biệt loại người. Cái thằng Ozu chẳng ngần ngại làm ra bao chuyện tởm tợ đó, chẳng đáng được đặt lên xe cứu thương cẩn thận như thế.

“Ta đi theo Ozu nhé.”

Ông sư phụ nói vậy rồi nhẹ nhàng nhảy lên xe cứu thương.

Chẳng mấy chốc, xe cứu thương chạy đi.

...

Sau cùng, chỉ còn lại Akashi ngẩng trên băng ghế, hai tay ôm gương mặt xanh nhợt và thằng tôi với cả người ướt đẫm. Tay tôi đang giữ con gấu nhồi bông khi nãy Ozu vừa giữ lấy vừa bám chặt vào trụ cầu. Khi tôi vất

mạnh con gấu, gương mặt của nó méo xệch và nước ào ạt chảy ra. Có thể nhỏ nước khóc như thế, thật là một con gấu tốt.

“Em ổn cả chứ?”

Tôi hỏi Akashi.

“Thật sự là em rất sợ ngài.”

Nàng ng ẩ nguyên trên ghế, khẽ nói.

“Muốn uống chút cà phê cho bình tĩnh lại không?” Tôi hỏi.

Chẳng bao giờ tôi có ý lợi dụng điểm yếu sợ ngài của nàng để toan tính những chuyện bất chính. Chẳng qua là đang lo nghĩ đến gương mặt tái xanh của nàng thôi.

Tôi ra chỗ máy bán hàng tự động gần đó mua lon cà phê nóng rồi cùng uống với nàng. Dần dần nàng cũng tĩnh trí lại. Nàng cầm lấy con gấu tối đưa cho, bóp bóp nghịch nghịch, rồi nghiêng đầu.

“Đây là Mochiguma.”

Nàng nói.

“Mochiguma là cái gì?”

Akashi nói rằng nàng rất quý mấy con gấu nh ồi bông trông cũng khá giống thế này. Vì chúng mềm mại đặc biệt như thế nên nàng đặt tên cho chúng là “Mochiguma”, sưu tập được năm con gấu gọi là “đội chiến binh Mochiguma mềm bông”. Nàng mang chúng theo mỗi ngày để thư giãn bằng cách nhéo lên cái mông mềm mềm của chúng, hồi đó lúc nào trên cặp sách cũng có đeo một con, nhưng đã đánh rơi mất ở hội chợ sách cũ trước đền Shimogamo vào năm ngoái rồi. Sau đó, con gấu đáng thương lạc đi đâu cũng chẳng rõ.

“Đúng là con này sao?”

“Thật là chuyện hiếm có đến kỳ lạ, tại sao Mochiguma lại ở đây?”

“Ở thượng nguồn sông trôi xuống chẳng?”

Tôi phỏng đoán. “Dẫu sao cũng là do Ozu nhặt được, em cứ giữ lấy đi.”

Gương mặt nàng giữ mãi vẻ nghi ngại nhưng rồi cũng vui vẻ nói: “Dẫu sao thì lại đủ mặt Mochiguma, thật là một chuyện tốt lành.” Và lưng cũng đã thẳng lên. Có vẻ nàng đã phục hồi hoàn toàn sau vụ tấn công của đàn ngài kia.

“Hôm nay anh Ozu mời nên em mới tới quán cà phê đằng kia. Sau đó, anh ấy bảo em đi qua cầi... Rõ ràng là có tính toán gì thì phải?”

“Ai mà biết được chứ.”

“Anh Ozu là một người thú vị thật đấy. Hồi xưa, em nhớ có lần thấy anh ấy vừa múa may cái cò Ferrari vừa chạy xéo qua chỗ ngã tư Hyakumanben^[22].”

“Đừng có để tâm mấy chuyện thẳng đó làm. Sẽ lây bệnh ngực đó.”

Akashi gật gù.

“Với anh thì đã quá trễ rồi nhỉ. Theo em thấy thì anh bị lây bệnh từ anh trọng rồi.”

Tôi đơ ra một lúc lâu, rồi mới nói: “Anh nhớ ra rồi.”

“Nhớ ra cái gì ạ?”

“Hồi trước, anh đã nói sẽ mang tới cho em coi, đúng không?”

Tôi đang nói tới bộ phim đã làm ngay trước khi chủ động rời câu lạc bộ. Cuốn phim có Ozu ngâm nga *Chuyện kể Heike* mà chính bản thân tôi cũng chẳng hiểu ý nghĩa nó ra làm sao cả.

“Đúng là chuyện đó đấy”, nàng nói với vẻ vui mừng.

Chúng tôi hẹn tuần sau gặp nhau để đưa nàng cuộn phim rồi trao đổi góp ý. Nơi hẹn là quán Madoi phía Tây Nam ngã tư Hyakumanben, để lỡ có gì thì thuận tiện cùng nhau ăn tối.

Về bộ phim kia thì lời đánh giá nửa tốt nửa xấu, tôi ở bên phủ định, nhưng Akashi lại thấy hài lòng.

Chuyện quan hệ của tôi và Akashi sau đó diễn tiến thế nào thì không nằm trong chủ đề cuốn sách. Vì vậy, tôi xin mạn phép không kể ra những chuyện vui vẻ ngượng ngùng này ở đây. Nếu độc giả muốn đọc những chuyện như thế, thì các vị thật sự là đang vứt thời gian vàng ngọc của mình đi mà thôi.

Mấy chuyện tình yêu kết thúc có hậu thì không có gì đáng để kể cả.

Mặc dù bây giờ có thể nói cuộc đời sinh viên của tôi đã ít nhiều thấy được những phát triển mới, tuy nhiên tôi không tài nào suy nghĩ lạc quan đến ngay thơ về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ được. Tôi không phải là loại người đơn thuần có thể nhìn nhận những sai lầm đã qua theo chiều hướng tích cực. Đúng là tôi từng ôm mộng ái tình to lớn, nhưng

những cô gái trẻ trung kiêu diễm nào ai muốn xích lại gần những thằng lồi thồ đã quá tuổi hai mươi chứ. Chỉ nghĩ đến chuyện đó là lại giận điên lên, tôi kiên quyết từ chối tha thứ cho cái tôi quá khứ của mình.

Tôi vẫn không xua đi được cảm giác hối hận, khi đứng trước tòa tháp đồng hồ định mệnh ấy đã chọn câu lạc bộ Điện ảnh Misogi. Tôi đã thử nghĩ xem nếu như hồi đó mình chọn con đường khác thì sẽ ra sao? Ví như hồi đó, tôi đã chọn tờ “Tuyển mộ đệ tử” kì quái, hay tham gia vào câu lạc bộ Bóng mền Honwaka, hoặc gia nhập tổ chức bí mật “quán ăn Phúc Miêu” thì chắc là cuộc đời hai năm vừa qua của tôi đã khác. Chắc ít chúng sẽ không tới nỗi méo mó vặn vẹo như bây giờ. Có khi tôi đã có thể nắm giữ được bảo vật “cuộc đời sinh viên màu hồng” chỉ có trong truyền thuyết chăng? Dẫu đã bao lần cố ngoảnh mặt làm ngơ, để sai lầm này chùng lên sai lầm khác, tôi cũng không thể phủi bay chuyện mình đã bỏ phí mất hai năm trời.

Nghiêm trọng hơn cả, gặp phải thằng Ozu đó là một vết nhơ đeo bám dai dẳng tôi suốt đời.

Ozu phải nhập viện một thời gian khá dài ở bệnh viện ngay cạnh trường đại học.

Y bị cột chặt trên giường bệnh trắng tinh, quả là một cảnh tượng thú vị. Sắc mặt y đã xấu từ xưa, giờ trông như mắc phải chứng nan y nào đó, nhưng kì thực y chỉ bị gãy xương. Tôi phải nói y chỉ gãy xương là còn may mắn chán. Không được đụng tay vào những chuyện xấu xa bản thân ham thích hơn cả ba bữa cơm mỗi ngày nên y than thở rõ lắm, nhưng trong lòng tôi lại thấy đáng đời. Có đi đâu y lảm nhảm ồn ào quá nên tôi tọng chỗ bánh castella mang tới thăm vào họng cho y câm miệng.

Hơn nữa, chỉ vì muốn làm mối tôi với Akashi mà y kéo ông sư phụ vào kế hoạch ngu ngốc kia. Đã thế, y lại ngã xuống cầu lớn Kamo theo một kiểu cực kỳ vô nghĩa rồi gãy chân, phải nói là sở thích của y méo mó vượt quá tầm tưởng tượng của người thường. Cách hưởng thụ cuộc đời của Ozu, chúng ta không thể nào lý giải nổi, mà thật ra cũng không cần lý giải.

“Sau vụ này, mày đừng có rảnh rỗi chen vô chuyện người khác đó.”

Tôi vừa nhồi bánh castella vào miệng vừa nói, Ozu lắc đầu:

“Không được, nếu không thì tao biết làm gì giờ?”

Thằng này thối nát đến tận xương tủy.

Tôi hỏi vắn y xem trêu chọc một kẻ ngây thơ như tôi thì có đi đâu gì vui thú.

...

Ozu cười giả lả bằng cái điệu cười ma quỷ đặc trưng của mình.

“Đó là cách tao thể hiện tình yêu.”

“Cái tình yêu dơ dáy của mày, ai mà cần.”

Tôi đáp.

TRUYỆN THỨ HAI

“Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân” của truyền kỳ phòng bốn chiều rưỡi

Cho đến mùa Xuân năm thứ ba, tôi đã tiêu tốn hai năm đầu đại học chẳng làm được đi đâu gì có ích.

Tôi không màng tới chuyện chuẩn bị cho bản thân để trở thành một nhân lực triển vọng cho xã hội, như chú trọng giao kết lành mạnh với người khác giới, nghiêm túc học hành hay rèn luyện sức khỏe. Thay vào đó, tôi đã xoay xở được cách hoàn toàn cô lập mình với người khác giới, bỏ bê học hành và chẳng màng rèn luyện sức khỏe. Chuyện này đã xảy ra như thế nào vậy?

Chúng ta phải tra khảo người chịu trách nhiệm về đi đâu này. Thủ phạm ở đâu đây?

Cá tính tôi không phải sinh ra đã vậy đâu.

Khi mới chào đời, tôi trong sáng thuần khiết, hồn nhiên đáng yêu như Hikaru Genji thuở thiếu thời, với nụ cười ngây thơ làm cả quê nhà bừng lên trong ánh sáng thương yêu. Chuyện gì đã xảy ra với cái tôi hiện giờ của tôi vậy? Mỗi lần nhìn vào gương tôi đều tự cảm thấy căm ghét. Sao mà lại sa ngã tới mức này? Có phải là do quả báo nghiệt duyên tích tụ không?

Có người nói rằng đây là do tôi vẫn còn trẻ, hoặc con người ta vẫn còn có thể thay đổi nhiều lắm.

Y kiến ngu ngốc đó thực sự tồn tại ư?

Thành ngữ nói rằng: “Nhìn đứa trẻ lên ba, đoán được lúc về già.” Năm nay, tôi đã hai mươi một tuổi rưỡi, là một thanh niên oanh liệt sống trên đời cũng gần một phần tư thế kỷ, cố gắng thay đổi bản thân thì có ích gì chứ? Nếu như ta cố gắng vận méo thứ gì đó đã thành hình rưỡi, cuối cùng sẽ chỉ làm gãy nó mà thôi.

Tôi chỉ có thể tiếp tục sống cuộc đời này bằng cái tôi của mình. Đó là sự thật không chối cãi được.

Đó là quan điểm tôi không định thay đổi.

Nhưng thật tình là đi đâu đó làm tôi buồn.

Trong ghi chép này, nhân vật chính nhất là tôi. Nhân vật chính thứ hai là sư phụ Higuchi. Chen giữa hai con người cao cả này là thằng nhân vật phụ có tâm hồn ti tiện Ozu.

Trước hết hãy nói về tôi, bỏ qua chuyện tôi là một sinh viên năm ba đây tự hào thì thật ra chả có gì đáng nói cả. Nhưng để cho bạn đọc dễ hình dung, thì giờ xin nói về phong thái tài mạo của cái thằng tôi.

Hãy hình dung là bạn đang trong thành phố Kyoto, ví dụ như đang đi dạo loanh quanh trên con phố đi từ Kawaramachi Sanjo xuống phía Tây. Vì bây giờ là một ngày cuối tuần mùa Xuân nên người người đi lại rất tấp nập. Lúc đang đi ngắm nghía mấy cửa hàng lưu niệm hay quán cà phê Lipton^[23], bạn chợt thấy có một cô thiếu nữ tóc đen hấp dẫn mắt nhìn tiến lại gần. Tưởng như có thể nhìn thấy không gian xung quanh cô gái ấy tỏa sáng lấp lánh. Bằng đôi con người thanh nhã đẹp đẽ, cô gái ấy ngược lên nhìn chàng trai đi bên cạnh. Chàng trai ấy chừng mới ngoài hai mươi tuổi, đôi mắt trong sáng, đôi mày đậm nét, nụ cười sáng khoáy nở trên gương mặt. Có nhìn từ bốn phương tám hướng đủ mọi góc độ thì đó cũng là một gương mặt trí thức, không góc chết cũng chẳng chút tì vết.

Chàng cao khoảng mét tám, dáng người rắn rỏi lực lưỡng nhưng không hề tỏa ra chút vẻ gì phàm phu tục tử. Mặc dù chàng đang đi bộ rất thông dong, nhưng từng bước chân đều ẩn chứa sức mạnh. Một sản phẩm hoàn hảo toát ra một áp lực dễ chịu. Một gã trai tự ý thức được về bản thân, chính là chàng trai ấy.

Thành thật mong mọi người hãy nghĩ cái gã trai đó chính là tôi.

Điều này hoàn toàn là để độc giả dễ hình dung, chắc chắn không phải cốt lõi điểm bản thân đẹp đẽ hơn ngoài hiện thực, hay muốn được nữ sinh trung học reo hò ái mộ, hay muốn thành đại diện nhận bằng tốt nghiệp từ tay hiệu trưởng, những chuyện xấu xa phù phiếm như vậy tôi đâu không nghĩ tới. Vì vậy xin quý độc giả, hãy coi cái gã trai tôi vừa miêu tả chính xác cho quý vị là đáng vẻ thực sự của tôi mà khắc sâu vào trí não, bảo vệ hình ảnh này.

Đúng là bên cạnh tôi không có cô thiếu nữ tóc đen nào. Ngoài ra, chắc cũng có đôi ba điểm khác biệt nữa.

Tuy nhiên, những cái đó đều là tiểu tiết. Điều quan trọng nhất là tấm lòng.

Tiếp theo, ta hãy nói về sư phụ Higuchi.

Tôi sống ở phòng 110 trong một căn nhà trọ trông như Cửu Long Thành gọi là Shimogami Yuusuisou trong thị trấn Shimogamo Izumigawa, còn sư phụ sống ở phòng 210 lầu trên.

Cho tới tận cuộc chia ly đột ngột vào cuối tháng Năm năm thứ ba, tôi đã báỉ ông ấy làm sư phụ gần hai năm trời. Kết quả của chuyện bỏ bê học hành mà đi theo con đường tu hành này là tôi hầu như chỉ học được toàn những thứ chẳng có ích lợi gì, toàn nâng cao những phẩm chất chẳng có ích gì cho chuyện làm người, còn những thứ nên nâng cao thì đã tụt dốc không phanh đến chẳng còn thấy được nữa.

Có tin đồn rằng sư phụ Higuchi là sinh viên ở lại trường tới năm thứ tám. Giống như động vật sống quá lâu thành ra có chút khí chất thần bí, một sinh viên đại học ở lại trường quá lâu nên trên người cũng có chút khí chất bí ẩn khác người.

Gương mặt giống trái cà tím của sư phụ lúc nào cũng nở nụ cười thành thoi, không hiểu sao mà nhìn cũng có vẻ cao quý. Nhưng trên cằm lại để râu mọc lổn nhổn. Lúc nào cũng vận bộ yukata xanh đậm, mùa đông thì khoác thêm cái áo khoác cũ. Cứ giữ kiểu cách như thế mà đường hoàng đi vào những quán cà phê sang trọng gọi Cappuccino uống. Dù không có nổi cái quạt điện, nhưng hình như biết cả trăm chỗ hóng mát vào những ngày hè nóng nực. Tóc tai bù xù đến mức có thể nói như hiện tượng lạ, trông như có cơn bão nào đổ bộ lên đầu. Xì gà hút phì phèo. Thi thoảng như nhớ ra cũng có đi đến trường, nhưng bây giờ có lấy bao nhiêu học phần cũng quá trễ rồi. Mặc dù không biết nổi một chữ tiếng Trung, nhưng có vẻ giữ quan hệ rất tốt với mấy du học sinh Trung Quốc ở cùng nhà trọ. Có một lần, tôi bắt gặp một cô du học sinh cắt tóc hộ cho sư phụ. Tôi cho mượn cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* của Jules Verne để đọc, nhưng gần cả năm rồi cũng chưa thấy đọc xong mà trả lại. Trong phòng trang trí quả địa cầu lấy của tôi, cắm đầy mấy cái kim đánh dấu dễ thương. Sau này tôi mới hiểu là đang đánh dấu vị trí hiện tại của tàu ngầm Nautilus trong truyện.

Sư phụ chuyện gì cũng không làm, chỉ muốn chuyên chú mà sống. Đó hoặc là thái độ khắc kỷ tột cùng của bậc thân sĩ, hoặc là đỉnh cao của sự ngu ngốc.

...

Cuối cùng, phải nói về thầy Ozu.

Ozu học cùng năm với tôi. Tuy học cơ điện tử bên khoa công nghệ, nhưng y lại chán ghét cả điện cơ, điện tử lẫn công nghệ. Kết thúc năm nhất, thành tích y thấp tới kinh người, học phần lấy được ít đến đáng thương, người khác nhìn vào không khỏi lo lắng y đi học làm cái gì thế. Nhưng bản thân y lại chỉ coi như gió thoảng ngoài tai.

Bởi vì ghét ăn rau dưa, toàn chén đồ ăn nhanh, nên sắc mặt y không khác gì một sinh vật bò ra từ nửa kia đen tối của mặt trăng, xấu xí ghê người. Nếu đi đêm gặp y, mười người thì tám người sẽ tưởng nhầm là yêu quái, hai người còn lại chắc chắn cũng là loài yêu quái. Y bắt nạt kẻ yếu, nịnh nọt kẻ mạnh, ngang bướng, ngạo mạn, lười biếng thành tính, là tà ma rạch giới rơi xuống, học hành không thêm đếm xỉa, chẳng biết kiêu hãnh là cái chi, có thể lấy bất hạnh của người khác ra làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm. Y cơ hồ chẳng có điểm nào đáng khen. Nếu không gặp y, tâm hồn của tôi chắc chắn sẽ sạch sẽ hơn bây giờ nhiều.

Nghĩ đến đó, tôi lại thấy việc nhận làm đệ tử của sư phụ Higuchi vào mùa Xuân năm nhất là một quyết định sai lầm.

...

Hồi ấy, tôi là một thằng năm nhất mới le lói vào đời. Tôi hồi hộp nhớ đến cảm giác phơi phới cùng với những chồi xanh tươi mơn mớn phù đầy trên tán anh đào đã văn hoa.

Sinh viên mới vào trường mà đi lang thang trong khuôn viên thế nào cũng bị thiên hạ nhét truyền đơn chiêu mộ đầy tay, tôi đã cực kỳ choáng váng ôm đống truyền đơn với lượng thông tin vượt quá khả năng tiêu thụ của đầu óc. Nội dung cũng khá đa dạng, phong phú nhưng tôi hứng thú nhất với bốn tờ. Tờ rơi của “Câu lạc bộ Điện ảnh Misogi”, một tờ “Tuyển mộ đệ tử” khá dị thường, “Câu lạc bộ Bóng mền Honwaka” cùng với Tổ chức bí mật “Quán ăn Phúc Miêu”. Câu lạc bộ nào cũng có điểm mờ ám,

nhưng chúng đều là cánh cửa dẫn vào cuộc sống đại học mới mẻ, lòng tôi tràn ngập tò mò. Cánh cửa nào hẳn cũng sẽ dẫn tới một tương lai thú vị, tôi thật là thẳng ngốc hết thuốc nên mới nghĩ như vậy.

Tan học, tôi đi về hướng tháp đồng hồ của trường đại học, do khá nhiều đoàn thể câu lạc bộ đều chọn nơi đó làm nơi thuyết trình chiêu dụ thành viên mới.

Xung quanh tháp đồng hồ chật ních tân sinh viên với đôi gò má non tơ tràn ngập hy vọng vào tương lai, cùng với những đại diện câu lạc bộ đang lăm le chờ chờ muốn vào lấy họ làm con mồi, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Vô số cánh cửa dẫn đến kho báu “cuộc đời đại học màu hồng” hiện ra trước mắt, tôi cứ đi như kẻ u mê.

Tôi tìm thấy một nhóm sinh viên cầm bảng giới thiệu câu lạc bộ Chiếu phim Misogi. Họ thậm chí còn tổ chức trình chiếu phim nhằm chào đón tân sinh viên, cũng để giới thiệu về câu lạc bộ. Nhưng mặc tiếng chào mời, tôi vẫn không dừng bước, đi vòng qua mặt trước tháp đồng hồ. Vừa đi, tôi vừa đọc kỹ lưỡng tờ truyền đơn cầm trên tay.

Mở đầu là một dòng chữ to tướng để “Tuyên mộ đệ tử”.

“Đôi Thiên Lý Nhân kia có thể tìm thấy người thiếu nữ tâm đầu ý hợp giữa phố Gion đông đúc, đôi Địa Ngục Nhi kia không để lọt cả tiếng hoa anh đào rơi xuống hào nước trôi đi. Chốn kinh kì^[24] tung hoành xuất quỷ nhập thần, trên trời dưới đất tự tại vắng lai. Ở đất Thần Châu này^[25], không ai không biết đến, không ai không kính sợ, không ai không chịu tuân theo. Chàng chính là Higuchi Seitaro. Hãy đến đây, hỏi những thanh niên ẩn giấu trong người cốt cách tiên nhân. Ngày 30 tháng Tư, tập hợp phía trước tháp đồng hồ Không có số máy điện thoại.”

Trên đời chẳng thiếu gì loại truyền đơn khả nghi, nhưng tờ truyền đơn khả nghi thế này thì thật ngàn năm có một. Nhưng tôi lại cảm thấy nếu dám xông pha vào thế giới đáng ngờ này, đặt nền móng đầu tiên đi tới tương lai xán lạn phía trước như thế cũng không tệ. Có tham vọng hướng lên phía trước chẳng phải chuyện gì xấu xa, nhưng phương hướng nhắm tới trật chĩa thì thật là tai hại.

Tôi đang đọc đi đọc lại tờ truyền đơn thì chợt nghe thấy tiếng gọi “con à” vang lên. Tôi quay lại thì thấy có một gã cực kì khả nghi đứng đằng sau. Đang trong sân trường đại học mà gã vận một bộ yukata cũ kĩ màu xanh,

miệng hút xì gà phì phèo, râu ria lởm chởm trên gương mặt dài đuồn đuối giống trái cà tím. Nhìn chẳng đoán được có phải là sinh viên hay không. Một mặt, từ gã toát ra vẻ đáng nghi trời phú, chẳng hiểu làm thế nào mà cũng mang chút cảm giác cao quý, gương mặt tươi cười lại có vẻ dễ thương.

Người đó chính là sư phụ Higuchi.

“Con đang đọc tờ truyền đơn đó hả. Ta đang chiêu mộ đệ tử.”

“Đệ tử của cái gì cơ?”

“Nào nào, đừng có nóng vội vào chủ đề chính luôn vậy. Đây là sư huynh của con.”

Bên cạnh sư phụ là một kẻ mờ ám mang gương mặt đầy điềm gờ. Tôi còn suýt tưởng y là một sứ giả từ địa ngục mà chỉ những linh hồn nhạy cảm như tôi đây mới nhìn thấy được.

“Gọi Ozu được rồi. Hân hạnh gặp mặt nhé”, kẻ đó nói.

“Tuy gọi là sư huynh, nhưng thật ra chỉ sớm hơn con có 15 phút thôi.”

Sư phụ Higuchi nói thế rồi cười.

Rồi cứ như thế, sư phụ dẫn tôi đến một quán nhậu ở Hyakumanben, nhưng từ đó về sau, đây là lần duy nhất sư phụ chiêu đãi tôi một bữa. Chưa quen món rượu chè, tôi nhanh chóng thả hết ga ra, khi biết sư phụ Higuchi cũng cùng trọ ở Shimogamo Yusuishou giống mình thì lại càng thêm hợp ý tâm đầu. Cứ như thế, chúng tôi chuyển về căn phòng bốn chiếu rưỡi của sư phụ, rồi cùng sư phụ với Ozu, ba người chúng tôi bàn tán những chuyện không đâu không đuôi, chuyện trò nở tung như bắp rang.

Cái thằng Ozu ban đầu có vẻ ít lời như tử thần lớn vờn cạnh đầu giường cũng bắt đầu thảo luận hùng hổ về ngực với vú. Chúng tôi đàm luận sâu sắc về thứ mắt mình nhìn thấy là vú thật hay vú giả, đề cập đến cả cơ học lượng tử, sau khi sư phụ Higuchi cất lời sâu xa “Vấn đề không phải là tồn tại hay không tồn tại, mà là tin hay không tin” thì tôi bất tỉnh luôn.

Và thế là tôi trở thành đồ đệ của sư phụ Higuchi, đồng thời gặp gỡ Ozu.

Tôi thành đồ đệ của cái quỷ gì vậy? Không cần phải nói, sau hai năm vấn đề này vẫn chẳng rõ ràng tí nào.

...

Khi kết giao với một người không màng quy tắc thông thường như sư phụ Higuchi, mà nghĩ là chỉ cần những thứ công phu cao độ như tính kiên nhẫn hay sự khiêm tốn hay là lễ tiết các thứ, thì thật là sai lầm lớn rồi. Dù có ôm một đống những thứ đẹp đẽ tuyệt vời đó mà ưỡn ngực đối mặt với sư phụ thì hai bên cũng chẳng đạt được thứ gì đâu. Để đi lại kết giao với sư phụ thì thứ số một không thể thiếu chính là “cống vật”. Nói ngắn gọn thì đó là thức ăn và những món xa xỉ phẩm khác.

Những năm gần đây, ra vào chỗ sư phụ chỉ có tôi, Ozu, Akashi cùng một chị trợ lý nha khoa tên là Hanuki mà thôi, nhưng chuyện ăn uống của sư phụ chắc chín phần dựa vào “cống vật” của chúng tôi. Một phần còn lại chắc là ăn sương uống gió.

Nếu chúng tôi đồng loạt cắt đứt quan hệ với sư phụ, không rõ sư phụ sẽ thế nào đây? “Một khi không có thức ăn, chắc phải làm đi đâu gì đó thôi.” - người bình thường chắc sẽ nghĩ vậy. Mặc kệ không có thức ăn vẫn chẳng thèm làm đi đâu gì, mà vẫn giữ được phong thái hiên ngang đỉnh đạc, đó chính là ý chí vô địch sư phụ đã qua một quá trình tự rèn luyện nghiêm khắc mới có được. Nếu chỉ vì không có thức ăn mà hốt hoảng lên, thì chắc sư phụ đã hốt hoảng từ lâu với cảnh nghèo khổ thiếu hụt học phần như bây giờ rồi. Đến mức độ này mà sư phụ vẫn không chút động tâm. Nếu thành ra vì tự kiểm miếng ăn mà phải chạy tới chạy lui thì thà chết đói còn hơn - riêng việc nhỡ nhét cho chúng tôi những suy nghĩ như thế, kỹ thuật của sư phụ đã đạt tới cảnh giới siêu phàm.

Vốn dĩ, đôi lúc tôi cũng tưởng tượng rằng nếu chúng tôi không mang thức ăn tới nữa, sư phụ chắc cũng chẳng bao giờ thấy đói. Dường như sư phụ mang trong mình một cốt cách tiên nhân có thể chỉ cần hút thuốc mà giảm sự đói khát, thậm chí quên cả chuyện chết đói. Trên đời này, chẳng mấy sinh viên đạt được đến cảnh giới đó.

Có thứ gì khiến sư phụ Higuchi sợ hay không, tôi thật tình tưởng tượng không được. Nhưng mà có một lần sư phụ đã thốt lên: “Sợ quá.”

Sư phụ không chỉ mượn sách của tôi không thèm trả, sách của thư viện cũng không. Khi tôi nói “Thầy đã quá hạn nửa năm rồi”, sư phụ mới nói “Ừ nhỉ. Vì thế nên ta rất sợ Cảnh Sát Thư Viện”.

“Có thứ gọi là Cảnh Sát Thư Viện trên đời sao?” Tôi hỏi Ozu.

“Có chứ.” Y trả lời với gương mặt kinh hãi. “Đó là một tổ chức dùng đến cả những thủ đoạn vô nhân tính nhất để cưỡng bức thu hồi sách mượn quá hạn từ thư viện.”

“Nói láo!”

“Ừ, nói láo đó.”

...

Thành phố Kyoto - quận Sakyo - đường lên thăm đền Yoshida - mười hai giờ đêm hẹn hò bí mật.

Nhắc đến đền thờ Yoshida, đó là một ngôi đền nổi tiếng linh thiêng tới nỗi ai tới cầu thi đậu là chắc chắn rớt. Mỗi năm đều có rất nhiều học sinh trung học, sinh viên đại học tới đó cầu thi đậu, mà rốt cuộc đều gặp chuyện cay đắng như thi rớt hay ở lại lớp, nước mắt của họ nghe nói đã chảy xuống bằng nửa nước hồ Biwa. Dù tôi luôn kính cẩn lánh xa đền Yoshida cẩn thận đến như vậy, mà học phần vẫn trôi tuột như cát chảy qua kẽ tay. Có thể nói đền Yoshida là một chốn linh thiêng cực độ.

Hiện giờ học phần không đủ nên tôi một bước cũng không muốn tới đền Yoshida. Nhưng tình thế đưa đẩy thế nào, rốt cuộc lại không thể không đến cuộc hẹn hò bí mật lúc nửa đêm ở đoạn đường lên thăm đền Yoshida.

Lúc đó, tôi đã trải qua hai năm đại học, tháng Năm cũng vừa kết thúc.

Ban ngày nóng nực, nhưng khi đêm xuống khí trời lại rất lạnh. Trong bóng tối chỉ có tháp đồng hồ của trường đại học tỏa sáng, mấy con phố tối tăm gần đó hầu như chẳng có bóng người. Chỉ có mấy đứa sinh viên sống về đêm như những sinh vật dưới đáy biển thi thoảng lượn lờ qua lại.

Nếu như đây là cuộc hẹn hò bí mật ngọt ngào với một thiếu nữ tóc đen ngậy thơ trong sáng, thì dù có phải đến lối vào đền Yoshida một mình vào nửa đêm mà đứng đợi người ta, tôi cũng chẳng ngại ngần gì. Chờ đợi như vậy thật mang đến thứ cảm xúc sâu sắc chen lẫn giữa hạnh phúc với xấu hổ. Nhưng đêm nay, người sẽ xuất hiện ở đây lại là Ozu. Cái thứ quái vật xấu xa mang nhiệm sắc thể Y dơ bẩn đó. Thật ra, tôi đã nghĩ cứ thế xù hẹn bỏ về quách cho rồi, nhưng nếu thế lại chẳng có mặt mũi nào gặp sư phụ Higuchi. Nên chẳng còn cách nào khác, lại phải ráng đứng đợi. Ozu đã nói y sẽ mượn xe từ gã đàn anh gì đó tên Aijima ở cùng câu lạc bộ để tới đây.

Cuối cùng, tôi cũng thấy một chiếc xe hơi nhỏ tròn tròn tiến đến đường Higashi Ichijo, đỗ lại cạnh cổng chính của trường đại học. Một bóng người bước xuống xe, tiến đến chỗ tôi. Bất hạnh thay đó lại là Ozu.

“Chào buổi tối. Mày đợi lâu chưa?”

Giọng y có vẻ vui tươi.

Trông y như mới chui ra từ khúc quanh của địa ngục, vẻ mặt tươi vui hơn hẳn hờn thù thường lệ này chắc chắn là vì không thể che giấu được hứng thú với kế hoạch đêm nay. Dẫu sao y cũng là thằng có thể lấy nỗi bất hạnh của người khác làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm. Xin lưu ý rằng kế hoạch bỏ ổi bằng môn tà đạo đêm nay hoàn toàn là từ đầu y mà ra, tôi không hề đóng góp ý kiến gì. Tôi với y là hai loại người hoàn toàn đối lập nhau. Tôi chính là bậc thánh nhân quân tử. Chẳng qua vì sự phụ nên mới miễn cưỡng dẫn lòng tham gia.

Chúng tôi ngẩng lên xe, rồi lái cho xe chạy theo khu dân cư trải dài về phía Nam. Trong lúc lái xe, Ozu có vẻ hí ha hí hửng.

“Chà chà, Akashi kiểu gì cũng không thèm nói chuyện với tao, thiệt là khó quá. Con bé không ngờ lại là đứa dễ động lòng thương cảm như vậy.”

“Có người đằng hoàng nào muốn tham gia vào cái kế hoạch này chứ? Tao cũng thấy có lỗi lắm.”

“Lại nữa rồi. Đáng trông chờ vậy mà.”

“Chuyện gì đáng trông chờ hả? Chẳng qua là lệnh của sư phụ nên bắt buộc dĩ tao mới phải đi. Mày đừng quên chuyện đó!”

Tôi phản pháo lại. “Vớ vẩn mày cũng phải biết chứ, cái này là phạm pháp đó.”

“Ừa là như vậy đó hả?” Ozu nói thế rồi nghiêng đầu sang một bên, làm bộ dễ thương thấy phát ói.

“Chắc chắn là phạm tội. Đột nhập gia cư bất hợp pháp, trộm cắp, bắt cóc...” Tôi liệt kê ra.

“Người ta chỉ dùng từ bắt cóc đối với người mà. Tội mình chỉ cuỗm một con búp bê tình yêu thôi.”

“Mày đừng có xỏ toẹt ra vậy được không. Kiểm cách nói nào nhẹ nhàng chút coi.”

“Giờ mày nói hùng hùng hồ hồ vậy thôi, nhưng chắc chắn mày cũng muốn coi thử thứ đó ra sao đúng không? Quen mày bao nhiêu năm nay, tao biết tính mày quá rồi. Mày không chỉ muốn nhìn, có khi còn muốn sờ mó thử đúng không? Thật là đờnbiến thái mà.”

Ozu nói như thế, nét mặt hiện lên vẻ tà dâm không sao bào chữa được.

“Tao biết rồi đấy. Tao về đây.”

Tôi tháo dây an toàn, chuẩn bị mở cửa xe thì Ozu nũng nịu như mèo kêu: “Thôi nào, thôi nào. Là tao sai, vậy nha. Vui lên đi mà. Cái này là vì sự phụ mà.”

Nguyên nhân phát sinh ban đầu đã bị nhấn chìm vào trong bóng đêm của lịch sử, nhưng sự phụ Higuchi gọi cuộc chiến này là “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân”. Từ cái tên đó cũng có thể lờ mờ đoán biết rằng đây là một cuộc chiến vô cùng đáng xấu hổ.

Khoảng năm năm trước đây, một người tên là Jougasaki với sự phụ Higuchi đã phát sinh một mối bất hòa nghiêm trọng, rồi khơi mào cho cuộc chiến ăn miếng trả miếng đáng xấu hổ kia. Mà đến tận bây giờ, cuộc chiến vẫn còn đang tiếp diễn.

Sự phụ Higuchi đôi lúc như nhớ ra lại giờ trò quấy rối, Jougasaki cũng đáp trả lại, cứ như thế lặp đi lặp lại mãi. Mấy đời đệ tử tài hoa của sự phụ Higuchi đầu bị cuốn vào cuộc chiến này, dẫm đạp lên danh dự một cách phí hoài. Tôi cũng không phải ngoại lệ. Chỉ có thằng Ozu là tha hồ vùng vẫy như cá gặp nước.

Người tên Jougasaki đó là hội trưởng của một câu lạc bộ Điện ảnh nào đó, vừa học tiến sĩ lại có thể lực đẳng sau đẳng tự hào, nhưng thật bất hạnh là Ozu cũng tham dự cái câu lạc bộ nọ. Mùa Thu năm ngoái, chỉ nhờ mưu kế của Ozu mà Jougasaki bị đuổi khỏi câu lạc bộ. Ozu là thằng tính cách tiện nên dùng đến cả những thủ đoạn bẩn thỉu. Y xúi giục gã đàn anh Aijima nào đó ở cùng câu lạc bộ, giật dây một cuộc đảo chính. Đến bây giờ Jougasaki vẫn coi người tên Aijima là kẻ đầu sỏ tiếm ngôi của mình mà thù hận, hoàn toàn không ngờ tới chuyên Ozu đứng sau lưng giật dây.

Chắc hẳn vì mất chỗ đứng ở câu lạc bộ, tinh lực dư thừa, nên Jougasaki đẩy mạnh chuyện chơi khăm sự phụ Higuchi. Những vụ đụng độ nhỏ nổi đuôi nhau, rồi đến tháng Tư năm nay, thảm họa đã xảy ra khi cái yukata màu xanh sự phụ thích mặc đã bị nhuộm hồng. Sự phụ Higuchi lệnh cho

Ozu đề ra kế hoạch phản chiến. Ozu liền phát huy sở trường của một tay quân sư xấu bụng đã đề ra kế hoạch bần tiện bậc nhất không có gì bào chữa nổi.

Đó là kế hoạch “Bắt cóc Kaori”.

Jougasaki sống ở quận Yoshida Shimooji dưới chân núi Yoshida. Căn chung cư hai tầng đó vừa được sửa sang lại mấy năm gần đây, gần đó lại có rừng trúc, cũng khá thi vị. Đỗ chiếc xe lẫn vào bóng đêm, tôi và Ozu đến náu mình trong bóng tối của bức tường rào xi măng quanh tòa nhà. Tôi cảm thấy như thể chúng tôi đã hóa thành sứ giả địa ngục, nếu từ góc độ của Jougasaki thì chắc là vậy thật. Với những kẻ đến bắt người hắn ta yêu đi một cách tàn nhẫn như chúng tôi, có bị gọi là tử thần cũng không thể phàn nàn gì.

Ozu nhoài qua tường rào xi măng nhìn vào. Phòng của Jougasaki ở góc lầu hai phía Nam. Đèn vẫn sáng.

“Hử, đang làm cái gì vậy. Jougasaki vẫn còn ở trong phòng.”

Ozu nói với vẻ oán hận: “Akashi không giữ lời hứa, thật làm khó người ta quá.”

“Akashi cũng phải làm chuyện chẳng hay ho gì. Không phải nhỏ bị lôi vô chuyện này sao.”

“Cái gì chứ. Thì vì nhỏ cũng là đồ đệ của sư phụ Higuchi mà, đâu thể không làm mấy chuyện con con đó. Ngốc thì đâu có phân biệt nam nữ.”

Chúng tôi đứng túm tụm ở con đường bên cạnh bức tường rào xi măng. Trong bóng tối nơi ánh đèn đường không rọi đến, hai thằng đứng bối rối với nhau, khả nghi tới mức nếu ai lỡ nhìn thấy chắc cũng phải hô hoán lên.

Cứ đứng sát rạt với nhau như thế, tôi cảm thấy như thứ nước đen kinh tởm từ người thằng Ozu dần dần chảy lỏng vào bóng đêm rồi vấy bẩn lên người tôi. Nếu có một thiếu nữ tóc đen óng ả bên cạnh, cùng kề sát bên nhau trong bóng tối nhá nhem, tôi đã chẳng thấy phiền lắm đâu. Nhưng kẻ kế bên tôi lại là Ozu.

Tại sao tôi lại phải ép sát thân cùng một gã có mặt đầy xui xẻo cơ chứ? Tôi đã phạm sai lầm gì hờ trời? Không lẽ tôi có tội lỗi gì sao? Ít nhất bên cạnh tôi cũng nên có một người bạn chí cốt, hoặc hay ho ra thì là một thiếu nữ tóc đen óng ả nào đó chứ.

“Tình hình trở nên phức tạp rồi đây. Kế hoạch rồi lên hết rồi.”

“Akashi không tham gia vụ phạm pháp như vậy đâu. Hôm nay đừng ở đây đi.”

“Không được. Tao đã mất công thủ thủ mượn xe Aijima rồi, bây giờ đừng là đừng thế nào.”

Ozu cong môi lên rồi bám chặt vào tường rào xi măng y như con thạch sùng.

“Dẫu sao thì, hồi xưa giữa sư phụ Higuchi và Jougasaki đã xảy ra chuyện quái quỷ gì vậy? Tại sao hai người bọn họ cứ phải tiếp tục cuộc chiến vô nghĩa này? Mà tại sao tụi mình cũng phải tham gia?”

Tôi hỏi.

“Thì đây là ‘Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân’ mà.”

“Cái đó là cái gì?”

“Chà chà.”

Ozu nghiêng đầu. “Cái đó tao cũng không biết nha.”

“Mày không thấy tham gia vào cái cuộc chiến chả ai biết lý do là gì này thật phí hoài tuổi thanh xuân quý giá sao? Bộ mày không có chuyện gì khác để làm à?”

“Đây cũng là một cách tu luyện làm người mà. Đứng chen chúc với mày trong bóng đêm thế này, tao mới thấy rõ là lãng phí.”

“Tao mới là người phải nói câu đó!”

“Đừng nhìn tao dễ sợ như thế.”

“Này, đừng có bám dính lấy tao.”

“Nhưng tao thấy cô đơn quá à. Gió đêm lại lạnh quá.”

“Này thì, thích vờ vịt cô đơn này.”

“Úi cha.”

Để giết thời gian, chúng tôi giả bộ chuyện trò tình tứ như cặp tình nhân nhưng rồi cũng cảm thấy trống rỗng. Hơn nữa, tôi lại có cảm giác như mình đã từng làm qua chuyện này rồi, khiến tự nhiên tôi thấy bức bối mà không biết giải tỏa ra sao.

“Nè, trước giờ tụi mình có nói với nhau mấy lời này chưa?”

“Đương nhiên là không rồi, mấy thứ ngu ngốc này. Chỉ là déjà vu^[26], déjà vu thôi.”

Đột ngột Ozu cúi rạp người xuống. Tôi cũng làm theo y.

“Đèn trong phòng tắt rồi.”

Chúng tôi nín thở trong bóng đêm, nghe tiếng bước chân cồm cộp, rồi một gã trai đi xuống từ cầu thang. Hắn lúi từ chỗ bãi đỗ xe đạp ra một cái xe máy. Tôi cũng nhìn thấy Jougasaki vài lần rồi nhưng nhìn kiểu gì tôi cũng thấy hắn ta là một thanh niên đẹp trai căng tràn nhựa sống, không giống như loại sẽ dồn cả tinh lực vào cuộc chiến tử mồn vô ích như “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân”, mà có rất nhiều chuyện khác để vui thú. So với gã trai căng tràn nhựa sống đó, mấy thằng tui tôi là cái thứ gì đây? Từ bọn tôi có vắt ra cái gì thì cũng chỉ là nước bẩn mà thôi.

“Thằng chả đẹp trai nhỉ.” Tôi lẩm bẩm.

“Mày đừng có phán đoán người khác qua vẻ ngoài. Cái mặt thế thôi, nhưng đâu hắn không nhõm thứ gì khác ngoài tục tĩu đâu.”

“Một thằng như mày mà cũng nói được câu đó hả?”

“Bất lịch sự quá mày. Như tao đây, phải nói là muốn được chân chính ép chặt bởi bộ ngực chớ.”

Hoàn toàn không phát hiện thấy chúng tôi đang đứng áp vào tường rào nói chuyện dâm tục, Jougasaki đội mũ bảo hiểm rồi leo lên xe máy, rồi ga phóng thẳng về phía Đông.

Chúng tôi lên ra khỏi vùng tối, vòng ra cầu thang nhà trọ.

“Hắn sẽ không về sớm đâu.” Ozu cười khì khì.

“Jougasaki đi đâu vậy?”

“Tiệm cà phê Karafuneya ở đường Shirakawa. Hắn sẽ tha hồ uống cà phê, móc mớ đời suốt hai tiếng đồng hồ. Mà không biết là Akashi sẽ không tới. Thằng ngu.”

“Ác quá đi mày.”

“Thôi, thôi, mau làm việc đi.”

Ozu phóng lên cầu thang.

Cứ như thế, chúng tôi chẳng mấy chốc đã đạt được mục đích đột nhập bất hợp pháp vào phòng Jougasaki, nhưng không phải vì chúng tôi có tài năng bề khóa gì đâu. Thông qua một cô bạn gái cũ của Jougasaki mà Ozu đã bí mật kiếm được một cái chìa khóa bản sao. Mà chẳng cứ gì chìa khóa. Ozu còn nắm rõ chân tơ kẽ tóc đời sống riêng tư của Jougasaki. Hắn nắm

được cả thư từ liên lạc giữa Jougasaki với gái. Người ta thường nói, “kẻ nắm được thông tin là nắm được cả thế giới”, nhưng thực tế Ozu giữ cả cuốn sổ tựa đại bách khoa toàn thư thế giới của Heibonsha^[27] ghi chép lại đủ chuyện đáng xấu hổ của người khác. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, tôi lại thấy nôn nóng muốn cắt đứt quan hệ với loại người lơ lửng này.

Cánh cửa mở ra tới một nhà bếp cùng một gian phòng khoảng bốn chiếu rưỡi được lót sàn gỗ, phía bên kia là một cửa kính ngăn cách căn phòng phía sau. Ozu vào trước tôi, thuần thực bật đèn nhà bếp. Y như thể đã quen ra vào căn phòng này tới phát chán. Tôi vừa phát biểu cảm tưởng như thế thì Ozu đã gục gặc đầu.

“Ờ thì hồi xưa hẳn là đàn anh ở cùng câu lạc bộ mà. Bây giờ, tao cũng thi thoảng tới lui nơi này nghe hẳn cầu nhàu. Jougasaki mỗi khi cầu nhàu đầu lâu ời là lâu, khổ thân tao quá.”

Ozu nói với vẻ mặt tỉnh bơ.

“Mày ác độc vừa thôi!”

“Hãy gọi tao là mưu sĩ đi.”

Vì cũng không muốn phạm tội, nên tôi dừng bước đứng lại ngay khi vừa bước vào bên trong cửa như một người chân chính.

“À, qua bên này đi.”

Ozu thúc giục, nhưng tôi vẫn đứng nghiêm như ông thần giữ chùa.

“Mày cứ kiểm đi. Tao đứng nguyên ở đây. Phép lịch sự tối thiểu.”

“Mày tính giờ quẻ bây giờ hả. Tới mức này mà còn giả bộ nho nhã nữa sao?”

Cãi qua cãi lại một chút, Ozu đành bỏ cuộc, một mình tiến vào bên trong. Tối thấy y lục xục tìm kiếm bên trong căn phòng tối một hồi, thì nghe thấy tiếng đánh rơi vật gì đó. Sau đó vang lên tiếng kêu “À há, à há” vui vẻ đến chói tai. “Kaori à, đừng mắc cỡ mà. Jougasaki bỏ rơi cô lại một mình, thôi đi với tôi nha”, y nói như thể đang giỡn.

Vừa nhìn thấy cô gái Ozu bồng ra ngoài nhà bếp, tôi hoàn toàn sửng sốt.

“Đây là Kaori.”

Ozu giới thiệu. “Thật tình là không ngờ nặng tới mức này đó nha.”

...

Tôi nghĩ nhiều người biết rằng trên đời có thứ thông tục gọi là búp bê tình dục. Đến tôi cũng biết nữa. Trái với người có nhận thức cơ bản như tôi, bao thằng con trai đáng thương không kiên chế nổi dục vọng đã mua nó về rồi sau đó ngập trong nước mắt hối hận.

Tháng Năm này, Ozu thu thập được tin tình báo rằng Jougasaki đã lên lút tàng trữ con búp bê tình dục này. Mà theo Ozu nhấn mạnh, đó cũng không phải món hàng thông thường, mà là hàng cao cấp bằng silicon giá mười vạn yên. Y còn giảng giải bây giờ có thể gọi thứ đó là “búp bê tình yêu”.

Nếu như chuyện này xảy ra vào hồi Jougasaki vẫn còn ham muốn quyền lực mà lại bị đá khỏi câu lạc bộ, đồng thời bị bạn gái bỏ rơi, trong cơn thất chí cực điểm của sự cô đơn giằng xé mà vùng tiền mua con búp bê này, thì nghe còn xuôi tai tuy có chút miễn cưỡng. Nhưng sự việc không phải vậy. Hình như Jougasaki đã sở hữu nó ít nhất cũng từ hai năm trước rồi. Hồi đó, con gái người thật hẳn chẳng thiếu gì, nên về mặt nào đó hẳn thật sự yêu con búp bê tình yêu cực độ. Chuyện này tôi thấy hơi khó tưởng tượng.

“Trân trọng một con búp bê mà cùng sống chung như thế cũng có ý nghĩa hẳn hoi đó. Còn chuyện hẹn hò kết giao với phụ nữ lại là chuyện khác. Loại người thô lỗ như mày vốn chỉ coi cái thứ này là dụng cụ giải phóng nhu cầu tình dục sẽ không thể hiểu được đâu- đây là một loại tình yêu vô cùng cao thượng đấy.”

Đây là lời Ozu nói ra, nên từ đầu tôi đã không thêm tin.

Nhưng mà, con búp bê Ozu lôi từ phòng trong ra đêm hôm ấy - Kaori, xinh đẹp khả ái đến nỗi không có vẻ gì là búp bê. Mái tóc đen được chải chuốt cẩn thận, mặc trang phục thanh lịch có cổ áo hẳn hoi. Đôi mắt đẹp mơ màng của nàng như đang nhìn tôi.

Tôi không kiên được thốt lên ngưỡng mộ “Là đây sao”. Ozu đưa ngón tay lên miệng kêu: “Suýt, mày nói lớn quá đấy.” Thế rồi, y làm mặt kiêu ngạo mà nói: “Nè, mày là loại người như vậy đó hả. Chưa gì đã rớt vào lưới tình rồi.”

Hình như do nặng quá, Ozu khổ sở đặt cô gái đó nằm xuống trên sàn nhà bếp. Trước mặt tôi hiện ra cảnh tượng y hết tranh minh họa tiểu thuyết

kì dị đầu thời Showa: một mỹ nữ thuần khiết nằm nghiêng, ngẩng cằm hõm bên cạnh là một thằng yêu quái đáng ghét ghê tởm vô cùng.

“Nào, giờ phải mang cái này ra xe nữa.”

Bằng cách nói mang vẻ thương nhân chuyên nghiệp đáng ghét tựa vẻ ngoài của y, Ozu giục tôi giữ lấy thân thể Kaori.

Gương mặt của nàng thật vô cùng khả ái. Làn da nàng cũng có màu sắc hết như da người, động vào có cảm giác đàn hồi. Mái tóc đen được chăm chút cẩn thận, trang phục phẳng phiu không có một vết nhăn. Trông như một người con gái có xuất thân cao quý. Nhưng nàng không hề chuyển động. Nhìn từ đằng xa, nàng không khác gì một con người bị đông cứng trong khoảnh khắc.

Khi nhìn chăm chăm nàng ta, tôi cảm thấy lửa dục bùng bùng. Không, ý tôi nói là lửa giận bùng bùng.

Dù tôi không có quen biết cá nhân gì với Jougasaki, dù tình thế ở đây là cực kỳ khẩn cấp, nhưng tôi không thể không thừa nhận đây là một kiểu yêu vô cùng cao thượng. Về mặt thanh tao của Kaori tới từ đâu vậy? Đây chắc chắn không phải là gương mặt từ một cuộc sống truy lạc vô đạo đức. Mái tóc được chải chuốt cẩn thận này, bộ quần áo chỉnh tề thanh nhã này, tất cả đều cho thấy tình yêu sâu đậm của Jougasaki. Loại người thô lỗ như Ozu, vốn chỉ coi cái thứ này là dụng cụ giải phóng nhu cầu tình dục sẽ không thể hiểu được. Dem phá vỡ thế giới mỏng manh nhỏ bé kì diệu mà Kaori và Jougasaki đã tạo ra, dù có là vì mệnh lệnh của sư phụ đi nữa, vẫn là hành vi con người không thể tha thứ được, là đỉnh cao của bàng môn tà đạo. Bất kể Kaori mang về là chuyện hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Mặc dù trước giờ tôi không bao giờ trái lời dạy bảo của sư phụ Higuchi, chấp nhận bước trên con đường khó khăn vô nghĩa, cây cỏ tro trọi không mọc nổi, nhưng tôi không thể chấp nhận hành động tàn nhẫn này được. Sư phụ chứng giám, chuyện này con không làm nổi đâu.

Ozu vừa hớn hờ với tay định sờ vào Kaori, liền bị tôi tóm lấy cổ áo.

“Dừng lại!”

“Sao vậy?”

“Tao không cho phép mày ra tay với Kaori!” Tôi nói.

Jougasaki, cứ như vậy tiếp tục ngẩng đầu bước tiếp đi. Không có con đường ở phía trước, thì con đường sau lưng cũng được! Tôi reo hò cổ

động nhiệt tình trong dạ. Đường nhiên Kaori cũng cố lên đi!

Đêm hôm đó tôi hết sức lồi kẻo thẳng Ozu đang chống cự, kêu éo éo như con vật nhỏ gì đó mà trở về Shimogamo Yuusuisou.

Tôi đang trọ tại một tòa nhà cho thuê gọi là Shimogamo Yuusuisou trong khu Shimogamo Izumigawa. Nghe nói tòa nhà nguyên thủy đã bị thiêu rụi trong thời kỳ hỗn độn của Mạc Phủ, sau đó được trùng tu sửa sang lại và giữ nguyên đến tận ngày nay. Nếu không có ánh đèn từ khung cửa sổ, nơi này chẳng khác gì nhà bỏ hoang. Hồi mới vào học, được Hội liên hiệp Sinh viên giới thiệu đến đây, tôi cứ ngỡ mình đã lạc vào Cửu Long Thành. Chỗ này hiện vẫn chỉ là ngôi nhà ba tầng bằng gỗ xập xệ như sắp đổ đến nơi, nói không ngoa ai ai nhìn thấy chắc cũng cho rằng nó sắp được liệt vào hàng di sản văn hóa chứ chẳng chơi, mà cũng chẳng khó gì khi tưởng tượng đến cảnh ngôi nhà bị đốt cháy rụi nhưng không ai thèm quan tâm. Gia đình chủ sống ở mé phía Đông cạnh tòa nhà chắc cũng thế thôi.

Thời gian đã là giờ Sửu ba khắc^[28] rồi.

Tôi cứ như thế kéo Ozu lên cầu thang. Tôi sống ở phòng 110 lầu một, còn sư phụ Higuchi sống ở phòng trong cùng của lầu hai, phòng số 210.

Nơi cánh cửa sổ nhỏ trên cửa chính quay ra hành lang có ánh đèn hắt ra, chắc sư phụ đang chờ đợi chúng tôi chiến thắng trở về. Thật lòng mà nói, tôi cũng cố chút khổ tâm khi đã phản bội sự trông chờ của sư phụ, chạy khỏi “cuộc chiến truyền nhân - truyền nhân” này. Chắc tôi phải tặng cho sư phụ cái gì sư phụ thích để xoa dịu mới được.

Tôi vừa mở cửa ra đã thấy sư phụ Higuchi cùng với Akashi ngẩng ngay ngắn đối mặt nhau. Thoạt nhìn cứ tưởng là sư phụ đang giáo huấn đồ đệ, nhưng thực chất có vẻ người đang giáo huấn là Akashi. Thấy hai chúng tôi tay không bước vào, Akashi như thở phào nhẹ nhõm.

“Kế hoạch đó đã bỏ dở rồi đúng không?”

Tôi im lặng gật đầu. Ozu mặt mày phụng phịu.

“Chà, các con. Mừng trở về.”

Sư phụ Higuchi nhấp nhồm mà hỏi.

Tôi đẩy Ozu qua một bên, kể hết sự tình.

Sư phụ Higuchi khẽ gật đầu, lấy xì gà hút rồi thở ra một bùm khói. Akashi cũng lấy thuốc từ tay sư phụ mà hút. Hình như là, trong lúc chúng

tôi đi vắng, hai người đã tranh cãi chuyện gì, nhưng dường như đã kết thúc với phần thắng áp đảo thuộc về Akashi.

“Mà thôi, chuyện đêm nay tới đây là được rồi.”

Sư phụ cất tiếng. Ozu kêu lên bất bình nhưng bị sư phụ quở: “Im đi.”

“Chuyện gì cũng có giới hạn. Việc cái áo yukata của ta bị nhuộm hồng quả là đi đầu bù đầu râu chưa từng thấy trong mấy năm gần đây. Nhưng mà dùng thủ đoạn hèn hạ để chia rẽ mối quan hệ tốt đẹp nhiều năm giữa Jougasaki và Kaori, thì quả là một cách trả thù quá tàn bạo. Ngay cả khi Kaori là búp bê cũng vậy.”

“Ồ, sư phụ, hồi trước người nói hoàn toàn khác hẳn.”

Ozu vừa phản bác, Akashi đã lên tiếng: “Anh Ozu xin hãy im lặng đi.”

“Nói sao đi nữa”, sư phụ Higuchi tiếp tục. “Chuyện này vi phạm luật lệ cuộc chiến kéo dài giữa ta và Jougasaki bấy lâu nay. Không chỉ thế, ta cũng phải nói rằng đi đầu này đã đi ngược lại mục đích cao cả của chúng ta là muốn tự do tự tại giữa trời đất không bị vướng bận bụi trần. Lần này cũng vì ta giận chuyện cái áo mà mất khôn.”

Rồi sư phụ thổi phòi ra một hơi khói xám.

“Thế này đã được chưa?”

Sư phụ quay sang hỏi Akashi.

“Thật là quá tốt rồi ạ.”

Akashi gật đầu.

Vì vậy mà kế hoạch “bắt cóc Kaori” bị thả trôi theo dòng nước. Phải chịu ánh nhìn lạnh lùng từ ba người còn lại, Ozu vội vã tìm cách bỏ về “Tối mai phải dự tiệc của câu lạc bộ ở vùng tam giác sông Kamogawa rồi, bận quá, bận quá.” Ozu giận dữ như miếng bánh chả cá giả thịt cháy xèo xèo, nói những chuyện đó ra như để chọc chúng tôi cho hả giận.

“Xin lỗi, anh Ozu. Ngày mai em không đi được.”

Akashi nói. Nàng là đàn em trong cùng một câu lạc bộ với Ozu.

“Vì sao?”

“Vì em phải chuẩn bị viết báo cáo. Cần thu thập tài liệu.”

“Học hành với câu lạc bộ cái nào quan trọng hơn hả?”

Ozu vênh mặt thuyết giáo. “Em phải tới dự tiệc đúng giờ đó.”

“Không thích.”

Akashi lạnh lùng nói.

Ozu hình như không còn biết nói lại ra sao nữa. Sư phụ Higuchi tùm tùm cười.

“Con thú vị thật đấy.”

Sư phụ nói thế, khen ngợi Akashi.

...

Buổi chiều ngày hôm sau, sau “sự kiện bắt cóc Kaori không thành”.

Cái nóng nực ẩm ướt của mùa hè đã dịu đi, cơn gió mát bắt đầu thổi hơi lành lạnh trên cầu lớn Sanjo. Tôi đi bộ vãn vơ, trong lòng suy nghĩ về những chuyện đã trôi vùn vụt qua trong hai năm nay. Mặc dù những suy nghĩ như kiểu nếu không làm thế này mà làm thế kia vào lúc này lúc kia có nhiều vô số, nhưng chắc chắn chuyện trước tháp đồng hồ năm ấy gặp sư phụ Higuchi là điểm mấu chốt. Nếu không gặp sư phụ ở đó, tôi cũng không chắc mình sẽ thành ra thế nào nữa, nhưng chắc là sẽ thành ra thứ gì đó chứ. Như là tôi có thể tham gia câu lạc bộ Điện ảnh Misogi, hoặc câu lạc bộ Bóng mềm Honwaka, hoặc là tổ chức bí mật “Quán Ăn Phúc Miêu” chẳng hạn. Mặc dù chọn đường nào, chắc hẳn cũng có thể sống cuộc đời có ý nghĩa hơn, trở thành một người lành mạnh hơn bây giờ.

Ráng chiều chìm xuống những ngọn đèn đường thành phố, những suy nghĩ càng thêm dồn dập. Nhưng mà tôi phải kiếm được một cái bàn chải mai rùa dâng lên sư phụ trước đã, vì vậy mới bước chân vào mấy tiệm bàn chải kiểu cũ ở phía Tây cầu lớn Sanjo.

Theo lời sư phụ Higuchi nói, loại bàn chải mai rùa này được bán ra bởi công ty Nishio từ cách đây một trăm năm trước. Nguyên liệu thường là từ sợi dừa và sợi cây cọ. Theo như sư phụ Higuchi, nhân lúc loạn lạc thời hậu chiến tranh Thái Bình Dương, sinh viên đại học Y đã trộm bí quyết của công ty Nishio, bán ra loại bàn chải mai rùa làm từ sợi lấy từ một loại cây cọ đặc biệt sinh trưởng ở Đài Loan. Sợi của nó rất dẻo dai kiên cường mà lại nhỏ ngoài sức tưởng tượng, sử dụng lực Van der Waals^[29] để kết hợp với những phân tử chất bẩn, chỉ cần chà nhẹ nhàng không cần dùng quá nhiều lực đã có thể tẩy sạch bất cứ vết bẩn nào, là vũ khí nhà bếp vô địch. Nhưng khả năng tẩy vết bẩn của nó khiến cho những công ty bán chất tẩy

rửa sợ hãi doanh số cũng bị tẩy theo, liên gây áp lực để loại bàn chải đó bán không được. Nhưng nghe nói hiện giờ loại bàn chải mai rùa đáng ngờ này vẫn có nơi lén lút sản xuất.

Căn phòng bốn chiều rười rơi nơi sư phụ sống dơ bẩn đến khó chịu đựng nổi. Tôi bảo đảm là bất cứ cô tiểu thư khuê các nào nhìn thoáng qua chỗ nước bồn tù đọng trong bồn rửa cũng té xỉu ngay tức khắc. Khi tôi chỉ ra ở góc bồn rửa có loại sinh vật nào đó đã lén lút tiến hóa thành dạng thức mới chưa hề tồn tại trên mặt đất rồi, sư phụ mới nói rằng để dọn sạch được thì tôi phải kiểm tra loại bàn chải này, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi sư môn.

Đương nhiên tôi sẽ không nói ra chuyện mình cũng muốn rời khỏi sư môn lâu lắm rồi.

Vì thế mà tôi tới cái cửa tiệm bày toàn bàn chải mai rùa, nhưng vừa rút rè giải thích về cái bàn chải thần bí kia xong thì người trong tiệm nở nụ cười ái ngại. Dĩ nhiên rồi. Nếu là tôi thì tôi cũng cười.

“Không có, không có loại nào như thế.”

Người bán hàng nói như vậy.

Để thoát khỏi vẻ mặt cười ái ngại của người bán hàng, tôi bước loạn sang đường Sanjo.

Chuyện bắt cóc Kaori thất bại. Lại thêm vụ này nữa, hay là đang muốn bắt tôi tự xin xuất môn?

Tôi lệch thẹo nhắm hướng đường Kawaramachi mà đi. Trên đường có đi qua một cửa hiệu pachinko nổi tiếng, nghe nói nơi này từng là chốn nghĩa sĩ hội họp ngày xưa rồi bị Shinsengumi tập kích. Tại sao các nghĩa sĩ lại cố tình chọn hiệu pachinko làm nơi tụ họp, thật là một bí ẩn khó lý giải nổi.^[30]

Không thể cứ thế trở về Shimogamo Yuusuishou được. Nếu không kiếm được cái bàn chải mai rùa bí ẩn kia thì cũng phải kiếm được thứ gì đó xoa dịu lòng sư phụ. Xì gà Cuba cao cấp thì sao nhỉ? Hay là nên ra chợ Nishiki mua hải sản thật ngon?

Tôi mãi miết suy nghĩ những chuyện phiến não như thế trong khi lão đảo đi xuống phía Nam Kawaramachi. Màn đêm sà xuống, đường phố càng náo nhiệt làm tôi càng thêm bức bối.

Tôi đứng lại trước cửa hiệu sách cũ Gabishobo định mua sách. Vừa mới bước vào tiệm định xem xét mấy dây kệ, lão chủ quán mặt mày giống con bạch tuộc luộc chẳng thèm cười chào khách, nói luôn “Sắp đóng cửa rồi, ra ngoài, ra ngoài mau”, rồi cứ thế xua tôi ra ngoài như thể loài trùng độc nào vậy. Mặc dù tôi với ông ta đã nhìn mặt nhau, nhưng ông ta cư xử không chút khách sáo như thế làm tôi không muốn cũng cảm thấy vô cùng giận dữ.

Không có chỗ để đi, tôi bước qua con hẻm giữa các dãy nhà mà đi xuống Kiyamachi.

Ozu đã nói tối nay câu lạc bộ của y có tổ chức tiệc tùng. Chắc hẳn giờ này y đang được một đám học sinh năm dưới đáng yêu vô ngần vây lấy mà tha hồ vui thú) còn tôi thì đi kiếm cái bàn chải mai rùa điên khùng nào đó sư phụ Higuchi nghĩ ra. Kiếm mãi chẳng xong, tính trú chân lại tiệm sách cũ để an ủi tâm hồn thì lại bị đuổi, đi bộ một mình đơn độc giữa đám đông tấp nập. Như thế này chẳng phải quá bất công sao?

Khi lần lần đứng lại bên mạn cây cầu nhỏ bắc qua sông Takase, tôi chợt thoáng thấy gương mặt chị Hanuki trong đám người đi qua lại trên đường tới Kiyamachi. Tôi hoảng hốt vội giả bộ bật lửa châm thuốc để lẫn vào giữa dòng người qua lại, giấu mặt đi.

Chị Hanuki là một trợ lý nha khoa bí ẩn thường hay ra vào chỗ ở của sư phụ Higuchi. Chị ấy lảng vảng quanh Kiyamachi tìm kiếm cái gì, thì mười phần hết tám, chín phần là vì rượu. Lần duy nhất lỡ gặp chị Hanuki ngoài phố, tôi như kẻ tội phạm bị cao bồi cưỡi ngựa trong mấy bộ phim viễn Tây quăng dây bắt lấy, rồi chị ta lôi xòng xọc con người thư sinh yếu đuối của tôi ngang dọc từ Kiyamachi tới Pontocho, đến khi nhận thức ra thì tôi đang nằm ẹp một mình ở gần nhà máy phát điện Ebisugawa. Cũng may lúc đó là mùa Hạ nên thời tiết khá dễ chịu, nếu là mùa Đông chắc tôi đã chết cứng dưới hàng cây trơ trụi lá bên đường rồi. Tôi không muốn lần này lại bị lôi vào đêm địa ngục dài vĩnh cửu đó, bị chuốc cà phê với rượu tới sống dở chết dở nữa. Nên tôi rút cổ lại để tránh ánh mắt của chị Hanuki.

Chị ta đã đi qua mất, thật là nhẹ nhõm, nhưng tôi vẫn không có nơi nào để đi.

Chẳng hiểu vì sao, khi tôi bắt đầu thật sự bị cám dỗ bởi ý nghĩ tự mình rời khỏi sư môn thì bắt gặp bà già đó.

...

Chen giữa quán nhậu và nhà nghỉ là một căn nhà dân nho nhỏ và u tối.

Bên dưới hiên ngôi nhà đó, một bà già đang ngồi sau cái bàn gỗ phủ vải trắng. Một bà thầy bói. Cạnh bàn treo đầy những tờ giấy chi chít thứ chữ Hán không ai hiểu nổi. Một thứ trông như cái lồng đèn giấy nho nhỏ hắt ánh sáng màu cam lên khuôn mặt bà ta, mang lại dáng vẻ kì dị. Tà khí hắc ám lảng vảng. Thoạt nhìn không khác gì một con yêu quái liếm mép chờ ăn gọn linh hồn khách vắng lai. Tôi cảm thấy một khi đã nhờ bà ta coi bói, bóng đen hắc ám nơi bà ta sẽ bám dính lấy và ám quẻ cả ngày, làm chuyện gì cũng không suôn sẻ, sẽ bị người ta đợi cho leo cây, sẽ không tìm được những thứ bị thất lạc, những lớp học dễ qua nhất cũng bị rớt, luận văn cháy bùng ngay trước hạn nộp bài, sẽ rớt xuống hồ Biwa, sẽ bị những kẻ đáng ngờ lảng vảng trên đường Shijo lôi kéo vào một đám kinh doanh đa cấp nào đó, và tóm lại tất cả những thứ xui xẻo khác sẽ giáng xuống đầu. Tôi nhìn bà già với vẻ nghi ngại khi những suy nghĩ đó chạy qua đầu, và một lúc sau, bà ta dường như cũng để ý đến tôi. Đôi mắt bà ta nhìn tôi lấp lánh trong bóng đêm. Tôi bị tà khí của bà ta vây bắt lấy. Đó là một thứ tà khí mạnh mẽ phi phạm đầy thuyết phục. Không có lý nào một bà già phóng ra tà khí hắc ám thế này mà lại coi bói không chính xác được, tôi suy luận như thế.

Tôi đã sống trên đời gần một phần tư thế kỉ rồi, nhưng khiêm nhường mà nói từ trước đến giờ tôi rất hiếm khi lắng nghe lời khuyên bảo của người khác. Chính vì lẽ đó, tôi đã vô tình đi trúng con đường đầy chông gai mà bản thân hoàn toàn có thể tránh được. Nếu tôi đánh giá tình hình sắc sảo hơn từ sớm, cuộc đời đại học của tôi có khi đã khác. Tôi có thể đã không làm đệ tử của một kẻ bí ẩn có tính cách kì quái như sư phụ Higuchi, đã không gặp phải thằng khốn Ozu với cái tính cách lệch lạc cỡ mê cung đờ, và đã không phải phí hoài hai năm vô ích. Bao quanh tôi đáng lẽ sẽ là anh em bạn bè tốt, và tôi sẽ dùng sự thông minh ngút trời của mình để văn ôn võ luyện, rồi sẽ tìm được một mỹ nữ tóc đen óng ả kề cận bên mình, một tương lai tươi sáng lấp lánh sẽ mở ra trước mặt như kết quả đương nhiên. Tôi sẽ nắm trong tay “cuộc đời đại học màu hồng đầy ý nghĩa” giờ chỉ còn là kho tàng trong mộng ảo. Một con người như tôi đây đạt được những đi đâu như vậy thì có gì là sai trái.

Đúng thế.

Vẫn còn chưa quá trễ đâu. Tôi cần một vài lời khuyên khách quan càng sớm càng tốt và trốn đến một cuộc đời mới.

Như bị tà khí của bà ta thu hút, tôi bước đến gần.

“Câu học trò à, ta thấy con như có vài điều muốn hỏi.”

Bà ta lẩm bẩm như thể miệng bị nhét đầy vải. Điều đó làm bà ta trông càng đáng tin cậy hơn.

“Vâng đúng thế, con nên nói sao nhỉ?”

Thấy tôi ngắc ngứ, bà ta khẽ cười.

“Gương mặt con cho ta biết con đang cảm thấy rất bức bối. Con thấy không hài lòng. Ta nhìn ra con đang không có đất thể hiện hết khả năng. Dường như môi trường hiện tại không phù hợp với con đúng không nhỉ?”

“Vâng, hoàn toàn đúng đấy ạ.”

“Để ta coi nào.”

Bà ta cần hai tay tôi, vừa sẫm soi chúng vừa gật gù một mình.

“Hừm, con đúng là nghiêm túc hơn người, thiên tư lại thông minh.”

Tôi nhanh chóng ngả mũ trước cái nhìn thấu suốt của bà già. Như câu thành ngữ xưa về con đại bàng giấu vuốt, tôi đã khiêm tốn giấu đi tài năng của mình để không ai chú ý tới, đến mức qua mấy năm chính bản thân tôi cũng dường như quên mất mình có tư chất tiềm năng gì. Vậy mà chỉ mất chưa đến năm phút, bà già kia đã thấu rõ. Quả không phải tầm thường.

“Nhưng điều quan trọng nhất là không được bỏ lỡ cơ hội. Bởi cơ hội là cơ may để mang ta đến với những điều tốt đẹp, con hiểu không? Nhưng mà may rủi cũng khó lường lắm, nhiều thứ tưởng là không tốt hóa ra lại tốt, còn có những thứ nhìn thì tốt nhưng thực ra lại không tốt. Nhưng con phải chớp lấy cơ hội này mà hành động ngay đi. Đời con vẫn còn dài, nên phải nắm lấy cơ hội của mình ngay thôi.”

Thật xứng với thứ tà khí hắc ám đó, quả là những lời thâm sâu.

“Đó là điều con vẫn luôn chờ đợi. Con muốn chớp lấy cơ hội này. Bà có thể nói rõ hơn không?”

Tôi hỏi dồn, gương mặt nhăn nheo của bà ta dùm lại. Tôi còn tưởng bà ấy bị sưng má phải cơ, nhưng hóa ra bà đang cười.

“Nói rõ hơn nữa thì khó lắm. Ta sợ rằng nếu ta nói cho con biết nhiều hơn, điều đó sẽ thay đổi số phận và cơ hội kia cũng biến mất, thế thì đáng tiếc cho con lắm. Định mệnh lúc nào cũng thay đổi mà.”

“Nhưng như thế thì mơ hồ quá.”

Thấy tôi có vẻ thắc mắc, bà ta khịt mũi thở phà ra.

“Được ta sẽ tiết lộ cho con một chút. Ta không thể nói được xa quá nhưng có thể nhắc nhở con chuyện sắp sửa diễn ra.”

Tai tôi dòng lên hết cỡ.

“Là đấu trường.”

Bà ta đột nhiên nhỏ giọng thì thào.

“Đấu trường? Đó là cái gì vậy ạ?”

“Đó là dấu hiệu của cơ hội tốt. Khi cơ hội đến với con, đấu trường sẽ ở đó.”

Bà già nói vậy.

“Bà không tính bảo con qua La Mã đó chứ?”

Tôi hỏi thêm nhưng bà ta chỉ tùm tùm cười.

“Khi cơ hội đến thì đừng để tuột mất. Con không thể lơ ngơ khi nó gọi đâu, sẽ hỏng hết cả. Hãy nỗ lực nắm lấy cơ hội đó bằng cách thức con chưa từng dùng đến trước đây. Nếu có thể làm thế, con sẽ không còn cảm thấy bất mãn nữa, cũng có thể bắt đầu một cuộc đời khác. Nhưng ở đâu cũng có những vấn đề. Chắc con hiểu được điều đó chứ.”

Tôi chẳng hiểu gì hết, nhưng cũng gật đầu.

“Nếu con để cơ hội này trôi qua thì cũng đừng có lo lắng gì. Con là một thanh niên có tư chất, rồi con sẽ nắm bắt được cơ hội của mình thôi. Có ta hiểu cho con rồi. Con không cần phải nóng vội đâu.”

Nói vậy rồi bà ta kết thúc màn bối toán.

“Cảm ơn bà.”

Tôi cúi đầu nói vậy rồi trả tiề. Khi đứng dậy và quay người đi, tôi thấy Akashi đứng ngay sau lưng mình.

“Anh chơi trò ú tim gì ở đây vậy hả?”

Nàng hỏi.

Khoảng mùa Thu năm ngoái, Akashi bắt đầu gia nhập vào nhóm của sư phụ Higuchi. Sau Ozu và tôi, nàng là đệ tử thứ ba của sư phụ. Nàng vừa là đàn em cùng câu lạc bộ với Ozu, lại là cánh tay phải của y. Vì số mệnh lòng vòng nên thành mối quan hệ khó dứt với Ozu, rồi nàng cũng thành đệ tử của sư phụ luôn.

Akashi học dưới tôi một năm, thuộc khoa công nghệ. Vì cách ăn nói của nàng rất thẳng thắn, nên mọi người xung quanh đều kính nhi viễn chi. Mái tóc đen thẳng của nàng được cắt ngắn, khi bất đồng quan điểm với ai liền nhú mày phản bác lại. Đôi mắt cũng có khi lạnh lẽo vô cùng. Đúng, đơn giản là một cô gái không tỏ ra bất cứ vẻ yếu đuối nào. Tại sao nàng lại quen biết với kiểu con trai như Ozu? Tại sao lại ra vào căn phòng bốn chiếu rưỡi của sư phụ Higuchi chứ?

Mùa hè năm nàng học năm nhất, một sinh viên cùng khóa trong câu lạc bộ cột hỏi nàng: “Akashi thường sẽ làm gì vào cuối tuần rảnh rỗi thế?”

Akashi không thèm nhìn tới đối phương liền đáp: “Tại sao tôi phải nói cho anh biết chứ?” Từ đó về sau, không ai dám hỏi đến kế hoạch cuối tuần của Akashi nữa.

Chuyện này sau đó tôi nghe Ozu kể lại, trong lòng thán hoan hô: “Được lắm Akashi, cứ thế tiếp tục sống theo cách của mình đi!”

Cô gái đó kiên cường như thành trì Châu Âu Trung Cổ, nhưng lại có một nhược điểm duy nhất.

Đầu Thu năm ngoái, lúc nàng mới bắt đầu qua lại chỗ sư phụ Higuchi, tôi có tình cờ gặp nàng trên hành lang khu nhà Shimogamo Yuusuishou, rồi cùng nhau lên cầu thang thăm hỏi sư phụ.

Akashi lúc đó đang đi đằng trước tôi, lưng thẳng tắp như sĩ quan thời chiến, chợt kêu toáng lên “Kyaaaaa!!” như trong truyện tranh rồi rơi xuống cầu thang. Tôi mau chóng chụp lấy nàng. Thật ra là chạy không kịp nên bị tông phải. Tóc tai bù xù, Akashi bám chặt lấy tôi. Tôi không trụ được nữa. Cả hai ngã lăn quay xuống tận hành lang.

Một con ngài vỗ cánh yếu ớt, bay lượn trên đầu. Lúc đang lên cầu thang, hình như con ngài to đó đã sà vào mặt Akashi. Nàng sợ nhất là ngài.

“Tôi lỡ chạm vào nó rồi, tôi lỡ chạm vào nó rồi.”

Trông nàng như vừa thấy ma, mặt trắng bệch, cả người run rẩy lập đi lập lại câu đó. Những người lúc nào bên ngoài cũng tỏ ra cứng rắn, đột ngột

lộ ra vẻ mê mẩn, tự nhiên lại đáng yêu vô cùng. Cả người đáng lẽ phải biết giữ gìn khoảng cách giữa sư huynh và sư muội như tôi đây cũng suýt chút nữa rơi tõm vào lưới tình cam go.

Khi nàng thất thần lâm bầm “Tôi lỡ chạm vào nó rồi”, tôi nhớ mình đã dịu dàng an ủi như một hiệp sĩ: “Thôi nào, bình tĩnh lại đi.”

...

Tôi vừa đi vừa kể cho nàng nghe chuyện về cái bàn chải mai rùa thần bí kia, Akashi cau mày lẩm bầm.

“Sư phụ Higuchi lại đưa ra một yêu cầu khó khăn rồi nhỉ.”

“Chắc là vì sư phụ không bỏ qua được chuyện anh không bắt cóc Kaori đấy mà.”

Tôi nói như thế, Akashi liếc nhìn đầu.

“Chắc không phải như thế đâu. Thế thì đâu có giống như sư phụ Higuchi. Sau khi nghe em nói chuyện tối hôm qua, sư phụ cũng hối hận rồi.”

“Vậy à.”

“Anh cũng đã bỏ kế hoạch bắt cóc rồi còn gì. Nếu anh không bỏ ý định, thì từ trong lòng em không thể không thấy khinh thường anh.”

“Nhưng em cũng đã giúp thằng Ozu gọi điện mời Jougasaki ra ngoài còn gì.”

“Không không, cuối cùng em không có làm thế. Là sư phụ gọi điện đây.”

“Ra là vậy à?”

“Nếu làm ra chuyện như thế để rồi trong lòng mang thứ cảm xúc tăm tối khó chịu, thì lại thành trái với lời dạy bảo của sư phụ rồi.”

“Em nói chuyện nghe có sức thuyết phục nhỉ.”

Khi tôi nói vậy thì cô nàng chợt nở nụ cười ngượng ngùng. Nàng có vẻ vui, mái tóc đen cắt ngắn lúc lắc theo từng bước chân. Trông thật hào sảng.

“Bắt cóc thất bại, bàn chải cũng tìm không ra. Phen này anh chắc bị trục xuất khỏi sư môn quá.”

Tôi nói.

“Không, giờ mà bỏ cuộc thì còn sớm quá.”

Nói xong, Akashi bước vượt lên phía trước. Cách bước đi của nàng mạnh mẽ đầy tự tin giống như Sherlock Holmes vậy. Như một thân chủ không có cách nào khác là phải nhờ cậy Holmes mà tìm đến văn phòng trên phố Baker, rồi từ từ bước sau cô nàng.

“Em trước giờ vẫn lấy làm kì lạ, nhưng giữa sư phụ Higuchi và anh Jougasaki, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong khi đang rảo bước đi từ Kiyamachi sang Kawaramachi, cô nàng chợt nghiêng đầu thắc mắc.

“Hồi trước anh Jougasaki kia là đàn anh ở câu lạc bộ của em mà, em cũng không biết gì hết sao?”

“Hoàn toàn chẳng biết gì cả.”

“Anh cũng chẳng biết gì hơn cái từ ‘Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân’ kia đâu.”

“Hẳn là sự cố gì khó quên lắm nhỉ?”

Trong lúc đang trò chuyện như thế, cô nàng đột nhiên đứng lại. Đó chính là hiệu sách cũ Gabishobo mà tôi mới vừa ghé thăm lúc nãy.

Người chủ tiệm mặt mày sừng sĩa đang chuẩn bị đóng cửa, nhưng vừa nhìn thấy nàng liền nở nụ cười rộng hết cỡ. Ông già lúc trước trông y hệt con bạch tuộc luộc, giờ như trở thành ông lão trong rừng trúc vừa tìm được công chúa Kaguya vậy. Hình như trước đây nàng từng làm nhân viên bán hàng cho cửa hiệu Gabishobo trong hội sách cũ, nên đã tạo dựng được mối quan hệ rất tốt với người chủ tiệm, mỗi lần ghé qua Kawaramachi thường dừng lại tán gẫu với ông ta. Dẫu vậy đi chẳng nữa, có thể làm cho ông chủ tiệm Gabishobo đối với nàng mềm nhũn như kẹo bông cũng thật chẳng phải tầm thường. So với thái độ xua đuổi của lão với tôi lúc trước thật cách xa một trời một vực.

Trong lúc tôi xem xét cuốn tuyển tập Ueda Akinari bày trong tủ kính quay ra đường Kawaramachi thì nàng trao đổi vài lời với ông chủ tiệm Gabishobo, ông già rừng trúc đó nghe nàng nói gục gặc liên hồi. Chẳng mấy chốc ông chủ tiệm đã lắc lắc đầu với vẻ mặt tiếc nuối. Rồi ông ta chỉ tay về phía Tây đường Kawaramachi, nói gì đó với cô nàng.

“Ở đây không thấy. Chúng ta sang nơi khác tìm đi.”

Cô nàng nói thế, và hành trình tìm kiếm cái bàn chải mai rùa của chúng tôi chuyển sang phía Tây Kawaramachi.

Chúng tôi đi qua đường Kawaramachi, tới phía Tây đường Takoyakushi, rồi bước vào đám đông chen lấn buổi chiều tối ở Shinkyogoku. Nàng rẽ vào con hẻm nối giữa Shinkyogoku với Teramachi, bước vào một cửa tiệm đồ cũ bày la liệt những túi xách du lịch với đèn điện cũ ngoài hiên. Trong khi tôi đang nghịch một cái mô hình tàu ngầm bằng thiếc trong góc tiệm, thì cô nàng đã hỏi được tên một quán tạp hóa ở chợ Nishiki “có lẽ biết gì về cái bàn chải mai rùa đó”.

Tôi lẻo đẻo đi theo nàng, đến một cửa hiệu tối tăm gần cuối phía Tây chợ Nishiki. Cô nàng tiến vào rồi sau khi nói chuyện với vợ chồng chủ tiệm xong, lần này nàng lại thu được thông tin rằng có lẽ ông chủ tiệm tạp hóa quay mặt ra đường Bukkouji biết gì chẳng.

Hoàng hôn đã buông xuống, chúng tôi đi qua đường Shijo, đi xuống phía Nam băng qua đường Bukkouji, rồi lần này nhằm hướng Đông mà đi. Không giống như khu vực quanh Shijo, vùng này ít người qua lại, khá yên tĩnh.

Nơi đó có một cửa hàng tạp hóa mà cửa cuốn đã hạ xuống một nửa. Nàng thò đầu nhòm vào phía bên trong tám tối của cửa hàng rồi gọi lớn: “Xin phép làm phiền.” Ngay khi nàng nhắc tới tên cửa tiệm tạp hóa nằm ở chợ Nishiki, có vẻ câu chuyện xuôi chèo mát mái hơn nhiều. Tôi cũng được gọi bước vào tiệm.

Trên nền đất chật hẹp âm u bày la liệt đủ thứ đồ đạc. Người chủ tiệm gầy nhẳng như cò ma bật công tắc điện, ngọn đèn sáng lên tỏa ánh cam trong phòng.

“Mấy người nghe tin tức về cái đó từ đâu?”

Bị chủ tiệm hỏi, tôi vội nói tên sư phụ Higuchi, kêu là cực kỳ muốn kiếm ra nó.

Dưới ánh đèn màu cam, gương mặt gầy gò tám tối của ông chủ tiệm càng trở nên tám tối hơn, càng nhìn càng thấy vẻ uy nghiêm. Tôi bị áp lực tỏa ra đè nén đến không nói nên lời, thì ông chủ tiệm đã quay vào bên trong tiệm, một lát lâu sau mang ra một cái hộp gỗ nhỏ. Không nói một lời, ông chủ tiệm mở hộp ra cho chúng tôi xem, thoát nhìn bên trong là một cái bàn chải mai rùa không có gì nổi bật.

“Chính là nó đây.”

Ông chủ tiệm nói lời rồi đưa cái hộp cho tôi.

“Dạ khoảng bao nhiêu tiền vậy ạ?”

Tôi vừa nói vậy, ông chủ tiệm nhìn mặt tôi chăm chăm, rồi nói:

“Cái này à. Khoảng hai vạn yên vậy nhé?”

Dẫu có là cái bàn chải mai rùa huyênh bí được làm từ sợi kết từ loại cọ đặc biệt đến thế nào đi nữa, hai vạn yên cũng là quá đáng. Nếu bắt buộc phải trả đến hai vạn yên cho một cái bàn chải mai rùa, thì tôi thà chọn con đường xuất môn vinh quang kia còn hơn.

Tôi lấy có là hôm nay không mang đủ tiền mà rời khỏi tiệm tạp hóa. Trên đường về, tôi cứ tự hỏi mình có thật sự nên xin rời khỏi sư môn hay không.

“Này anh, tính sao bây giờ? Có mua cái đó không?”

Khi chúng tôi đi trên đường Shijo, Akashi cất tiếng hỏi.

“Mua gì mà mua chứ. Một cái bàn chải mai rùa giá hai vạn yên, dù thế nào cũng là vô lý. Cái đó phải mang ra chà rửa mấy chỗ cao quý như là Shimogamo Saryo, chứ không phải là để chà cái bồn rửa nhôm nhớp nhúa trong một căn phòng bốn chiếu rưỡi ở Shimogamo Yuusuishou.”

“Nhưng sư phụ bảo anh mua mà.”

“Cũng đến lúc nên rời khỏi sư môn rồi.”

“Có lẽ nào. Chẳng đời nào sư phụ lại vì chuyện đó mà tuyệt giao với anh đâu.”

“Thôi, dẫu gì cũng có em thành đồ đệ của sư phụ rồi. Rồi cả Ozu nữa. Có lẽ loại người như anh cũng đến lúc cần phải đi thôi.”

“Anh đừng nhụt chí như thế. Em cũng sẽ nài nỉ sư phụ xem sao.”

“Tất cả nhờ em vậy.”

...

Một khi trở thành đồ đệ là phải chiều theo những yêu cầu vô lý mà sư phụ Higuchi đề ra.

Bây giờ nghĩ lại, tôi cũng chẳng hiểu tại sao phải tiêu tốn thời gian làm những chuyện như thế. Những yêu cầu nan giải sư phụ đưa ra, toàn là loại

chẳng hiểu ý nghĩa ra sao cả.

Vì ở Kyoto có rất nhiều trường đại học, nên số lượng sinh viên cũng rất đông. Sư phụ chủ trương rằng vì chúng tôi đều là sinh viên sống ở Kyoto, nên phải có cống hiến gì đó cho Kyoto. Tôi với Ozu đã từng có một thời gian bất chấp trời mưa trời gió ngày nào cũng đến ngồi ở ghế đá lạnh như băng trên Con đường Triết học^[31] mà ngồi đọc *Nghiên cứu về Thiên* của Nishida Kitaro, rồi đàm luận những câu chẳng hiểu đầu đuôi ra sao như là “Có thể nói tri giác là một loại xung động của ý chí”. Cứ như thế, chúng tôi trở thành một điểm thu hút khách du lịch của Kyoto. Việc đó chẳng có ích lợi gì cả. Tệ hơn nữa, bụng dạ lại thành khó tiêu. Dù đã cố vận hết sức lực tinh thần và thể chất để tiếp tục, lướt tới chương ba “Ý chí” của Phần đầu tiên thì chúng tôi cũng sức cùng lực kiệt. Gương mặt ban đầu đầy tri thức của chúng tôi chảy xệ xuống, tới đoạn: “Cơ thể hữu cơ của chúng ta được tạo ra để thực hiện được nhiều loại hình vận động bảo toàn sinh mệnh...” thì Ozu lặp lại mà cười khà ồ: “nhiều loại hình vận động bảo toàn sinh mệnh...” rồi trở nên hứng thú một cách khó hiểu. Tôi dám chắc là cái nhiễm sắc thể Y trong người đã khiến y lạc lối trong những ảo mộng xằng bậy rồi. Ngày qua ngày, ngồi trên con đường triết học thanh tịnh, đọc thứ sách triết học rồi rắm làm những dự vọng đen tối trong Ozu vươn cao đến tận mây trời. *Nghiên cứu về Thiên* đã bị chuyển hóa thành *Tuyển tập những trò đùa bậy bạ cao cấp*. Chuyện kế hoạch này bị đình trệ thì chắc không cần phải nói nữa. Nếu còn trụ tới được phần bốn “Tôn giáo”, chắc chúng tôi sẽ phạm vào cái tội báng bổ thánh thần, không có mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa. Chuyện tinh thần và sức bền và cả trí lực của chúng tôi cạn kiệt giữa chừng cũng là chuyện tốt cho danh dự của Nishida Kitaro vậy.

Vì sư phụ là fan của Ferrari, khi Ferrari vô địch giải đua F1, tôi phải cầm cái cờ đỏ in hình con ngựa đang nhảy to cỡ hai chiếu tatami ghép lại chạy ngang qua ngã tư Hyakumanben, suýt chút nữa bị ô tô đâm phải. Chuyện này đáng lẽ tôi định bắt Ozu làm, do lá cờ này là của thằng Ozu chẳng biết kiếm được ở đâu mang về biếu sư phụ, nên tôi mới lâm vào tình cảnh khốn đốn này. Nhưng sau khi xúi giục sư phụ xong, y chạy biến đâu mất. Cuối cùng, chỉ có cái thân tôi mang quang vinh của Ferrari truyền bá cho cả thế giới biết. Tôi bị mấy người lái xe chửi cho tới tăm mặt mũi, người đi trên đường liếc nhìn khinh bỉ, thật là xấu hổ muốn chết.

...

Sư phụ muốn có đủ thứ trên đời. Mặc dù sư phụ luôn hùng hồn mà nói rằng mình là vĩ nhân nên ước vọng cũng phải lớn lao, nhưng cuối cùng lại khốn thân tôi với Ozu phải đi kiếm về.

Cống phẩm cho sư phụ không chỉ có thức ăn, thuốc lá với rượu. Ngoài ra còn bao thứ nữa như là máy xay hạt cà phê, rổ quạt cầm tay, đến cả cái kính viễn vọng cỡ nhỏ nhãn hiệu Carl Zeiss trúng thưởng được ở khu thương mại cũng bị liệt vào luôn. Cuốn sách *Hai vạn dặm dưới đáy biển* mà sư phụ đọc hơn một năm nay, nói ra thì vốn là do tôi mua lại ở hội chợ sách cũ trước đền Shimogamo. Tôi đã nghĩ cuốn tiểu thuyết phiêu lưu kinh điển này rất thích hợp để đọc vào những đêm dài mùa Thu se lạnh, nên đã cẩn thận giấu đi, nhưng thế nào rổ cũng lọt vào tay sư phụ.

Nếu thứ sư phụ chỉ đòi là bánh đậu Mamemochi ở Demachi Futaba, hay Nama Yatsunashi ở Shougoin, hay bánh gạo Unisen, hay bánh Eisen Boro ở Nishimura^[32] thì còn đỡ, nhưng có lần sư phụ nói muốn có được băng rôn của hội chợ sách cũ ở đền Shimogamo, hoặc là con rối ếch Keroyon thì thật là làm chúng tôi rối tinh rối mù. Tới khi sư phụ đòi cả hình nhân Kamen Rider V3 cỡ bự bằng người thật, chẳng cá to bằng chiếu tatami, hải mã, rổ cá mực khổng lồ thì chúng tôi đành giơ tay đầu hàng. Ví như cá mực khổng lồ, tôi biết đi đâu mà kiếm về đây?

Có lần, sư phụ sai chúng tôi phải lập tức đi Nagoya mua loại “miso chỉ dùng để nấu misokatsu^[33]” mang về. Ozu quả thực đã chạy đến Nagoya ngay hôm ấy, làm tôi cũng phải ngả mũ chào thua. Nhân tiện cũng phải nói, tôi cũng đã từng đi đến tận Nara chỉ để mua bánh gạo cho hươu ăn mang về.

Lần sư phụ Higuchi bảo muốn kiếm hải mã thì chẳng biết thằng Ozu nhặt đâu mang về được cái bể cá lớn. Lúc đang đổ nước vào rổ bỏ đá vụn và cỏ thủy sinh thì tôi đột ngột nghe thấy tiếng rò rò rất đáng ngờ, rổ nước trào ra ào ào như thác Nicaragua. Nhìn tôi với Ozu luống cuống chạy qua chạy lại trong căn phòng bốn chiều rưới ngập nước, sư phụ bật cười. Rồi sư phụ nói thản nhiên: “Nước không phải sẽ chảy xuống dưới ầu sao?”

“Ừ nhỉ, dẫu sao chỗ này cũng xập xệ quá rổ”

Ozu đập tay lên trán: “Nếu mấy người ở phía dưới mà lên đây la lối thì nguy lắm đó. Làm sao bây giờ?”

“Khoan. Chờ đã. Dưới phòng này là phòng tao.” Tôi kêu lên.

“Hả, vậy thì được rồi. Cứ cho nó chảy tiếp đi.”

Ozu tỉnh bơ nói.

Nước rỉ từ phòng của sư phụ Higuchi chảy xuống ướt hết phòng 110 của tôi dưới lầu một. Nước không phân biệt tốt xấu, truyện khiêu dâm hay sách đảng hoàng đều mục ra hết. Hư hại không chỉ dừng ở đó, nước ngấm vào máy tính làm bao tư liệu quý giá của tôi dù khiêu dâm hay đảng hoàng đều đi tong hết thủy. Cái họa vô đơn chí này khiến chuyện học hành của tôi bết bát te tua đến thế nào chắc không cần nói ra nữa.

Vậy mà trước khi kiểm được hải mã, sư phụ lại nói: “Ta muốn có cá mực khổng lồ.” Cái bể nước Ozu mang về cũng không buồn sửa lại, cứ quăng cho tích bụi trên hành lang. Để phân tán suy nghĩ về ý muốn có sinh vật biển, sư phụ mượn cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* của tôi cả năm cũng không trả lại.

Cuối cùng, chỉ mình tôi bị thiệt.

...

Trong lúc làm những chuyện ngu ngốc đó, “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân” với Jougasaki vẫn đang diễn ra ác liệt.

Tuân lệnh sư phụ, chúng tôi tráo biển tên nhà của Jougasaki, mang rác thải cỡ bự như tủ lạnh bỏ đi chắn trước cửa phòng hắn, gửi bao nhiêu lá thư bất hạnh cho hắn. Mỗi lần như thế, Jougasaki đều đáp trả lại sư phụ Higuchi. Nào là đem keo đổ dưới đế dép sư phụ, chế tạo ra bong bóng tiêu đen, rồi có lần giả tên sư phụ đặt hai mươi phần sushi mang tới. Nhưng khi hai mươi phần sushi được giao tới, sư phụ không chút bối rối mà nhận ngay. Sau đó, sư phụ cùng với đám du học sinh thân thiết và chúng tôi mở tiệc sushi. Sự bình tĩnh này không có chỗ nào để phàn nàn, nhưng phí tổn là do tôi với Ozu chia nhau.

Sau hai năm tu hành, liệu tôi có lột xác trở thành một thanh niên tốt hay không, tôi chỉ có thể trả lời rằng thật đáng tiếc, đáng tiếc quá đi mất.

Nếu hỏi tại sao tôi còn tiếp tục con đường tu hành vô nghĩa đó, thì đâu còn lí do gì khác ngoài chuyện đơn giản muốn nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của sư phụ. Khi chúng tôi làm những chuyện vô nghĩa ngu ngốc như thế, sư phụ cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng. Khi chúng tôi mang đến những thứ sư phụ thích, sư phụ sẽ mỉm cười vui vẻ mà ngợi khen: “Các con hiểu lòng ta quá nhỉ”.

Sư phụ tuyệt đối sẽ không bao giờ khom lưng quỳ gối. Đến phút cuối cũng sẽ cao ngạo như thế. Nhưng khi mỉm cười, trông sư phụ lại hiền hòa như trẻ thơ. Chỉ bằng nụ cười đó, sư phụ có thể sử dụng tôi với Ozu tùy thích, chị Hanuki gọi kỹ thuật đó là: “Ma thuật Higuchi”.

...

Hôm sau ngày đi kiểm bàn chải mai rùa, lúc bảy giờ sáng, tám giờ vẫn còn là đêm đối với đám sinh viên, tôi bị đánh thức dậy bởi tiếng gõ cửa. Nghĩ có sự cố gì, tôi bật dậy mở cửa, thì thấy sư phụ Higuchi đứng trên hành lang, mái tóc xoắn tít rối bù, mắt lấp la lấp lánh.

“Có chuyện gì vậy ạ, còn sớm vậy mà.”

Khi tôi hỏi vậy, sư phụ vẫn ôm trong lòng cái vật hình chữ nhật gì đó, không nói một lời đứng lặng trên hành lang lạnh lẽo. Rồi tự nhiên nước mắt ào ào tuôn chảy. Gương mặt giống trái cà tím nhăn nhó, miệng méo xệch. Như đứa trẻ con bị bắt nạt, sư phụ đưa mu bàn tay vừa lau mắt vừa khóc. Rồi sư phụ kêu hu hu: “Con ơi, xong rồi, xong rồi nè.”

Tôi không khỏi căng thẳng, hỏi dồn: “Chuyện gì xong rồi ạ?”

“Cái này nè.”

Sư phụ giơ ra vật vẫn trân trọng ôm khư khư trong lòng. Đó là cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* của Jules Verne.

“Hành trình dài hơn một năm đã kết thúc sáng nay. Vì ta cảm động quá, nên muốn chia sẻ cho con biết. Hơn nữa cũng phải trả sách cho con.”

Tôi thấy sức lực trong người bay biến sạch, nhưng nhìn sư phụ xúc động lau nước mắt, tôi cũng thấy cảm động khi cuộc hành trình vĩ đại hai vạn dặm đã kết thúc.

Sư phụ trả lại cho tôi cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển*.

“Mượn sách của con lâu vậy, thiệt là tệ quá đi. Nhưng con đã tặng ta thời gian để trải qua cuộc hành trình tốt đẹp như vậy.”

Sư phụ nói: “Mà ta đọc sách mãi mê nên quên cả ăn, giờ đói quá. Con muốn đi ăn cơm bò với ta không?” Vì vậy trong không khí se lạnh của buổi sáng đó, chúng tôi rời nhà đi đến quán cơm bò ở Hyakumanben.

...

Sau khi ăn sáng xong ở quán cơm bò, trong lúc tôi còn đang thanh toán cho cả hai người thì sư phụ Higuchi đã bắt đầu thông dong bước từ Hyakumanben xuống phía bờ sông Kamogawa. Khi tôi đuổi kịp, sư phụ vui vẻ nói: “Thời tiết đẹp quá nhỉ”. Rồi sư phụ xoa cái cằm râu ria lởm chởm mà nhìn lên bầu trời. Mây nhẹ lan ra trên bầu trời thảng Nắm trong xanh trải rộng.

Chúng tôi xuống đến cả vùng tam giác sông Kamogawa. Sư phụ bước vào trong rừng cây tùng, đi xuống dải đất nổi. Vừa bước khỏi rừng tùng, bầu trời xanh biếc mở ra, thân thể như bị hút vào bầu trời vậy. Cầu lớn Kamo vắt ngang trước mắt chúng tôi, trên cầu tập nập xe cộ lẫn người đi lại dưới ánh sáng ban mai rực rỡ.

Sư phụ đứng ở mũi nhọn nhô ra của tam giác sông, như thể người đứng trên boong tàu của một con thuyền vượt biển. Rồi sư phụ lấy xì gà ra hút. Dòng sông Kamogawa chảy đến từ mé đằng sau tay trái, cùng với dòng sông Takanogawa từ mé đằng sau tay phải chảy đến hợp lưu trước mắt thành sông Kamogawa, rồi cuộn đổ về hướng Nam. Vì mấy ngày mưa trước đó, mực nước sông dâng cao. Những chỗ mép sông trước kia là bụi cỏ xanh tốt cũng đã chìm trong nước, dòng sông như càng thêm rộng lớn hơn so với bình thường.

Sư phụ vừa hút thuốc vừa nói: “Muốn đi đâu đó thật xa quá.”

“Chuyện lạ quá đi mất.”

Theo như tôi biết thì sư phụ chưa bao giờ rời khỏi căn phòng bốn chiếu rưỡi của mình được nửa ngày.

“Trước giờ ta cũng có nghĩ tới, nhưng đọc xong cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* thì càng thêm củng cố quyết tâm. Cũng sắp sửa đến ngày ta đi chu du thế giới rồi.”

“Sư phụ có lộ phí không?”

“Cái thứ đó thì chẳng có.”

Nói rồi, sư phụ vừa hút thuốc vừa cười.

Lúc đó, như sực nhớ ra, sư phụ chợt nói:

“Nói mới nhớ, hôm trước ta tới trường đại học, tình cờ gặp người bạn vẫn hay uống rượu với nhau tới hồi năm ba. Ta mới lại chào y một tiếng, mặt y chợt tỏ ra ái ngại gì đó. Y hỏi ta bây giờ đang làm gì, ta bảo ta đang phải học lại môn tiếng Đức, y liền vội vội vàng vàng bỏ đi.”

“Nếu là cùng năm với sư phụ, chắc là người ấy giờ đã học tới tiến sĩ rồi. Nên gặp sư phụ sẽ cảm thấy ái ngại thôi.”

“Mắc gì y phải thấy xấu hổ chứ? Kẻ ở lại lớp đầu phải y... Ta thiệt không hiểu.”

“Vì vậy mà sư phụ mới là sư phụ.”

Sư phụ mỉm cười đắc ý.

Hồi tôi mới năm nhất, sư phụ Higuchi từng dạy bảo tôi: “Con nè, tuyệt đối không được ở lại lớp nghiện game với chơi mạt chược đâu nha. Nếu không nghe lời thì cũng như ném cuộc đời sinh viên của con đi vậy đó”. Tôi đến bây giờ vẫn nhất nhất nghe theo lời dạy đó, không bao giờ lưu ban, cũng chưa từng xớ rớ chơi game hay đánh mạt chược, vậy mà cuộc đời sinh viên vẫn cảm thấy như vụt đi, tại sao lại thế chứ. Có lần tôi đã định hỏi sư phụ Higuchi, nhưng cuối cùng lại không dám.

Chúng tôi ngẩng xuống băng ghế dài trên bãi đất. Vì là buổi sáng ngày Chủ nhật, nên có thể thấy người người đi dạo hoặc chạy bộ bên bờ sông Kamogawa.

“Hồi con đi kiếm cái bàn chải mai rùa ở Sanjo, có gặp một bà thầy bói coi bói giùm.”

Tôi khẽ nói.

“Cuộc đời còn chưa bắt đầu mà con đã thấy lạc lối sao?”

Sư phụ cười vui vẻ nói. “Con đó, bây giờ vẫn còn như đang kéo dài thời gian trong bụng mẹ đấy thôi.”

“Dẫu sao, hai năm còn lại phải đi kiếm bàn chải mai rùa, tiến hành ‘Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân’, rồi kiếm bàn chải mai rùa, nghe chuyện cười tục tĩu của Ozu, lại kiếm bàn chải mai rùa, không lãng phí sao?”

“Chuyện cái bàn chải mai rùa thì như thế là đủ rồi. Đừng lo, ta sẽ không trục xuất con khỏi sư môn đâu.”

Sư phụ nói như thế an ủi tôi: “Nếu là con thì sẽ ổn mà. Trong hai năm nay, không phải con đã rất cố gắng sao? Không chỉ hai năm nữa, mà ba bốn năm nữa, con cũng có thể lãng phí chúng một cách xuất sắc. Ta bảo đảm đấy.”

“Con không cần kiêu bảo đảm đó.” Tôi thở dài. “Nếu không gặp sư phụ với Ozu, chắc con đã có một cuộc đời sinh viên có ý nghĩa hơn rồi. Chắc hẳn sẽ siêng học hơn, biết đâu còn được hẹn hò với một mỹ nữ tóc đen, tận hưởng cuộc đời sinh viên viên mãn không có chút gợn mây mù. Chắc hẳn là thế.”

“Sao thế? Con vẫn chưa tỉnh ngủ à?”

“Con biết là tới giờ mình vẫn đang lãng phí cuộc đời sinh viên. Bây giờ con cần phải suy nghĩ nghiêm túc hơn về khả năng của mình. Là do hồi năm nhất con lựa chọn sai lầm. Nên lần này con phải nắm bắt cơ hội tốt rồi chạy trốn đến một cuộc đời khác.”

“Cơ hội tốt là cái gì đó?”

“Là đấu trường thì phải. Bà thầy bói nói vậy.”

“Đấu trường?”

“Con cũng chẳng hiểu chi cả.”

Sư phụ gãi cằm râu lún phún, trân trân nhìn tôi.

Gương mặt sư phụ mang vẻ sắc sảo, tạo cảm giác rất cao quý. Trông không giống loại người sống ở căn phòng bốn chiều rưỡi trong cái nhà trọ Shimogamo Yuusuisou sắp sụp đến nơi. Đâu đó lại có điểm giống như một vị công tử con nhà danh gia vọng tộc đang đi thuyền trong biển nội địa Seto thì gặp nạn chìm thuyền, cứ thế trôi nổi đến hòn đảo dơ dáy bốn chiều rưỡi này. Nhưng sư phụ lại không thèm vứt bỏ cái áo yukata sờn rách, cứ thế ngời trong căn phòng bốn chiều rưỡi trải đầy chiếu như thế đang được nấu trong nồi nước.

“Con không thể dùng chữ ‘khả năng’ một cách bừa bãi được đâu. Sự tồn tại của chúng ta được khẳng định không phải bằng những khả năng chúng ta có được, mà cả những điều với chúng ta là bất khả.”

Sư phụ nói.

“Con có thể biến thành cô gái đeo tai thỏ được không? Có thành phi công được không? Có thành thợ mộc được không? Con có thể trở thành hải tặc tung hoành bảy đại dương được không? Có thành kẻ trộm thế kỉ cuối bấu vạt ở bảo tàng Lourve được không? Con có thể thành nhà phát minh siêu máy tính được không?”

“Không thể được.”

Sư phụ gật đầu, rồi chuyện hiếm gặp xảy ra, sư phụ đưa tôi một chiếc xì gà. Tôi cảm ơn mà nhận lấy nhưng loay hoay mãi mới châm được xì gà.

“Nguồn gốc phần lớn phiền não của chúng ta đều là do mơ mộng đến một cuộc đời khác. Gửi gắm hi vọng vào những điều không nằm trong tầm khả năng của bản thân là nguồn gốc của mọi tội lỗi. Con phải chấp nhận con người của con hiện giờ ở đây, và chấp nhận rằng con không thể trở thành ai khác hơn con người đó. Con không thể hưởng thụ cái cuộc đời sinh viên màu hồng đó đâu. Ta có thể bảo đảm điều đó, nên con đừng đặt nặng làm gì.”

“Sư phụ nói phũ quá.”

“Con phải cứng rắn lên. Noi theo Ozu kìa.”

“Gì chứ riêng cái đó thì không được.”

“Chà, đừng nói thế chứ. Con cứ noi theo Ozu đi. Dù nó thật là một đứa ngốc cực kỳ, nhưng nó rất kiên định. So với một kẻ có tài năng mà bất định như con, một đứa ngốc mang ý chí kiên định thường sẽ có cuộc sống ý nghĩa hơn nhiều.”

“Là như vậy thật sao ạ.”

“Ừ... Nhưng mà, kiểu gì cũng có ngoại lệ mà.”

Sau đó, chúng tôi hút thuốc trong im lặng, ngắm nhìn ánh nắng chiếu qua kẽ lá tùng. Với kẻ tự hào luôn ngủ bình quân mười tiếng một ngày như tôi, hôm nay vẫn chưa đủ giấc, nên được ánh mặt trời sưởi ấm lại càng cảm thấy buồn ngủ. Sư phụ chưa ngủ ghê gì nên cũng rất buồn ngủ. Hai gã trai lạ lùng ngủ gật gù mơ ngủ ở tam giác sông Kamogawa, hẳn là cảnh tượng làm hồng ngày nghỉ tươi đẹp của nhân gian.

Sư phụ ngáp. Tôi cũng ngáp. Cả hai người đều ngáp.

“Về chứ?”

“Vâng ạ.”

Trên đường về nhà trọ Shimogamo Yuusuishou, chúng tôi băng qua lối vào đền thờ Shimogamo.

“Con phải kiên định lên.”

Sư phụ lẩm bẩm như đang độc thoại. “Nếu không, làm sao ta truyền chức nghiệp lại cho con được.”

“Chức nghiệp gì cơ ạ?”

Tôi ngạc nhiên hỏi.

Sư phụ cười cười thở ra một hơi khói thuốc.

Phía trước cửa đời người lúc nào cũng mù mịt trong bóng tối. Trong màn đêm tối tăm không đáy này, chúng ta phải biết cách nắm giữ thật chắc những thứ có ích cho chính mình. Để thực hành cái triết lý này, sư phụ Higuchi đề nghị tổ chức một buổi ăn lẩu yaminabe. Sư phụ nói rằng kỹ thuật lấy được chuẩn xác thứ đồ ăn mình mong muốn từ nồi lẩu trong sẽ giúp ích rất nhiều trong việc sinh tồn ở xã hội hiện đại cạnh tranh khốc liệt này, nhưng chuyện đó liệu có đúng không cơ chứ?

Tối hôm ấy, tụ tập ở căn phòng bốn chiếu rưỡi của sư phụ Higuchi ăn lẩu yaminabe gồm có Ozu, chị Hanuki và tôi. Vì sắp tới hạn nộp báo cáo, Akashi không tới. Tôi cũng viện cớ rằng mình phải nộp một báo cáo thí nghiệm vô cùng phức tạp, nhưng liền bị bác đi ngay. Thật đúng là quá phân biệt nam nữ. Ozu nói “Thôi đừng lo mà, có gì tao sẽ mang báo cáo giả ở ‘Tiệm in ấn’ đến giao tận tay mày”, nhưng vì dựa vào báo cáo giả của “Tiệm in ấn” do Ozu cung cấp, cả bài vở lẫn chuyện học hành của tôi dĩ nhiên là xuống dốc.

Nguyên liệu thì mỗi người tự mang đến bỏ vào, nhưng luật định là tới khi chín thì không được tiết lộ là thứ gì. Ozu có vẻ vẫn còn tức sau vụ “bắt cóc Kaori bất thành” nên cười đều mà nói: “Nếu là lẩu yaminabe thì cái gì cũng bỏ vào được mà, mọi người”. Chắc chắn là y đã mua thứ nguyên liệu đáng nghi nào đó để bỏ vào. Ozu vốn là loại người có thể lấy bất hạnh của người khác ra làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm, tôi đồ rằng y sẽ bỏ vào thứ nguyên liệu gì đây không tưởng tượng được nên mãi cứ thấy bất an.

Tôi biết Ozu ghét ăn rau dưa, thậm chí còn cho rằng các loại nấm không phải là đồ ăn cho con người, nên tôi mua đủ loại nấm ngon lành mang tới. Chị Hanuki cũng mang về mặt rất tinh quái.

Trong căn phòng bốn chiều rưỡi tối tắm đến mức không nhìn rõ mặt người đối diện, sau khi thả lần lượt các loại nguyên liệu vào, sư phụ Higuchi liền nói: “Ăn thôi, ăn thôi”.

“Vẫn còn chưa chín nữa mà”, tôi nói.

“Được rồi mà. Máy con, nếu chạm đũa vào là có trách nhiệm phải ăn hết đó nha.”

Sư phụ tuyên bố.

Chị Hanuki có vẻ đang uống bia, chợt làu bàu: “Uống bia trong bóng tối, mùi vị chẳng giống như bia nữa.”

“Tại mắt không nhìn thấy, nên không biết đã say hay chưa.”

...

Lần đầu tiên tôi gặp chị Hanuki là vào mùa hè năm nhất, do sư phụ Higuchi giới thiệu. Sau lần đó, thi thoảng tôi vẫn bắt gặp chị ở căn phòng bốn chiều rưỡi của sư phụ.

Chị ấy là một mỹ nữ, nhưng mang gương mặt như thê tử của một võ tướng thời Chiến quốc. Không, phải nói chị ấy trông giống như một võ tướng thời Chiến Quốc. Gương mặt đầy sức sống. Tôi thường nghĩ nếu sinh đúng thời biết đâu gương mặt ấy đã trở thành chủ nhân của một quốc gia hay một thành trì nào đó rồi. Một khi chị ấy muốn thì thừa sức cắt tôi với Ozu ra làm hai. Món yêu thích của chị là rượu với bánh castella.

Chị ấy là trợ lý nha khoa, làm việc ở một phòng khám đa khoa tên là Kubozuka ở cạnh cầu Mikage. Chị cũng đã mời tôi tới nhiều lần, nhưng tôi không thích tình thế bất lực nằm im cho người ta xọc cây xọc gậy vào miệng. Hơn nữa nếu người làm là chị Hanuki, tôi càng không thể không nghĩ rằng một vụ lấy cao răng có thể hóa thành một vụ đâm máu, nên cứ chần chừ mãi không dám tới.

Chuyện này tôi với Ozu cũng thường bàn luận với nhau, chị Hanuki mơ hồ như là người yêu của sư phụ nhưng lại không thể nói chắc, không phải là đồng đội, mà chắc chắn cũng không phải là vợ rồi. Thật là bí ẩn.

Chị Hanuki học cùng khóa với sư phụ Higuchi, cũng là người quen cũ của Jougasaki. Hơn nữa, Jougasaki thường hay đến phòng khám nha khoa

Kubozuka chị ấy đang làm việc để kiểm tra định kì. Vì thế nên chị Hanuki với Jougasaki mỗi năm cũng chạm mặt vài lần.

Sư phụ Higuchi - Jougasaki - chị Hanuki, ba người này trong quá khứ hẳn là đã có chuyện gì với nhau, có lẽ chị Hanuki cũng biết rõ ngọn ngành “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân” giữa sư phụ và Jougasaki. Tôi với Ozu đã từng lập mưu thừa lúc chị ấy say rượu mà gặng hỏi chuyện này, nhưng gây ông đập lưng ông. Về sau, chúng tôi không dò hỏi được gì từ chị ấy nữa.

...

Thật không ngờ được chuyện không thấy mình đang ăn cái gì lại có thể kinh dị đến thế. Hơn nữa trong số bốn người ngồi vây quanh nồi lẩu lại có cái thằng quái nhân độc ác kết tinh Ozu.

Chúng tôi đã bắt đầu ăn từ khi nồi lẩu sôi, nhưng những thứ nổi nhau xuất hiện đều chẳng phải thức ăn, hoặc là thứ gì đó có vẻ giống như đồ ăn mà thôi. “Cái gì nhão nhão đây ghê quá!” chị Hanuki hét lên rồi ném cái gì đó trúng vào trán tôi, làm tôi kêu toáng lên. Rồi tôi ném thứ nhão nhão đó sang phía có vẻ là Ozu đang ngồi. Bên đó cũng phát ra tiếng hét. Về sau mới hay cái thứ đó chẳng qua là sợi mì, nhưng trong bóng tối cứ tưởng là con sâu dài dài nào.

“Đây là cái gì vậy? Nhau thai của người ngoài hành tinh à?”

Ozu nói.

“Mày bỏ vào phải không? Mày ăn đi!”

“Không thích.”

“Các con à, đừng có đối xử tàn tệ với thức ăn.”

Sư phụ truyền mệnh lệnh xuống như chủ gia đình, chúng tôi đều im lặng.

Sau đó hình như Ozu gấp trúng một cây nấm hương, liền kêu lên: “Trời ơi một đám nấm mốc” làm tôi cười thầm trong dạ. Đến lượt tôi, khi gấp lên một cái gì đó quái dị to bằng ngón chân đã suýt đứng tim, nhưng bình tĩnh kiểm tra lại thì hóa ra là con mực.

Đến vòng thứ ba, mấy món trong nồi lẩu đột ngột hóa ngọt dễ sợ. Hơn nữa lại có mùi bia.

“Thằng khốn Ozu kia, mày cho mút đậu đỏ vào hả?” Tôi hét lên giận dữ.

Ozu cười hí hí. “Nhưng chị Hanuki là người đổ bia vào còn gì?”

“Bị lộ tẩy rồi à? Nhưng bia làm mùi vị đậm đà hơn đúng không?”

“Đậm đà tới mức em không biết mình đang ăn thứ gì nữa luôn.” Tôi nói.

“Thật là một món lẩu thâm sâu, nhỉ?”

“Nhân tiện phải nói trước cho mọi người biết, kẹo mềnh không phải là do tôi thêm vào.”

Ozu lặng lẽ tuyên bố. Chắc y mới gấp phải kẹo mềnh.

Tôi vừa ăn phải một con tôm vị đậu đỏ, rồi sau đó là củ cải trắng phủ kẹo mềnh. Liếc sang nhìn sư phụ ngồi kế bên, tôi thấy sư phụ vừa tấm tắc vừa ăn bất cứ thứ gì gặp được. Quả nhiên là thể hiện sống động khí phách của sư phụ.

Tôi kể chuyện kế hoạch “Bắt cóc Kaori” đã được cho qua nhờ ý kiến của Akashi. Chị Hanuki cười khanh khách.

“Akashi nói đúng. Bắt cóc là quá đáng.”

Ozu bất mãn phản bác lại: “Làm ơn nghĩ từ vị trí của người phải chuẩn bị lo toan hết mọi thứ như em đi. Mà cũng là do Jougasaki nhuộm áo yukata của sư phụ thành màu hồng đấy chứ. Cũng là hèn kém lắm.”

“Vậy không buồn cười sao? Chuyện Jougasaki làm cũng hợp một đấy chứ.”

Ozu bực bội nên cũng im luôn, hòa bản thân lẫn vào bóng tối. Cái thằng Ozu vốn đã đen thui, giờ có còn ngố đó hay không tôi cũng không biết.

“Đấu với Jougasaki cũng lâu rồi nhỉ.”

Chị Hanuki khe khẽ nói.

“Nghe nói Jougasaki đã rời khỏi câu lạc bộ phải không? Như thế tôi nghĩ là làm hơi quá rồi. Cũng là mưu mô của Ozu hả?”

Hình như chị Hanuki có lờm về hướng Ozu, nhưng thằng này trốn biệt trong bóng tối mà không trả lời.

“Cũng đã đến lúc Jougasaki nên rời khỏi câu lạc bộ rồi.”

Sư phụ nói. “Hắn cũng lớn quá rồi mà.”

“Higuchi nói vậy, nghe chẳng có sức thuyết phục tí gì.”

Vì đã tọng vào miệng cả đồng thức ăn chẳng ra làm sao, bụng chúng tôi nhanh chóng căng lên, về sau chỉ trò chuyện đủ thứ mà không ăn tiếp nữa. Chị Hanuki uống bia ừng ực. Ozu vẫn còn giận dỗi nên không nói câu nào, thật rợn người.

“Ozu, sao lại im lặng thế kia?”

Sư phụ hỏi với vẻ nghi hoặc. “Con còn ở đây chứ?”

Ozu không thêm trả lời, nên chị Hanuki nói: “Nếu Ozu đã không có đây, thì chúng ta nói chuyện về người yêu của Ozu đi.”

“Ozu có người yêu sao?”

Tôi run lên giận dữ.

“Hình như quen cũng được hai năm rưỡi. Cùng câu lạc bộ với nhau đấy, nghe nói là tiểu thư lá ngọc cành vàng dễ thương lắm. Nhưng chị chưa gặp qua lần nào. Một lần suýt bị bỏ rưỡi, Ozu gọi điện nhờ chị tư vấn, rồi cả đêm sụt sùi khóc như mưa...”

Ozu ngẩng trong bóng đêm la lớn: “Nói dối, nói dối đó!”

“À, quả nhiên con ở đây hả?” Sư phụ vui vẻ nói.

“Thế nào rưỡi? Chuyện với cô bé đó có ổn thỏa không?”

“Em có quyên giữ im lặng.” Ozu ngẩng trong tối nói vọng ra.

“Con bé ấy tên là gì nhỉ?”

Hanuki trầm ngâm. “Để coi, hình như là Kohi...”

Khi chị ấy sắp sửa nói ra thì Ozu đã kêu rống lên: “Em có quyên giữ im lặng.” rưỡi còn dọa “Em gọi luật sư bây giờ!” làm chị ấy cười phá lên mà ngưng lại. Khi tôi giận dữ đổ trách nhiệm lên đầu nó, “Mày đó, hóa ra tự mình lén lút kiếm gái từ hồi nào”, thì Ozu giả ngơ nói, “Mày nói cái gì đó”. Tôi trừng mắt nhìn sang phía có Ozu, chợt nghe sư phụ ngẩng bên thò đầu vào nõi lâu kêu lớn, “Ồi chà, cái gì bự vậy nè”, rưỡi nói thêm với vẻ nghi hoặc, “Sao mà mền nhũn vậy”, âm thanh quái dị vang lên. Hình như sư phụ vừa nhai thử.

“Cái này hình như không phải đồ ăn.”

Sư phụ bình thản nói. “Bỏ thứ không ăn được vào nõi là trái luật rưỡi.”

“Để con bật đèn lên thử nhé?”

Khi tôi đứng lên bật đèn, vẻ ngạc nhiên trăn trờ hiện lên trên mặt chị Hanuki và Ozu. Trong đĩa của sư phụ là một con gấu bông dễ thương đang nằm giờ mộng. Nó mềm nhũn thấm đẫm nước lã.

“Con gấu nhỡ bông dễ thương quá.”

Chị Hanuki nói.

“Ai bỏ con gấu này vào nhỡ đó?” Sư phụ hỏi. “Có ăn được đâu.”

Nhưng cả Ozu, tôi lẫn chị Hanuki đều không biết. Tôi không nghĩ Ozu nói dối, vì rõ là đầu óc y đâu có chút gì ngây thơ hồn nhiên để nghĩ đến thứ đáng yêu như này.

“Cho tôi con gấu đi.”

Chị Hanuki nói rồi nhận lấy con gấu, vắn nước máy ra giặt nó cẩn thận.

...

Chị Hanuki là người tính tình dễ chịu, nhưng khi uống quá nhiều rượu sẽ rất rắc rối. Dần dần gương mặt chị sẽ trở nên trắng bệch, mắt lạc thần rồi bắt đầu liếm mặt người bên cạnh. Khi tôi với Ozu cố chạy trốn vòng quanh lúc bị chị ấy dồn đuổi vào tận chân tường để liếm mặt, tôi nhận thấy một cảm giác hưng phấn kì lạ, nhưng đối với bậc thân sĩ đường hoàng, bị con gái liếm mặt cũng không phải chuyện gì đáng tự hào. Nhưng sư phụ lại mang vẻ mặt như đang xem kịch hài thú vị lắm vậy. Chị Hanuki đưa ra yêu cầu bốc đồng, bảo sẽ cho chúng tôi bánh castella được bác sĩ ở phòng khám nha khoa cho nếu dám ngủ cùng chị ấy, nhưng tôi nhất quyết chối từ.

Cuối cùng, gương mặt dờ bần lại càng thêm dờ bần của Ozu đã bắt đầu gà gât. Chị Hanuki cũng lẫn ra gât gà.

“Ta sẽ rời đi du hành.”

Sư phụ nói như đang ngâm nga lời hát. Bản thân sư phụ ít khi uống rượu, nhưng có một hiện tượng kì bí là khi chị Hanuki uống nhiều thì sư phụ cũng say.

“Cậu định đi đâu?”

Chị Hanuki ngẩng gương mặt ngái ngủ lên hỏi.

“Trước mắt định đi một vòng quanh thế giới. Không biết sẽ mất bao nhiêu năm. Hanuki muốn đi chung không? Cậu biết tiếng Anh mà nhỉ?”

“Đừng nói chuyện vớ vẩn nữa. Đồng gác nghếch này.”

“Sư phụ có biết tiếng Anh không?” Tôi hỏi.

“Ta chẳng thạo thừa nhận là không có học gì mấy.”

“Higuchi, còn chuyện kia tính thế nào?” Chị Hanuki hỏi.

“Đừng lo. Đã sắp đặt cả rồi. Mà trời ạ, mới đó đã hơn mười hai giờ rồi. Đi ăn Ramen Mèo không?”

“Cần gọi Ozu dậy không?”

Khi chị Hanuki hỏi, sư phụ lắc đầu.

“Cứ để Ozu ngủ. Ba người chúng ta đi được rồi.”

Sư phụ mỉm cười. “Ta đi gặp Jougasaki.”

...

Sư phụ Higuchi bình thản đi trên con đường Míkage u tối nằm trước đền Shimogamo. Vì là nửa đêm nên rất yên tĩnh, khu rừng thiêng Tadasu rì rào trong gió, thì thoảng lại có ô tô chạy băng qua đường lớn Shimogamo. Tôi yên lặng đi sau lưng sư phụ. Tuy bước chân chị Hanuki có hơi lảo đảo, nhưng hình như đã tỉnh rượu.

A, con à.

Gương mặt giống trái cà tím của sư phụ nở nụ cười.

“Ta muốn chọn con làm truyền nhân của ta.”

“Truyền nhân của cái gì ạ?”

Tôi kinh ngạc hỏi.

“Hà hà... Con sẽ biết ngay thôi.”

“Tại sao không phải là Ozu ạ?”

“Cứ để Ozu vậy cũng được rồi. Nó có phận sự khác.”

Người ta đồn quán “Ramen Mèo” này dùng mèo nấu nước dùng. Chẳng biết chuyện đó có thật hay không nhưng mùi vị của mì ở đây thì không gì sánh nổi. Bụng tôi óc ách đầy những thứ quái gở trong nói lâu yaminabe lúc nãy, nhưng chỉ nghĩ tới hương vị của món Ramen Mèo, tôi lại cảm thấy như có thể đánh hết cả một tô.

Trong màn đêm lạnh lẽo, một xe mì với ánh đèn treo lơ lửng. Làn hơi nước ấm áp trôi lững lờ trong đêm lạnh giá. Sư phụ khịt khịt mũi như thể rất vui, cầm hếch ra phía trước. Nhìn vào bên trong, quán chỉ có một người khách tới trước. Người đó ngồi bên chiếc bàn gấp đang tán gẫu với ông chủ quán.

Khi chúng tôi tới gần, người chủ quán ngẩng mặt lên kêu: “Yô!”. Liền sau đó vị khách tới trước kia cũng nhồm người dậy, quay mặt về phía chúng tôi. Ánh đèn màu cam soi lên gương mặt sắc sảo.

“Tới trễ vậy.”

Jougasaki nói.

“Xin lỗi nhé.”

Sư phụ đáp.

“Jougasaki, lâu rồi không gặp, có khỏe không?”

Chị Hanuki cúi chào.

“Cảm ơn cậu, mạnh khỏe cả.”

Jougasaki cười phô ra hàm răng trắng bóc.

Ba người chúng tôi ngồi xuống bàn. Tôi lúng túng không biết ngồi vào đâu, nên ngồi lách vào trong góc. Cuộc họp ở đây hôm nay có ý nghĩa gì nhỉ? Từ trước tới giờ chưa từng thấy Jougasaki và sư phụ Higuchi ngồi chung một chỗ, tôi chắc chắn là có chuyện lớn rồi.

Và như vậy, cuộc “hội đàm hòa giải giữa Higuchi và Jougasaki” mở màn.

“Hừm, tôi nghĩ là kết thúc được rồi nhỉ?” Sư phụ nói.

“Ừ, đúng thế.”

Và như vậy, cuộc “hội đàm hòa giải giữa Higuchi và Jougasaki” kết thúc.

...

“Lần này kéo dài nhỉ?”

Chủ tiệm “Ramen Mèo” nói. “Năm năm rồi. Có khi còn hơn.”

“Quên mất rồi.” Jougasaki thản nhiên nói.

“Đúng năm năm rưỡi đó. Hai truyện nhân đời trước cũng hội đàm hòa giải vào cùng khoảng thời gian này.”

Sư phụ Higuchi nói.

“Ồ vậy à? Đúng là năm năm rưỡi.”

Người chủ quán hỏi: “Mấy vị truyện nhân đời trước bây giờ ra sao?”

“Truyện nhân đời trước của tôi chắc giờ đang làm việc ở tòa án Nagasaki. Quê gốc ở đó mà.”

“Truyện nhân đời trước của Jougasaki thì sao?”

“Chà, ai mà biết. Lão đó tính tính tùy tiện lắm nên giờ sống chết ra sao tôi cũng không rõ.” Jougasaki nói. “Từ hồi lão rời trường đại học, tụi tôi không có liên lạc nữa.”

“Nếu phải nói thẳng ra thì truyện nhân đời trước của Jougasaki rất giống tính cậu Higuchi, đều là những người không màng thế sự. Làm sao người đó lại thành sư phụ của Jougasaki vậy?”

“Chả biết nữa. Tự nhiên lại thành ra thế.” Jougasaki cười khờ.

Người chủ quán sắp ramen lên bàn.

Giữa bốn người bọn họ dường như có liên kết mật thiết bí ẩn nào đó, khiến tôi như hóa thành người ngoài cuộc. Điều làm tôi thấy ngạc nhiên nhất là không ngờ chủ quán “Ramen Mèo” và bọn họ lại có mối quan hệ lâu năm như thế. Trong bụng vẫn không khỏi ngạc nhiên, tôi im lặng ngấu húp mì.

“Là thằng bé này à?” Jougasaki nhìn về phía tôi.

“Ừ. Thằng bé này là truyện nhân của tôi đó.” Sư phụ vỗ lên vai tôi vui vẻ. “Còn truyện nhân của ông, đêm nay không tới à?”

“Thằng ngốc đó bảo tối nay có hẹn khó bỏ nên không tới được rưỡi.”

“Ừm.”

Mặt Jougasaki hiện lên nụ cười.

“Hắn là một kẻ vô cùng lươn lẹo, nhưng chắc sẽ là một truyện nhân tốt của tôi. Bảo thằng truyện nhân của ông chuẩn bị tinh thần đi.”

“Đáng trông chờ đấy.”

“Ngày quyết đấu tôi nhất định mang hắn tới.”

Chủ quán cười khở bên kia đám khói mà nói. “Trời ạ, cũng tiến hành trận quyết đấu ấy ư?”

“Đương nhiên rồi. Vì quyết đấu trên cầu lớn Kamo là nghi lễ hàng giờ mà.”

Sư phụ Higuchi nói.

...

Cuộc hội đàm bí ẩn kết thúc trong hòa bình, Jougasaki oai hùng cưỡi xe máy rời đi. Sư phụ Higuchi ngáp dài: ““Thôi ta về đá thẳng Ozu ra, rồi ngủ một giấc yên bình đây.”

“Sư phụ, con vẫn chưa hiểu gì cả.”

Tôi nói: “Truyền nhân là cái gì?”

“Mai ta sẽ giải thích hẳn hoi cho con luôn thể. Bây giờ ta buồn ngủ lắm rồi.”

Sư phụ trở về Shimogamo Yuusuishou.

Tôi lãnh trách nhiệm đưa chị Hanuki về căn hộ bên đường Kawabata. Chị ấy vừa nghịch con bông kì cục mới lượm được trong nỗi lầy yaminabe vừa bước đi trên con đường tối. Những hành động nữ tính ấy như hạ thấp hình ảnh người con gái giống như võ tướng thời Chiến quốc, khiến chị ấy trông có vẻ cô đơn. Gần như một thiếu nữ đang có chuyện buồn phiền vậy.

Tôi vừa vẫn vợ nghi hoặc như thế, vừa đi cùng chị ấy trên đường Mikage yên tĩnh.

“Anh Jougasaki, nói thể nào nhỉ, trông ngầu thật đấy.”

Khi tôi nói thế, chị Hanuki cười hic hic.

“Nhưng thật ra không khác gì Higuchi đâu.”

“Thật sao? Em cũng thấy không giống loại người sẽ cùng sư phụ tiến hành cuộc chiến vô nghĩa này lắm?”

“Thật ra cậu ta cũng vui thích lắm, có đi đâu không thể hiện ra ngoài mặt thôi.”

“Em không tin nổi đâu.”

“Thật ra Jougasaki từ trước tới nay, đâu có bạn bè nào khác ngoài Higuchi.”

Rồi chị Hanuki im bật, dùng tay bóp chặt con gấu đồ chơi. Gương mặt của nó bị bóp méo, tỏ ra đau đớn vô cùng.

Cuối cùng, chúng tôi đã đến sông Takanogawa. Từ cây cầu vòm Mikage nhỏ nhắn, nhìn về hướng Đông có thể thấy núi Daimonji. Vào những đêm hội obon, người ta tụ họp ở cầu Mikage rất đông để ngắm Daimonji. Nói thật thì tôi chưa bao giờ ngắm lửa hội obon cả.

Chị Hanuki yên lặng quá. Có thể nói là sự yên lặng trước cơn bão làm tôi không thể xua đi những dự cảm chẳng lành. Những thứ tà ma gì đó ám ảnh chị ấy dường như đang ngóc đầu trời dậy, như thể đã đến lúc bộc phát. Nhìn sang gương mặt trông nghiêng của chị ấy, tôi thấy mặt chị ấy xanh lét, đôi môi mím chặt, đang run lên nhẹ nhẹ như thể suy nghĩ gì đó khó khăn lắm. Dường như phải quyết định đi đâu gì đó sẽ thay đổi cả cuộc đời mình.

“Hanuki, hình như chị không khỏe đúng không?”

Khi tôi rút rè hỏi, chị ấy liền bật cười.

“Bị lộ tẩy rồi sao?”

Nói như thế, chị ấy đột ngột vịn chặt lấy thành cầu Mikage. Rồi cứ như thế nôn mửa trong một tư thế đẹp và thản nhiên đến không thể tin nổi. Chị ấy nôn ra hết chỗ mì vừa mới ăn ở quán “Ramen Mèo” xuống sông Takanogawa, rồi cứ như thế chăm chăm nhìn theo với vẻ hứng thú.

Bỗng dưng chị ấy vô ý tuột tay, con gấu đáng thương đang cầm chặt trên tay cũng rơi qua thành cầu xuống sông. Chị ấy kêu lên “A” một tiếng rồi trèo lên lan can nhìn xuống. Cái thằng yếu nhót tôi đây phải dùng hết lực để giữ chị ấy lại. Suýt chút nữa thì cả hai đã theo chỗ Ramen Mèo với con gấu rơi thẳng xuống sông rồi. Con gấu rơi từ thành cầu xuống sông Takanogawa, xoay vòng vòng phô hết sự dễ thương như vẻ đẹp cuối cùng của đóa hoa trước lúc tàn. Rồi vẳng lên tiếng dùng đục, làn nước đen bắn lên tung tóe.

“A a a, rơi mất rồi.”

Chị ấy kêu lên tiếc nuối, thì cầm vào mạn cầu rồi tiếp tục nói như hát. “Nó sẽ trôi đi đâu nhỉ?”

“Sẽ trôi đến vùng tam giác sông Kamogawa, rồi vào sông Kamogawa, rẽ sang sông Yodogawa và cuối cùng là ra vịnh Osaka.”

Tôi trả lời chi tiết.

Chị Hanuki hừ mũi một tiếng, rồi đứng dậy. “Cũng được. Thích đi đâu thì đi.” Nói những lời như trong phim kịch ấy xong, chị ấy nhổ một bãi nước bọt.

Con gấu thật là đáng thương.

...

Đưa chị Hanuki về đến nhà, tôi quay trở lại Shimogamo Yuusuishou.

Tôi tưởng như đang thấy một loại quái vật dị hợm gồm ghiếc nào đó đang ngồi thu lu trước phòng 110, thì hóa ra là Ozu. Tôi nói, “Mày mau cút về nhà trọ của mày đi”, thì Ozu lại kêu lên, “Mày đừng nói những lời lạnh lùng như thế”. Y xăm xăm bước vào phòng tôi rồi nằm lăn ra trong một góc cái sàn bốn chiều rưỡi, y như xác chết.

“Mọi người bỏ tao lại mà đi đâu thế?”

Y hỏi.

“Đi ăn Ramen Mèo.”

“Mấy người xấu nha, bỏ tao lại một mình. Cô đơn quá là tao biến mất đó.”

“Vậy thì mau biến!”

Ozu rên rỉ đáng thương gì đó một lúc lâu, nhưng rồi như đã bỏ cuộc, y lăn ra ngủ. Tôi cố đẩy y vào góc chiếu tatami dơ hầy, y cũng ráng chống cự.

Cuộn mình vào trong chăn, tôi trằn ngâm suy nghĩ.

Sư phụ đã quyết tôi là truyền nhân kế tục của mình, nhưng “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân” này rốt cuộc là cái gì? Giữa sư phụ và Jougasaki trong quá khứ đã diễn ra việc gì vậy? Trận quyết đấu ngày mai trên cầu lớn Kamo nghĩa là sao? Chủ quán “Ramen Mèo” có quan hệ gì? Hay cũng chẳng có quan hệ gì? Tôi nhất định phải cùng với thằng truyền nhân Jougasaki mang tới tiếp tục cuộc chiến chơi khăm vô nghĩa này sao? Bây giờ không trốn được nữa sao? Mà đối phương là người thế nào đây? Nếu đối phương là kẻ thích bắt nạt kẻ yếu, nịnh nọt kẻ mạnh, ngang bướng, ngạo mạn, lười biếng thành tính, là tà ma rạch giới rơi xuống, học hành không thêm đếm xỉa, chẳng biết kiêu hãnh là cái chi, có thể lấy bất

hạnh của người khác ra làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm, thì tôi biết làm sao đây?

Tôi nhồm dầy, nghe tiếng Ozu ngáy khò khò.

Những suy đoán tăm tối vô cùng đến không thể phớt lờ được cứ càng lúc càng lan ra, cay ngoét trong dạ tôi, có cố hết sức cũng không đánh tan đi được. Vì hiện tại của tôi đây bất mãn nên mới hỏi chuyện bà thầy bói ở Kiyamachi, nhưng sao lại rơi vào mớ bòng bong như vậy. Bà ấy đã bảo tôi phải nhanh chóng bắt lấy cơ hội để đổi đời, nhưng cơ hội không thấy đâu mà giờ lại bị dìm vào ngõ cụt không lối thoát hay sao?

Ozu ngáy khò khò với gương mặt ngây thơ đến khó chịu, như coi thường những muộn phiền không dứt của tôi.

...

Sáng sớm hôm sau, tôi đá thẳng Ozu còn đang ngái ngủ ra hành lang rồi đi đến trường đại học.

Nhưng nghĩ tới “Cuộc quyết đấu trên cầu lớn Kamo” chiều tối nay là tôi lại thấy lòng dạ nôn nao. Vội vàng làm thực nghiệm trên trường xong, tôi liền trở lại Shimogamo Yuusuishou ngay. Tôi lên thăm phòng sư phụ Higuchi xem thử, nhưng trên tấm bảng đen treo trước cửa phòng lại viết “Đi nhà tắm công cộng”. Chắc là đi thanh tẩy cơ thể để chuẩn bị cho cuộc quyết đấu tối nay.

Tôi trở lại phòng mình, vừa nghe tiếng cà phê sôi ùng ục vừa ngắm cái bánh castella chị Hanuki cho sau bữa lẩu yaminabe hôm trước. Chị Hanuki cũng ác thật. Một cái bánh castella như vậy mà ăn một mình thì chẳng còn ý vị gì cả, không phải cách con người nên làm. Thứ bánh này phải cùng ai đó tâm đầu ý hợp thưởng thức trong khi thông thả uống hũ trà, một người như là Akashi chẳng hạn. Chợt nghĩ tới Akashi, lòng tôi không khỏi kinh ngạc. Một kẻ gặp trúng vận xui như tôi bị chọn làm truyền nhân cho cuộc chiến kì quái mang tên “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân”, bất đắc dĩ phải bước trên một tương lai không chút nghĩa lý, lại còn mơ mộng hão huyền, thoát ly thực tế. Thật không biết xấu hổ.

Trên đầu tôi, một con ngài đêm đã bay vào, đang vỗ cánh xoành xoạch trên cái đèn huỳnh quang. Tôi chợt nhớ ra Akashi ghét ngài, rồi nhớ lại hũ ực ngọt ngào cùng nàng ngã xuống từ cầu thang lầu hai, thật là ngốc. Tôi

lấy dao gọt trái cây cắt cái bánh castella ra, ăn ngẫu nhiên hết miếng này sang miếng khác và kêu rên hừ hừ. Trong lòng trào lên những dự vọng thấp hèn, tôi với tay tới cái thư viện khiêu dâm của mình thì bên tai vẳng lên tiếng gõ cửa.

Tôi vừa mở cửa phòng thì Akashi đứng trên hành lang liền hét lên một tiếng chói tai. Tôi đang sợ không biết có phải nàng đã nhận ra vẻ gớm ghiếc của thằng đang mơ tưởng dự vọng như tôi không, nhưng hóa ra nàng sợ con ngài đang bay lượn trong phòng. Đuổi con ngài đi, tôi mời nàng bước vào như một quý ông lịch thiệp.

“Sư phụ Higuchi gọi cho em, bảo chiều nay tới đây. Nhưng hình như sư phụ đi vắng rồi.”

Nàng nói.

Tôi kể vắn tắt cho nàng nghe về buổi hòa đàm giữa sư phụ Higuchi và Jougasaki.

“Vậy là trong lúc em viết báo cáo đã xảy ra chuyện hệ trọng như thế sao? Em thật chẳng có tư cách làm đệ tử của sư phụ nữa.”

“Em đừng để ý, mọi chuyện đột ngột quá mà.”

Tôi rót cà phê, đưa cho Akashi.

Nàng nhấp ngụm cà phê, chợt nói: “Nhưng em cũng cần theo một thứ tới đây.” Nàng lấy từ trong túi ra một cái hộp gỗ quen quen. Tôi mở nắp ra thì nhìn thấy cái bàn chải mai rùa bí ẩn đã đi kiếm với nàng từ hôm trước. “Như vậy anh không lo bị sư phụ đuổi khỏi sư môn rồi chứ?” Nàng nghiêm mặt hỏi. Akashi có tình huynh muội với tôi như thế, làm tôi cảm động suýt rớt nước mắt.

“Anh xin lỗi. Xin lỗi.”

Tôi kêu lên.

“Sẽ ổn cả thôi.”

Akashi nói.

“Nhân tiện, em ăn castella không?”

Tôi mời nàng ăn castella. Nàng cắn một miếng bánh tôi cắt ra cho.

“Em vẫn bận bịu với báo cáo mà. Thật khiến anh ngại quá.”

“Anh đừng lo, báo cáo vừa nộp xong rồi.”

“Báo cáo gì thế? Em học công nghệ đúng không?”

“Em học mảng kiến trúc thuộc khoa công nghệ.

Đó là báo cáo về lịch sử kiến trúc.”

“Lịch sử kiến trúc?”

“Vâng. Viết về thời La Mã. Đến thờ hay là đấu trường chẳng hạn.”

Đấu trường?

Lúc này, chợt có người gõ cửa.

“Con ơi, đến giờ quyết đấu rồi.”

Giọng sư phụ Higuchi vang lên.

...

Sư phụ mới tắm xong, mặt mũi hồng hào, nhưng râu tóc vẫn lởm chởm như hồi giờ. Sư phụ nói: “Ta vừa đi tắm với Ozu về.”

“Ozu sao rồi ạ?”

“Nó tới chỗ Jougasaki rồi. Nó là thủ hạ của Jougasaki mà. Thăng bé thú vị thật.”

Sư phụ bỏ tay trong túi cười khanh khách. “Kẻ nhuộm hồng áo yukata của ta cũng là nó.”

Chắc là quý vị độc giả cũng đã nhận ra rồi.

Từ mùa Thu năm ngoái, Ozu đã thường lui lại chỗ kẻ vừa mới bị đuổi khỏi câu lạc bộ và mất đi quyền lực, phải chịu thui thủi một mình là Jougasaki. Y lắng nghe Jougasaki cầu nài, chửi bới cái thằng chó khốn nạn nào đã bày mưu tính kế đuổi mình ra khỏi câu lạc bộ. Đương nhiên, tôi đã nói cái thằng khốn nạn giật dây sau lưng đó chính là Ozu chứ không ai khác. Y cứ lén lút ra vào chỗ của Jougasaki như thế, kích động tâm của Jougasaki, dần dần chiếm được lòng tin nơi hắn. Y cứ chơi với cả hai phe, đến khi Jougasaki biết được Ozu là đệ tử của sư phụ Higuchi, liền đề nghị: “Mày muốn làm gián điệp của tao không?” Ozu liền cười hiểm độc như một tay gian thương mà nói: “Đàn anh Jougasaki thật là xấu tính quá.”

Vì những hành động bất minh của Ozu, mà tình trạng bây giờ mới trở nên khó lòng hiểu nổi như thế.

Một mặt Ozu vâng mệnh sư phụ Higuchi mà đem hàng chục loại côn trùng thả vào hộp thư của Jougasaki, mặt khác lại vâng mệnh Jougasaki nhuộm yukata của sư phụ Higuchi thành màu hồng, cứ như thế lặp đi lặp

lại chuyện chạy đi chạy lại kì quặc đó, lằng xằng năng nổ khắp bốn phương tám hướng, tiếp tục chơi trò gián điệp hai mang phức tạp này. Chẳng cần suy nghĩ cũng biết Ozu đã rất bận rộn. Nhưng dốc hết sức lực tinh thần cho trò múa may nguy hiểm này, rốt cuộc là y muốn gì đây? Chuyện này thật khó lý giải, nhưng cũng chẳng cần tốn công sức lý giải làm gì.

“Ta đã sớm biết Ozu là gián điệp của Jougasaki rồi, nhưng cứ để yên vì thấy thú vị.”

Sư phụ Higuchi nói.

“Nói đơn giản thì tất cả đều là trò của Ozu đúng không ạ?”

Tôi nói. “Sư phụ với Jougasaki đều chỉ nhảy múa trong lòng bàn tay y mà thôi.”

“Em cũng phục anh Ozu lắm.” Akashi nói.

“Đúng thế đấy.”

Sư phụ nói mà chẳng hề tức giận.

“Bởi vì nó gốc hết thuốc chữa luôn. Trong lịch sử ‘Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân’ này, trước giờ chưa từng có việc như thế. Nó sẽ lưu danh sử sách cho coi.”

Chợt sư phụ kêu lên, “A, có castella nè!”, rồi không đợi tôi mời liền bốc ăn thẳng. Sư phụ vui vẻ nói: “Tối nay quyết đấu trên cầu lớn Kamo đấy.”

“Sư phụ, xin hãy chờ chút.”

Tôi rất hoảng hốt, sư phụ gật đầu.

“Con à, con cũng muốn hiểu đầu đuôi mọi sự đúng không? Nên ta nghĩ, chắc là tới lúc giải thích cho con về cái gọi là ‘Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân’ rồi.”

...

“Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân” rốt cuộc là cái gì?

Cuộc chiến vô nghĩa mà cao quý này có nguồn gốc từ trước chiến tranh Thái Bình Dương.

Có người nói nó bắt đầu là do hai nam sinh trung học tranh giành nhau chuyện tình cảm/nhưng cũng có tin đồn là do tử thí uống rượu bất phân thắng bại, còn nguyên do thực sự thì đã chìm vào bóng đêm của lịch sử.

Một khi đã bắt đầu thì cuộc chiến cử thế kéo dài. Trong lúc họ đang học, cuộc chiến vẫn mãi tiếp tục. Vì cuộc chiến kéo dài quá lâu, đến khi họ tốt nghiệp vẫn bất phân thắng bại. Hai nam sinh không còn được lưu lại tên tuổi trong lịch sử đó, đầu phải bỏ đi ý định giải quyết cuộc chiến trong lúc còn đi học. Nếu hòa giải thành bạn bè thì đã chẳng có chuyện gì mà kể, nhưng cả hai đều ngoan cố ương bướng không chịu hòa giải. Có đi đâu để đấu tiếp thì cả hai cũng đã mệt rã rời. Nhưng cả hai đều rất tự kiêu nên cứ để cuộc chiến lơ lửng không tiếp tục như thế thì không chấp nhận được. Ca khó ló cái khôn, cả hai bèn nảy ra nước cờ chưa từng có là chọn những học sinh năm dưới không liên quan tới cuộc chiến cá nhân của mình làm “truyền nhân” để tiếp tục cuộc chiến.

Từ đó, cuộc chiến tranh chảy ngầm theo lịch sử trường đại học này đã được bắt đầu.

Cuộc chiến này được tiến hành ra sao, giờ không còn ghi chép gì nữa, nhưng những trò đùa ác vô nghĩa đã thành một thứ quy tắc bất thành văn. Những đàn em trở thành truyền nhân vốn không có oán hận cá nhân gì với nhau. Tất cả chỉ vì tâm lý “phải đấu tranh” kia mà thôi. Bọn họ tiếp tục cuộc chiến mãi không đến hồi kết. Bản thân họ cũng chẳng rõ kết thúc được liệu có tốt hay không. Cũng giống như lớp đàn anh của mình, họ cũng chọn ra truyền nhân để tiếp tục cuộc chiến, trì hoãn kết cục.

Chẳng mấy chốc chiến tranh Thái Bình Dương xảy ra, Nhật thua trận, tái thiết sau chiến tranh, kéo theo biến động ở trường đại học. Nhưng mặc cho xã hội tha hồ biến đổi, cuộc chiến này vẫn được truyền lại, không hề bỏ lỡ. Nguyên nhân của cuộc chiến đã bị quên mất, chỉ có hình thái được lưu lại, hình thái lặp đi lặp lại đó trở thành một thứ truyền thống, quy định hành động của những người làm truyền nhân.

Từ nửa sau thập kỷ 80, quán “Ramen Mèo” được chọn làm nơi hòa giải và chuẩn bị cho việc kế tục. Hai truyền nhân đời trước sẽ quyết đấu lần cuối ở cầu lớn Kamo, rồi việc kế tục sẽ được hoàn thành. Người truyền nhân mới sẽ phải cố hết sức kéo dài chiến tranh, hơn nữa tận lực tìm kiếm truyền nhân tiếp theo, tiếp tục cuộc chiến tranh truyền thống này.

Từ ngày hôm đó, Ozu trở thành truyền nhân của Jougasaki, còn tôi thì trở thành truyền nhân của sư phụ Higuchi.

Vì “truyền nhân” sẽ tiếp tục cuộc chiến vô nghĩa này, nên cuộc chiến mới được gọi là: “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân”. Chính

xác ra phải nói là “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân truyền nhân truyền
nhân truyền nhân truyền nhân truyền nhân truyền nhân truyền nhân truyền
nhân truyền nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN
nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN
nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN
nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN
nhân truyỀN nhân truyỀN nhân truyỀN nhân”.

Chúng tôi sẽ thành tựu nhân đời thứ 30.

Sư phụ Higuchi và Jougasaki chỉ là truyền nhân đời thứ 29. Giữa hai người vốn không có tranh chấp gì. Chỉ là họ không muốn phá vỡ truyền thống, cũng không biết cách nào để chấm dứt cuộc chiến.

Nói cách khác, cuộc chiến này là hoàn toàn không có “lý do”.

...

“Chuyện thật không vậy ạ?”

“Nếu con không chịu làm truyền nhân của ta, thì buổi hòa giải giữa ta với Jougasaki sẽ không được tính. Còn Ozu là loại người kì quái như vậy, cũng đáng là đối thủ cho con đấy.”

“Sự phụ bót giống đi!”

Đột nhiên, sư phụ Higuchi quỳ xuống dưới đất.

Tôi nghĩ trong bụng, cái loại truyền thống đó đâu cần liều mạng bảo vệ như thế, nhưng không đành lòng từ chối khi nhìn sư phụ quỳ xuống. Trong lòng thầm khóc khi nghĩ về cuộc đời sinh viên màu hồng càng lúc càng rời xa, tôi gật đầu nói nhỏ: “Con biết rồi”. Sư phụ bèn ngẩng mặt lên, gật đầu mãi nguyên.

“Akashi, con làm chứng nhé. Từ giờ con hãy để mắt giám sát tụi nó hoàn thành nhiệm vụ như mấy quý ông đường hoàng. Sau đó, lỡ tụi nó có thành ra ghét nhau thật, con cứ dôi cho tụi nó vài gáo nước lạnh.”

“Vâng ạ.”

Akashi lễ phép gật đầu.

Đường lui đã bị cắt đứt rồi.

Dường như rất hài lòng, sư phụ thả lỏng người thở ra một hơi, lầm bầm, “Không còn gì vướng bận nữa rồi”. Thế rồi sư phụ lấy xì gà ra chấm lửa hút. Tôi đã bỏ qua cơ hội tốt, giờ trở thành người gánh lấy gánh nặng

của một cuộc chiến truyền thống không hề có ý nghĩa này, nghe đã mệt cả người. Nhưng tôi nhận ra Akashi đang nhìn tôi chăm chú. Nàng trở tay vào chiếc hộp chứa cái bàn chải mai rùa.

“Sư phụ, đây là bàn chải mai rùa, Akashi kiếm được cho người đấy.”

Tôi đưa cái bàn chải huyền diệu kia ra, sư phụ tròn mắt, nhưng lập tức vẻ mặt tỏ ra hối tiếc. “Ta xin lỗi.” Sư phụ nói.

“Khi quyết đấu xong, ta sẽ rời đi ngay.”

“Hả?” Akashi kêu lên ngạc nhiên.

“Sư phụ tính đi vòng quanh thế giới thật sao? Con thấy đó chỉ là chuyện liêu lĩnh thôi.”

Tôi nói, nhưng sư phụ lắc đầu.

“Dẫu sao vì chuyện này nên ta mới quyết định truyền nhân. Ta chắc sẽ không quay về căn phòng bốn chiếu rươi kia nữa. Con à, ta xin lỗi nhưng con có thể quét tước dọn dẹp giúp ta căn phòng đó được không?”

“Sư phụ cứ toàn nói mấy chuyện ích kỷ như thế!”

“Đừng nói vậy chứ.” Sư phụ mỉm cười.

“Mà thôi, cũng tới lúc đến cầu lớn Kamo rồi. Trận quyết đấu cuối cùng giữa ta và Jougasaki.”

Khi chúng tôi chuẩn bị rời khỏi Shimogamo Yuusuishou thì chị Hanuki hơi chạy tới. “May quá, kịp giờ rồi.” Chị ấy nói. “Tôi chạy thẳng từ chỗ làm tới đây.”

“Tôi tưởng cậu sẽ không tới xem chứ.”

“Làm sao không tới xem tận mắt cho được. Dù đó là một trận quyết đấu không đáng xem.”

Sau đó, chúng tôi nhằm hướng cầu lớn Kamo đi thẳng.

...

Đầu phía Đông của cầu lớn Kamo.

Xắn tay áo yukata lên, sư phụ nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay kiểu cũ.

Lúc bấy giờ, khu bờ sông đã chìm trong ánh hoàng hôn màu lam. Đám sinh viên đại học ồn ào chiếm cứ vùng tam giác sông Kamogawa. Hình như là tiệc đón chào sinh viên mới. Nghĩ lại thì, tôi đã chẳng có liên hệ gì

với những kiều tiếc từng như vậy suốt hai năm rưỡi. Nước sông Kamogawa dâng lên sau mấy ngày mưa rào ầm ầm dậy sóng, ánh sáng đèn đường hắt xuống lấp lánh lay động mặt sông như tờ giấy trắng bạc. Trời đã về chiều mà đường Imadegawa vẫn rất náo nhiệt, ánh đèn xe ô tô tỏa sáng trên cầu lớn Kamo. Trên thành cầu Kamo rộng rãi, những ngọn đèn lác đác tỏa thứ ánh sáng màu cam bí ẩn trong đêm tối. Đêm nay, cầu lớn Kamo trông thật vĩ đại.

“À, tới rồi kia.”

Sư phụ Higuchi vui vẻ nói, bắt đầu tiến lên giữa cầu.

Nhìn theo, tôi thấy Jougasaki đang tiến lại từ đầu cầu bên kia. Đi bên cạnh là Ozu.

Hai bên gườm gườm lườm nhau trong khi tiến lại từ hai phía, gặp nhau ở chính giữa cầu, từ lan can nhìn xuống có thể thấy dòng sông Kamogawa chảy cuộn cuộn phía dưới. Nhìn xuống phía Nam, đến tận nơi cuối sông chìm trong bóng tối, đèn đường ở quanh khu vực Shijo phía xa xa tỏa sáng lấp lánh như châu ngọc.

“Ừa, đây không phải là Akashi sao?” Jougasaki ngờ vực hỏi. “Chào anh.” Akashi cúi đầu.

“Em quen với Higuchi hả?”

“Từ mùa Thu năm ngoái, em đã trở thành đệ tử của sư phụ Higuchi.”

“Cô bé này sẽ là người làm chứng. Đây chính là truyền nhân của tôi, người đã giới thiệu hôm trước” Sư phụ Higuchi chỉ sang tôi. “Mà truyền nhân bên ấy chẳng phải là đệ tử Ozu của tôi đấy sao?”

Jougasaki cười tươi rói.

“Ông tưởng nó là đệ tử của ông, nhưng thực ra là gián điệp của tôi. Thế nào, bị gạt rồi hả?”

“Ờ chắc là thế đó.”

Gương mặt giống trái cà tím của sư phụ nở nụ cười.

“Chà...”

“Bắt đầu thôi.”

Giữa những người liên quan tụ họp lúc đó, không khí đột ngột trở nên căng thẳng.

Khi chúng tôi nhìn cả hai chăm chú, Jougasaki và sư phụ Higuchi trừng trừng nhìn nhau. Gương mặt sắc sảo đẹp trai của Jougasaki trong thứ ánh sáng nhợt nhạt của đèn đường cũ hắt lên, trở nên kì dị như một tay sát thủ ở Kyoto thời Mạc Phủ. Lớn vồn bên cạnh hắn là Ozu đang nở nụ cười góm ghieếc tằm tối càng khiến cho áp lực từ Jougasaki tăng lên vài phần, thật là một cặp đôi vô cùng hợp nhau. Nghênh đón đi đầu đó, gương mặt như trái cà tím của sư phụ Higuchi cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng. Thân mặc áo yukata màu xanh, khoanh tay trước ngực, dáng đứng kiêu hùng như ông thần giữ chùa của sư phụ toát ra khí thế phi thường. Jougasaki và sư phụ Higuchi, thật chẳng khác nào đang ở trong một cuộc long tranh hổ đấu.

Loại quyết đấu nào sắp sửa diễn ra đây? Tôi nín thở chờ đợi.

Chẳng mấy chốc chị Hanuki đã bước vào khoảng giữa Jougasaki cùng sư phụ Higuchi, đưa tay chém mạnh xuống như cắt một sợi chỉ giữa họ.

“Được rồi. Mau lên.”

Để tuyên bố mở màn cho cuộc quyết đấu nhằm kết thúc cuộc chiến tranh kéo dài năm năm, những lời này nghe có vẻ không được long trọng lắm.

Jougasaki khuy người xuống. Ozu nhanh chóng né ra sau lưng. Tôi cũng cùng Akashi lui lại. Sư phụ Higuchi một ly cũng không động. Jougasaki thúc tay trái về phía trước rồi đưa lên xoay vòng vòng trong không khí, tay phải nắm lại thành nắm đấm thủ sau lưng. Trông như thể sắp nhảy lên vồ lấy sư phụ Higuchi. Đối lập lại, sư phụ Higuchi mở hai cánh tay đang khoanh ra, chắp lại thành ấn trước ngực như sắp sửa tụng bùa chú.

“Tới đi, Higuchi.” Jougasaki thấp giọng nói.

“Được thôi.” Sư phụ nói.

Trong khoảnh khắc nín thở ấy, cả hai lao vào nhau.

“Kéo, búa...”

“Bao!”

Jougasaki quy xuống y như trong kịch.

“Rồi, xong rồi, xong rồi.” Chỉ mình chị Hanuki vỗ tay. Akashi cũng nhanh chóng vỗ tay theo. Tôi thì trơ mắt ra.

“Vì ta thắng nên con là người công kích trước nha.”

Sư phụ dặn.

Cuộc quyết đấu trên cầu lớn Kamo là một cuộc oẳn tù tì để quyết định truyên nhân của bên nào sẽ được phép bắt đầu cuộc chiến trước.

...

“Chà chà, vậy là đã trút đi gánh nặng rồi.”

Sư phụ Higuchi nói xong, rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời màu lam. Sư phụ khoanh tay, dáng điệu thong thả bình tĩnh như trước nay vẫn thế. Jougasaki đứng dậy như chẳng có việc gì xảy ra, gương mặt tỉnh bơ. Sư phụ lấy xì gà ra mời Jougasaki hút.

“Vậy Higuchi, sau vụ này ông tính làm gì? Vì ông yêu cầu nên tôi mới giải quyết vụ này đây.”

Jougasaki vừa thả khói lên trời vừa hỏi.

“Định bay lượn vòng quanh thế giới thôi mà.”

“Nè, Hanuki, Higuchi lại nói chuyện lung tung gì rồi.”

“Chuyện ngu ngốc ấy mà.”

Chị Hanuki đáp lại, rồi nói thêm. “Đi uống rượu không?”

Sư phụ lặng lẽ mỉm cười, rồi quay sang thì thầm với tôi.

“Chắc ta sẽ không gặp lại con nữa.”

“Dạ?”

“Nên cái mô hình địa cầu đưa cho con xài đó.”

“Đưa làm chi, cái đó vốn là của con mà?”

“Ừa, ra là vậy đó hả?”

Sư phụ thật sự muốn biến mất sao?

Khi tôi đang tìm lời để nói, thì từ mé tam giác sông Kamogawa phía Bắc cây cầu chợt vẳng đến tiếng thét chói tai. Đám sinh viên ồn ào không biết vì chuyện lộn xộn gì mà bắt đầu chạy trốn toán loạn.

Tôi không suy nghĩ nhiều liền lao đến vịn tay vào thành cầu nhìn xuống, một đám mây mù đen kịt đang lan rộng từ phía cánh rừng trong công viên Aoi lao qua vùng tam giác sông Kamogawa, giờ hầu như đã bao phủ toàn bộ vùng tam giác sông bên dưới. Trong đám mây mù đen kịt đó, một đám thanh niên chạy toán loạn. Hai tay múa may loạn xạ, đầu tóc bù xù, tưởng như hóa điên mất rồi. Đám mây màu mù đen kịt cứ thế báng qua

mặt sông Kamogawa, dường như đang hướng thẳng đến đây. Chúng tôi như bị hấp hồn, cứ nhìn chăm chăm hướng đó.

Vùng tam giác sông Kamogawa càng thêm hỗn loạn.

Từ cánh rừng tùng, một đám mây đen kịt ùn ùn lan ra không thể là chuyện nhỏ. Đám mây đen không ngừng lao xao lao xao, lao xao lao xao tản ra như tấm thảm trước mắt chúng tôi, băng qua sông Kamogawa, vượt qua thành cầu rồi lên cầu lớn Kamo.

“Kyaaa!!!” Akashi thét lên như nhân vật trong truyện tranh.

Đó là một đàn ngài lớn.

...

Ngày hôm sau việc này có được đăng lên báo Kyoto, nhưng về chuyện làm sao đám ngài lại phát sinh dị thường như vậy, hình như chẳng ai rõ chi tiết. Lần ngược lại đường bay của đám ngài, hình như tới được rừng thiêng Tadasu hay qua tận đến thờ Shimogamo, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Tại sao lũ ngài sống trong rừng Tadasu lại đột ngột di chuyển đống loạt như thế, chẳng có lời giải thích nào có vẻ hợp lý. Ngoại trừ lời tuyên bố chính thức, thì có tin đồn là ngu ồn phát sinh lũ ngài không phải là đền thờ Shimogamo, mà là thị trấn Izumigawa bên cạnh Shimogamo, nhưng như thế mọi chuyện càng khó hiểu hơn. Do nhà trọ của tôi nằm đúng ở khu vực đó nên cũng đầy ngài bay vào, vô cùng hỗn loạn.

Đêm hôm đó, khi tôi trở lại nhà trọ, trong hành lang rải đầy xác ngài. Phòng tôi quên khóa, cửa hé ra một nửa nên cũng trong tình trạng tương tự. Tôi cẩn thận đem xác lũ ngài đi chôn cất.

...

Xua đàn ngài đập cánh xoành xoạch phấn bay toán loạn vào mặt, đôi khi như muốn chui cả vào miệng, tôi lại gần Akashi, cố gắng ra bộ hiệp sĩ bảo vệ nàng. Thật ra tôi cũng là trai thành thị, không chịu được cảnh sống bần thủ chung chạ với côn trùng, nhưng sau hai năm ở khu nhà trọ đó, có cơ hội tiếp xúc với đủ loại sâu bọ, giờ tôi cũng đã quen với bọn côn trùng rồi.

Tuy nói như thế, đàn ngài khổng lồ khi đó quả là dị thường. Tiếng vỗ cánh hỗn loạn hoàn toàn chia cắt chúng tôi; với thế giới bên ngoài, như thế đây không phải là lũ ngài, mà là một lũ yêu quái có cánh bay qua cầu vậy. Hầu như chẳng nhìn thấy thứ gì. Cố hé mắt ra nhìn, tôi thoáng thấy lũ ngài bay thành đàn vòng quanh những ngọn đèn màu cam trên lan can cầu lớn Kamo và mái tóc đen bóng của Akashi. Những người khác ra sao rồi, tôi cũng không có thời gian lo nghĩ nữa.

Đàn ngài cuối cùng cũng đã bay qua, nhưng lũ ngài lẻ loi bị bỏ lại vẫn đang đập cánh toán loạn. Akashi mặt mũi trắng bệch đứng thẳng dậy, nàng vừa đập loạn khắp người như thể đã hóa điên vừa kêu lên: “Có bám lên người tôi không? Có bám lên người tôi không?” Rồi ba chân bốn cẳng chạy với một tốc độ kinh hồn trốn khỏi đám ngài đang vật lộn trên đường, một mạch tới đầu phía Tây cầu lớn Kamo. Sau đó, nàng ngẩng phịch xuống trước một quán cà phê có ánh đèn mờ mờ phát ra trong cảnh nhá nhem.

Sau đó, đàn ngài kia lại hóa thành tấm thảm đen xuôi dòng sông Kamogawa bay về hướng Shijo.

Hoàn hồn lại, Jougasaki vội ngoái nhìn xung quanh. Tôi cũng nhìn quanh quất khắp cầu lớn Kamo được dãy đèn màu cam chiếu sáng.

Cứ như thể đã cưỡi lên đàn ngài bay đi mất một cách đẹp đẽ, sư phụ Higuchi không thấy đâu nữa. Thật không hổ danh sư phụ của chúng tôi, quả là một cách rời đi tuyệt vời. Nhưng mà kì quặc là Ozu cũng biến mất luôn. Tôi đoán có khi sự biến mất của sư phụ Higuchi cũng là do Ozu bày mưu tính kế không biết chừng.

“Higuchi với Ozu đâu mất tiêu rồi!”

Jougasaki ngạc nhiên nhìn quanh cầu lớn Kamo mà nói.

Tựa tay lên lan can mặc gió đêm lồng lộng, chị Hanuki nói: “Đã đi mất rồi.”

...

“Được rồi, tối nay ta uống rượu thôi nào.”

Chị Hanuki chống tay lên hông tuyên bố. “Jougasaki, đi uống với tôi đi.”

“Được thôi.” Gương mặt Jougasaki lộ ra chút vẻ cô đơn. “Nhưng cái gã Higuchi đó, cả lời từ biệt cũng không có. Đáng lẽ cũng nên lưu lại chút xú.”

“Lâu rồi hai ta chưa đi uống riêng với nhau.”

Hanuki tiến sát lại gần tôi, kề mặt tôi mà nói:

“Akashi nhờ cậu cả đấy.”

Hai người ấy nói sẽ tới Kiyamachi về đêm, rồi đi thẳng.

Tôi tiến lại gần Akashi. Dưới ánh sáng của tiệm cà phê, nàng đang ngời thu lu. Tôi cất tiếng hỏi: “Em ổn cả chứ?”

“Sư phụ biến mất rồi.”

Khi tôi nói như thế, nàng ngẩng gương mặt tái xanh lên nhìn.

“Muốn uống cà phê cho bình tĩnh lại không?”

Tôi nói như thế, nhưng chẳng có ý lợi dụng điểm yếu sợ ngải của nàng đâu. Chẳng qua là đang lo nghĩ đến gương mặt tái xanh của nàng thôi. Akashi gật đầu, chúng tôi cùng nhau đi vào quán cà phê sáng đèn trước mắt.

“Sư phụ Higuchi chẳng biết ra sao rồi nhỉ. Cả Ozu cũng mất tích.”

Tôi vừa nhấp cà phê vừa nói.

Akashi nhìn vẻ thắc mắc nơi tôi, chợt cười khúc khích.

“Giống cách biến mất của tiên nhân nhỉ. Cứ như là bay lên không trung vậy.”

Nàng vừa nói thế vừa uống cà phê. “Đúng là sư phụ.”

“Chẳng biết sư phụ đi đâu rồi.”

Tôi nghiêng đầu. “Còn thằng Ozu kia chắc đang toan tính cái khỉ gì đó.”

Trong lúc uống cà phê, tôi nhớ lại chuyện “đấu trường”. Lúc Akashi tới căn phòng bốn chiếu rưỡi của tôi và nhắc đến chữ “đấu trường”, đúng là báo cho tôi biết về cơ hội tốt. Nếu tôi trốn đi lúc đó thì đã không bị bắt kế thừa “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân”, chắc đã có thể bước sang một cuộc sống mới.

Không thể nhìn nổi cảm giác tiếc nuối trước viễn cảnh tương lai màu hồng lại lùi xa, tôi buông tiếng thở dài.

“Anh đã không nắm bắt được cơ hội.”

Tôi nói. “Lặp lại tình trạng cũ r ồi.”

“Không, không đúng đâu.”

Akashi lắc đầu.

“Chắc anh đã nắm bắt được cơ hội r ồi đấy, có đi ầu không nhận ra được thôi.”

Trong lúc chúng tôi đang nhàn nhã uống cà phê như thế, thì có tiếng xe cứu thương chạy tới gần. Tưởng nó chỉ chạy băng qua, không ngờ dừng lại ở đầu cầu lớn Kamo, nhanh chóng tiến hành cứu hộ. Chẳng biết có chuyện gì mà xôn xao vậy.

“Cảm ơn em đã tìm được cái bàn chải mai rùa đó giúp anh.”

Tôi cúi đầu cảm ơn, gương mặt vẫn còn tái nhợt của Akashi chợt nở nụ cười:

“Dù sư phụ đã đi r ồi, nhưng có thể làm anh vui thì em rất mừng.”

Bỗng dưng lúc đó, tôi chợt nảy sinh thứ tình cảm không nên có giữa sư huynh - sư muội với Akashi. Dù loại tình cảm đó, nếu lý giải cẩn thận ra thì trái với chủ trương của tôi, nhưng bị tình cảm đó trói buộc hành hạ, tôi chợt phun ra một câu:

“Akashi, đi ăn Ramen Mèo không?”

...

Chuyện quan hệ của tôi và Akashi sau đó diễn tiến thế nào thì không nằm trong chủ đề cuốn sách. Vì vậy, tôi xin mạn phép không kể ra những chuyện vui vẻ ngượng ngùng này ở đây. Nếu độc giả muốn đọc những chuyện như thế, thì các vị thật sự là đang vứt thời gian vàng ngọc của mình đi mà thôi.

Mấy chuyện tình yêu kết thúc có hậu không có gì đáng để kể cả.

...

Sau đó không thể có tin tức gì về hành tung của sư phụ Higuchi nữa. Tôi không ngờ sư phụ lại biến mất không để lại một lời theo một cách đẹp

đế như vậy. Liệu sư phụ thực sự có thể đi vòng quanh thế giới không, tôi cũng không biết.

Nửa tháng sau khi sư phụ đi mất, tôi cùng Akashi và chị Hanuki bắt đầu cùng nhau dọn dẹp căn phòng 210. Cái bàn chải mai rùa kì ảo kia quả thực có ích, nhưng đó vẫn là một trận chiến đầy khổ cực đáng để ghi chép lại. Chỉ một chốc, chị Hanuki đã tự ý thông báo rút lui khỏi chiến trường. Akashi bày ra kế hoạch trốn chạy bằng cách giả bộ choáng váng vì sự bẩn thỉu của căn phòng. Thằng Ozu chống nạng đến thăm lại còn nôn mửa vào bồn rửa, khiến cho nhiệm vụ của chúng tôi càng thêm gian khổ.

Dù tôi đã ghi chép là, “Ngay trước khi sư phụ Higuchi biến mất, sự hối tiếc vì đã thành đệ tử của sư phụ trong lòng tôi dâng đến đỉnh điểm như bão tố cuộn cuộn”, nhưng đến khi bắt đầu cuộc sống không có sư phụ rồi, tôi lại cảm thấy thiếu thốn gì đó. Khi nhìn thấy quả địa cầu còn lại trong phòng bốn chiều rưỡi của sư phụ, cảm chi chút ghim đánh dấu vị trí tàu Nautilus, thật sự là tình cảm đó trong lòng tôi càng da diết, chỉ muốn ôm lấy quả địa cầu cũ kỹ mà dụi dụi má vào thôi. Nhưng tự tôi cũng nhận thức được hành động đó rất là tởm nên dẹp ngay suy nghĩ đó lại. Rồi tôi rút đám ghim ra khỏi quả địa cầu, tưởng tượng tới sư phụ Higuchi giờ đang chu du ở phương nào.

Nhân tiện nói luôn, cái bàn chải mai rùa đó giờ để ở nhà trọ của Akashi. Tôi để cho nàng tùy ý sử dụng.

Tôi nghe chị Hanuki nói, Jougasaki sắp rời khỏi phòng nghiên cứu mà đi kiếm việc ở đâu đó. Nói tới chuyện đó, không biết người đẹp câm lặng “Kaori” mà Ozu với tôi hồi xưa tính bắt cóc giờ ra sao rồi? Tôi rất mong mỗi nàng cùng Jougasaki sẽ được hạnh phúc mãi mãi bên nhau.

Chị Hanuki bây giờ vẫn cố gắng làm việc ở phòng khám nha khoa Kubozuka. Hai tháng sau khi sư phụ đi vắng, tôi đến chỗ chị ấy khám răng. Răng khôn của tôi hình như đã bị sâu, chị Hanuki nói: “Cũng may là đã tới khám nhé.”. Không chỉ như thế, tôi còn vinh dự được chị ấy lấy cao răng cho. Vì danh dự của chị ấy, tôi phải nói rằng, “Dù gương mặt mang đầy sức sống như võ tướng thời Chiến Quốc, tay nghề chị ấy rất khéo léo đáng tin cậy, đúng là đẳng cấp chuyên nghiệp”.

Sư phụ đi rồi, tôi không dám thô bỉ đoán coi chị Hanuki đang nghĩ gì, nhưng chắc chị ấy cũng cô đơn lắm. Nên định một lúc nào đó, khi được chị Hanuki mời, tôi sẽ gọi thêm Ozu và Akashi cùng đi uống.

Sau đó, tôi gặp phải chuyện khó chịu vô cùng.

...

Cái “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân” mà sư phụ đã luôn lo lắng, giờ có tôi với Ozu cùng kế thừa. Phải tiếp tục cuộc chiến vô nghĩa này tới khi tìm được người thừa kế mới, tôi không khỏi cảm thấy u ám.

Theo kết quả trận quyết đấu ở cầu lớn Kamo, tôi là người có quyền “tấn công trước”. Để mở màn, tôi tranh thủ lúc Ozu nằm viện mà sơn cái xe đạp mang tên “Bọ cạp đen” của y thành màu hồng. Sơn xong, cái xe nhìn tởm tới không nhận ra được nữa.

Cái thằng Ozu vẫn còn đang chống nạng tức đến lông tóc dựng ngược, xèo xèo như miếng chả cá giả thịt mà lao đến Shimogamo Yuusuishou.

“Mày chơi quá đáng nha. Sao lại sơn thành màu hồng chứ.”

“Mày không phải cũng đem nhuộm cái áo yukata của sư phụ Higuchi thành màu hồng đó thôi.”

“Chuyện đó với chuyện này khác nhau chứ.”

“Chả khác gì cả.”

“Nếu không thì bảo Akashi phân định đi. Con bé hiểu chuyện mà.”

Sự an bài đó cứ như thế tiếp diễn.

...

Sau khi sư phụ mất tích, có thể nói cuộc đời sinh viên của tôi đã ít khi nào thấy được những phát triển mới, tuy nhiên tôi không tài nào suy nghĩ lạc quan đến ngây thơ về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ được. Tôi không phải là loại người đơn thuần có thể nhìn nhận những sai lầm đã qua theo chiều hướng tích cực. Đúng là tôi từng ôm mộng ái tình to lớn, nhưng những cô gái trẻ trung khiêu diễm nào muốn xích lại gần những thằng lồi thoi đã quá tuổi hai mươi chứ. Chỉ nghĩ đến chuyện đó là lại giận điên lên, tôi kiên quyết từ chối tha thứ cho cái tôi quá khứ của mình.

Tôi vẫn không xua đi được cảm giác hối hận, khi đứng trước tòa tháp đồng hồ định mệnh ấy đã chọn làm đồ đệ sư phụ Higuchi. Tôi đã thử nghĩ xem nếu như hồi đó mình chọn con đường khác thì sẽ ra sao? Ví như hồi

đó, tôi đã chọn tham gia câu lạc bộ Điện ảnh Misogi, hay tham gia vào câu lạc bộ Bóng mền Honwaka, hoặc gia nhập tổ chức bí mật “quán ăn Phúc Miêu” thì chắc là cuộc đời hai năm vừa qua của tôi đã khác. Chí ít chúng sẽ không tới nỗi méo mó vặn vẹo như bây giờ. Có khi nào tôi đã có thể nắm giữ được bảo vật “cuộc đời sinh viên màu hồng” chỉ có trong truyền thuyết không?

Dẫu đã bao lần cố ngoảnh mặt làm ngơ, để sai lầm này chồng lên sai lầm khác, tôi cũng không thể phủi bay chuyện mình đã bỏ phí mất hai năm trời. Nghiêm trọng hơn cả, gặp phải thằng Ozu đó là một vết nhơ đeo bám dai dẳng tôi suốt đời.

...

Ngay sau sự kiện sự phụ Higuchi mất tích, Ozu phải nhập viện một thời gian khá dài ở bệnh viện ngay cạnh trường đại học.

Y bị cột chặt trên giường bệnh trắng tinh, quả là một cảnh tượng thú vị. Sắc mặt y đã xấu từ xưa, giờ càng trông như mắc phải chứng nan y nào đó, nhưng kì thực y chỉ bị gãy xương. Tôi phải nói y chỉ gãy xương là may mắn chán. Không được đụng tay vào những chuyện xấu xa bản thân ham thích hơn cả ba bữa cơm mỗi ngày nên y than thở rõ lắm, nhưng trong lòng tôi lại thấy đáng đời. Có đi đâu y lắm nhảm ần ào quá nên tôi tọng chỗ bánh castella mang tới thăm vào họng cho y câm miệng.

Vì sao Ozu lại bị gãy xương?

Chuyện này phải lần lại cái đêm có đàn ngài khổng lồ bay qua cầu lớn Kamo.

...

Xua đàn ngài đập cánh xoành xoạch phấn bay toán loạn vào mặt, đôi khi như muốn chui cả vào miệng, tôi lại gần Akashi, cố gắng ra bộ hiệp sĩ bảo vệ nàng.

Nhưng lúc đó Ozu ở một bên, dù toàn thân bị đàn ngài công kích, vẫn không ngừng nở nụ cười gớm ghiếc, lẳng lặng chờ tình hình yên ả. Y chỉ sợ hồng kiều tóc.

Lúc ấy y hé mặt ra, chột nhìn thấy sư phụ Higuchi đang định trèo lên thành cầu. Quay mặt về hướng đám phẫn ngại bay toán loạn, sư phụ của chúng tôi dang rộng hai tay trên thành cầu như thể muốn hòa lẫn vào đàn ngại mà bay khỏi cố đô. Ozu không kịp nghĩ vội thốt lên: “Sư phụ!”. Rồi mặc bao nhiêu con ngại bay vào miệng khiến bản thân ho sặc sụa, y lao đến bám lấy lan can, gắng giữ chặt lấy gấu áo yukata của sư phụ. Cơ thể sư phụ bay lên không trung. Ozu cảm thấy cả người mình như cũng bị kéo lên theo. Sư phụ cúi xuống nhìn y. Dù bốn phía là đàn ngại vỗ cánh xoành xoạch, y khẳng khái rằng đã nghe được sư phụ bảo thế này:

“Ozu, con cũng có điểm đáng khen nhỉ.”

Vì đây là lời kể từ chính Ozu nên không đủ tin cậy.

Nói xong, sư phụ Higuchi thoát khỏi bàn tay đang giữ chặt của Ozu mà bay mất.

Sau đó, Ozu loạng choạng mất thăng bằng trên thành cầu, rồi cứ thế rơi xuống sông Kamogawa. Y bị gãy xương, bám lấy trụ cầu như đám rác rưởi bị mắc lại, không thể chựa quậy được gì nữa, may có mấy đứa thuộc câu lạc bộ cổ động tiệc tùng ở tam giác sông Kamogawa phát hiện ra.

Khi tôi và Akashi đang thông thả uống cà phê, chiếc xe cấp cứu dừng lại ở đầu cầu phía Tây bị gọi đến vì Ozu.

...

Như vậy có thể giải thích được chuyện Ozu bị gãy xương, nhưng vụ sư phụ Higuchi biến mất thì không có tí sức thuyết phục nào. Tôi nghi có đi đầu uẩn khúc gì đằng sau.

“Vậy là sư phụ cưới ngại bay mất hả?”

“Nhất định như thế. Chẳng có gì để nghi ngờ.”

“Lời mày nói tao không tin nổi.”

“Tao nói dối mày hử nào?”

“Thứ như mày mà liêu thân núm kéo sư phụ lại, tin nổi sao?”

“Tất nhiên rồi! Vì sư phụ rất quan trọng với tao!”

Ozu tức giận phản pháo.

“Nếu mày coi sư phụ quan trọng như vậy, sao mày còn chơi trò gián điệp hai mang với Jougasaki? Thực lòng là mày tính toán cái gì?”

Tôi nói.

Ozu cười giả lả bằng cái điệu cười ma quỷ đặc trưng của mình.

“Đó là cách tao thể hiện tình yêu.”

“Cái tình yêu dơ dáy của mày, ai mà cần.”

Tôi đáp.

TRUYỆN THỨ BA

Cuộc sống ngọt ngào của truyền kỳ phòng bốn chiếu rưỡi

Cho đến mùa Xuân năm thứ ba, tôi đã tiêu tốn hai năm đầu đại học chẳng làm được điều gì có ích.

Tôi không màng tới chuyện chuẩn bị cho bản thân để trở thành một nhân lực triển vọng cho xã hội, như chú trọng giao kết lành mạnh với người khác giới, nghiêm túc học hành hay rèn luyện sức khỏe. Thay vào đó, tôi đã xoay xở được cách hoàn toàn cô lập mình với người khác giới, bỏ bê học hành và chẳng màng rèn luyện sức khỏe. Chuyện này đã xảy ra như thế nào vậy?

Chúng ta phải tra khảo người chịu trách nhiệm về điều này. Thủ phạm ở đâu đây?

Cá tính tôi không phải sinh ra đã vậy đâu.

Khi mới sinh ra đời, tôi trong sáng thuần khiết, hồn nhiên đáng yêu như Hikaru Genji thuở thiếu thời, với nụ cười ngây thơ làm cả quê nhà bùng lên trong ánh sáng thương yêu. Chuyện gì đã xảy ra với cái tôi hiện giờ của tôi vậy? Mỗi lần nhìn vào gương tôi đều tự cảm thấy căm ghét. Sao mà lại sa ngã tới mức này? Có phải là do quả báo nghiệt duyên tích tụ không?

Có người nói rằng đây là do tôi vẫn còn trẻ, hoặc con người ta vẫn còn có thể thay đổi nhiều lắm.

Ý kiến ngu ngốc đó thực sự tồn tại ư?

Thành ngữ nói rằng: “Nhìn đứa trẻ lên ba, đoán được lúc về già.” Năm nay, tôi đã hai mươi một tuổi rồi, là một thanh niên oanh liệt sống trên đời cũng gần một phần tư thế kỷ, cố gắng thay đổi bản thân thì có ích gì chứ? Nếu như ta cố gắng vặn méo thứ gì đó đã thành hình rồi, cuối cùng sẽ chỉ làm gãy nó mà thôi.

Tôi chỉ có thể tiếp tục sống cuộc đời này bằng cái tôi của mình. Đó là sự thật không chối cãi được.

Đó là quan điểm tôi không định thay đổi.

Nhưng thật tình là đi đâu đó làm tôi thấy buồn.

...

Sau hai năm chẳng có thành tích gì, tôi trở thành sinh viên năm thứ ba.

Sau đây, tôi xin kể lại câu chuyện diễn ra vào cuối tháng Năm năm ấy giữa tôi và ba người phụ nữ, cũng phức tạp chằng chéo như vở kịch *Vua Lear*, có đi đâu đây chẳng phải bi kịch cũng chẳng phải hài kịch. Nếu có ai đọc chuyện này mà khóc, thì quý độc giả hẳn là loại người quá mức mẫn cảm, hay mắt kính sát trùng có dính bột cà ri cay rồi. Ngược lại, nếu có ai đọc chuyện này mà cười hết lòng hết dạ, tôi đây cũng sẽ hết lòng hết dạ ghét gã, đuổi theo đến cùng trời cuối đất rồi dội nước sôi lên đầu đợi ba phút như kẻ thù truyền kiếp.

Có bậc vĩ nhân đã nói rằng, nếu có ý chí thì có thể rút ra được bài học từ bất cứ việc nhỏ nhất nào, áp dụng trong vụ việc lần này cũng đúng đắn lắm.

Tôi cũng đã học được nhiều đi đâu. Nhưng chắc do học nhiều quá, nên không thể nêu ra tất cả được. Nếu phải chọn nêu hai đi đâu tiêu biểu, thì chuyện thứ nhất sẽ là không được giao quyền chủ động cho thằng Johnny^[34], và thứ hai là không nên đứng trên lan can cầu lớn Kamo.

Còn những chuyện khác, mời tự đọc mà suy ngẫm.

...

Đó là một đêm cuối tháng Năm yên tĩnh, khoảng giờ Sửu ba khắc.

Tôi đang trọ tại một tòa nhà cho thuê gọi là Shimogamo Yuusuisou trong khu Shimogamo Izumigawa. Nghe nói tòa nhà nguyên thủy đã bị thiêu rụi trong thời kỳ hỗn loạn của Mạc Phủ, sau đó được trùng tu sửa sang lại và giữ nguyên đến tận ngày nay. Nếu không có ánh đèn từ khung cửa sổ, nơi này chẳng khác gì nhà bỏ hoang. Hồi mới vào học, được Hội liên hiệp Sinh viên giới thiệu đến đây, tôi cứ ngỡ mình đã lạc vào Cửu Long Thành. Chỗ này hiện vẫn chỉ là ngôi nhà ba tầng bằng gỗ xập xệ như sắp đổ đến

nơi, nói không ngoa ai ai nhìn thấy chắc cũng cho rằng nó sắp được liệt vào hàng di sản văn hóa chứ chẳng chơi, mà cũng chẳng khó gì khi tưởng tượng đến cảnh ngôi nhà bị đốt cháy rụi nhưng không ai thêm quan tâm. Gia đình nhà chủ sống ở một căn nhà lớn mé phía Đông cạnh tòa nhà chắc cũng thế thôi.

Ngồi trong căn phòng bốn chiều rười tatami số 110, tôi ngược nhìn lên bóng đèn huỳnh quang. Ánh đèn đã mờ đi, lại còn chập chờn chập chờn. Dù trong lòng nghĩ là đã tới lúc thay rồi, nhưng tôi ngại phiền toái nên đến giờ vẫn chưa thay.

Tôi vừa định lôi đám chuyện khiêu dâm ra đọc thì đột nhiên thằng bạn xấu nết đáng phỉ nhổ Ozu đến gõ cửa rần rần như đánh trống, phá tan khoảng thời gian yên tĩnh yêu thích của tôi. Tôi tính làm bộ như không có nhà để có thể chìm đắm vô chuyện đọc sách, nhưng Ozu đã cất giọng kêu eo eo giống như loại động vật nhỏ nào đó bị hành hạ, buộc tôi phải ra mở cửa. Hành xử không thêm suy nghĩ tới hoàn cảnh của người khác vốn là sở trường của y mà.

Tôi mở cửa ra, Ozu nở nụ cười giống yêu quái Nurarihyon như thường lệ, nói: “Tao làm phiền mày chút nha.” Rồi y quay sang nói với bóng tối trong hành lang: “Xin lỗi nha Kaori, phải để cô tới chỗ dờ dấy này.”

Đêm hôm khuya khoắt cỏ cây cũng còn đang ngủ, lại ở gần đền Shimogamo mà đám lang thang với gái, chắc chắn phải nói là đàn đúm chơi bời sa đọa. Nhưng nếu như có con gái tới thật, tôi phải dọn ngay mấy cuốn truyện sách bậy bạ của mình đi mới được.

Vừa hoảng hồn thu dọn cái thư viện khiêu dâm của mình, tôi vừa liếc nhìn qua vai, thấy Ozu cống một cô gái nhỏ nhắn vào phòng. Mái tóc dài miên man rất đẹp, một người con gái dễ thương thế này sao lại trao thân gửi phận cho thằng Ozu mặt mũi như yêu quái, đúng là cảnh tượng quái gở không gì bào chữa được.

“Sao thế. Cô này say rượu hả?”

Tôi lo lắng cất giọng.

“Không có. Đây không phải người đâu.”

Ozu trả lời khó hiểu.

Ozu cho người con gái đó ngồi dựa lưng vào giá sách. Hình như rất nặng hay sao mà trán y lấm tấm mồ hôi. Khi y đưa tay lên gạt tóc nàng,

gương mặt bị che khuất lộ ra.

Gương mặt của nàng thật vô cùng khả ái. Làn da nàng cũng có màu sắc hết như da người, động vào có cảm giác đàn hồi. Mái tóc đen được chăm chút cẩn thận, trang phục phẳng phiu không có một vết nhăn. Trông như một người con gái có xuất thân cao quý. Nhưng nàng không hề chuyển động. Nhìn từ đằng xa, nàng không khác gì một con người bị đông cứng trong khoảnh khắc.

“Đây là Kaori.” Ozu giới thiệu.

“Đây là cái gì?”

“Búp bê tình yêu đó. Tao không thể để trong phòng mình được, nên mày giữ gìn ít lâu nha.”

“Đêm hôm khuya khoắt mày dựng tao dậy là dí yêu cầu mấy chuyện quái quỷ này hả?”

“Thôi mà, thôi mà. Có một tuần thôi. Cũng đâu phải chuyện xấu đâu.”

Ozu cười như yêu quái Nurarihyon.

“Mày nghĩ xem, thế này không phải trông như thế căn phòng bốn chiều rười rượi của mày có đóa hoa xinh đẹp bừng nở sao? Không phải làm cả phòng sáng lên chút ít sao?”

Ozu học cùng năm với tôi. Tuy học chuyên ngành cơ điện tử bên khoa công nghệ, nhưng y lại chán ghét cả điện cơ, điện tử lẫn công nghệ. Kết thúc năm nhất, thành tích y thấp tới kinh người, học phần lấy được ít đến đáng thương, người khác nhìn vào không khỏi lo lắng y đi học làm cái gì thế. Nhưng bản thân y lại chỉ coi như gió thoảng ngoài tai.

Bởi vì ghét ăn rau dưa, toàn chén đồ ăn nhanh, nên sắc mặt y không khác gì một sinh vật bò ra từ nửa kia đen tối của mặt trăng, xấu xí ghê người. Nếu đi đêm gặp y, mười người thì tám người sẽ tưởng nhầm là yêu quái, hai người còn lại chắc chắn cũng là loài yêu quái. Y bắt nạt kẻ yếu, nịnh nọt kẻ mạnh, ngang bướng, ngạo mạn, lười biếng thành tính, là tà ma rạch giới rơi xuống, học hành không thèm đếm xỉa, chẳng biết kiêu hãnh là cái chi, có thể lấy bất hạnh của người khác ra làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm. Y cơ hồ chẳng có điểm nào đáng khen. Nếu không gặp phải y, tâm hồn của tôi chắc chắn sẽ sạch sẽ hơn bây giờ rất nhiều.

Nghĩ đến đó, tôi lại thấy việc gia nhập vào câu lạc bộ Bóng mền Honwaka vào mùa Xuân năm nhất là một quyết định sai lầm.

Hồi ấy, tôi là một thằng năm nhất mới le lói vào đời. Tôi hồi nhớ đến cảm giác phơi phới cùng với những chồi xanh tươi mơn mớn phủ đầy trên tán anh đào đã vãn hoa.

Sinh viên mới vào trường mà đi lang thang trong khuôn viên thế nào cũng bị thiên hạ nhét truyền đơn chiêu mộ đây tay, tôi đã cực kỳ choáng váng ôm đống truyền đơn với lượng thông tin vượt quá khả năng tiêu nạp của đầu óc. Nội dung cũng khá đa dạng, phong phú nhưng tôi hứng thú nhất với bốn tờ. Tờ rơi của “Câu lạc bộ Điện ảnh Misogi”, một tờ “Tuyển mộ đệ tử” khá dị thường, “Câu lạc bộ bóng mền Honkawa” cùng với Tổ chức bí mật “Quán ăn Phúc Miêu”. Câu lạc bộ nào cũng có điểm mờ ám, nhưng chúng đều là cánh cửa dẫn vào cuộc sống đại học mới mẻ, lòng tôi tràn ngập tò mò. Cánh cửa nào hẳn cũng sẽ dẫn tới một tương lai thú vị, tôi thật là thằng ngốc hết thuốc nên mới nghĩ như vậy.

Tan học, tôi đi về hướng tháp đồng hồ của trường đại học, do khá nhiều đoàn thể câu lạc bộ đều chọn nơi đó làm nơi thuyết trình chiêu dụ thành viên mới.

Xung quanh tháp đồng hồ chật ních tân sinh viên với đôi gò má non tơ tràn ngập hy vọng vào tương lai, cùng với những đại diện câu lạc bộ đang lăm le chực chờ muốn vồ lấy họ làm con mồi, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Vô số cánh cửa dẫn đến kho báu “cuộc đời đại học màu hồng” hiện ra trước mắt, tôi cứ đi như kẻ u mê.

Tôi tìm thấy một nhóm sinh viên cần bằng giới thiệu câu lạc bộ Chiếu phim Misogi. Họ thậm chí còn tổ chức trình chiếu phim nhằm chào đón tân sinh viên, cũng để giới thiệu về câu lạc bộ. Mặc dù bọn họ ra sức chào mời, tôi nhất định không dừng bước mà đi vòng qua tháp đồng hồ. Thế rồi, tôi nhìn thấy một học sinh cầm cái biển ghi dòng chữ “Honwaka” trước mặt.

“Honwaka” là một câu lạc bộ hay mượn một góc sân thể thao để chơi bóng mền vào mỗi cuối tuần. Những buổi luyện tập đó ai thích đi thì đi, ngoài chuyện tham dự vào mấy trận đấu thi thoảng được tổ chức thì cũng khá là tự do. Cái tên “Honwaka” nghe thật thoải mái, và phương châm hoạt động tự do của nó đánh trúng tâm lý tôi. Mà nghe nói cũng có nhiều thành viên nữ nữa.

Hồi còn học trung học, tôi chẳng tham gia vào câu lạc bộ thể thao nào, cũng không tham gia các hoạt động văn hóa. Nói tóm lại là không hoạt

động gì ráo, chỉ đàn đùm với mấy thằng nam sinh cũng không chịu hoạt động gì như mình.

Tôi nghĩ: “Giờ vận động đôi chút chắc cũng không xấu.” Nếu là một câu lạc bộ Thể thao nghiêm túc thật sự thì đúng là quá sức tôi. Tuy nhiên, đây chỉ là một câu lạc bộ bình thường thôi. Hơn nữa, họ cũng chỉ lấy việc giao lưu hữu hảo làm trọng, không nhắm tới việc ngày ngày đêm đêm đuổi theo trái bóng trắng để giành ngôi vô địch ở giải đấu toàn quốc. Thôi thì bái bai cuộc đời trung học buồn tẻ, đồ chút mồi hôi ngọt ngào mà cố giao lưu với hội nhóm này, giao kết với nhiều người cũng không phải chuyện xấu. Trong lúc luyện tập chăm chỉ, vừa ném bóng qua lại còn có thể trao đổi mấy câu với mấy bạn gái xinh xắn thì có khác gì học giao tiếp đâu. Một khi ra ngoài xã hội, đây là một kỹ năng rất cần phải thấm nhuần. Tôi hoàn toàn không phải chỉ vì muốn giao lưu với gái đẹp đâu, mà là muốn rèn luyện kỹ năng cả đấy. Tuy nhiên nếu kết quả của việc rèn luyện kỹ năng đó là quen được với gái đẹp thì tôi cũng đâu có chối từ làm chi. Sẽ ổn cả thôi, hãy an tâm mà tới đây với tôi đi.

Nghĩ ngợi mơ tưởng như vậy, toàn thân tôi run lên.

Giờ chỉ đang nhớ lại thôi, nhưng tôi quả là thằng ngốc hết thuốc.

Sau khi gia nhập câu lạc bộ “Honwaka”, tôi mới cay đắng nhận ra rằng tươi cười nói chuyện, giao tiếp nể nang với người khác khó khăn thế nào. Nó còn chán hơn tưởng tượng của tôi nhiều, hết sức ngớ ngẩn, tôi hoàn toàn không thể làm quen nổi. Thật là xấu hổ không chịu nổi. Tôi cố gắng học cách giao tiếp trôi chảy, nhưng vốn dĩ đã không có chỗ chen chân vào cuộc đối thoại rồi. Khi tôi nhận ra rằng mình phải biết cách giao tiếp trước, rồi mới được thêm vào cuộc nói chuyện thì đã quá trễ. Tôi đã mất chỗ đứng trong câu lạc bộ.

Giấc mơ của tôi bị xé nát dễ dàng như thế.

Thế nhưng với cái thằng giữa đường lạc lối là tôi đây, cũng có duy nhất một gã trong câu lạc bộ cho tôi thấy chút vị nhân tình.

Ấy là một gã trai tên Ozu.

...

Ozu than rằng việc vừa làm rất tốn sức nên y đói bụng. Bị mùi vị nồng nàn quyến rũ của món Ramen Mèo hấp dẫn, hai thằng chúng tôi rời khỏi

Shimogamo Yuusuisou mà nhắm hướng cái xe bán mì dạo ẩn trong màn đêm đi tới. Quán “Ramen Mèo” là một xe bán mì rong, có tin đồn chủ quán dùng mèo nấu nước dùng. Chẳng biết chuyện đó có thật hay không nhưng mùi vị của mì ở đây thì không gì sánh nổi.

Vừa húp mì nóng hôi hổi, Ozu vừa nói, cái con búp bê “Kaori” đó là do hẳn thừa lệnh sư phụ mà trộm về từ nhà trọ của ai đó.

“Thằng kia, đó là phạm tội đó.”

“Ừa vậy hả?” Ozu nghiêng đầu.

“Chắc chắn rồi. Tao xin lỗi, tao không muốn làm đờng phạm với mày đâu.”

“Nhưng mà, sư phụ là bạn bè với lão kia năm năm rồi. Chắc người ta sẽ hiểu cho mà.”

“Hơn nữa...” Ozu toét miệng cười nham hiểm không gì bào chữa được.

“Mày đó, cũng muốn thử ở chung với con bé đó đúng không? Tao biết mày quá mà.”

“Thằng khốn!”

“Đừng nhìn tao dễ sợ như thế.”

“Này, đừng có bám dính lấy tao.”

“Nhưng tao thấy cô đơn quá à. Gió đêm lại lạnh quá?”

“Này thì, thích vờ vịt cô đơn này.”

“Úi cha.”

Để giết thời gian, chúng tôi ngồi trong quán “Ramen Mèo” giả bộ chuyên trò tình tứ như cặp tình nhân nhưng rồi cũng cảm thấy trống rỗng. Hơn nữa, tôi lại có cảm giác như mình đã từng làm qua chuyện này rồi, khiến tự nhiên tôi thấy bức bối mà không biết giải tỏa ra sao.

“Nè, trước giờ tụi mình có nói với nhau mấy lời này chưa?”

“Đương nhiên là không rồi, mấy thứ ngu ngốc này. Chỉ là déjà vu, déjà vu thôi.”

Khi chúng tôi vừa nói mấy chuyện bá láp ba xàm vừa hưởng thụ mùi vị tuyệt vời thế gian không chi bằng của món Ramen Mèo, thì một vị khách mới đến bên cạnh chúng tôi. Cách ăn vận cũng cực kỳ quái lạ.

Ông ta nhàn nhã mặc bộ yukata xanh đậm, chân đi guốc gỗ kiểu na ná mấy đôi Thiên cầu hay đi, cũng có chút cốt cách của tiên nhân. Ngược mặt

lên từ tô mì, tôi liếc nhìn ông ta và nhớ ra mình đã vài lần bắt gặp con người bí ẩn này ở Shimogamo Yuusuisou. Tôi từng thấy dáng lưng ông ta bước lên những bậc thang kêu ken két của khu nhà trọ, từng thấy dáng lưng ông ta khi vừa tắm nắng trên sân phơi đồ vừa cắt tóc giùm cho một nữ du học sinh, cũng đôi lần bắt gặp ông ta đang rửa loại trái cây bí ẩn nào đó ở bồn rửa chung. Đầu tóc ông ta bù xù tựa như vừa bị bão cấp tám oanh tạc, mặt dài đuồn đuề như trái cà tím với đôi mắt vô ưu. Không rõ ông ta bao nhiêu tuổi rồi, nhìn như người trung niên, mà cũng có dáng vẻ của sinh viên.

“A, sư phụ, sư phụ cũng tới à?”

Ozu vừa ăn mì vừa cúi đầu chào.

“Ừ, có hơi đói bụng.”

Ông ta cũng ngẩng xuống gọi một tô mì. Con người kì quặc này hình như chính là sư phụ của Ozu. Tên mì của sư phụ là do Ozu trả. Thằng Ozu keo kiệt này mà làm thế thì quả là chuyện lạ.

“Chắc hẳn Jougasaki sẽ bị choáng nặng. Khi hắn từ quán cà phê trở về, Kaori đã bỏ nhà đi mất rồi, có nằm mơ cũng không nghĩ tới.”

Trong lúc Ozu nói hăng say, sư phụ y xì mặt châm thuốc.

“Lúc này Akashi có đến, con nhỏ bảo bắt cóc Kaori là chuyện quá đáng.”

“Sao lại nói như thế?”

“Con nhỏ khẳng khẳng bảo rằng đâm đập lên tình yêu của người khác như thế không phải là chuyện đùa. Dẫu đối phương là búp bê cũng vậy. Nó cũng bảo rằng đã chuẩn bị tinh thần xuất môn rồi.”

Vị sư phụ đưa tay lên gãi rần rột cái cằm đầy râu lởm chởm.

“Con nhỏ này bình thường cứng rắn lắm, ngạc nhiên thay lại là loại người dễ động lòng thương cảm. Nhưng mà, sư phụ, chuyện như thế sư phụ phải nói năng mạnh mẽ hùng hổ lên chút xíu chứ. Đừng có vì đối phương là con gái mà chần chừ.”

“Ta đâu có muốn thành hùng thành hổ gì đâu.”

“Nhưng dẫu sao con cũng đã tới chỗ Jougasaki lấy về rồi. Bây giờ đã quá trễ, con không muốn mang trả lại đâu.”

“Vậy con bỏ Kaori ở đâu rồi?”

“Trong phòng nó nè.”

Ozu chỉ tay sang tôi. Tôi im lặng cúi đầu. Người mặc áo yukata nhìn sang tôi, vẻ mặt như sắp sửa “ồ” lên.

“Con là người thuê nhà ở Shimogamo Yuusuisou phải không?”

“Dạ phải ạ.”

“Là thế à. Cảm ơn con đã giúp đỡ nhen.”

...

Sau đó, chúng tôi trở về Shimogamo Yuusuisou, Ozu leo lên cái xe ô tô dùng để chở con búp bê kia tới đây mà đi về mất. Sư phụ của Ozu lặng lẽ cúi đầu chào tôi rồi bước lên lầu hai.

Tôi về phòng mình, con búp bê to tướng vẫn dựa trên giá sách như cũ, mở mắt mơ màng.

Trên đường về, tôi nghe tiếng Ozu với sư phụ của nó xì xầm to nhỏ với nhau thế này: “Bây giờ đã lỡ cần về rồi, cứ chờ thêm ít lâu xem tình thế ra sao.” Nhưng cuộc đàm luận này lại bỏ qua luôn chuyện con búp bê đó vẫn đang để lại phòng tôi, thật chẳng có lý lẽ gì hết. Ozu thuyết phục được sư phụ, còn ông sư phụ đó thì tỏ vẻ như nhờ cậy tôi là lẽ đương nhiên. Thật chẳng khác gì một cặp chồn cáo hợp lực.

Từ hồi chúng tôi cùng rời khỏi câu lạc bộ Bóng mềm Honwaka, tôi và Ozu vẫn duy trì liên lạc. Nhưng dù y nghĩ câu lạc bộ Bóng mềm thì vẫn còn vô khối hoạt động khác. Y vừa tham gia tham gia tổ chức khả nghi nào đấy, vừa là một kẻ được trọng vọng ở câu lạc bộ Điện ảnh, ngày nào cũng bận.

Trong số những hoạt động đó, Ozu vẫn có thói quen quan trọng là tới thăm một người sống ở tầng hai cùng khu nhà Shimogamo Yuusuisou. Y gọi người kia là “Sư phụ”, và đã hay lui lại thăm hỏi Yuusuisou từ hồi năm nhất. Vốn dĩ mối ràng buộc đáng phỉ nhổ của tôi với Ozu cắt khó đứt cũng bởi vì chúng tôi đều phải bỏ chạy khỏi cùng một câu lạc bộ như nhau, y lại thường xuyên qua lại khu Shimogamo Yuusuisou này. Tôi hỏi y vị sư phụ kia là thần thánh phương nào, Ozu chỉ cười tà dâm mà không nói. Chắc là loại sư phụ chuyên giảng những chuyện xằng bậy tục tĩu rồi.

Tôi ngồi trong căn phòng bốn chiếu rưỡi mà nhìn chằm chằm Kaori, người bạn cùng phòng đột nhiên xuất hiện. Dù rất bức bối, nhưng tôi không thể không thừa nhận cô búp bê ấy xinh thật.

“Kaori, dù chỗ này có hơi dơ dáy, nhưng cứ tự nhiên như ở nhà nhé.”

Sau khi nói câu đó xong, tôi tự thấy mình ngu ngốc, nên vùi vào chăn ngủ.

...

Từ khi người đẹp bất động Kaori xâm nhập vào phòng bốn chiếu rươi của tôi, dường như những bánh răng cuộc đời đã bắt đầu chạy trật chĩa. Cuộc đời bình lặng của tôi, trong mấy ngày đó chợt nổi cơn giông tố, chẳng khác gì con thuyền lá tre mỏng manh bị sóng gió vùi dập, cứ thế trôi về phương khác mà bản thân không sao đoán định được lý do. Tất cả chuyện này đều là do thằng Ozu.

Sáng hôm sau, tôi mắt nhắm mắt mở từ trong chăn chui ra, chợt giật mình khi thấy một cô gái xinh đẹp ng ẩ dựa vào giá sách.

Trong căn phòng bốn chiếu rươi của tôi lại có con gái hiện diện. Thật là chuyện lạ xưa nay chưa từng có.

Trong thoáng chốc, tôi còn ngỡ tưởng mình đêm qua mình đã cùng cô tiểu thư nơi khuê các kín cổng cao tường nào đó vui đùa với lửa ái tình, mang cô về ngủ lại phòng mình, để sáng nay cô ấy thức dậy trước, hối hận với sai lầm đêm qua mà ng ẩ bất động dựa vào giá sách như thế không? Trách nhiệm, thỏa thuận, kết hôn, bỏ học, nghèo đói, ly hôn, càng thêm nghèo đói, rồi chết trong cô độc - những viễn cảnh tăm tối đó quay cu ồng trong đầu tôi như lồng đèn kéo quân. Nghĩ tới những tình cảnh không thể kiểm soát đó, người tôi run bắn lên như nai con mới đẻ ở trong chăn. Sau đó, tôi chợt nhớ lại chuyện đêm qua, mới nhớ ra nàng ấy là búp bê.

Vì kinh ngạc như thế nên tôi tỉnh cả người.

Kaori vẫn không động dậy suốt từ tối hôm qua. Sau khi chào buổi sáng nàng ấy, tôi đun cà phê, chiên chỗ chả cá còn lại một phần ba lên ăn sáng. Vừa ăn, tôi vừa bắt chuyện với Kaori.

“Dầu gì thì, Kaori, cô cũng thật là xui rủi quá. Phải ở lại căn phòng bốn chiếu rươi bốc mùi mồ hôi đàn ông này thật là cay đắng. Thằng Ozu tệ hại quá nhỉ. Thằng đó trước giờ không biết thông cảm với người khác là gì đâu. Y là loại có thể lấy bất hạnh của người khác ra làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm. Chắc do hồi nhỏ bị thiếu thốn tình yêu của cha mẹ quá...”

Nhưng mà cô cũng thật ít lời nhỉ. Mới sáng sớm đẹp trời việc gì phải phiền não vậy. Nào, thử nói gì đó cũng được.”

Đương nhiên là cô nàng không trả lời.

Tôi ăn chả cá xong liền uống cà phê.

Dầu sao, buổi sáng ngày nghỉ như thế này đâu phải dành để làm chuyện chán chết như ngửi tâm sự với búp bê. Tôi cũng có đời sống thực chứ. Máy hôm nay thời tiết thật đẹp, hơn nữa lại dậy sớm, nên tôi quyết định ra cửa tiệm giặt là gần nhà mà giặt quần áo.

Cửa tiệm giặt là nằm trong một khu phố chỉ cách Shimogamo Yuusuisou vài phút đi bộ.

Bỏ quần áo vào cho máy giặt quay, tôi ra ngoài mua cà phê lon. Khi quay lại thì cửa hiệu vẫn không một bóng người, chỉ có cái máy giặt ở tận cùng phía bên trái tôi hay dùng là đang quay ầm ầm. Tôi ngồi dưới ánh nắng mặt trời tươi đẹp mà uống cà phê, châm một điếu thuốc.

Khi máy giặt xong, mở nắp ra, tôi liền ngạc nhiên.

Mấy cái quần trong tôi hay mặc không thấy đâu. Thay vào đó, chỉ có độc một con gấu nhồi bông nhỏ làm bằng xốp. Tôi với con gấu dễ thương đó nhìn nhau chăm chăm.

Thật kỳ quái.

Nếu bị trộm quần áo lót phụ nữ ở cửa tiệm giặt là thì còn lý giải được. Nhưng trộm mấy cái quần xám xịt mà một thằng nam giới như tôi đã kiên quyết xài suốt hai năm thì có gì vui thú chứ? Không phải chỉ đem khổ đau vô ích rước vào người sao? Hơn nữa, tên tội phạm đó trộm quần lót xong còn bỏ lại con gấu dễ thương này, càng thêm phần bí ẩn. Tên tội phạm có ẩn ý gì khi để lại con gấu này nhỉ? Đang thầm thương trộm nhớ tôi sao? Nhưng tình yêu của một tên trộm quần lót thì tôi đây không cần. Thay vào đó, tôi muốn tình yêu của một cô em dịu dàng, mong manh như mộng ảo, xinh đẹp với tóc đen dày đầu cơ.

Tôi thử mở nắp mấy cái máy giặt khác, kiểm tra cả trong máy sấy nhưng vẫn chẳng thấy quần lót của mình đâu cả. Tôi giậm chân tức tối. Chuyện này mà báo cảnh sát cũng ngớ ngẩn. Tên tội phạm quái gở như vậy, thật lòng cũng chẳng muốn lòng ra làm gì.

Tôi cần con gấu đồ chơi đó bước về nhà. Vì đi về tay không thì thấy kì quá. Lửa giận bùng bùng bốc lên mà chẳng làm gì được. Tôi bóp bóp

con gấu đồ chơi đó để trút giận.

...

Bị chôm đồ ở cửa hiệu giặt là, tôi điên tiết như cá cháy xèo xèo quay trở lại căn phòng bốn chiếu rưỡi của mình.

Căn phòng bốn chiếu rưỡi của tôi khi bị ánh trời chiều hướng Tây chiếu vào liền trở nên rất nóng ẩm, nhưng vì còn là buổi sáng nên vẫn khá mát mẻ. Kaori vẫn ở bên giá sách, đợi tôi quay về. Tôi giận ngút trời, nhưng nhìn thấy vẻ mặt trông nghiêng đi êm tĩnh của Kaori, chợt thấy bình tâm lại. Ozu nói đã trộm nàng từ tay ai đó, bây giờ gã xấu số nọ chắc đang tìm nàng muốn đồ con mắt. Dựa vào bộ dạng chần chừ của Kaori mà suy đoán thì người đó hẳn là yêu thương nàng nưu nàng như công chúa.

Nhưng để nàng ng ẩ yên đó thì thật là thiếu mùi vị con người. Nên tôi lấy cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* mua ở hội sách cũ quanh đền Shimogamo, mở ra rồi đặt lên đùi nàng. Như thế, trông nàng giống một thiếu nữ tóc đen xinh đẹp thông minh đang mượn một góc phòng của tôi để chìm đắm vào cuốn tiểu thuyết phiêu lưu mạo hiểm qua các đại dương, về hấp dẫn của nàng càng được bộc lộ rõ.

Căn phòng bốn chiếu rưỡi của tôi không có ai khác, mà cũng không có ai muốn bước vào.

Tức là chốn này chỉ có tôi với nàng. Có làm gì thì cũng chẳng có ai phán xét. Nhưng tôi phát huy sự khắc kỷ đến chính bản thân cũng muốn tự khen ngợi mà đối xử với nàng cực kì lễ độ. Thứ nhất, nàng là Ozu gửi cho tôi trông nom. Nếu tôi lỡ làm chuyện gì kì quái, rồi sau đó bị thằng Ozu bới móc thì sự tự ái của tôi sẽ không thể tha thứ cho mình được.

Sau đó tôi trở lại bàn học, để xoa dịu trái tim phần nộ sau khi bị chôm mất qu ần nhỏ, tôi quyết định đọc lá thư nhận được từ mấy ngày trước. Bọn viết thư của tôi là một cô gái.

Quý độc giả, xin đừng ngạc nhiên, tôi hiện đang trao đổi thư từ đây.

Nàng ấy sống một mình ở Jodoji, tên là Higuchi Keiko. Đó là một cô gái trẻ, làm công việc văn phòng ở một trường dạy đàm thoại tiếng Anh ở Shijou Kawaramachi. Sở thích là đọc sách và làm vườn. Nàng tỏ ra rất vui vẻ khi viết về những loại hoa tr ồng trên ban công nhà mình. Chữ nàng rất đẹp, văn vẻ cũng rất tốt, không thể chê trách được gì.

Nhưng tôi chưa từng gặp nàng ấy dù chỉ một lần.

...

Tuy có vẻ hơi quá cổ điển, nhưng thực tình là tôi rất thích viết thư, từ xưa đã luôn mong muốn được trao đổi thư từ. Nếu bạn viết thư là thiếu nữ trẻ trung thì rất tốt, nhưng vì khăng khăng với mong muốn bản thân là có thể thực sự xây đắp một cuộc sống tinh thần thanh tao mà không có những thiếu nữ trẻ trung, nên tôi luôn duy trì sự thuần khiết của mối quan hệ “trao đổi thư từ” này.

Những điểm cốt lõi nhất trong việc này là lá thư phải được viết tay, và dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, thậm chí cửa địa ngục mở ra hay thế giới bị hủy diệt, tôi cũng sẽ không tìm cách gặp mặt đối phương. Điều thứ hai phải tuyệt đối tuân thủ. Tôi nghĩ nếu biết đối phương là thiếu nữ trẻ trung thì thẳng đàn ông nào chẳng háo hức muốn gặp. Nhưng đây là điểm phải kiên nhẫn chịu đựng. Nếu làm không khéo thì mối quan hệ thanh tao được bồi đắp cẩn thận bấy lâu sẽ biến thành mây khói.

Tôi đã từng vô cùng háo hức mơ tưởng đến cơ hội tốt không ngờ tới nào đó để bắt đầu việc trao đổi thư tín thanh lịch này. Tuy nhiên, để bắt đầu trao đổi thư tín với một người thiếu nữ chưa từng gặp mặt thật khó khăn ngoài sức tưởng tượng. Nếu cứ gửi hù họa cầu may tới địa chỉ nhà của một thiếu nữ trẻ trung nào đó, thì lại quá bất lịch sự, không khéo còn thành biến thái. Nhưng chỉ vì muốn trao đổi thư từ với người ta mà tham gia mấy cái hội kiểu như “Hội những người thích trao đổi thư từ Nhật Bản - chi nhánh Kyoto” thì thật là trái với quan niệm mỹ học của tôi.

Có lần tôi để lộ cho Ozu biết ý định bí mật này của mình, y cứ luôn miệng kêu tôi biến thái. Y liếc nhìn tôi bằng ánh mắt đê tiện hốt đường bào chữa, rồi nói:

“Chắc mày thấy hưng phấn lắm khi được trao đổi mấy lời bậy bạ với đứa con gái mình không quen, đúng không? Không kiểm soát được sự biến thái của mình, chắc mày khổ sở lắm nhỉ. Cái thằng thích viết chuyện hưng phấn này!”

“Không phải chuyện vô sỉ như thế đâu!”

“Thôi thôi, tao biết mày quá rồi. Nửa người mày chỉ là toàn chuyện biến thái thôi.”

“Ồn ào!”

Nhưng sau đó, cũng nhờ Ozu mà tôi mới có được cơ hội “trao đổi thư từ” này.

Vào mùa Thu khi chúng tôi học năm hai, thầy Ozu bình thường chỉ thích đọc truyện khiêu dâm, lại hiếm hoi đọc một cuốn tiểu thuyết bình thường, rồi đưa cho tôi xem. Y bảo là vô tình mua được ở một hiệu sách cũ trên đường Imadegawa, trong chùng sách đùng giá một trăm yên. Rồi y tùy tiện nói là đọc xong sách bị lấm bẩn rồi nên không cần nữa.

Cuốn sách miêu tả về những băn khoăn lo lắng của một cậu sinh viên cổ hủ, vô duyên với phái nữ, chẳng có gì thanh lịch hay thú vị, nhưng mắt tôi bị níu lại ở trang cuối cùng. Ở đó ghi một địa chỉ cùng một cái tên được viết bởi nét chữ rất đẹp. Bình thường, trước khi bán sách cho tiệm sách cũ, những cái tên thế này sẽ bị xóa đi, hoặc hiệu sách cũ tự xóa để tránh rắc rối không mong muốn. Có vẻ lần này người ta đã vô ý bỏ qua mất.

Tôi đột ngột nghĩ: “Đây quả là một cơ hội tuyệt vời.” Liệu có phải là ý trời không? Đây chẳng phải cơ hội ngàn năm có một để tôi trao đổi thư từ với một thiếu nữ không quen biết sao?

Nếu bình tĩnh nghĩ lại, thì đâu có đủ chứng cứ để khẳng định người con gái kia còn trẻ trung. Vậy mà, tôi còn tưởng tượng rằng người kia là một thiếu nữ thích đọc sách, tính hơi nhút nhát hướng nội, không nắm bắt được vẻ đẹp của chính mình nữa cơ. Bị cho là biến thái cũng chẳng sai. Nhưng tôi là trang nam nhi dám chớp lấy thời cơ, bất chấp phải chịu tiếng xấu là biến thái.

Tôi vội ra phố mua sắm ở Demachi, chọn mua loại giấy viết thư nào thật đẹp, đây áp sự chân thành để bù trừ cho hành động có tính biến thái của mình.

Tôi cũng đủ tinh tế để nhận ra rằng, bất thành linh gửi thư cho người ta như thế này, tốt hơn hết phải viết những lời lẽ vô hại. Nếu ngay từ đầu đã gửi một lá thư văn vẻ tuôn trào, lời lẽ sướt mướt, thì lỡ bị báo cảnh sát cũng chẳng thể phản nản. Đầu tiên tôi lễ phép xin lỗi vì đã đường đột gửi thư, sau đó khiêm nhường tự giới thiệu mình là một sinh viên đang cố gắng học hành, thành thật thú nhận rằng từ lâu tôi đã muốn tìm một người bạn trao đổi thư từ. Sau đó, phát biểu đôi dòng cảm tưởng về cuốn tiểu thuyết mới đọc xong, cố gắng không chê mà cũng không khen. Sau chốt phải

không được nhắc gì đến chuyện hy vọng sẽ nhận được hồi âm. Và vì một lá thư quá dài sẽ bốc lên mùi biến thái, tôi cố gắng tóm đi tóm lại nội dung gọn gàng trong nửa trang giấy. Sau khi viết xong, tôi đọc lại lần nữa, bức thư quả là đầy ắp chân thành, không nhìn ra một tia tà ý nào, đến tôi cũng thấy rất hợp ý. Tôi nghĩ, thật sự là một bức thư viết tỏ lòng người.

Trong xã hội ô trọc này, cần nhiều quyết tâm mới có thể trả lời được một lá thư gửi từ một người xa lạ không quen không biết. Với một cô gái sống trong tháp ngà được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa lại càng khó khăn hơn. Tôi đã chuẩn bị tinh thần “không có thư trả lời cũng không sao”, nhưng khi thư trả lời đến thì lại nhảy cẫng lên.

Cứ như thế, nhờ một cơ duyên đơn giản như chuyện đùa ấy, hai chúng tôi đã thư từ qua lại suốt nửa năm nay. Đến tháng Năm này, vì một chuyện tồi tệ không tưởng tượng được mà vụ trao đổi thư từ này chấm dứt.

...

Xin chào,

Sau khi Aoimatsuri^[35] qua đi, trời đột ngột trở nên nồng ấm nhỉ. Cảm giác như chưa kịp hươc vào mùa mưa đã lạc đường tiến thẳng sang mùa Hạ.

Em rất sợ trời nóng nên cứ ước giả mùa mưa đến nhanh hơn một chút. Tuy có nhiều người than rằng ghét mùa mưa ẩm ướt, nhưng em luôn cảm thấy tâm tình yên tĩnh khi trải qua những ngày mưa bình thản rơi. Nhà ông bà em có rất nhiều cây tú cầu, từ lúc bé em đã thích từ ban công ngắm nhìn chúng nở hoa giữa cơn mưa.

Em đang thông thả đọc cuốn Hai vạn dặm dưới đáy biển của Jules Verne mà anh giới thiệu cho em hôm trước, bây giờ đã đến phần ba rồi. Trước đây em vẫn nghĩ đó là chuyện cho con nít, nhưng giờ mới nhận ra đó quả là một tiểu thuyết sâu sắc. Em cũng thích sự bí ẩn quanh thuyền trưởng Nemo, nhưng nếu phải nói thì chắc em thích nhân vật tay ném lao Ned Land hơn. Bị giam ở trong tàu ngầm, không có chỗ hoạt động anh ấy thật khổ. Cùng trong cảnh giam cầm, nhưng vị giáo sư và Conseil lại tỏ ra rất vui thú, chỉ có mình Ned Land là vô cùng nóng nảy buồn bực, khiến em nhanh chóng thấy cảm thông với anh ấy. Cũng có thể là do em tham ăn y như anh ấy nữa.

Nếu nghĩ giới thiệu cho anh cuốn gì, thì chắc là Đảo châu báu của Stevenson. Có lẽ anh từng đọc qua cuốn này rồi, em đã đọc từ lúc bé đấy.

Công việc của em vẫn như cũ, không có gì thay đổi nhiều.

Mấy hôm trước, một vị giáo sư trở về nước sau ba năm làm việc ở Nhật, nên chúng em có một bữa tiệc đưa tiễn ở một quán bar kiểu Ireland trên đường Oike. Em không uống được nhiều, nhưng rất thích thú với đồ ăn Ireland. Món cá thịt trắng chiên rất ngon miệng.

Vị giáo sư ấy xuất thân từ San Francisco, nên có nói với em là khi nào tới San Francisco nhớ gọi cho ông ấy một tiếng. Ông ta cũng độ lưng chừng lứa ba mươi rồi nhưng vẫn có ý đi học đại học tiếp. Em cũng muốn đi du học, nhưng ngày qua ngày đều bề bộn nhiều thứ, e rằng không thể thực hiện được mong mỏi này.

Em nói chuyện này có thể là không cần thiết, nhưng em nghĩ việc có thể thoát mái học tập ở trường đại học là một chuyện tuyệt vời. Chắc chắn anh đang tận dụng cơ hội này để trau dồi nâng cao bản thân. Mùa Xuân này anh đã sang năm thứ ba rồi, việc học của anh sẽ trở nên bận rộn hơn, nhưng hãy tin tưởng vào bản thân mà cố gắng nhé.

Nhưng dầu sao, việc quan trọng nhất vẫn là sức khỏe, nên đừng cố gắng quá sức.

Anh từng viết rằng chả cá ăn rất ngon, nhưng không thể chỉ ăn mỗi chả cá không đâu, cần ăn uống đủ chất hơn và nâng niu bản thân nhé.

Em xin phép dừng bút ở đây.

Chờ thư anh.

*Thân mến
Higuchi Keigo*

...

Quá trưa, căn phòng bốn chiều rười lại trở nên oi bức nóng ẩm. Cơn nóng nực làm tôi thấy khó chịu, lại thêm chuyện quần lót bị chôm mất ở tiệm giặt là càng khiến tôi thấy khó ở hơn. Nhìn sang Kaori vẫn yên lặng ngồi trong góc phòng bốn chiều rười mà đọc sách, tôi cảm con gấu bị tráo với đồng quần lót lên mà bóp cho hả.

Để phân tán tâm trí, tôi cố học hành nghiêm chỉnh.

Nhưng mỗi khi cắm đầu vào cuốn sách giáo khoa, tôi lại có cảm giác mình đang cố gắng trong muôn màng để vẫn hời lại hai năm đã qua chẳng được thành quả gì. Đáng vẻ nhục nhã đó của bản thân đi ngược lại quan niệm mỹ học của tôi. Thành thử, tôi đã quyết phải bỏ sạch sẽ chuyện học hành. Mấy vụ này thì tôi tự tin mình xử lý sạch sẽ lắm. Khi nói đến chuyện này, tôi vẫn là bậc quân tử.

Mỗi khi như vậy, báo cáo sắp phải nộp chỉ còn nước nhờ vào Ozu. Bởi có một tổ chức bí mật mang danh “Tiệm in ấn”, chỉ cần đặt hàng nơi đó là sẽ được cung cấp cho báo cáo giả. Cũng nhờ có tổ chức đáng nghi mang tên “Tiệm in ấn” kia, tôi giờ đã không còn khả năng ứng phó với những tình huống khẩn cấp nếu không nhờ cậy vào “Tiệm in ấn” với trung gian là Ozu. Tâm trí lẫn cơ thể đều bị ăn mòn đến bạc nhược. Đây cũng là một trong những lý do khiến tôi khó lòng cắt bỏ mối duyên nợ xấu xa với Ozu cho đến tận bây giờ.

Mới chỉ cuối tháng Năm thôi mà không khí đã nóng nực và ẩm ướt như thể mùa hè sắp tới đến nơi. Tôi đã phải trưng bày đủ thứ sản phẩm khiêu dâm ra để có thể mở rộng cửa sổ mà không bị thiên hạ phàn nàn than thở gì cả, nhưng không khí vẫn rất tù túng. Nếu như cho thêm một vài nguyên liệu bí mật vào không khí và chờ cho nó lên men như những thùng rượu whiskey màu hổ phách trong hầm ủ rượu Yamazaki^[36], bất kỳ ai lỡ du hành vào căn phòng rộng bốn chiếu rươi tatami này cũng sẽ say mềm. Nói vậy chứ, khi tôi mở cánh cửa nhìn ra ngoài hành lang, con mèo con luôn lượn lờ quanh khu nhà trọ liền nhảy vào, kêu meo meo rất dễ thương. Dễ thương tới mức tôi muốn ăn thịt, và tôi cũng nghĩ tới chuyện ăn nó rồi, nhưng đúng là không nỡ lòng nào làm ra chuyện nhẫn tâm đến vậy. Dầu cho trên thân chỉ còn sót lại độc cái quần lót, tôi vẫn phải ra dáng một đấng quân tử. Tôi lau gهن ra khỏi mắt con mèo rồi nhanh chóng đuổi nó ra khỏi phòng.

Thế rồi, tôi nằm lăn ra và chẳng biết đã gục từ khi nào. Hôm nay là một ngày hiếm hoi tôi dậy sớm hơn bình thường nên hình như ngủ chưa đủ giấc. Khi mở mắt thức dậy thì trời đã xế chiều. Ngày nghỉ của tôi sắp kết thúc trong vô nghĩa. Trong ngày nghỉ vô nghĩa này, việc duy nhất có ý nghĩa là đi tới lớp đàm thoại tiếng Anh. Tôi chuẩn bị sửa soạn ra khỏi nhà.

Sau khi gặp chuyện xui rủi ở câu lạc bộ Bóng mền Honwaka, tôi không còn tin tưởng vào mấy thứ như câu lạc bộ nhóm nhểc gì nữa. Đương nhiên, thời gian rảnh rỗi cũng thành ra quá nhểu. Vì ảnh hưởng từ lá thư của Higuchi Keiko khi cô ấy viết là “đang làm việc ở một trường dạy đàm thoại tiếng Anh”, tôi mới có cảm hứng đi đăng ký một lớp học đàm thoại ở Kawaramachi Sanjo từ mùa Thu năm ngoái. Nhân tiện cũng phải nói, ở trường luyện tiếng Anh của tôi, không có cô gái nào tên là Higuchi làm việc cả.

“Chà, vậy thì nhờ cô Kaori trông nhà giúp nhé.”

Tôi nói như thế, nhưng cô ấy vẫn chìm đắm trong *Hai vạn dặm dưới đáy biển*, không ngẩng đầu lên. Gương mặt trông nghiêng của một người phụ nữ mãi mê đọc sách thật đẹp làm sao.

...

Tôi đạp xe ra khỏi Shimogamo Yuusuisou.

Trời đã ngả bóng chiều, những đám mây mềm mại lững lờ trên bầu trời đã ửng sắc hồng nhạt. Gió đêm lạnh lùng thổi.

Tôi đạp xe theo một con đường nhỏ bên cạnh đền Shimogamo, băng qua đường Mikage, ra con đường lên thăm đền. Ở phía trước là khu giữa cầu Kawai và cầu Demachi, sông Kamogawa từ hướng Tây, gặp sông Takanogawa từ hướng Đông hợp lưu lại. Địa bàn này thường được gọi là tam giác sông Kamogawa. Vào mùa này, tam giác sông Kamogawa tấp nập tiệc đón chào thành viên mới. Hồi còn học năm nhất, tôi nhớ là cũng từng cùng với câu lạc bộ Bóng mềm kì quái Honwaka nọ nướng thịt ở tam giác sông Kamogawa này. Nhưng tôi không sao nói chuyện với ai được nên chỉ toàn những hồi ức buồn bã ngổn ngang đá xuống mặt sông Kamogawa.

Khi đi qua phía Tây cầu Demachi sang phía Tây cầu lớn Kamo, đang chạy băng băng trên bờ sông mát lạnh, tôi chợt chẳng hiểu sao như muốn tự hành hạ mình mà liếc nhìn sang đám sinh viên đang tiệc tùng vui vẻ ở bờ bên kia tam giác sông Kamogawa, rồi chợt nhận ra bóng dáng Ozu giữa đám thanh niên đang tụ họp nói chuyện bên bờ sông. Không thể nhàn cái thẳng thớm bỉ đố với ai được. Không kịp nghĩ gì, tôi thẳng xe đạp lại.

Ozu được một đám trông như sinh viên năm nhất vây quanh, có vẻ rất khoái trá. So với một ngày trống trải vô nghĩa của tôi, thì y lại cùng bạn bè cánh hâu ở câu lạc bộ chơi đùa vui vẻ thế này. Sự tương phản như ánh sáng với bóng tối tách bạch bởi khúc sông Kamogawa khiến tôi giận điên người. Thế giới sắp tiêu tùng đến nơi rồi nên mấy đứa sinh viên tâm hồn ngây thơ mới nồng nhiệt vây quanh cái thẳng khốn yêu quái đó. Chắc chắn linh hồn của chúng sẽ bị nhiễm bẩn.

Tôi trừng mắt tức giận nhìn Ozu ở bên kia một lúc, nhưng dẫu có làm thế thì chỉ tổ thêm đối bụng mà thôi. Để hồi phục tinh thần, tôi leo lên xe đạp đi tiếp.

...

Lớp học tiếng Anh kết thúc, tôi bước đi trên đường phố ngả bóng chiều.

Để lấp đầy cái bụng đói, tôi đi ăn mì Ramen Nagahama ở Sanjo Kiyamachi, rồi đi xuống Kiyamachi.

Vừa đi vừa nghĩ tới thằng Ozu, cái bụng đã óc ách đầy ramen, lại càng thấy óc ách khó chịu hơn. Trong suốt hai năm qua, y cứ ngỗ ngông nghênh trong phạm vi quen biết hạn hẹp của tôi, tha hồ khuấy động sự yên bình trong căn phòng bốn chiều rười của tôi. Giờ Sửu ba khắc nửa đêm, y có thể ấn một con búp bê tình yêu vào tay tôi rồi chạy biến nhanh hơn gió, thật quá sức tùy tiện. Nhưng vấn đề quan trọng hơn là, tâm hồn vốn ngây thơ trong sáng của tôi đã bị Ozu nhiễm bẩn. Gần mực thì đen. Khi giao lưu với cái thằng có nhân cách méo mó Ozu, chẳng biết từ khi nào mà nhân cách tôi cũng bị ảnh hưởng luôn.

Giận Ozu đến phát run, tôi bước lang thang dọc sông Takasegawa.

Thế rồi tôi chợt dừng bước.

Chen giữa quán nhậu và nhà nghỉ là một căn nhà dân nho nhỏ và u tối.

Bên dưới hiên ngôi nhà đó, một bà già đang ngồi sau cái bàn gỗ phủ vải trắng. Một bà thầy bói. Cạnh bàn treo đầy những tờ giấy chi chít thứ chữ Hán không ai hiểu nổi. Một thứ trông như cái lồng đèn giấy nho nhỏ hắt ánh sáng màu cam lên khuôn mặt bà ta, mang lại dáng vẻ kì dị. Tà khí hắc ám lảng vảng. Thoạt nhìn không khác gì một con yêu quái liếm mép chực chờ ăn gọn linh hồn khách vắng lai. Tôi cảm thấy một khi đã nhờ bà ta coi bói, bóng đen hắc ám nơi bà ta sẽ bám dính lấy và ám quẻ cả ngày, làm chuyện gì cũng không suôn sẻ, sẽ bị người ta đợi cho leo cây, sẽ không tìm được những thứ bị thất lạc, những lớp học dễ qua nhất cũng bị rớt, luận văn cháy bùng ngay trước hạn nộp bài, sẽ rớt xuống hồ Biwa, sẽ bị những kẻ đáng ngờ lảng vảng trên đường Shijo lôi kéo vào một đám kinh doanh đa cấp nào đó, và tóm lại tất cả những thứ xui xẻo khác sẽ giáng xuống đầu. Tôi nhìn bà già với vẻ nghi ngại khi những suy nghĩ đó chạy qua đầu, và một lúc sau, bà ta dường như cũng để ý đến tôi. Đôi mắt bà ta nhìn tôi lấp lánh trong bóng đêm. Tôi bị tà khí của bà ta vây bắt lấy. Đó là một thứ tà khí mạnh mẽ phi phạm đầy thuyết phục. Không có lý nào một bà già

phóng ra tà khí hắc ám thế này mà lại coi bói không chính xác được, tôi suy luận như thế.

Tôi đã sống trên đời gần một phần tư thế kỉ rồi, nhưng khiêm nhường mà nói từ trước đến giờ tôi rất hiếm khi lắng nghe lời khuyên bảo của người khác. Chính vì lẽ đó, tôi đã vô tình đi trúng con đường đầy chông gai mà bản thân hoàn toàn có thể tránh được. Nếu tôi đánh giá tình hình sắc sảo hơn từ sớm, cuộc đời đại học của tôi có khi đã khác. Tôi có thể đã không gia nhập cái câu lạc bộ Bóng mền Honwaka quái quỷ kia, đã không gặp phải thằng khốn Ozu với cái tính cách lệch lạc cỡ mê cung đồ. Bao quanh tôi đáng lẽ sẽ là anh em bạn bè tốt, và tôi sẽ dùng sự thông minh ngút trời của mình để văn ôn võ luyện, rồi sẽ tìm được một mỹ nữ tóc đen óng ả kề cận bên mình, một tương lai tươi sáng lấp lánh sẽ mở ra trước mặt như kết quả đương nhiên. Tôi sẽ nắm trong tay “cuộc đời đại học màu hồng đầy ý nghĩa” giờ chỉ còn là kho tàng trong mộng ảo. Một con người như tôi đây đạt được những đi đầu như vậy thì có gì là sai trái.

Đúng thế.

Vẫn còn chưa quá trễ đâu. Tôi cần một vài lời khuyên khách quan càng sớm càng tốt và trốn đến một cuộc đời mới.

Như bị tà khí của bà ta thu hút, tôi bước đến gần.

“Cậu học trò à, ta thấy con như có vài đi đầu muốn hỏi.”

Bà ta lẩm bẩm như thế miệng bị nhét đầy vải. Đi đầu đó làm bà ta trông càng đáng tin cậy hơn.

“Vâng đúng thế, con nên nói sao nhỉ?”

Thấy tôi ngắc ngứ, bà ta khẽ cười.

“Gương mặt con cho ta biết con đang cảm thấy rất bức bối. Con thấy không hài lòng. Ta nhìn ra con đang không có đất thể hiện hết khả năng. Dường như môi trường hiện tại không phù hợp với con đúng không nhỉ?”

“Vâng, hoàn toàn đúng đấy ạ.”

“Để ta coi nào.”

Bà ta cầm hai tay tôi, vừa sẫm soi chúng vừa gật gù một mình.

“Hừm, con đúng là nghiêm túc hơn người, thiên tư lại thông minh.”

Tôi nhanh chóng ngả mũ trước cái nhìn thấu suốt của bà già. Như câu thành ngữ xưa về con đại bàng giấu vuốt, tôi đã khiêm tốn giấu đi tài năng

của mình để không ai chú ý tới, đến mức qua mấy năm chính bản thân tôi cũng dường như quên mất mình có tư chất tiềm năng gì. Vậy mà chỉ mất chưa đến năm phút, bà già kia đã thấu rõ. Quả không phải tầm thường.

“Nhưng đi đâu quan trọng nhất là không được bỏ lỡ cơ hội. Bởi cơ hội là cơ may để mang ta đến với những đi đâu tốt đẹp, con hiểu không? Nhưng mà may rủi cũng khó lường lắm, nhiều thứ tưởng là không tốt hóa ra lại tốt, còn có những thứ nhìn thì tốt nhưng thực ra lại không tốt. Nhưng con phải chớp lấy cơ hội này mà hành động ngay đi. Đời con vẫn còn dài, nên phải nắm lấy cơ hội của mình ngay thôi.”

Thật xứng với thứ tà khí hắc ám đó, quả là những lời thâm sâu.

“Đó là đi đâu con vẫn luôn chờ đợi. Con muốn chớp lấy cơ hội này. Bà có thể nói rõ hơn không?”

Tôi hỏi dồn, gương mặt nhăn nheo của bà ta dúm lại. Tôi còn tưởng bà ấy bị sưng má phải cơ, nhưng hóa ra bà đang cười.

“Nói rõ hơn nữa thì khó lắm. Ta sợ rằng nếu ta nói cho con biết nhiều hơn, điều đó sẽ thay đổi số phận và cơ hội kia cũng biến mất, thế thì đáng tiếc cho con lắm. Định mệnh lúc nào cũng thay đổi mà.”

“Nhưng như thế thì mơ hồ quá.”

Thấy tôi có vẻ thắc mắc, bà ta khịt mũi thở phào ra.

“Được ta sẽ tiết lộ cho con một chút. Ta không thể nói được xa quá nhưng có thể nhắc nhở con chuyên sắp sửa diễn ra.”

Tai tôi động lên hết cỡ.

“Là đấu trường.”

Bà ta đột nhiên nhỏ giọng thì thào.

“Đấu trường? Đó là cái gì vậy ạ?”

“Đó là dấu hiệu của cơ hội tốt. Khi cơ hội đến với con, đấu trường sẽ ở đó.”

Bà già nói vậy.

“Bà không tính bảo con qua La Mã đó chứ?”

Tôi hỏi thêm nhưng bà ta chỉ tùm tùm cười.

“Khi cơ hội đến thì đừng để tuột mất. Con không thể lơ ngơ khi nó gọi đâu, sẽ hỏng hết cả. Hãy nỗ lực nắm lấy cơ hội đó bằng cách thức con chưa từng dùng đến trước đây. Nếu có thể làm thế, con sẽ không còn cảm thấy

bất mãn nữa, cũng có thể bắt đầu một cuộc đời khác. Nhưng ở đâu cũng có những vấn đề. Chắc con hiểu được điều đó chứ.”

Tôi chẳng hiểu gì hết, nhưng cũng gật đầu.

“Nếu con để cơ hội này trôi qua thì cũng đừng có lo lắng gì. Con là một thanh niên có tư chất, rồi con sẽ nắm bắt được cơ hội của mình thôi. Có ta hiểu cho con rồi. Con không cần phải nóng vội đâu.”

Nói vậy rồi bà ta kết thúc màn bối toán.

“Cảm ơn bà.”

Tôi cúi đầu nói vậy rồi trả tiề. Khi đứng dậy và quay người đi, tôi thấy một người con gái đứng đằng sau từ lúc nào.

“Nè, cậu cừu con lạc đường.” Chị Hanuki nói.

...

Chị Hanuki học cùng lớp đàm thoại tiếng Anh với tôi. Tính từ khi tôi nhập học khoảng mùa Thu năm ngoái thì cũng coi như đã quen biết nhau được nửa năm rồi, nhưng vẫn chỉ là quan hệ bạn học mà thôi. Đến giờ, tôi đã nhiều lần cố gắng học lỏm bí quyết siêu quần của chị ấy, nhưng lần nào cũng kết thúc trong thất bại.

Chị Hanuki nói cực kì thuần thực một thứ tiếng Anh hỗn loạn. Chị ấy cứ quăng tới tấp những mẫu vụn na ná tiếng Anh vào không khí, không thèm đếm xỉa chuyện mình đã chém nát ngữ pháp, nhưng không hiểu sao lại vượt qua được những nguyên tắc thông thường mà sắp xếp lại thành ý nghĩa đúng đắn trong đầu đối phương. Đúng là vô cùng kì bí. Còn tôi đây vẫn lặp đi lặp lại mãi tình trạng khi bản thân đang cố gắng sắp xếp câu cú thật chẵn chu trong đầu thì cuộc hội thoại đã chuyển sang giai đoạn kế tiếp, lúc hoàn thành lời nào đáng để nói thì đã trễ rồi. Nhưng nếu như phải nói loại tiếng Anh bõ không ra câu cú ngữ pháp gì hết thì tôi thà tự hào chọn đường im lặng còn hơn. Tôi là kiểu người cẩn tắc vô ưu như vậy đó.

Khi nghe mọi người tự giới thiệu trong lớp tiếng Anh, tôi biết được rằng chị Hanuki là một nhà sĩ. Trong lớp đàm thoại tiếng Anh, mỗi người được thuyết trình đề tài mình thích, nên chị ấy hầu như toàn nói về rằng lợi. Cũng nhờ có chị ấy mà trong nửa năm vốn từ vựng khoa của tôi tăng lên vùn vụt. Kiến thức về rằng miệng của mọi người trong lớp trong vòng nửa năm đó cũng vùn vụt tăng theo. Thật là một chuyện tốt.

Chủ đề thuyết trình của tôi luôn là những việc làm xấu xa của Ozu. Dẫu sao thì y vẫn chiếm phần lớn quan hệ xã hội của tôi. Thực ra tôi cũng có hơi ngại khi phải công bố những chuyện vô ích của y cho cộng đồng quốc tế biết, nhưng khi đành phải nhắc đến, chẳng hiểu sao người trong lớp lại hết sức ủng hộ, nên tuần nào tôi cũng có “Bản tin OZ”. Chắc vì là chuyện của người khác nên thấy thú vị.

Sau vài lần lặp đi lặp lại như thế, chị Hanuki đã bắt chuyện với tôi khi lớp học kết thúc. Thật đáng ngạc nhiên, hóa ra chị ấy là người quen của Ozu. Ozu là bệnh nhân ở phòng khám nha khoa Kubozuka nơi chị làm việc. Hơn nữa, gã được Ozu kêu là sư phụ và hay lui tới thăm hỏi vốn cũng là bạn cũ của chị Hanuki.

“Thế giới này nhỏ bé quá nhỉ?” Chị ấy nói.

Chúng tôi vì nói chuyện về tính cách thâm hiểm của Ozu mà trở thành bè bạn.

...

Sau khi gặp nhau ở chỗ bà thầy bói, tôi với chị Hanuki bước vào một quán rượu ở Kiyamachi.

Sau khi lớp tiếng Anh kết thúc, hình như chị Hanuki có hẹn với ai đó nên mới tới Kiyamachi nhưng trong lòng chợt trào lên cảm giác chán ghét không chịu nổi với đối phương. Chị vẫn muốn uống rượu, nhưng mà không muốn đi gặp mặt kẻ kia nữa, có đi đâu cơn thèm rượu thì chống chịu không nổi, thành ra cứ lẩn chần bối rối như vậy cho tới khi thấy bóng tôi đang lạc lối. “Thật đúng lúc, đúng lúc quá”, chị ấy vừa ngân nga như đang hát, vừa rảo bước trên phố đêm.

Quán rượu cuối tuần rất nhộn nhịp. Những nơi này thường đã có nhiều sinh viên, nhưng thời điểm này càng đặc biệt nhiều do đợt này hay tổ chức tiệc đón chào tân sinh viên. Tôi nhìn thấy nhiều gương mặt trẻ măng non nót như thể vài ngày trước vẫn còn gắn mác học sinh phổ thông.

Chúng tôi nâng cốc cầu chúc tương lai đen tối trải ra trước mặt Ozu. Chỉ cần nói xấu Ozu là câu chuyện sẽ rôm rả hẳn lên, thật tiện lợi. Nói xấu người khác chẳng bao giờ hết chuyện cả.

“Thằng đó gây rắc rối cho em nhiều lắm.”

“Ừ, đúng nhỉ. Sở thích của nó mà.”

“Tại vì mục đích sống trên đời của nó là để gây phiền toái cho người khác.”

“Nhưng với chuyện của riêng mình, nó lại rất kín tiếng đúng không?”

“Đúng, đúng. Em còn chẳng biết nó trọ ở chỗ nào nữa. Hỏi nhiều lần rồi mà nó không chịu nói. Vậy mà lúc nào nó cũng tới chỗ em hoài...”

“À, nhà nó thì chị có tới rồi đấy.”

“Thật sao?”

“Thật, ở Jodoji, rẽ vào đường Shirakawa một chút thôi, tòa nhà trọ dễ thương như làm bằng kẹo vậy. Ozu hẳn là nhận được nhiều tiền tiêu lắm. Đáng thương vẫn là bậc làm cha mẹ nhỉ?”

“Cái thằng đó đúng là chỗ nào cũng đều đáng ghét cả.”

“Nhưng em là bạn thân nhất với Ozu đúng không?”

Chị ấy nói lời rồi cười khanh khách. “Thằng nhỏ đó, cứ kể chuyện về em hoài.”

“Nó nói gì vậy ạ?”

Trong đầu như hiện ra gương mặt cười quái dị của Ozu trong bóng tối, tôi hỏi. Y có khả năng nói toàn chuyện trí trá với vẫn với chị Hanuki lắm, tôi phải kiên quyết phủ nhận ngay.

“Nhiều lắm. Như là chuyện hai đứa cùng nhau chạy trốn khỏi câu lạc bộ kì quái nọ.”

Chuyện đó thì là thực.

...

Câu lạc bộ Bóng mềm Honwaka mà tôi lạc lối vào, y như tên gọi của nó, ấm áp như một đám mây trên bầu trời phủ sương mùa Xuân. Không hề phân biệt sinh viên khóa trên hay khóa dưới, không hề quan trọng tới quan hệ vai vế trong câu lạc bộ, mọi người đều gọi nhau là “bạn”. Không có tiền bối hay hậu bối, cũng không có chán ghét hay buồn rầu. Như trái bóng trắng ném qua ném lại, mọi người tiếp tục cuộc sống đại học đầy yêu thương, ai ai cũng vui vẻ chan hòa với nhau. Loại câu lạc bộ khiến người ta chỉ mới tham gia một tuần đã muốn lật bàn.

Cuối tuần mượn sân thể dục cùng nhau ném qua ném lại trái bóng trắng, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi dã ngoại. Cứ thế tháng Năm trôi

qua, tháng Sáu trôi qua, tháng Bảy cũng trôi qua mất. Với cái kiểu giao lưu hòa nhã ấm áp như thế này, tôi phải làm cách nào để học được cách giao tiếp xã hội bình thường đây. Một chuyên không thể. Sự kiên nhẫn của tôi càng lúc càng tới hạn.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua, tôi cũng không tài nào làm quen với những người khác được. Lúc nào họ cũng cười vui vẻ, lúc nào cũng nói chuyện dịu dàng, chẳng bao giờ cãi vã, chuyện tục tĩu càng không. Gương mặt ai ai cũng tạo ấn tượng như nhau khiến tôi không thể phân biệt, cũng không gán được tên tuổi với mặt mũi họ vào với nhau. Tôi có nói cái gì, mọi người cũng đều im lặng với nụ cười dịu dàng.

Người duy nhất khiến tôi cảm thấy thân thuộc là Ozu. Bằng kỹ năng nói chuyện đặc biệt của mình, Ozu đã thành công trong việc duy trì một vị trí nhất định trong câu lạc bộ. Nhưng hình như y gặp khó khăn với việc tươi cười ngây thơ thực sự, nên khi y nhăn nhó cười kiểu gì nhìn cũng như yêu quái, tạo ấn tượng không thêm che giấu sự tà ác bên trong. Chỉ có y là tôi nhớ được tên với mặt. Thật ra là không thể quên được.

Mùa hè năm ấy, câu lạc bộ của chúng tôi cắm trại ba ngày hai đêm ở một khu rừng giáp ranh Kyoto và Osaka. Luyện tập bóng mền cũng chỉ là cái mác cho vui, thật ra là một cuộc hội họp giao lưu. Tôi hăm hực nghĩ lúc nào mọi người chẳng tươi cười hòa hợp với nhau, giờ này còn giao lưu cái quái gì nữa.

Nhưng buổi tối ngày thứ hai, sau khi kết thúc buổi họp được tổ chức ở căn phòng mượn từ trung tâm hoạt động dã ngoại cho ở trọ, họ giới thiệu một người đàn ông trung niên tôi chưa từng nhìn thấy trước đây với tư cách đàn anh. Hoàn toàn đột ngột. Gã mập, gương mặt với đôi má phúng phính như nh ồi đầy kẹo mền, cặp kính gã đeo thì nhỏ tí đến mức tưởng như bị cả khuôn mặt chôn vùi luôn.

Sau đó, gã đàn ông kia bắt đầu nói chuyện. Gã nói rất hùng hổ rằng chúng ta có cuộc chiến cần phải đấu tranh với thế giới hiện đại chỉ biết tới chuyện yêu đương. Toàn những từ ngữ đao to búa lớn chẳng có trọng tâm thì nhau tuôn chảy, tôi chẳng hiểu ý nghĩa là gì cả. “Thằng đó là ai vậy?”, tôi thầm nghĩ rồi đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng ai nấy đều mặt mũi thành kính lắng nghe. Chỉ có Ozu ng ẩng chéo trước mặt tôi là đưa tay lên miệng ngáp.

Sau đó mấy người trong câu lạc bộ được gã kia chỉ định, từng người từng người một lần lượt đứng lên, bắt đầu kể đủ chuyện cá nhân. Người thú nhận mấy chuyện phiền não, người nói lời cảm tạ khi được gia nhập vào câu lạc bộ này. Cũng có người nói rất mừng được mời vào câu lạc bộ. Một cô gái đứng lên, vừa kể lễ một chút lại đột ngột khóc òa. Cái gã mập mạp kia ngọt ngào an ủi: “Cô nhất định là không sai. Tôi tin tưởng như thế, và mọi người ở đây cũng nghĩ vậy đấy.”

Ozu cũng bị chỉ định đứng dậy.

“Không hiểu sao, từ khi vào đại học em luôn cảm thấy bất an, nhưng may nhờ câu lạc bộ này mới quen dần. Khi ở cùng mọi người ở đây, em thấy rất an lòng. Em nghĩ thật là chuyện tuyệt vời lắm.”

Y nói tỉnh bơ như thể chuyện ng ẩ ngáp lúc này chỉ là trò lừa dối vậy.

...

“Sau đó thế nào?”

Chị Hanuki giục tôi kể tiếp. Có lẽ là đã say r ồi hay sao mà giọng chị trở nên ngọt ngào âu yếm hơn hẳn.

“Bị thúc giục nên em cũng chỉ lựa vài lời thích hợp để nói thôi, thằng cha mập kia lại còn bảo gã sẽ tới phòng nói chuyện với em sau, em đã thấy phi ền phức r ồi. Trước khi về phòng, em đi toilet và tính toán cách giết thời gian một chút cho tới khi sảnh ngoài không còn bóng người, r ồi mới chạy ra đến ngoài hiên. Tóm lại là cứ trốn ra ngoài đã.”

“À, r ồi chỗ đó em gặp Ozu nhỉ?”

“Đúng thế ạ.”

Tôi vừa mới lên ra được ngoài hiên của trung tâm hoạt động dã ngoại, thì chợt thấy dáng Ozu lù lù hiện lên từ trong bóng tối, cứ tưởng là yêu quái trong rừng rậm cổ xưa hiện lên. Tuy nhận ra ngay là Ozu, tôi vẫn không ngừng cảnh giác. Tại lúc đó tôi nghĩ y chắc chắn là thích khách được Honwaka phái đến. Y sẽ lấy dây thừng trói gô thằng tôi đang bỏ trốn lại mà đưa tới chỗ gã mập kia. R ồi tôi sẽ bị tống vào trong hầm tra tấn bốc mùi chua lôm, bị tra khảo phải khai ra những ký ức ngọt ngào chua xót về mối tình đầu trung học. Sao tôi có thể để chúng thích làm gì thì làm được chứ.

Tôi h ằm hè nhìn y thì Ozu chợt thì th ăm: “Lẹ lên.”

“Mày muốn chạy phải không? Tao cũng chạy với mày luôn.”

Vì thế chúng tôi bất đắc dĩ mà cùng chí hướng, cùng nhau bỏ chạy qua cánh rừng tối đen.

Từ cái trung tâm hoạt động dã ngoại đó xuống ngôi làng dưới núi phải đi bộ qua một con đường cực kì tăm tối, cũng may là Ozu có mang đèn pin. Thật là một thằng biết chuẩn bị kĩ càng. Hành lý thì vẫn để trong phòng, nhưng chẳng có gì quan trọng nên không cần lưu tâm. Đôi lần có xe phóng qua trên đường, nhưng lần nào chúng tôi cũng nhảy vào bụi cây để trốn, chờ xe băng qua.

“Thật là một cuộc phiêu lưu mạo hiểm lớn nhỉ?”

Chị Hanuki phóng đại với vẻ rất xúc động.

“Thật vậy sao? Em cũng không hiểu tại sao lại phải chạy trốn bán sống bán chết như thế. Nếu cứ ở lại chỗ đó chắc cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.”

“Nhưng đó chắc là một tổ chức tôn giáo mà.”

“Có lẽ. Sau đó họ cũng có gọi điện cho em một lần, có đi đâu cũng không nằng nặc mời chào gì cả. Chắc họ cũng chẳng để ý mấy đến em.”

“Chắc là thế nhỉ. Vậy bọn em cứ thế đi bộ trên đường núi rồi sao nữa?”

“Đầu tiên tụi em chạy xuống núi, rồi trốn qua cánh đồng của nông dân. Tụi em nghĩ chỉ cần ra được quốc lộ chắc sẽ có xe cho đi nhờ, nhưng khi đó là đang nửa đêm nên hầu như không có xe cộ gì, mà có cũng không chịu dừng lại cho tụi em nhờ. Nhưng nếu là em, thấy hai thằng cha tay không đáng ngờ như vậy, em chắc cũng chẳng dừng xe lại cho đi nhờ đâu.”

“Khổ quá nhỉ?”

“Rồi cứ như thế, tụi em đi bộ muốn rã cả, nhìn bảng chỉ đường mà nhắm hướng ga tàu điện. Thật là xa muốn chết. Miền quê mà. Tới bốn giờ sáng tụi em mới tới được ga gần nhất, nhưng lại ngờ vực tới mức nghĩ là nhà ga đó biết đâu sẽ có người truy đuổi, nên đi dọc theo đường ray tới nhà ga tiếp theo. Y như phim *Stand by Me*^[37] vậy đó. Rồi tụi em ngẩng trước nhà ga uống cà phê lon giết thời gian, sau đó lên chuyến tàu đầu tiên quay về nhà.”

“Ghe gớm thật.”

“Lên tàu rồi là tui em lặn ra ngủ say như chết luôn. Đôi chân hoàn toàn không cử động được nữa.”

“Sau đó, em với Ozu thành bạn bè hả?”

“Còn lâu. Em hoàn toàn chả xây đắp tình bạn gì với nó.”

Thế là chị ấy lại cười khanh khách.

“Ozu đó, thật ra cũng có phần rất thu hút khiết.”

“Em nhìn không có ra.”

“Thôi nào, thôi nào, em có biết chuyện tình của Ozu không?”

Chuyện này thì không thể bỏ qua. Tôi bắt đầu nhòm người lên phía trước:

“Hả, hả, hả? Chuyện tình của thằng đó?”

“Ừ đúng đó. Ở câu lạc bộ Điện ảnh nhé, hình như là một bé gái quen biết từ hồi năm nhất. Sự phụ thằng bé hình như cũng chưa được gặp bao giờ, chị cũng chưa gặp qua. Y như là thằng bé chẳng muốn cho ai khác thấy bạn gái mình vậy. Thật khó chịu, nhưng cũng đáng yêu đấy chứ? Đôi lúc, chị cũng tư vấn tình cảm cho nó nữa.”

“Thằng khốn!”

Nhìn tôi tức giận đến run cả người, chị Hanuki như cũng thấy thú vị.

“Cô bé đó tên gì nhỉ... ừm...”

...

Chị Hanuki dẫn tôi đến một quán bar chị ấy hay lui tới ở Pontochou tên là Getsumen Hokou, vừa đi vừa nói xấu Ozu, thành ra rất tâm đầu ý hợp. Chuyện nói xấu một người thứ ba không hiện diện ở đó làm người ta càng dễ trở nên thân thiết.

Rồi dần dần, tôi nhắc tới chuyện ở tiệm giặt là.

“Kẻ nào lại muốn quần lót của em tới vậy nhỉ?”

Chị Hanuki vừa cười vừa nghiêng đầu.

“Mất hết quần lót một lúc như vậy khốn khổ lắm, thật đó.”

Đêm cứ thế về khuya, nhưng hình như chị Hanuki vẫn chưa hết hứng khởi. Âm thanh ồn ào của đường phố ban đêm làm tôi thấm mệt. Tôi không phải là loại người ngàn ly không say, chẳng mấy chốc đã thấy khó

thở. Khi ánh mắt say rượu của chị Hanuki bắt đầu lấp lánh sáng một cách kì dị, tôi chợt nhớ nhung căn phòng bốn chiều rượu của mình. Tôi muốn mau chóng về nhà. Về đến nhà rồi, sẽ bỏ hết mấy chuyện không đâu ra khỏi đầu, lấy chuyện khiêu dâm ra đọc, rồi cứ thế chui vào chăn.

Nhưng sự tình diễn tiến hoàn toàn trái với mong đợi của tôi.

Vì nhà ở gần nhau, chúng tôi gọi taxi cùng trở về nhưng nhìn ánh mắt chị ấy ngời sáng vì ngấm say, tôi càng mất tự tin vào khả năng đi đầu khiến tình thế của mình. Nhìn cảnh đêm trôi qua ngoài cửa xe taxi, chị Hanuki chốc chốc thở ra “hừm hừm”, rồi nhìn sang tôi, mặt mày như muốn đem tôi ăn tươi nuốt sống vậy.

Nhà trọ của chị ấy ở gần cầu Mikage, nhìn ra đường Kawabata. Lúc đưa chị ấy đang liêu xiêu lảo đảo lên phòng rồi được chị ấy mời có muốn vào uống trà không, tôi dường như không còn biết mình là ai, không còn biết mình đang đi đâu về đâu nữa, thấy bất lực như bị kẹt trong một khoảnh khắc kéo dài vô tận vậy. Cả người run lẩy bẩy như một chú mèo bị vớt bỏ ướt sũng trong mưa.

...

Từ hồi cái tuổi dậy thì đáng nguy hiểm rửa toilet gõ cửa, thằng Johnny của tôi đã bị đè nén trong tình cảnh khốn khổ. Trong khi đó, đám Johnny của nhiều thằng khác thì chẳng cần biết toilet hối hận hay miệng lưỡi người đời, tha hồ tung hoành ngang dọc. Nhưng vì có chủ nhân là một thằng như tôi, thằng Johnny của tôi không thể phát huy sự hoạt bát trời sinh mà tung hoành đó đây, buộc phải che giấu thực lực. Tuy người đời có câu đại bàng có năng lực thì giấu đi móng vuốt, nhưng một thằng Johnny khí huyết dồi dào thì làm sao mãi chấp nhận cảnh đời trống không được. Hắn cố khẳng định lý do tồn tại của mình, tìm cách thoát khỏi sự kiểm soát của tôi mà ngoan cố ngẩng đầu lên.

“Nè, nè, giờ toilet lượt tui xuất đầu lộ diện chưa đó?” Hắn cứ mạnh mẽ day đi nghiêng lại như thế.

Mỗi lần như thế, tôi đều nạt lại “Cơ hội chưa toilet”, hoặc mắng hắn thật nghiêm khắc “Cấm mày đi ra đó”. Chúng ta đều là những người văn minh, đường hoàng sống trong xã hội hiện đại. Tôi là bậc thân sĩ, còn có nhiều việc khác phải lo. Tôi tự thuyết phục bản thân rằng tôi chẳng có thời gian

đắm chìm vào mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, chỉ để cho thằng Johnny cơ hội tự do hoạt động.

“Cơ hội có tới thật không đấy?”

Johnny hậm hực nói. “Ông toàn ở trên nhìn xuống coi thường tui quá đi, đừng nói vớ vẩn linh tinh nữa.”

“Đừng có nói như vậy. Tao ở trên nhìn xuống mà cũng là lẽ dĩ nhiên thôi.”

“Dù gì ông cũng coi bộ não quan trọng hơn tui chứ gì? Hừ. Não bộ giỏi thật.”

“Đừng có giận dữ nữa, khó coi lắm!”

“Hừm, có công mài sắt có ngày nên kim.

Nói thế xong, thằng Johnny nằm ẹp xuống.

Tôi đây cũng không hẳn là thấy hắn không đáng yêu, nên nhìn hắn từ ngày này qua ngày khác chờ đợi được nên kim, tôi cũng thấy đau lòng. Dù có hoạt bát năng động tới đâu, hắn vẫn phải dính cứng ngắc với một thằng sói cô độc cách ly với xã hội chỉ biết hú lên than khóc như tôi. Sự thương hại của tôi càng tăng lên. Đôi lúc nghĩ tới chuyện hắn chỉ có thể chơi bời trong thế giới ảo tưởng mà phung phí đi tài năng quý giá, tôi không cần được nước mắt.

“Thôi đừng khóc.”

Johnny bảo. “Xin lỗi. Là do tui ích kỉ.”

“Tao xin lỗi mày.”

Tôi nói.

Và thế là, tôi và Johnny làm hòa với nhau.

Thôi, chắc ngày tháng sau này của chúng tôi sẽ lại trôi qua như thế đấy.

...

Phòng của chị Hanuki thật gọn gàng. Hầu như chẳng có đồ đạc dư thừa gì. Cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể tự do đi bất cứ đâu, tôi thấy thật đáng ghen tị. Đem so với căn phòng bốn chiều rười rợn xộn như thời hỗn mang của tôi, quả là một trời một vực.

“Xin lỗi nhé. Chị có hơi quá chén.”

Chị Hanuki vừa rót trà thảo mộc, vừa cười khúc khích. Đôi mắt vẫn lấp lánh tia sáng kì quái. Chị ấy đã cởi áo khoác từ lúc nào, chỉ còn mặc độc một cái áo sơ mi dài tay. Tôi cũng chẳng biết chị ấy cởi áo ra từ lúc nào nữa.

Chị ấy kéo cửa kính ban công mở ra. Từ ban công nhìn ra đường Kawabata này, tôi có thể thấy hàng cây xếp hàng dọc theo sông Takanogawa.

“Ở gần sông tiện quá nhỉ. Dù xe cộ hơi ồn ào một tí.”

Chị ấy nói. “Chỉ cần trèo lên sân thượng là có thể ngắm được Daimonji ở phía Đông rồi.”

Nhưng giờ tôi chẳng còn bụng dạ gì mà quan tâm tới mấy thứ như Daimonji nữa.

Tôi ngẫm suy tính, với loại tình huống dị thường mang tính kinh điển như khi một người phụ nữ mời nam giới vào căn phòng nơi cô ta ở có một mình, rồi hai người cùng nhau uống trà, ta phải làm thế nào để vượt qua mà vẫn giữ được thể diện của một bậc thân sĩ đây? Nào tôi gặm rú hết công suất, tổng động viên mọi loại tri thức từ sử học đến vật lý học, tâm lý học, sinh hóa học, văn học đến cả các ngành học giả mạo trời ơi đất hỡi khác. Tôi chợt nghĩ nếu người ngẫm ở đây là Ozu, hẳn y chẳng cần căng thẳng thế này, mà cứ tự nhiên thuận theo tình thế rồi.

Nhưng nói vậy, chị Hanuki cũng tự nhiên quá cỡ.

Đang đêm hôm khuya khoắt thế này, chị ấy lại để tôi vào phòng riêng thực sự là nguy hiểm quá. Đúng là tôi cũng đã quen biết với chị ấy được nửa năm rồi, với tư cách là bạn cùng lớp đàm thoại tiếng Anh. Tôi cũng là “bạn thân” với cái thằng Ozu mà chị ấy có quen biết. Thế nhưng, nếu là một người phụ nữ có óc phán đoán tốt, hẳn phải trối gô tôi lại, cuốn chăn kín mít, treo ngược lên ban công rồi đốt lửa bên dưới, thì mới thấy yên tâm được chứ. Vì chị ấy đang say nên tôi thấy lo lắng giùm chị, nhưng khi tôi đang lo về sự an toàn của chị, thì chị Hanuki lại dùng tông giọng ngọt ngào bắt đầu tán chuyện về gã chị đã hẹn gặp tối nay.

Người hẹn gặp chị ấy, ngạc nhiên thay lại không phải ai khác mà là tay nha sĩ tên Kubozuka ở phòng khám nha khoa Kubozuka. Khi biết gã nha sĩ Kubozuka đó đã có vợ con rồi, tôi lại càng ngạc nhiên hơn. Tôi nghĩ loại người lợi dụng chức quyền để dụ dỗ chị hẹn hò ám muội như vậy thật

không thể tha thứ được. Tuy nhiên, chị Hanuki đã làm việc với người đó nhiều năm rồi, thẳng sinh viên đại học đầu óc lơ ngơ như tôi vẫn chưa thể lý giải được những điểm tinh tế trong quan hệ giữa người với người. Mặc dù tôi đã định không nên vung về nói ra suy nghĩ của mình, nhưng chị Hanuki kể xong chuyện này nó về quan hệ với tay nha sĩ Kubozuka, lại hỏi lời khuyên của tôi.

“Chị bỏ cho hần leo cây ở Kiyamachi, chắc cũng không tốt nhỉ?”

Chị ấy lẩm bẩm nói như vậy.

Tôi dần chìm vào im lặng. Khi đó, chị Hanuki xích lại gần bên tôi.

“Sao thế, sao em lại làm ra vẻ mặt dễ sợ vậy?”

Chị Hanuki nói.

“Mặt em như thế hồi giờ mà.”

“Nói dối. Hồi này ở chỗ này này làm gì có vết nhăn.”

Chị ấy nói vậy, rồi ghé sát mặt vào khoảng giữa hai lông mày tôi.

Rồi đột ngột, chị Hanuki liếm vào giữa hai lông mày tôi.

Giật bản mình, tôi lui lại. Mắt chị ấy lộ ra thứ ánh sáng rõ ràng là quái dị, rồi ôm chặt lấy người tôi.

...

Lúc ấy, tôi chú ý đến bốn điểm, có thể liệt kê ra như sau.

Điểm thứ nhất là, bộ ngực căng tròn của chị ấy gí sát vào người tôi. Tôi cố gắng bình tĩnh đối mặt với tình thế, nhưng đúng như dự đoán chuyện này vô cùng khó khăn. Hồi giờ, tôi vẫn rất ghét sự thực là cái thứ bí hiểm căng tròn chỉ có ở nữ giới đó lại có thể khiến đàn ông rối tinh rối bời. Tôi cũng đã mất nhiều năm suy nghĩ, khảo sát từ nhiều phương diện, tại sao cái thứ ngoài mềm mại căng tròn ra chẳng còn điểm gì tốt ấy lại có thể chi phối chúng ta như thế, nhưng đến giờ vẫn chưa giải đáp được bí ẩn này. Bây giờ, trong tình thế bị bộ ngực của chị Hanuki ép sát như vậy, tôi phải thừa nhận là bản thân cũng thấy hưng phấn, nhưng nhất quyết không muốn để cái thứ chỉ có mềm mại đó nắm giữ trái tim trong sạch của mình, vứt bỏ sự thuần khiết đã gìn giữ bao nhiêu năm. Lòng kiêu hãnh của tôi không cho phép.

Điểm thứ hai là, khi tránh chị ấy liếm mặt mà ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy mấy khung tranh treo trên tường. Trong đám tranh ảnh dán chỉ chút đó là một bức ảnh chị ấy chụp khi đi du lịch thì phải. Đó là Italy. Khi nhìn thấy đấu trường La Mã trong ảnh, tôi chợt nhớ tới lời của bà thầy bói ở Kiyamachi dù đang mắc kẹt trong tình trạng quái gở thế này. Cái cơ hội tôi ngóng chờ mong đợi bấy lâu đang ở ngay đây sao?

Điểm thứ ba là, đánh hơi được “thời cơ đã tới”, thằng Johnny của tôi làm loạn lên, bắt đầu đòi khẳng định sự tồn tại của mình. “Ê ê, tới lượt tui xuất đầu lộ diện chưa?” Hắn ngóc đầu lên nói. Tôi buông lời mắng mỏ nhưng, “Bây giờ không phải là cơ hội tốt sao?”, hắn trơ tráo nói, “Tui chờ đợi bấy lâu phát chán rồi. Ngoan ngoãn để tui nắm quyền chủ động đi chứ”.

Điểm thứ tư là, nếu di chuyển về bên trái bức tường chúng tôi đang ngó, vào trong bếp một chút, có một cái nhà vệ sinh. Nơi đó có thể nói là địa điểm thích hợp để cố thủ, chờ đợi đầu óc tâm trí bình phục, tình thế yên tĩnh trở lại.

Chị Hanuki quăn lấy người tôi, khẳng khẳng bắt đầu muốn liếm mặt tôi.

Trong lúc đại não của tôi rối tinh rối mù đủ thứ như thế, thằng Johnny muốn tìm cơ hội hoạt động mà ngọ nguậy không ngừng. Hắn hút tất cả dục vọng trong cơ thể tôi, hình như đang âm mưu lật đổ chính quyền. Bộ não rất đáng mặt tổng tham mưu khi vẫn không chịu phát tín hiệu đèn xanh, nhưng Johnny cùng bè phái của hắn đã đến trước cổng bộ tổng tham mưu mà biểu tình. “Đang làm cái trò gì đó?”, “Đây không phải cơ hội sao?”, “Ông nói khác cơ mà.” Hắn la hét ầm ĩ.

Tôi ở lì trong bộ tham mưu, cố bịt tai không nghe tiếng thằng Johnny, nhìn chăm chăm xuống bản đồ tác chiến của cuộc đời mình. “Bị dục vọng nhất thời lôi kéo như thế thì có thể gọi là người văn minh không? Lợi dụng một cô gái mình không quen thân lắm trong lúc say rượu như vậy, liệu có giữ nổi lòng tự tôn hay không?”

Trong khi tôi thuyết giảng đánh thép như thế, Johnny giờ nắm tay lên, gõ rầm rầm lên cửa sắt của bộ tham mưu. Hắn như là đã hóa điên rồi. “Cứ để tui lo liệu là đủ rồi.” “Làm chuyện này quan trọng tới thế nào, có biết không hả?” Hắn gào thét. “Mau cho tui quyền kiểm soát.”

“Chỉ làm chuyện này thì có ý nghĩa gì chứ? Không gì quan trọng hơn lòng tự tôn cả.”

Khi tôi đáp trả như thế, Johnny chuyển sang giọng điệu van lơn.

“Trời ơi, đời giai mà giữ gìn trinh tiết thì có ý nghĩa gì? Ông có bảo vệ mấy thứ đó tới lúc nào cũng chẳng ai khen ông giỏi đâu. Nếu làm không chừng sẽ mở ra một thế giới mới. Ông không nghĩ đến chuyện ngó thử một cái sao?”

“Tao muốn ngó lắm chứ. Nhưng giờ không phải lúc.”

“Lại còn nói như vậy nữa, giờ không phải rõ ràng là cơ hội sao? Không phải là có đấu trường La Mã đó sao? Không phải y hệt như lời bà thầy bói đó nói sao?”

“Chuyện có nên bắt lấy cơ hội không là do tao quyết định. Không phải mày.”

“Ôi, hu hu hu. Tui khóc đó. Tui khóc bây giờ đó.”

Tôi hạ quyết tâm sắt đá. Để né khỏi chị Hanuki đang tới gần, tôi chạy bám theo tường. Chị Hanuki cũng bám đuổi theo. Hai người cứ vờn nhau như thú trong rừng rậm, rời khỏi phòng khách, rồi vào bếp.

“Á, gián kìa!”

Tôi vừa hét lên như thế, chị Hanuki giật mình quay đầu nhìn lại đằng sau. Tận dụng cơ hội đó, tôi vội đứng lên. Chạy vào nhà vệ sinh, rồi khóa cửa lại cố thủ. Đây là hành động để bảo vệ lòng tự tôn, nhưng cũng có hơi tiếc nuối vì hành động của mình trông chẳng có tự tôn gì cả.

Thằng Johnny găm lên đầu đón như thế nào thì không cần phải tả.

...

“Ổn cả chứ? Em không khỏe à?”

Chị Hanuki từ bên ngoài hỏi vào bằng giọng thư thả. Tôi nói “Em không sao, chỉ một chút thôi”, rồi từ trong nhà vệ sinh đồng tai lên nghe ngóng, có vẻ như chị ấy đã trở về phòng khách.

Tôi đứng cố thủ trong nhà vệ sinh, suy nghĩ về ba người phụ nữ xoay quanh mình. Một người là bạn thư tín tới mặt thật tôi còn chưa biết, một người là búp bê, người cuối cùng lại thích liếm mặt người khác khi say.

Nhưng hai năm nay, cuộc đời tôi chảy trôi tẻ nhạt, quanh mình chưa từng trở nên rộn rã như thế. Ôi, cuộc sống thật ngọt ngào. Có lẽ nào, từ khi thằng Ozu mang Kaori đến phòng bốn chiều rười của tôi, gió đã bắt đầu chuyển hướng. Chắc là từ bây giờ tôi sẽ không ngừng gặp gỡ nữ giới, thời gian biểu sẽ chật kín lịch hẹn hò, tha hồ nói chuyện yêu đương tới cổ họng thổ huyết ra. Nghĩ thôi đã thấy phiền. Tôi đã thấy trước mắt viễn cảnh mình kiệt quệ tinh thần, chạy lên núi Hiei trốn.

Nếu không có ý muốn thành loại dân chơi lãng nhãng, tôi đành phải chọn lấy một người thôi.

Trong ba người con gái, một người là mỹ nhân không lời, nên kiểu gì cũng đành phải bỏ qua. Một người nữa thì theo “triết học trao đổi thư từ” của tôi, gặp gỡ là đi đâu không thể tha thứ được. Đương nhiên, cuối cùng chỉ còn lại chị Hanuki.

Theo như bà thầy nói ở Kiyamachi dự báo về “đấu trường”, thì tôi vừa thấy ảnh đấu trường ở ngay nơi này rồi. Nếu nghe theo chủ trương của thằng Johnny, giao hết quyền kiểm soát cho nửa thân dưới thì thật không có một chút ý nghĩa nào. Nếu đây là cơ hội tốt, tôi càng phải bảo toàn lý tính của bậc thân sĩ, chờ chị ấy tỉnh rượu thì mới bắt đầu thương lượng lại để mọi thứ diễn tiến theo trình tự đúng đắn.

Dù nói là say rượu, chị ấy chắc cũng không liếm mặt người mà bản thân không có chút hứng thú nào. Dẫu sao cũng là một người kỳ lạ, nên chị ấy mang lòng yêu thích kẻ như tôi cũng chẳng có gì khó hiểu. Nếu biết chuyện mình ở đây và nắm bắt cơ hội tốt này, tôi có thể phát huy năng lực để mở ra tương lai vàng ròng lấp lánh phía trước. Tôi có niềm tin ở tiềm năng ẩn giấu của mình mà. Chẳng qua nó được giấu kỹ quá nên không nhìn ra thôi.

Tâm tình tôi bình tĩnh lại.

Tôi chờ Johnny yên lặng xùi xuống. Đến khi rời khỏi nhà vệ sinh, chị Hanuki đã nằm vật ra giữa phòng, ngáy khò khò như ống bể lò rên.

Đợi chị ấy tỉnh táo lại, tôi ngồi xuống bên cạnh.

...

Hình như do say rượu, chẳng mấy chốc tôi đã gật gà ngủ mất. Tôi ngồi dựa lưng vào tường, chẳng hiểu đã nằm lẩn ra từ khi nào.

Tự nhiên cảm thấy có gì đó thật kì quái.

Dụi đôi mắt ngái ngủ rồi nhấc người lên, trước mắt tôi lờ lờ hiện ra một thằng yêu quái Nurarihyon đang ngồi xếp bằng tròn. Tôi kêu “oái”, ngăn bản thân không nhảy dựng lên để nhìn cho kĩ thì hóa ra là Ozu. Kì quái thật. Rõ ràng này giờ tôi ở trong phòng của chị Hanuki mà, sao lại có thằng Ozu ngồi trước mặt thế này? Có khi nào cô trợ lý nha khoa tên Hanuki chỉ là lớp vỏ bọc bề ngoài, khi lớp vỏ bọc đó nứt toác ra sẽ để lộ Ozu bên trong không? Vậy thì, không chừng lúc này tôi đã bị thằng Ozu giả dạng đàn bà liếm mặt rồi, lại còn suýt nữa làm chuyện bậy bạ giao hoan với thằng Ozu giả dạng đàn bà nữa chứ.

“Sao mày lại ở đây?”

Tôi mãi cũng hỏi được một câu.

Y làm bộ đưa tay gãi đầu.

“Tao đang ngồi tiệc tùng vui vẻ với đám học sinh năm dưới để thưởng ở Sanjo thì bị kêu tới đây. Phải đón taxi tới đó. Mày nghĩ cho tình cảnh của tao chút đi.”

Tôi chẳng hiểu đầu đuôi ra sao cả.

“Tóm lại thế này. Chị Hanuki là bạn của sư phụ tao, cũng quen biết thân tình lắm, nhưng mà chị ấy có một nhược điểm. Uống rượu quá nhiều vào sẽ mất lý trí, ừ là như chuyện đó đó.”

“Chuyện đó đó là chuyện gì?”

“Chắc mày bị liếm mặt rồi phải không?”

“Ờ, cũng có bị liếm.”

“Chị ấy bình thường sẽ cố kiểm soát, nhưng hôm qua uống với mày vui quá sao đó mà lỡ quá chén. Tóm lại, mong mày coi chuyện đêm qua như nước chảy qua cầu.”

“Ý mày là sao?”

Tôi ghệt ra.

“Chị ấy nói xin lỗi mày. Dù bây giờ đã quá trễ rồi nên xấu hổ cũng không ích gì.”

Lúc này, như thể chị ấy cũng đang có ý phản kháng trong nhà vệ sinh, tôi nghe thấy tiếng ọ ọ nôn mửa vọng ra. Có lẽ chị Hanuki đang cố thủ trong nhà vệ sinh, nhận lấy hậu quả của việc uống quá chén.

“Nhưng tại sao lại là mày tới?”

“Tại tao phải thay mặt chị ấy giải thích sự tình cho mày. Hơn nữa, tao cũng không thể bỏ mặc bạn lâu năm của sư phụ rơi vào nguy hiểm.”

Bị chị Hanuki liếm mặt, tôi ngỡ đã đến lúc vận mệnh của mình được xoay chuyển rồi, giờ nghĩ lại hóa ra chỉ là chuyện xuân ngốc. Tôi thẫn thờ, cũng may là còn giữ được lý trí. Nhưng trong bụng vẫn thấy khó chịu khi người dội cho tôi gáo nước lạnh lại là Ozu.

“Mày vẫn chưa làm cái gì đấy chứ hả?”

Ozu hỏi.

“Tao chẳng làm gì cả. Chỉ bị liếm mặt thôi.”

“Ờ, ngó tướng mày thì chắc chỉ tới mức đó thôi. Có phải mày bị chị ấy gí mà đành trốn vào nhà vệ sinh cỡ thủ không?”

“Làm gì có chuyện đó. Tao chăm sóc chị ấy cẩn thận như bậc thân sĩ đó.”

“Phải vậy không ta.”

“Khốn khiếp. Tao muốn sôi gan lên đây.”

“Mày đừng giận chị Hanuki. Nhìn kìa, giờ chị ấy đang ôm nhà vệ sinh, nhận lãnh hậu quả kìa.”

“Không có, tao giận mày!”

“Xấu tính nha, sao tự nhiên lôi tao vào?”

“Lúc nào tao gặp chuyện không may, mày cũng kè kè bên cạnh. Đờ thẫn thờ xui rủi.”

“Ấy, sao mày nói gì ác vậy. Mày nghĩ vì sao mà tao lại bỏ tiệc tùng vui vẻ chạy tới đây. Vì tao muốn an ủi mày trong vai trò bạn thân đó.”

“Lòng thương hại của mày, tao không cần. Mà tao lâm vào tình cảnh khó chịu thế này tất cả là do mày.”

“Mày dám nói vậy mà không biết xấu hổ hả?”

“Nếu không gặp mày, chắc tao đã có một cuộc đời sinh viên có ý nghĩa hơn rồi. Chắc chắn sẽ siêng học hơn, biết đâu còn được hẹn hò với một mỹ nữ tóc đen, tận hưởng cuộc đời sinh viên viên mãn không có chút gợn mây mù. Chắc chắn là thế.”

“Mày vẫn còn xin hả?”

“Hôm nay tao mới nhận ra mình đã lãng phí cuộc đời sinh viên như thế nào.”

“Tao không có ý an ủi mày đâu nhưng tao nghĩ mày có chọn đường nào rồi cũng phải gặp tao thôi. Trục giác mạch bảo đó. Sau đấy dẫu thế nào tao cũng sẽ dần hết sức biến mày thành thằng vô dụng. Mày không thể chống lại định mệnh đâu.”

Ozu giờ ngón út lên.

“Vì tao với mày được nối với nhau bởi sợi chỉ đen của định mệnh.”

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh kinh hoàng của hai thằng giai bị quấn chặt với nhau như chả giò bởi một sợi chỉ đen, rồi cùng nhau chìm xuống vực nước đen tối, tôi liền rùng mình.

“Bỏ chuyện này sang một bên, mày đã hẹn hò với con bé nào hai năm rồi đúng không? Sao, tao nói trúng rồi hả?”

Khi tôi nói vậy, Ozu cười nhăn nhó quái dị. “Hí hí hí.”

“Điều cười đó nghĩa là sao?”

“Bí-mật-đó.”

“Loại người như mày mà dám coi thường tao hả?”

“Được rồi, được rồi, chuyện tao hạnh phúc hay không bây giờ không quan trọng. Tóm lại là chuyện hôm nay, mày cứ coi như mộng đẹp mà bỏ qua, sớm sớm về nhà đi.”

Ozu chìa ra một hộp bánh.

“Cái gì đó?”

“Đồ tạ lỗi của chị Hanuki, bánh castella đó. Ngoan ngoan nhận chút quà mọn giùm đi ha.”

Ozu làm vẻ mặt cứ như là một thằng phụ bán hàng âm mưu chiếm quán vậy.

...

Tôi đi bộ xuống đường, dưới bầu trời bình minh đã sáng rõ.

Sự trống vắng lan tỏa như sau một buổi tiệc tàn, cái lạnh giá của sớm mai thấm vào người tôi. Tôi vừa đứng co ro ở chính giữa cầu Mikage vừa nhìn sang hàng cây xanh mướt hai bên bờ sông Takanogawa. Hiếm khi

thấy khung cảnh buổi sáng thanh bình như vậy, cảm thấy thật tươi mới. Nhưng khi về đến Shimogamo Yuusuisou, tôi chỉ thấy một mối rã rời. Cái đèn huỳnh quang vỡ ngoài bậc thềm, cái tủ giày bằng gỗ, cái hành lang đầy bụi đầu cảm thấy dơ dáy hơn mọi khi.

Tôi lê bước nặng nề qua hành lang lạnh giá, ngã xuống cái ổ chăn gối vụn nát không dọn trong căn phòng bốn chiếu rưỡi. Nằm trong chăn êm ấm, tôi hồi tưởng lại sự việc xảy ra hôm qua. Cuối cùng thằng Ozu tự dưng xuất hiện thật khiến người ta sôi gan, chuyện tương lai với chị Hanuki tôi vẽ ra trong nhà vệ sinh không cần đợi tới ngày hôm sau đã tan thành mây khói, cũng thật đáng căm hận. Nhưng thôi, ngẫm đi nghĩ lại, tôi cũng chỉ như trở lại điểm xuất phát trong trò chơi tình ái còn gì. Chuyện thế này cũng như cơm bữa ấy mà. Riêng việc được bồi thường bánh castella đổi lại vết thương lòng cũng đủ là chuyện tốt rồi. Bây giờ phải nhẫn nại. Phải nhẫn nại.

Nhưng tôi không sao chấp nhận được.

Khoảng trống trong lòng không thể lấp đầy.

Tôi từ trong chăn ngẩng nhìn người bạn cùng sống chung với mình. Kaori vẫn ngả dựa vào giá sách, yên lặng đọc *Hai vạn dặm dưới đáy biển* như cũ. Tôi đột nhiên nhồm dậy, đưa tay thử vuốt mái tóc nàng. Tự dưng lòng lại trào dâng ý muốn nhào vào ôm ấp nàng thiếu nữ tóc đen đáng yêu đang mải mê đọc sách này. Đầu óc loạn cả lên rồi.

“Mình là thằng ngốc...”

Tôi vô thức rên lên, bò lại vào trong chăn.

Đắm chìm vào những mộng tưởng hảo huyền này là đi đầu hèn kém. Nếu như tôi cứ nghe theo lời bà thầy bói, để cho Johnny chiếm quyền tự chủ, rồi cùng chị Hanuki đang say rượu mà làm chuyện bậy bạ, có khi cuộc đời mới sẽ mở ra thật. Không, không thể như thế. Tôi không thể chấp nhận. Sự kết hợp giữa đàn ông và đàn bà phải là đi đầu thiêng liêng hơn thế nhiều. Có phải thứ tùy tiện buộc cởi như dây giày đâu.

Tôi nghĩ từ lúc Ozu mang Kaori đến chỗ tôi, vận số đã thay đổi. Nhưng trong ba cô gái quay quanh tôi, chị Hanuki đã mau chóng rời khỏi cuộc chơi. Một giấc mơ không quá nửa ngày. Còn lại là một người bạn thư tín tuyệt đối không thể gặp mặt, và một cô gái cùng nhà nhưng lại không phải người.

Nói tóm lại, cũng coi như chẳng còn gì cả.

Hiện thực nghiệt ngã này, tôi không thể không đương đầu. Sẽ ổn thôi. Tôi có thể làm được.

Khi tôi vừa nằm trong chăn vừa nhìn ngắm gương mặt trông nghiêng của Kaori, đột ngột thằng Johnny lại bắt đầu rục rịch, nhưng tôi cứ thế mà chìm vào giấc ngủ, tránh được phiền nhiễu.

...

Đến chiều muộn tôi mới thức giấc, đi ra ngoài ăn tối ở một quán cà phê gần Demachi.

Khi đi ngang qua tam giác sông Kamogawa, tôi có thể thấy rõ những chữ được đốt cho lễ hội Daimonji lung linh dưới nắng chiều. Từ chỗ này chắc có thể thấy ánh lửa hội rõ lắm. Tôi tự nhiên lại mơ mộng được cùng Higuchi Keiko ngắm hội Daimonji từ chỗ này, nhưng gió chiều tạt đến nhấn chìm mọi mộng tưởng, bụng réo lên vì đói, thật biết phá hoại đúng lúc.

Tôi trở về Shimogamo Yuusuisou, ngồi trước bàn, tập trung tinh thần viết thư hồi âm cho Higuchi Keiko, xua đi những suy tưởng không liên quan.

...

Chào em,

Cứ như thể mùa hè đã đến thật rồi, những ngày oi bức cứ kéo dài mãi nhỉ. Căn nhà trọ của anh thông gió không tốt lắm, nên khá là nóng. Đôi lúc chỉ muốn treo cái võng ra nằm ngoài hành lang, nhưng anh đúng là không dám làm tới mức đó. Từ giờ là vào Hạ rồi, không thể học hành gì được ở nhà trọ thật là đáng ghét. Anh nghĩ mình sẽ phải cố thủ trong thư viện thôi. Trong thư viện không có gì quấy rầy, học vào lắm.

Anh rất vui khi nghe kể là em thích cuốn Hai vạn dặm dưới đáy biển. Anh vẫn thường vừa mở bản đồ thế giới ra, lần theo con đường đi của tàu Nautilus vừa đọc. Khi làm như thế, anh tự nhiên lại có cảm giác chính mình cũng đang chu du bốn bể vậy. Em cũng làm vậy thử xem. Cuốn Đảo giấu vàng của Stevenson thì anh chưa đọc qua. Lần tới đến hiệu sách, anh sẽ cố tìm đọc xem sao. Những tiểu thuyết phiêu lưu mạo hiểm ngày xưa vừa có thể làm ta hồi hộp đến mức mồ hôi

đắm tay lại vừa làm ta vui vẻ thư thái, sự cân bằng đó thật là tuyệt diệu. Anh rất thích dòng phiêu lưu mạo hiểm nhưng không quá máu me.

Anh không biết một quán bar Ireland như thế nào, nhưng anh cũng muốn đi thử một lần cho biết. Đạo này, ngày ngày chỉ có đi đi về về từ trường đến nhà trọ, anh chẳng có cơ hội đi chơi phố xá gì cả.

Từ hồi mùa Xuân đến giờ, ngày nào anh cũng bận bịu hết thí nghiệm rồi bài giảng. Nhìn bề ngoài thì ngày qua ngày đều vất vả, nhưng cũng có thể nói là ngày qua ngày cảm thấy rất đủ đây. Khoa học là một thế giới thú vị. Nhưng chúng ta đã tiến được xa hơn thế kỉ 19 của Jules Verne rất nhiều, đáng tiếc là không thể hời hợt nhìn bao quát hết tất cả. Nhưng cũng vì thế mà mới có cuộc sống của chúng ta như bây giờ, chẳng phải là rất tuyệt vời sao.

Như lời Higuchi nói, bây giờ anh đang tận dụng hết cơ hội được trao cho để nâng cao bản thân hơn nữa. Vì sức khỏe là rất quan trọng, nên khi có thể anh vẫn thường tập luyện thể thao. Cũng rất lưu ý đến chuyện dinh dưỡng.

Không có chuyện ngày nào anh cũng chỉ ăn toàn chả cá đâu. Hy vọng em đừng hiểu nhầm. Anh là loại con trai không ngần ngại ăn cả hộp sữa chua lô hội đây ư nếu là vì sức khỏe.

Anh nghĩ em chắc cũng đang bận rộn lắm, nhưng Higuchi cũng cố giữ gìn sức khỏe nhé.

Thân mến.

...

Tôi vừa lầm nhầm, vừa viết thư trả lời cho Higuchi Keiko.

Mặc dù cũng có đôi chỗ mỹ lệ hóa sự thật, nhưng đây có thể nói là tuyệt tác. Tôi nhận ra ngay cả khi viết những chuyện không chân thật, chính bản thân cũng sẽ cho là bình thường vốn đã nghĩ như thế. Trong khi viết thư, tôi hóa thành học sinh gương mẫu đảng hoàng, nhưng khi thư viết xong, lại có cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng, nhìn thấy bản thân đã lạc lối chẳng mang chút gì có thể gọi là sinh viên gương mẫu hết, rồi lại thấy khó tâm. Chính tôi vừa trơ trẽn viết “để nâng cao bản thân mình hơn nữa”. Dù có ý chí đấy, nhưng phương hướng thì mịt mờ trong đêm. Để nâng cao bản thân thì phải làm gì mới tốt đây. Tôi không thể xua đi cảm giác mình chỉ toàn lấy bùn đắp lên những chỗ không cần nâng cao cũng được.

Sau khi bỏ thư vừa viết xong vào trong bì, tôi đọc lại lá thư Higuchi Keiko gửi mình.

Nàng nói rằng thích mùa mưa. Rằng thích ngắm hoa cẩm tú cầu giữa mưa bụi mịn mờ. Rằng nàng thấy tay ném lao khốn khổ bị giam cầm nơi tàu ngầm trong *Hai vạn dặm dưới đáy biển* rất đáng thương. Lại còn luôn nhắc tôi giữ gìn sức khỏe, cái thằng tôi đây!

Nàng là loại con gái thế nào đây?

Tôi đã định viết thư để giải khuây tâm tình, nhưng trớ trêu thay tâm tình tôi giờ càng hỗn loạn hơn. Tôi áp lá thư của nàng vào ngực thở dài. Tự thân cũng biết hành động này rất đáng kinh tởm, sự kinh tởm đó khiến tôi quay trở lại với hiện thực.

Tôi lơ đãng bóp bóp con gấu bông nhặt được ở hiệu giặt là ngày trước. Cảm giác mềm mại nơi bàn tay khiến tâm tình bình ổn lại. Càng nhìn càng thấy thật đáng yêu, nên tôi muốn đặt tên cho nó. Sau khi suy nghĩ khoảng năm phút, nó mềm mại không gì sánh kịp như thế thì nên đặt tên là Mochiguma.

...

Tối hôm ấy, trớ tráo nói là cần kiểm tra coi tôi có làm mấy chuyện bậy bạ với Kaori không, Ozu tới.

“Bao giờ mày mới chịu tha cái này đi.”

“Cũng sắp mang đi rồi.”

Ozu cười nhăn nhó. “Mà miệng thì nói như thế, thực lòng mày cũng thích sống chung với Kaori phải không? Mời Kaori đọc *Hai vạn dặm dưới đáy biển* nữa kìa.”

“Im miệng! Từ giờ vĩnh viễn câm luôn đi!”

“Chuyện đó tao từ chối. Tao không mở miệng nói bậy bạ được thì sẽ buồn đau mà chết luôn á.”

“Mày chết cũng tốt đó.”

“Nhưng tao còn mở miệng nói bậy bạ được, thì có giết cũng không chết nổi đâu.”

Thế rồi Ozu cứ huyền thuyên nói một lúc lâu về một cái bàn chải mai rùa huyền bí gì đó, sợi của nó rất dẻo dai kiên cường mà lại nhỏ ngoài sức tưởng tượng, sử dụng lực Van der Waals để kết hợp với những phân tử

chất bẩn, chỉ cần chà nhẹ nhàng không cần dùng quá nhiều lực đã có thể tẩy sạch bất cứ vết bẩn nào. Hình như là sự phụ của Ozu sai ý đi kiếm.

“Làm sao có thứ ngu ngốc đó trên đời được?”

“Không, có tồn tại mà. Mà không biết cũng không có gì lạ. Vì khả năng tẩy vết bẩn của nó rất đáng sợ, khiến cho những công ty bán chất tẩy rửa gây áp lực để loại bỏ chất đó không được bán rộng rãi. Mà nếu tao không tìm được một cái như thế...”

“Mày mà cũng tiêu phí thời giờ vào mấy thứ ngu ngốc đó hả?”

“Khó lắm, vì sự phụ muốn đủ thứ. Cá sardines khô rắc tiêu Nhật, hay bánh đậu mamemochi mua từ cửa hàng Demachi Futaba tao còn cố xoay sở được, nhưng ông còn muốn đủ thứ khác như một trái địa cầu cỡ, một cái băng rôn từ hội chợ sách cũ, và mọi thứ từ hải mã tới cá mực khổng lồ. Lỡ tao mang đến thứ gì tầm thường quá làm sự phụ mất hứng thì sẽ bị đuổi khỏi sự môn ngay. Chẳng bao giờ được thành thạo cả.”

Tuy Ozu cảm râm như vậy nhưng y có vẻ hạnh phúc kỳ lạ.

“Ờ đúng rồi, hẳn sự phụ muốn có một con hải mã, tao đã kiếm được một cái bể cá trong bãi rác mang đến cho ông. Bọn tao đã thử đổ nước vào xem sao, ai ngờ nước tràn lênh láng ra ngoài làm thành một vụ lộn xộn lớn. Căn phòng bốn chiều rươi của sự phụ ngập trong nước.”

“Chờ đã, phòng sự phụ mà là phòng nào?”

“Ngay trên phòng này nè.”

Lửa giận trong lòng tôi phùng phùng bốc lên.

Lần đó, trong lúc tôi không có nhà, nước từ phòng trên lầu hai thấm xuống. Lúc tôi về đến nơi, đám nước nhỏ tong tỏng xuống đã làm đám sách vở tài liệu quan trọng của tôi hư nát hết. Không chỉ có thế, đám nước rỉ xuống đó không phân biệt tốt xấu, truyện khiêu dâm hay sách đảng hoàng đều mục ra hết. Hư hại không chỉ dừng ở đó, nước ngấm vào máy tính làm bao tư liệu quý giá của tôi dù khiêu dâm hay đảng hoàng đều đi tong hết thấy. Cái họa vô đơn chí này khiến chuyện học hành của tôi bết bát te tua đến thế nào chắc không cần nói ra nữa.

“Thì ra là trò quỷ của mày à?”

“Chắc là mày chỉ bị hư mấy cuốn truyện khiêu dâm ngấm nước thôi mà, có gì nghiêm trọng đâu?”

Ozu nói tỉnh bơ.

“Mày cút ra ngoài cho tao, tao bận!”

“Ờ tao cút đây. Tối nay tụi tao có hẹn ăn lẩu yaminabe ở chỗ sư phụ.”

Ozu giờ cái túi ni lông đựng đũa thực phẩm lên.

Lúc đang chuẩn bị rời khỏi phòng, Ozu chợt nhác thấy con gấu bông nằm bên cạnh tivi. Y nhặt nó lên bóp bóp, kiểm tra độ mềm.

“Sao mày lại có thứ dễ thương như vậy?”

“Tao nhặt được đấy.”

“Cái này, cho tao được không?”

“Vì sao chứ?”

“Tao chỉ tính bỏ nó vào nồi lẩu yaminabe tối nay thôi à.”

“Mày ngu hả? Cái này có nấu lên cũng đâu ăn được.”

“Biết đâu ai lại tưởng là bánh dày mà ăn hết luôn thì sao?”

“Ai mà ăn chứ?”

“Mày không cho tao, tao ở trên lầu dội nước xuống phòng mày nữa giờ. Thư viện khiêu dâm của mày sẽ đi đời nhà ma hết.”

“Biết rồi, biết rồi, cần đi rồi xéo.”

Tôi cao giọng. Dù vật khiến tôi yên dạ bị cướp đi cũng thật đau buồn, nhưng giờ phải tống cổ Ozu đi đã.

“Hê hê, cảm ơn nhiều ha. Đừng nghịch ngợm gì Kaori đấy.”

“Ồn ào! Xéo đi ngay!”

Ozu rời đi, tôi cảm thấy mệt rũ người.

Tôi cầu thần thánh ngự ở đền Shimogamo cho y nuốt nhấm Mochiguma mà ghen cổ chết tươi đi.

...

Ngày hôm sau đó.

Tôi đi lên trường, cả ngày vui đầu đi nghe giảng với làm thực nghiệm, rồi ăn tối bằng món mentaiko spaghetti^[38] ở quán cà phê Collection. Thế rồi khi đi ra đường Imadegawa, tôi ngẩng mặt ngắm núi Yoshida xanh biếc cỏ cây lấp lánh dưới nắng chiều như dát vàng.

Ai chà.

Tôi lang thang dọc theo đường Imadegawa, nhằm hướng đến Ginkakuji mà đi tới.

Cứ như bị ma nhập vậy.

Phải ngày ngày nhìn Kaori bị Ozu quăng lại trong căn phòng bốn chiếu rưỡi, lại bị chị Hanuki ép ngực vào người mà liếm mặt, dù chỉ là chuyện vô ích nhưng chúng đã khuấy động trái tim vốn đang sống thanh bình của một thằng như tôi. Nói tóm lại, tôi đang trở nên rất nhạy cảm trước sự bùng phát của căn bệnh ái tình.

Tôi đặt Higuchi Keiko và Kaori lên bàn cân so sánh. Nhắm mắt làm ngơ trước sự thật là vốn không thể so sánh với nhau được. Dầu búp bê với người thật chỉ khác một chữ nhưng vẫn là quá xa^[39]. Tuy chỉ là qua thư, tôi với Higuchi Keiko cũng đã quen biết nhau nửa năm rồi. Hơn nữa, Kaori lại là chiến lợi phẩm phiền toái của “tội ác” do thằng Ozu gây nên. Cán cân đã ngã hẳn sang Higuchi Keiko. Mà càng đo lường cân đẽm, cõi lòng vốn bình lặng như Thái Bình Dương của tôi càng c ãn c ãn dậy sóng.

Kết luận như thế, tôi d ãn nhích bước chân về nơi ở của Higuchi Keiko - người đáng ra tôi sẽ không thể tự tha thứ cho mình nếu lỡ gặp. Thật đúng là ma đưa lối quỷ dẫn đường. Nhưng nếu không tới chỗ ở của nàng, tôi sẽ không thể xác định được sau lớp màn bí mật đó là chân tướng đáng sợ gì, lúc sự thật khủng khiếp trở nên rõ ràng thì càng khó lòng quyết định cho đúng.

Bị sự khao khát tình người đưa đẩy, tôi đi tới tận đường Shirakawa. Nơi ngã tư rộng thênh thang giao với đường Imadegawa, xe cộ đi lại tấp nập. Cơn gió chiều lạnh lẽo đang thổi, càng như đầm sâu khao khát yêu đương trong tôi. Vĩa hè bên kia đường dẫn sâu vào Con đường Triết học, hàng cây anh đào đã đơm đầy lá xanh được rọi sáng bởi nắng chiều.

“Minh sẽ chỉ ngó xem chỗ ở của nàng thôi. Sẽ không gặp mặt.”

Tôi vụng về mướn có như thế.

Cứ như thế, tôi tiến đến nơi trước giờ chưa từng đặt chân tới, địa chỉ của Higuchi Keiko, khu nhà cấm “White Garden Jodoji”.

...

Tôi đi xuôi xuống phía Nam đường Shirakawa, đã thấy trạm xe buýt Jodoji. Từ đây, tôi bắt đầu vào trong phố.

Dù trong thư có ghi địa chỉ, nhưng không thể xác định bằng bản đồ nên tôi chỉ có thể dựa vào trực giác. Tôi đi lang thang vô định trong khu nhà dân khi trời mỗi lúc một tối dần. Đâu đó trong đầu cứ lớn vồn suy nghĩ không tìm thấy thì tốt hơn, nên tôi cũng chẳng hỏi đường ai cả. Đi bộ trong khu phố yên tĩnh này, tôi hình dung được cuộc đời thanh bình của Higuchi Keiko, như thế cũng đủ an ủi lòng mình rồi.

Sau khoảng 30 phút đi bộ lòng vòng, tôi tự cảm thấy đây không phải việc bậc thân sĩ nên làm. Đúng là không tìm thấy thì tốt hơn. Mà mặt trời cũng đã lặn, nên về nhà đi thôi. Ngay lúc đó, tôi nhìn thấy cái biển “White Garden Jodoji”.

Đó là căn nhà nằm khếp nép như muốn khiêm tốn giấu mình đi, tường sơn màu trắng y như được làm bằng kẹo đường. So với căn nhà trọ của tôi ở Shimogamo Yuusuisou thì quả là một trời một vực.

Nhưng tìm được chỗ nấp ở rồi, tôi lại không biết nên làm sao mới tốt. Tôi đưa mắt nhìn vào hộp thư, nhưng không thấy đề tên. Cửa chính khóa tự động không vào được nhưng có thể thấy hành lang lâu một nàng đang sống qua bức tường rào. Số phòng là 102, chắc là phòng thứ hai từ tận cùng bên trái. Khi nhìn cánh cửa đóng im ỉm, tôi cảm thấy mình đang làm một chuyện cực kì xấu xa. Tôi như muốn bỏ chạy trước khi bị nàng nhìn thấy, nhưng ngấm lại thì vẫn chưa thấy được mặt nàng, tâm trạng trở nên phức tạp.

Trong lúc tôi còn đang chần chừ giằng xé giữa sự mong mỏi tình thương cùng sự chán ghét bản thân, cánh cửa phòng 102 đột nhiên bật mở. Tôi nghĩ mình phải trốn ngay, nhưng không thể vứt bỏ cơ hội tốt tới đột ngột.

Tôi nhìn thấy Higuchi Keiko.

Higuchi Keiko tôi nhìn thấy lúc đó mang một bộ mặt vô cùng kinh khiếp. Gương mặt gớm ghiếc không khỏe mạnh chẳng khác gì một sinh vật bò ra từ nửa kia đen tối của mặt trăng. Nụ cười nhăn nhó như mong ước nỗi bất hạnh cho người khác, trông y như yêu quái. Trông hết như Ozu. So với Ozu trông không khác một mảy. Nói đúng hơn, nàng ấy giống hết Ozu. Đó chính là thằng Ozu.

Câu “Trời đất quỷ thần chết hết rồi sao” chắc là dùng cho trường hợp như vậy.

Thằng tôi đây không làm được.

Đó chính là Ozu.

Như không để ý đến tôi đang rồi hết cả lên, Ozu đường đường chính chính mở khóa tự động đi ra ngoài. Y vòng đến bãi giữ xe, dắt chiếc xe đạp “Bò Cap Đen” của y ra, miệng thấp thoáng nụ cười mỉa mai như đang chọc ghẹo tôi, rồi phóng đi về hướng đường Shirakawa.

Trong lúc đó, ẩn mình trong bóng tối dưới tường rào, tôi run lên bần bật.

Căn nhà trọ đó chính là căn nhà “White Garden Jodoji” mà Higuchi Keiko đang ở. Số phòng cũng không sai. Tôi chẳng muốn nghĩ tới, nhưng Ozu và Higuchi Keiko là người quen với nhau sao. Thân thiết tới mức có thể đến phòng nhau sao? Không, tôi làm sao chấp nhận được sự ngẫu nhiên đến thế. Người bạn thư tín bấy lâu của tôi hóa ra lại là bạn thân với thằng Ozu, kiểu quan hệ chằng chéo phức tạp này tới thần thánh cũng sắp đặt không nổi.

Nếu không phải như thế, thì có khả năng gì khác đây?

Lúc đó, tôi chợt nhớ ra mình không biết địa chỉ của Ozu. Sau lại nhớ ra đây chính là Jodoji. Hình như hai ngày trước, khi nói chuyện với chị Hanuki trong quán rượu đêm ở Kiyamachi, chị ấy có nhắc qua.

“Ở Jodoji.”

“Rẽ vào đường Shirakawa một chút thôi.”

“Tòa nhà trọ dễ thương như làm bằng kẹo vậy.”

Nếu lời chị Hanuki là đúng, tôi đi đến kết luận “White Garden Jodoji số 102” chính là địa chỉ nhà thằng Ozu. Như vậy, tôi không thể không thừa nhận sự thật là địa chỉ nhà Higuchi Keiko và địa chỉ nhà Ozu trùng nhau. Cần không ít tinh lực để nuốt trôi được cái kết luận đáng ngắt suy ra từ những đi đầu đó. Để chịu đựng sự cay đắng không tưởng tượng nổi này, tôi ước gì mình có cả một vai đường cục.

Higuchi Keiko không còn tại.

Hơn nửa năm qua, tôi đã thư từ qua lại với thằng Ozu.

Thế là chuyện thư từ qua lại giữa tôi và Keiko đột ngột kết thúc.

Thật không có loại kết cục nào tàn nhẫn hơn.

Tôi lảo đảo đi dưới bầu trời chiều đang dần tối về trường đại học, theo hướng Shimogamo Yuusuisou. Căn nhà trọ sừng sững trong bóng tối, trông cũng thăm thẳm như phản ánh tâm trạng của tôi.

Tôi kéo cánh cửa bậc thềm, bước đi trên hành lang, trong bóng tối lơ nhơ chợt nghe tiếng cái gì reo réo. Lại gần trông thử thì hóa ra là một cái nồi cơm điện. Có vẻ như ai đó đang dùng cái ổ cắm chuyên dụng cho việc dọn dẹp trên hành lang để nấu cơm. Lúc này, không có dư lòng bác ái mà tha thứ cho hành vi trộm cắp điện nhỏ mọn như thế, tôi giật mạnh phích cắm, làm bữa tối của ai đó coi như đổ sông đổ biển. Rồi đóng cửa cái rầm, tôi ngẩng phịch xuống trong căn phòng bốn chiếu rưỡi của mình.

Trong góc căn phòng bốn chiếu rưỡi hoang lạnh, Kaori vẫn cúi đầu chìm đắm vào trang sách như cũ. Mong đẹp với chị Hanuki đã tiêu tan, Higuchi Keiko rõ ràng là không tồn tại, bây giờ còn lại chỉ có Kaori trăn mặc.

Tôi lấy cái bánh castella, quà xin lỗi của chị Hanuki, ra ăn. Ngồi giữa phòng trọ bốn chiếu rưỡi chỉ có một mình, tôi đối mặt với cái bánh castella góc cạnh. Cảm giác khi chị Hanuki áp ngực vào lòng tôi, những lá thư do Higuchi Keiko viết cho tôi, tôi quyết tâm quên đi hết thấy để hưởng thụ bữa tối castella, không thèm dặt bánh mà ngẫu nhiên ăn thẳng.

“Tại ông không nghe tui bảo đó.”

Johnny nhạo báng.

“Ồn ào. Câm miệng!”

“Nếu như ông trao quyền cho tôi hôm ở nhà trọ của chị Hanuki thì tốt rồi. Nếu làm thế, ít ra giờ cũng không phải chịu cảnh thu lu trong phòng bốn chiếu rưỡi một mình.”

“Tao không tin chuyện đó.”

“Thôi, bây giờ chỉ còn lại mỗi mình Kaori.”

“Mày, tính làm trò gì?”

“Nè nè, bây giờ ông còn muốn làm bậc thân sĩ hả? Vậy chưa đủ sao hả? Cùng nhau hạnh phúc đi. Đã tới nước này rồi, tui có đòi hỏi gì quá đáng đâu. Có phải tui đang đánh giá cao ông quá không vậy?”

Johnny hình như quyết làm chuyện bậy bạ với Kaori, tôi cố sức ngăn chặn sự lỗ mãng của nó lại. Nếu giờ để xảy ra chuyện gì, lòng tự tôn tôi cố bảo vệ khi cố thủ trong nhà vệ sinh ở nhà trọ của chị Hanuki sẽ đổ sông đổ biển hết. Nếu chỉ vì Kaori không động đây mà tôi lại coi như chuyện tốt, thì có khác nào mấy lão lãnh chúa trong phim lịch sử nói “Vậy không phải ngoan sao” đầy thềm muốn với cơ thể đàn bà, vậy thì còn sót chút danh dự nào cho tôi nữa đây.

Tôi với Johnny chiến nhau liên hồi, nhưng Kaori vẫn tiếp tục thanh tịnh đọc sách.

“Ông làm tui muốn tửm.” Thằng Johnny gào lên.

“Người xấu không phải tao, là thằng Ozu đó.”

Tôi đáp lời, tiếp tục một mình nh ỉ nhét castella.

Trong khi ng ữ ăn nh ồm nh ồm như thế, hành động một mình lặng lẽ ăn hết cái bánh castella tự nhiên làm địa ngục cô độc trong lòng tôi càng sâu hơn, nên ăn bánh castella ngọt ngào là thế mà mặt mày tôi càng lúc càng giống hung thần. Cơn giận dữ bùng bùng bốc lên trong lòng. Thằng Ozu đáng chết. Nghĩ lại, cả vụ chị Hanuki, lẫn vụ Higuchi Keiko, chẳng phải tôi nhảy múa trong bàn tay thằng Ozu hay sao? Cái thằng yêu quái khốn khiếp! Làm những chuyện như vậy có gì vui chứ? Tôi tự hỏi câu ngu ngốc đó. Không thể lấy tiêu chuẩn của mình mà lý giải nguyên do hành động của Ozu. Y là thằng như vậy đó. Loại người có thể lấy bất hạnh của người khác ra làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm. Nghĩ kĩ lại thì trong hai năm này, chắc chắn y đã mang tôi ra làm đồ nhắm chè chén ngon lành.

Tôi đã ngờ r ồi, nhưng giờ thì rõ mười mười.

Y là loại người chết mười ngàn lần không đáng tội.

Tôi muốn dùng máy xay cà phê xay y tới tan xương nát thịt.

Khi tôi quyết ý như thế, trăn nhà bỗng rung lên.

Căn phòng của sư phụ thằng Ozu đang rất ảm ỉ. Nghe như có người cãi nhau. Hình như ai đó còn dậm chân r ầm r ầm. Cái đèn huỳnh quang sắp hư chớp lóe rung rinh, mấy con ngài bay lên, căn phòng bốn chiều rười lúc sáng lúc tối. Cứ như đang ở giữa cơn bão. Trong căn phòng bốn chiều rười hoang lạnh đang nổi bão đó, tôi kích động đi đi lại lại, giận dữ xả ra những lời nguyền rủa Ozu. Đ ô khốn kiếp, mấy ngày nay toàn những chuyện tầm tối. Mày nghĩ tao khóc hả, đ ô ngu, tao mà khóc sao. Có nhi ều chuy ền

khiến tao muốn khóc, nhưng cho tới khi xay thăng Ozu ra cám, tao còn lâu mới khóc! Nè nè, Johnny, tao điên lên rồi.

“Tóm lại, ông chẳng còn có thể làm gì hết. Tại ông coi tui là đồ ngu, cứ giả đồ làm bậc thầy đó. Tui còn biết nói gì nữa đây. Cứ như thế này hai người chúng ta sẽ lang thang trong cái phòng bốn chiếu rưỡi này mãi thôi.” Thăng Johnny luôn phải ở cạnh tôi không rời, để thêm. “Trong phòng bốn chiếu rưỡi này có ngu hay khôn cũng bị thấm cả mà thôi.”

“Đồ ớ, mọi sự quá bi thảm.”

“Nếu như vậy, có là đồ giả cũng không sao, hãy cùng nhau hạnh phúc với Kaori đi.”

Johnny đã thuyết phục được tôi vào lúc mấu chốt.

Tôi chăm chú nhìn Kaori đang ngồi tựa giá sách đọc *Hai vạn dặm dưới đáy biển*. Mái tóc đen mượt rủ xuống, đôi mắt trong suốt nhìn vào trang sách. Dù tình yêu có rất nhiều loại đi chăng nữa, lạc vào mê lộ tình ái bế tắc như thế này, chắc chắn sẽ không thấy đường về Lại càng khó với một người vụng về như tôi. Những lời thầm thì của thăng Johnny cùng với gương mặt trông nghiêm tĩnh lặng của Kaori làm tôi bối rối, tự hỏi có nên vứt hết chỗ danh dự còn sót lại mà làm tới hay không.

Choáng váng trong cơn bão đấu tranh nội tâm như thế, tôi đưa tay lên chạm vào mái tóc Kaori.

Lúc này, tôi nghe âm âm tiếng ai đó từ lâu hai chạy như điên xuống lầu một. Tôi tưởng kẻ đó sẽ cứ như thế rời khỏi Shimogamo Yuusuisou, nhưng lại chạy dọc hành lang về phía phòng tôi.

Tôi còn đang thắc mắc chuyện quái gì đang xảy ra, thì cánh cửa phòng bị ai đá mở tung ra.

“Thằng kia!”

Một gã trai giận dữ tới phát cuồng xộc vào phòng tôi.

Sau này tôi mới biết, gã đàn ông đó là chủ nhân của Kaori, người đang đấu kịch liệt với sư phụ thăng Ozu trong một cuộc chiến kì quái mang tên “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân” gì đó, tên gọi là Jougasaki.

...

Hai người đáng lẽ liên kết thành một mặt trận chống lại Ozu, nhưng lần tiếp xúc đầu tiên lại không phải bằng một cái bắt tay hòa bình, mà là một trận đánh dữ dội tóe lửa. Vì tôi không thêm rèn luyện cơ thể, nên thật ra đây trận đánh một chọi một, tôi bị đập tơi bời.

Kẻ vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo là tôi bị đá vào một góc căn phòng bốn chiều rườì. Cái tivi rung lên làm con mèo thần tài tôi yêu thích đặt trên đó rơi xuống đất. Thằng Johnny này giờ còn toan tính chuyên bất chính với Kaori kêu “Á á á” lên rồi chạy trốn vào góc nào đó. Là con cái của tôi mà chạy trốn cũng nhanh thật.

Phía sau gã giai đang đứng như hung thần trước mặt tôi là một người nữa, thằng cha mặc áo yukata mà Ozu gọi là sư phụ thông thả bước vào. Một người khác chạy hốt hải chen vào giữa chúng tôi, là con gái. Tôi có cảm giác đã gặp nàng ở đâu đó, nhưng nhớ không ra.

“Anh Jougasaki.” Cô nàng kêu lên. “Đột ngột đánh người như thế là không được đâu.”

Nàng đỡ tôi đứng dậy.

“Anh có sao không? Xin lỗi, có chút chuyện hiểu nhầm.”

Tôi không có tâm trạng nào để chấp nhận hành vi kém văn minh của kẻ tự xưng đập cửa vào phòng tôi rồi đập tôi tơi bời. Tôi lão đảo đứng dậy, dùng chiếc khăn tay cô gái ấy nhúng nước đưa cho áp lên cằm. Cô nàng nhặt con mèo thần tài rơi trên nóc tivi xuống, rồi tự giới thiệu: “Xin lỗi đã đột ngột quấy rầy anh. Em là Akashi.”

“Jougasaki, đây thật sự là hiểu lầm.”

Sư phụ thằng Ozu thông thả nói.

“Thằng này không phải cùng cùng một bọn sao?”

Jousaki hoài nghi nói.

“Không. Người này chỉ bị anh Ozu lôi vào mà thôi.” Akashi nói.

“Thứ lỗi.” Jougasaki xin lỗi tôi, rồi vội hướng về phía Kaori. Khi xác nhận nàng vẫn bình yên vô sự, hắn như đã bình tĩnh trở lại. Hắn giơ tay ra, vuốt ve tóc nàng âu yếm như là con đẻ của chính mình. Nếu tôi lỡ làm chuyện đố kỵ với Kaori... Chỉ nghĩ tới thôi đã thấy rùng mình. Chắc hẳn tên Jougasaki này đã nộ khí xung thiên đem chiêu cuốn tôi lại rồi quăng xuống sông Kamogawa rồi.

Trong lúc Jougasaki với Kaori đang tái hợp bù ngùi cảm động như thế, sư phụ thằng Ozu tự nhiên như ru ối ng ối xuống ghế dựa của tôi r ối lấy xì gà ra hút, chẳng có vẻ gì là muốn giải thích sự tình ở đây.

Tôi hoàn toàn ù ù cạc cạc.

...

“Chuyện lần này là do sự lỗ mǎng của thằng Ozu, cậu có thể để nó khép lại được không?”

Vị sư phụ nói. “Bọn tôi cũng không tính được sự tình đi xa như vậy.”

“Dẫu sao Kaori cũng đã bình yên vô sự quay về, chuyện này chấm dứt ở đây cũng được. Nhưng mà, tôi muốn nói chuyện đằng hoàng với thằng Ozu. Thằng khốn đó dám đột nhập phi pháp vào phòng tôi.”

Jougasaki cương quyết nói. Hẳn chắc cũng giận dữ bùng bùng không thua gì tôi.

“Nếu là Ozu, chắc nó sẽ tới ngay đây. Muốn nấu muốn hấp kiểu gì thì tùy ý cậu. Nhưng có nấu có hấp cũng khó nuốt nổi.”

Sư phụ thằng Ozu nói ra mấy c ầi cực kì vô trách nhiệm.

“Cũng đúng. Chuyện này nguyên nhân cũng do anh Ozu, nên anh ấy phải lãnh báo ứng.” Akashi nói.

Tôi nghe thủng tình thế r ối, cơn giận với Ozu lại một lần nữa bùng bùng. Mặt đối mặt với người khiến tôi gặp chuyện xui rủi là Jougasaki, cơn giận lại nâng thêm một t ầng nữa.

“A, đây không phải bánh castella sao?”

Sư phụ Ozu đã phát hiện ra bánh castella tôi ăn một mình vương vãi lúc nãy. Mắt ông ta lộ ra vẻ thèm thu ờng, khi tôi cắt phần chưa ăn cho, ông ta lập tức bỏ vào miệng ăn ngon lành.

Jougasaki trừng mắt nhìn tay sư phụ kia ăn castella.

“Chuyện này cũng thật ngớ ngẩn. Thằng Ozu bỏ theo phe tôi h ồi giờ mà.”

“Cậu ngây thơ quá r ối. Tưởng Ozu là loại người ngay thẳng như vậy sao?”

Sư phụ Higuchi bật cười r ối đứng lên. “Thôi, giờ tôi về phòng đây.”

“Nhưng giờ tôi phải mang Kaori về thế nào đây? Jougasaki nói.

“Hình như anh Ozu mượn ô tô của ai đó.” Akashi nói.

“Thật là một gã đáng ngạc nhiên. Xin lỗi đã làm phiền nhưng mà, tôi có thể gửi tạm cô ấy ở chỗ cậu tới khi chuẩn bị được xe không. Nội trong tối nay tối sẽ an bài xong xuôi thôi.”

Jougasaki quay sang tôi cúi đầu.

“Được thôi.”

Tôi gật đầu.

Sư phụ của Ozu đã nhanh bước khỏi căn phòng bốn chiều rưỡi của tôi ra ngoài hành lang. Ông ta đang đứng nhìn ra ngoài thềm cửa hút xì gà, chợt cao giọng nói: Nè nè.”

“Ozu, bên này, lại bên này chút đi con.”

Ông ta vừa nói thế vừa vẫy tay.

Jougasaki và tôi lập tức cùng đứng phắt dậy, tay thu nắm đấm chuẩn bị bấm thịt thẳng Ozu sắp bước vào phòng.

“Sư phụ, sư phụ ở cái chỗ dơ bẩn này làm chi vậy?”

Ozu vừa nói như thế vừa nhòm vào phòng tôi, ngay khi nhìn thấy chúng tôi đứng sừng sững bùng bùng tức giận, y vội co giò chạy ra khỏi hành lang. Bản năng chạy trốn của y có vẻ đã mau chóng đánh hơi được nguy hiểm. Trong lúc chạy, y đá văng cái nĩa cơm tôi đã rút phích cắm lúc nãy. Những âm thanh lạch cạch vang lên, nĩa cơm lăn vòng nơi hành lang.

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Ozu vừa chạy vừa nói xin lỗi. Biết phải xin lỗi thì đừng làm ngay từ đầu.

“Thằng khốn kia!”

Tôi và Jougasaki cùng gầm lên, đuổi theo Ozu. Akashi và sư phụ cũng đuổi theo.

...

Ozu chỉ có chuyện chạy trốn là đệ nhất thiên hạ, y phóng chạy khắp quận Shimogamo Izumigawa buổi đêm như loài tiểu yêu. Tôi cũng cố gắng chạy hết sức, nhưng Jougasaki dần vượt lên trước. Khi qua quán trà

Shimogamo Saryo tỏa sáng trong bóng tối, chạy đến hướng ga Demachi Yanagi thì tôi đã kiệt lực.

Akashi lái xe đạp đuổi tới.

“Tạo mũi gọng kìm ở cầu lớn Kamo đi. Anh chạy sang đầu Tây cầu mau.”

Nàng bình tĩnh để lại lời như vậy, rồi để đón đầu Ozu, với âm thanh ken két rất to, nàng đạp vượt lên trên. Nhìn theo bóng nàng từ đằng sau, tôi chợt thấy khâm phục.

Tôi đã sắp ngã quy trên mặt đất đến nơi, nhưng tự nhiên có động lực đến chính mình cũng phải tự khen ngợi mà cố gắng chạy tiếp, chẳng mấy chốc đã tới công viên Aoi. Ozu cùng với Jougasaki có vẻ đã chạy vòng qua đường Kawabata rồi. Tôi nhằm hướng vùng tam giác sông Kamogawa, đi qua đầu Tây cầu Demachi, rồi chạy dọc theo bờ sông Kamogawa về phía Nam. Cuối cùng tới đầu Tây của cầu lớn Kamo.

Lúc bấy giờ, khu bờ sông đã chìm trong ánh hoàng hôn màu lam. Đám sinh viên đại học ồn ào chiếm cứ vùng tam giác Kamogawa. Hình như là tiệc đón chào sinh viên mới. Nghĩ lại thì, tôi đã chẳng có liên hệ gì với những kiểu tiệc tùng như vậy suốt hai năm rồi. Nước sông Kamogawa dâng lên sau mấy ngày mưa rào ần ần dậy sóng, ánh sáng đèn đường hắt xuống lấp lánh lay động mặt sông như tờ giấy trắng bạc. Trời đã về chiều mà đường Imadegawa vẫn rất náo nhiệt, ánh đèn xe ô tô tỏa sáng trên cầu lớn Kamo. Trên thành cầu Kamo rộng rãi, những ngọn đèn lác đác tỏa thứ ánh sáng màu cam bí ẩn trong đêm tối. Đêm nay, cầu lớn Kamo trông thật vĩ đại.

Khi tôi thở hòng học chạy lên cầu, Ozu đang chạy tới từ đầu ngược lại. Akashi có lẽ đã dụ hấn về cầu lớn Kamo thành công. Tôi thấy Ozu rơi vào bẫy, vô cùng hài lòng. “Ozu!” Tôi dang hai tay kêu lớn, hấn cười đau khổ mà dừng lại.

Jougasaki từ đầu cầu phía Đông lên cầu lớn Kamo chạy đến, hấn cũng thở hổn hển. Akashi cũng tới cùng với hấn. Chúng tôi dấn Ozu vào giữa cầu, dòng sông Kamogawa đang chảy ngay phía dưới. Nhìn xuống phía Nam, đến tận nơi cuối sông chìm trong bóng tối, đèn đường ở quanh khu vực Shijo phía xa xa tỏa sáng lấp lánh như châu ngọc.

“Cứu tao với mày. Mày với tao tình nghĩa bao nhiêu lâu mà.”

Ozu chấp tay lại mà nói.

“Higuchi Keiko, cảm ơn đã trao đổi thư từ bao nhiêu lâu nay nha. Vui lắm đó.”

Tôi nói vậy.

Trong một thoáng, mặt Ozu ngơ ra như không hiểu tôi đang nói gì, nhưng y nhanh chóng nhận ra. “Tao không có ý xấu.” Y nói. “Tao chẳng bao giờ có ác ý cả.”

“Mày dám đùa bốn một kẻ ngây thơ như tao! Van nài cũng vô ích! Tao muốn đánh chết mày!”

“Mày không chỉ muốn đánh mà còn muốn giết tao sao. Chuyện kinh khủng như vậy!”

Lúc đó, Jougasaki và Akashi đã đuổi tới.

“Ozu, anh có việc phải nói với chú.”

Jougasaki trầm giọng.

Bị d ãn đuổi vậy mà Ozu vẫn nở ra được nụ cười quái dị.

Đột nhiên y chống tay lên thành c ãu lớn Kamo, nhanh nhẹn nhảy lên. Ánh đèn màu cam lác đác trên thành c ãu hắt lên mặt Ozu, mang về kỳ dị gom góp bằng cả mấy năm gần đây gộp lại. Làm tôi chợt nghĩ y trông như thể là Thiên c ãu, sắp bay lên trời chạy trốn đến nơi.

“Mấy người mà nói định làm gì tui, tui sẽ nhảy từ c ãu xuống đó nha.”

Ozu lảm nhảm. “Trừ khi mấy người bảo đảm an toàn tính mệnh cho tui, tui sẽ không xuống đâu.”

“Mày tưởng mày ở vị thế có thể yêu cầu kẻ khác bảo đảm an toàn tính mệnh ư? Thằng ngu!”

Tôi nói.

“Hãy suy nghĩ thử về những chuyện mày đã làm đi!” Jougasaki góp lời.

“Akashi, làm ơn nói gì đi chứ. Anh là sư huynh của em mà!”

Ozu c ãu khẩn bằng giọng ngọt ngào, nhưng Akashi nhún vai:

“Không biện hộ gì cho anh được.”

“Anh thích tính cách vô tình này của em lắm.”

“Có nịnh bợ em cũng vô ích.”

Ozu dịch chân ra mép lan can. Y dang rộng hai tay như sắp bay lên bầu trời đêm. “Đủ lắm rồi! Tui nhảy xuống cho mấy người coi!” Y hô lớn.

“Biết rồi! Nhảy đi! Mày nhảy ngay cho tao!” Tôi nói.

Cứ như thế mà chết chìm trong dòng nước bùn lầy của sông Kamogawa đi. Như thế, cuối cùng đời tôi cũng có những ngày yên tĩnh.

“Nó dám gì mà nhảy được.” Jougasaki nói như thể đang giễu cợt. “Thằng đó yêu bản thân mình nhất.”

“Mấy người nói cái gì thế! Tui nhảy thiệt cho mà xem!” Ozu vẫn to mồm.

Mạnh miệng vậy nhưng Ozu mãi vẫn không nhảy.

Khi chúng tôi đang nói những chuyện không ai hiểu nổi như thế, thì từ mé tam giác sông Kamogawa phía Bắc cây cầu chợt vẳng đến tiếng thét chói tai. Đám sinh viên ồn ào không biết vì chuyện lộn xộn gì mà bắt đầu chạy trốn toán loạn.

“Cái gì thế kia?”

Ozu vẫn đứng trên lan can cầu quay đầu nhìn lại.

Tôi không suy nghĩ nhiều liền lao đến vịn tay vào thành cầu nhìn xuống, một đám mây mù đen kịt đang lan rộng từ phía cánh rừng trong công viên Aoi lao qua vùng tam giác sông Kamogawa, giờ hầu như đã bao phủ toàn bộ vùng đất nổi bên dưới. Trong đám mây mù đen kịt đó, một đám thanh niên chạy toán loạn. Hai tay múa may loạn xạ, đầu tóc bù xù, tưởng như hóa điên mất rồi. Đám mây mù đen kịt đó băng qua mặt sông Kamogawa, dường như đang hướng thẳng đến đây.

Vùng tam giác sông Kamogawa càng thêm hỗn loạn.

Từ cánh rừng tùm, một đám mây mù đen kịt ùn ùn lan ra không thể là chuyện nhỏ. Đám mây đen không ngừng lao xao lao xao, lao xao lao xao tản ra như tấm thảm, băng qua sông Kamogawa, vượt qua thành cầu rồi ủa lên cầu lớn Kamo.

“Kyaaa!!!” Akashi thét lên như nhân vật trong truyện tranh.

Đó là một đàn ngài lớn.

...

Ngày hôm sau, việc này có được đăng lên báo Kyoto. Nhưng về chuyện làm sao đám ngài lại phát sinh dị thường như vậy, hình như chẳng ai rõ chi tiết. Lần ngược lại đường bay của đám ngài thì tới được rừng thiêng Tadasu hay qua tận đền thờ Shimogamo, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Tại sao lũ ngài sống trong rừng thiêng Tadasu lại đột ngột di chuyển đờng loạt như thế, chẳng có lời giải thích nào có vẻ hợp lý. Ngoại trừ lời tuyên bố chính thức, thì có tin đồn là ngu ồn phát sinh lũ ngài không phải từ đền thờ Shimogamo, mà là thị trấn Izumikawa bên cạnh Shimogamo, nhưng như thế thì mọi chuyện càng khó hiểu hơn. Do nhà trọ của tôi nằm đúng ở khu vực đó nên cũng thấy ngài bay vào, vô cùng hỗn loạn.

Đêm hôm đó, khi tôi trở lại nhà trọ, hành lang rải đầy xác ngài. Phòng tôi quên khóa, cửa hé ra một nửa nên cũng trong tình trạng tương tự. Tôi cẩn thận đem xác lũ ngài đi chôn cất.

...

Xưa đàn ngài đập cánh xoành xoạch phấn bay toán loạn vào mặt, đôi khi như muốn chui cả vào miệng, tôi lại gần Akashi, cố gắng ra bộ hiệp sĩ bảo vệ nàng. Thật ra tôi cũng là trai thành thị, không chịu được cảnh sống bẩn thỉu chung chạ với côn trùng, nhưng sau hai năm ở khu nhà trọ đó, có cơ hội tiếp xúc với đủ loại sâu bọ, giờ tôi cũng đã quen với bọn côn trùng rồi.

Tuy nói như thế, đàn ngài khổng lồ khi đó quả là dị thường. Tiếng vỗ cánh hỗn loạn hoàn toàn chia cắt chúng tôi với thế giới bên ngoài, như thế đấy chẳng phải lũ ngài, mà là một lũ yêu quái tí hon có cánh bay qua cầu vậy. Hầu như chẳng còn nhìn thấy thứ gì. Cố hé mắt ra nhìn, tôi thoáng thấy lũ ngài bay thành đàn vòng quanh những ngọn đèn màu cam trên lan can cầu lớn Kamo và mái tóc đen bóng của Akashi.

Đàn ngài cuối cùng cũng đã bay qua, nhưng lũ ngài lẻ loi bị bỏ lại vẫn đang đập cánh toán loạn. Akashi mặt mũi trắng bệch đứng thẳng dậy, nàng vừa đập loạn khắp người như thể đã hóa điên vừa kêu lên:

“Có bám lên người tôi không? Có bám lên người tôi không?” Rồi ba chân bốn cẳng chạy với một tốc độ kinh hồn trốn khỏi đám ngài đang vật lộn trên đường, một mạch tới đầu phía Tây cầu lớn Kamo. Sau đó, nàng

ng ồi phịch xuống trước một quán cà phê có ánh đèn mờ mờ phát ra trong cảnh nhá nhem. Về sau, tôi mới biết Akashi sợ nhất là ngài.

Sau đó, đàn ngài kia lại hóa thành tấm thảm đen xuôi dòng Kamogawa bay về hướng Shijo.

Khi hoàn hồn lại, tôi nhận ra Jougasaki vẫn đứng sừng sững bên cạnh, như không để ý đến đám ngài mắc kẹt trong mớ tóc bù xù đang quấy đạp không ngừng.

Tôi nhìn quanh quất khắp cầu lớn Kamo được dây đèn màu cam chiếu sáng.

Cứ như thể đã cưỡi lên đàn ngài bay đi mất một cách đẹp đẽ, Ozu này giờ còn đứng trên thành cầu đã không thấy đâu nữa.

“Thằng ngu đó rơi xuống thật rồi.”

Jougasaki lầm bầm, vội vã chạy đến bên lan can.

...

Tôi với Jougasaki chạy xuống đầu phía Tây cầu lớn Kamo đến mỏm đất rìa sông. Trước mặt chúng tôi là dòng sông Kamogawa chảy xiết. Nước đang dâng cao, những chỗ bình thường là bụi cỏ xanh tốt cũng đã chìm trong nước, dòng sông như càng thêm rộng lớn hơn so với bình thường.

Chúng tôi lội xuống nước từ chỗ đó, nhích đến gần chân cầu lớn Kamo. Chỗ trụ cầu, có thứ gì đó đang cử động. Thằng Ozu bám chặt vào chỗ đó như đám rác rưởi bị mắc lại, hình như không thể cựa quậy được gì nữa. Nước không sâu, nhưng chảy rất xiết. Jougasaki trượt chân, suýt nữa bị cuốn trôi.

Vất vả lắm chúng tôi mới đến được chỗ cái vật thể nhìn như Ozu kia.

“Cái thằng ngốc này!”

Tôi vừa chửi nó vừa đạp nước lao tới, Ozu cứ hí hí vừa khóc vừa cười. “Thôi nhìn tao thảm hại vậy tha cho tao đi mà.”

“Được rồi im lặng đi”, Jougasaki nói.

“Vâng, thưa đàn anh. Có đi đâu chân phải em đau quá” Ozu ngoan ngoãn nói.

Jougasaki giúp tôi đỡ thân thể Ozu lên. “Đau quá, đau quá, nhẹ nhẹ chút coi.” Mặc kệ thằng Ozu mè nheo vô lý, chúng tôi khiêng nó vào bờ sông

đã. Akashi sau đó cũng leo xuống theo, mặt nàng vẫn còn tái nhợt vì đàn ngài kinh khủng lúc này nhưng đã nhanh chóng gọi xe cấp cứu. Sau khi gọi cho 119 xong, nàng ngã xuống băng ghế dài bên bờ sông, dùng tay ôm lấy hai gò má tái nhợt. Chúng tôi lăn thằng Ozu như lăn khúc gỗ, rồi vắt đầm quần áo ướt trong khi run lên vì lạnh.

“Đau quá, đau quá, đau quá đi mất. Ai đó làm gì đi!” Ozu rên rỉ. “Ừ hừ hừ.”

“Nhiều sự. Ai biểu mày nhảy lên lan can cái?”

Tôi nói. “Xe cấp cứu sắp tới rồi, ráng chịu đựng chút đi!”

Nhìn Jougasaki quỳ xuống bên cạnh thằng Ozu đang rên rỉ, tôi chẳng biết tháo cơn giận dữ đi đâu. Tôi cũng chẳng có lòng dạ nào mang thằng Ozu bị gãy xương về Shimogamo Yuusuisou, dùng máy xay cà phê xay y ra cám.

Một lúc sau, sư phụ thằng Ozu lững thững từ triền sông đi xuống. Có vẻ người này đã thông dong đi bộ tới đây từ Shimogamo Yuusuisou.

“Sao thế, ta cứ nghĩ mọi người đi đâu hết rồi chứ?”

“Ozu bị thương đó, Higuchi. Hình như gãy xương rồi.” Jougasaki nói.

“Cái thằng nhỏ khốn khổ.”

“Sư phụ, con cũng là vì sư phụ nên mới gặp chuyện này!” Ozu nói bằng giọng chẳng có gì khốn khổ đáng thương.

“Ozu, con cũng có điểm đáng khen nhỉ.”

“Sư phụ, cảm ơn thầy lắm lắm!”

“Nhưng khi ta nói có thể chịu gãy xương vì sư phụ, không có nghĩa là ta nói con làm thật. Con thật là ngốc hết thuốc chữa.”

Ozu sụt sùi khóc.

Khoảng năm phút sau, xe cứu thương đến chỗ cầu lớn Kamo.

Jougasaki trèo lên đê, rồi dẫn mấy nhân viên cứu thương xuống cùng. Quả không hổ là nhân viên cứu hộ, họ cuốn chăn quanh người Ozu rồi đặt y lên cáng cứu thương một cách chuyên nghiệp. Nếu họ cứ thế liệng y xuống sông Kamogawa luôn thì tôi sẽ hạnh phúc biết bao, nhưng họ là nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp, mang tấm lòng trách nhiệm chẳng phân biệt loại người. Cái thằng Ozu chẳng ngần ngại làm ra bao chuyện tồi tệ đó, chẳng đáng được đặt lên xe cứu thương cẩn thận như thế.

“Ta đi theo Ozu nhé.”

Ông sư phụ của Ozu nói vậy rồi nhẹ nhàng nhảy lên xe cứu thương.

Chẳng mấy chốc, xe cứu thương chạy đi. Jougasaki có lẽ cũng đã cho chuyện Ozu ra khỏi đầu, nói rằng mình phải chuẩn bị kiểm xe đi đón Kaori về rồi liền rời khỏi bờ sông.

Sau cùng, chỉ còn lại Akashi ngồi trên băng ghế, hai tay ôm gương mặt xanh nhợt, và thằng tôi cả người ướt đầm.

“Em ổn cả chứ?”

Tôi hỏi nàng.

“Thật sự là em rất sợ ngài.”

Akashi rên rỉ.

“Muốn uống chút cà phê cho bình tĩnh lại không?”

Chẳng bao giờ tôi có ý lợi dụng điểm yếu sợ ngài của nàng để toan tính những chuyện bất chính. Chẳng qua là đang lo nghĩ đến gương mặt tái xanh của nàng thôi.

Tôi đến máy bán hàng tự động gần đó mua cà phê lon rồi cùng uống với nàng. Dần dần nàng cũng tỉnh trí lại. Tôi kể về mối nghiệp duyên với Ozu. Cũng kể sang cả những hành vi xấu xa của y vừa mới sáng tỏ mấy ngày qua. Nhưng khi tôi tức giận nhắc đến tội ác đáng muôn chết của thằng Ozu: Bịa đặt cô gái không tồn tại tên Higuchi Keiko rồi đùa bỡn với trái tim tôi, nàng chợt nói: “Em rất xin lỗi.”

“Em xin lỗi, nhưng việc đó em cũng có tham gia. Gần đây, anh Ozu nhờ em viết thư thay cho anh ấy.”

“Cái gì?”

“Em cũng có đọc cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* anh giới thiệu rồi.”

Nàng nở một nụ cười tươi tắn.

“Thư của anh viết rất hay. Dù nhiều chuyện là nói dối, nhưng vẫn rất tốt.”

“Lộ mất rồi sao?”

“Nhưng em cũng gạt anh, nên coi như ta huề nhau đi.”

Nàng nói.

Thế rồi, trên gương mặt vẫn còn tái xanh của nàng hiện ra nụ cười, rồi nàng nói một điều tôi không tưởng tượng được: “Chúng ta chẳng phải đã gặp nhau ở hội chợ sách cũ của đền Shimogamo sao?”

“Em còn nhớ à?”

...

Chuyện đó xảy ra từ cách đây một năm trước, tại hội chợ sách cũ mùa hè tổ chức trên sân đền Shimogamo.

Chếch mé trường đua ngựa nằm ở góc chéo hướng nam bắc con đường dẫn lên ngôi đền, những hàng sách cũ dựng lều chi chít, rất nhiều người chen lấn tìm mua sách. Từ khu nhà trọ Shimogamo Yuusuisou đến đây cũng chẳng bao xa, nên mấy ngày liền tôi đều ghé qua.

Tôi ngồi dưới ánh nắng xuyên qua tán lá uống nước chanh, tận hưởng phong vị của mùa hè, rồi vừa dạo bước vừa nhìn ngắm những hàng bán sách hai bên đường. Tôi nhìn đâu cũng thấy những hộp gỗ lều đây sách cũ xếp san sát cạnh nhau, hai mắt như hoa lên. Nơi mấy bậu ghế gỗ trải thảm xếp san sát, những kẻ choáng váng vì hội chợ sách như tôi ngồi nghỉ tạm. Tôi cũng tới đó ngồi xuống ghế. Trời tháng Tám vừa nóng vừa nồm, tôi lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán.

Trước mặt tôi là một hiệu sách cũ mang tên Gabishobo có cửa hàng ở Kawaramachi. Ngồi trên cái ghế gấp trước tiệm, đôi mày đầy lý trí nheo lại trông chừng hàng hóa là một cô gái.

Tôi đứng dậy khỏi bục ghế, lại gần xem thử giá sách của hiệu Gabishobo thì chạm phải ánh mắt cô gái, nàng nhẹ nhàng gật đầu chào. Tôi chọn mua cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* của Jules Verne. Khi tôi cứ thế rời đi thì nàng đứng dậy đuổi theo.

“Cái này, anh cần lấy mà dùng.”

Nàng nói vậy, rồi đưa cho tôi cái quạt tròn ghi dòng chữ Hội chợ sách cũ Noryo.

Nàng chính là Akashi.

Tôi nhớ rằng mình vừa quạt phành phạch vào khuôn mặt đầm mồ hôi, vừa cầm theo cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* đi qua khu rừng thiêng Tadasu.

...

Ngay đêm ấy, Jougasaki đón Kaori về, tiếp tục cuộc sống yêu đương thanh bình.

Theo Ozu kể lại, hẳn cũng rất được các em gái người thật ái mộ, khi tham gia câu lạc bộ cũng quen biết không biết bao nhiêu cô mà kể. Hẳn đẹp trai như vậy thì chuyện đó chẳng có gì khó hiểu. Đi đâu tôi không hiểu nổi là một người chẳng thiếu thốn quan hệ với gái như hẳn, sao lại mê mẩn Kaori. Hẳn và Kaori chung sống với nhau đã hai năm, nên có thể nói là rất sâu đậm.

“Trân trọng một con búp bê mà cùng sống chung như thế cũng có ý nghĩa hẳn hoi đó. Còn chuyện hẹn hò kết giao với phụ nữ lại là chuyện khác. Loại người thô lỗ như mày vốn chỉ coi cái thứ này là dụng cụ giải phóng nhu cầu tình dục sẽ không thể hiểu được đâu - đây là một loại tình yêu vô cùng cao thượng đấy.”

Ozu đã lên lớp tôi thế đấy.

Sau kinh nghiệm sống thử bốn ngày với Kaori, tôi nghĩ bản thân có thể hiểu được phần nào, nhưng đó vẫn một cảnh giới mà người tàm thường như tôi không nên bước chân vào. Tôi vẫn thích những thiếu nữ tóc đen là con người hơn. Ví dụ như Akashi chẳng hạn.

Sư phụ của Ozu vẫn cư ngụ ở tầng hai Shimogamo Yuusuisou như cũ, nên thi thoảng cũng có chạm mặt với tôi. Ông ta lúc nào cũng mặc chiếc yukata màu xanh, dáng điệu nhàn nhã như người ẩn cư. Akashi vẫn hay đến gặp ông ta. “Sư phụ vẫn thông dong một cách vĩ đại, đến cùng vẫn thông dong.” Đây là lời nàng đánh giá. Ông ta cũng có hỏi tôi “muốn thành đệ tử không con?” nên tôi cũng đang xem xét. Tôi còn ngần ngại một phần vì vẫn chưa biết mình sẽ thành đệ tử của cái gì. Một chuyện khác tôi không thích là việc thành sư đệ của thằng Ozu.

Khi tới phòng sư phụ Higuchi ăn lẩu vài ngày trước, tôi gặp cả chị Hanuki.

“Thế giới này nhỏ bé quá nhỉ.”

Chị Hanuki nói.

Nguyên nhân của vụ “bắt cóc Kaori” là vì một cuộc chiến giữa Jougasaki và Higuchi, tôi không rõ chi tiết lắm. Dẫu sao thì việc bắt cóc

Kaori hình như đã bị coi là “phạm luật”. Trong lúc Ozu nằm viện, Akashi thế chỗ làm tốt nhiệm vụ của y, biến cái xe đạp của Jougasaki trong một đêm thành xe năm bánh.

Từ sau sự kiện đó, tôi và Akashi trở nên thân thiết.

Nếu nhìn từ kết quả thì việc ác của Ozu lại mang tới chuyện tốt. Nhưng dẫu có là thế đi chăng nữa, tôi không định tha thứ cho y. Dù có nghĩ tới chuyện y cung cấp chủ đề cho tôi tán chuyện ở trường đàm thoại tiếng Anh, thì cũng vẫn không đáng. Nhưng bạn bè trong lớp tôi có vẻ rất hoan nghênh tin tức mới mẻ này.

...

Chuyện quan hệ của tôi và Akashi sau đó diễn tiến thế nào thì không nằm trong chủ đề cuốn sách. Vì vậy, tôi xin mạn phép không kể ra những chuyện vui vẻ ngượng ngùng này ở đây. Nếu độc giả muốn đọc những chuyện như thế, thì các vị thật sự là đang vứt thời gian vàng ngọc của mình đi mà thôi.

Mấy chuyện tình yêu kết thúc có hậu không có gì đáng để kể cả.

...

Mặc dù bây giờ có thể nói cuộc đời sinh viên của tôi đã ít nhiều thấy được những phát triển mới, tuy nhiên tôi không thể suy nghĩ lạc quan ngay thơ về những chuyện quá khứ được. Tôi không phải là loại người có thể nhìn nhận những sai lầm đã qua theo chiều hướng tích cực. Đúng là tôi từng ôm mộng ái tình, nhưng những cô gái trẻ trung kiêu diễm thì ai lại muốn xích lại gần những thằng lố thôi đã quá tuổi hai mươi chứ. Tôi vì chuyện này mà nhất quyết từ chối tha thứ cho bản thân mình trong quá khứ.

Tôi vẫn không xua đi được cảm giác hối hận, khi đứng trước tòa tháp đồng hồ định mệnh ấy đã chọn câu lạc bộ Bóng mền Honwaka. Tôi đã thử nghĩ xem nếu như hồi đó mình chọn con đường khác thì sẽ ra sao? Ví như hồi đó, tôi đã chọn câu lạc bộ Điện ảnh Misogi, hay tham gia ứng tuyển tờ chiêu mộ đệ tử kì quái, hoặc gia nhập tổ chức bí mật “Quán ăn Phúc Miêu” thì chắc là cuộc đời hai năm vừa qua của tôi đã khác. Chỉ ít chúng sẽ không tới nỗi méo mó vụn vụn như bây giờ. Có khi tôi còn có thể nắm giữ được

“cuộc đời sinh viên màu hồng” chỉ có trong truyền thuyết chăng? Nói chung, nghĩ thế nào thì với bằng đầy sai lầm chông chênh, tôi không thể phui bay chuyện hai năm đã qua thực sự cũng như vút đi.

Nghiêm trọng hơn cả, gặp phải thằng Ozu đó là một vết nhơ đeo bám dai dẳng tôi suốt đời.

...

Ozu phải nhập viện một thời gian khá dài ở bệnh viện ngay cạnh trường đại học.

Y bị cột chặt trên giường bệnh trắng tinh, quả là một cảnh tượng thú vị. Sắc mặt y đã xấu từ xưa, giờ càng trông như mắc phải chứng nan y nào đó, nhưng kì thực y chỉ bị gãy xương. Tôi phải nói y chỉ gãy xương là còn may mắn chán. Không được đụng tay vào những chuyện xấu xa bản thân ham thích hơn cả ba bữa cơm mỗi ngày nên y than thở rõ lắm nhưng trong lòng tôi lại thấy đáng đời. Có đi đâu y lảm nhảm ồn ào quá nên tôi tọng chỗ bánh Castella mang tới thăm vào họng cho y câm miệng.

“Sau vụ này, mày đừng có rảnh rỗi chen vô chuyện người khác đó.”

Tôi vừa nhồi bánh Castella vào miệng vừa nói, Ozu lắc đầu:

“Không được, nếu không thì tao biết làm gì giờ?” Thằng này thối nát đến tận xương tủy.

Tôi hỏi vặn y xem trêu chọc một kẻ ngây thơ như tôi thì có đi đâu gì vui thú.

...

Ozu cười giả lả bằng cái điệu cười ma quỷ đặc trưng của mình.

“Đó là cách tao thể hiện tình yêu.”

“Cái tình yêu dơ dáy của mày, ai mà cần.”

Tôi đáp.

TRUYỆN CUỐI CÙNG

Tám mươi ngày vòng quanh phòng bốn chiều rưỡi

Cho đến mùa Xuân năm thứ ba, tôi đã tiêu tốn hai năm đầu đại học chẳng làm được điều gì có ích. Tôi không màng tới chuyện chuẩn bị cho bản thân để trở thành một nhân lực triển vọng cho xã hội, như chú trọng giao kết lành mạnh với người khác giới, nghiêm túc học hành hay rèn luyện sức khỏe. Thay vào đó, tôi đã xoay xở được cách hoàn toàn cô lập mình với người khác giới, bỏ bê học hành và chẳng màng rèn luyện sức khỏe. Chuyện này đã xảy ra như thế nào vậy?

Chúng ta phải tra khảo người chịu trách nhiệm về điều này. Thủ phạm ở đâu đây?

Cá tính tôi không phải sinh ra đã vậy đâu.

Khi mới sinh ra đời, tôi trong sáng thuần khiết, hồn nhiên đáng yêu như Hikaru Genji thuở thiếu thời, với nụ cười ngây thơ làm cả quê nhà bừng lên trong ánh sáng thương yêu. Chuyện gì đã xảy ra với cái tôi hiện giờ của tôi vậy? Mỗi lần nhìn vào gương tôi đều tự cảm thấy căm ghét. Sao mà lại sa ngã tới mức này? Có phải là do quả báo nghiệt duyên tích tụ không?

Có người nói rằng đây là do tôi vẫn còn trẻ, hoặc con người ta vẫn còn có thể thay đổi nhiều lắm.

Ý kiến ngu ngốc đó thực sự tồn tại ư?

Thành ngữ nói rằng: “Nhìn đứa trẻ lên ba, đoán được lúc về già.” Năm nay, tôi đã hai mươi một tuổi rưỡi, là một thanh niên oanh liệt sống trên đời cũng gần một phần tư thế kỷ, cố gắng thay đổi bản thân thì có ích gì chứ? Nếu như ta cố gắng vận méo thứ gì đó đã thành hình rồi, cuối cùng sẽ chỉ làm gãy nó mà thôi.

Tôi chỉ có thể tiếp tục sống cuộc đời này bằng cái tôi của mình. Đó là sự thật không chối cãi được.

Đó là quan điểm tôi không định thay đổi.

Nhưng thật tình là đi đâu đó làm tôi thấy buồn.

...

Mùa Xuân năm thứ ba đại học, tôi tự giam mình trong căn phòng bốn chiếu rưỡi.

Không phải tôi bị mắc bệnh thán hảm^[40], cũng không phải thế giới tự động trở nên đáng sợ. Tôi tự cô lập trong phòng bốn chiếu rưỡi là để cách ly mình với thế giới, tự nhìn nhận bản thân trong một không gian yên tĩnh. Vì tôi đã trải qua hai năm vô cùng vô tích sự và vậy bản tương lai chính mình, học phần hẳn nhiên là không lấy đủ. Mơ hồ lên năm thứ ba, tôi chẳng có đi đâu gì muốn tìm kiếm ở trường đại học cả. Tôi tin là mình nhất định phải tiến hành việc tu hành khổ luyện ở đây, trong căn phòng bốn chiếu rưỡi này.

Tôi nghe nói Terayama Shuji^[41] từng khuyên là hãy vứt sách vở mà đi lên thành phố.

Nhưng tôi hiện giờ lại nghĩ, lên thành phố rồi thì phải làm cái gì đây?

...

Ghi chép này là về một sự kiện tại gọi là bốn chiếu rưỡi, được viết ra xoay quanh những suy nghĩ hoàn toàn vô dụng với người đời. Gần đây, vì một duyên cớ kỳ bí nào đó, tôi bị lạc vào mê cung bốn chiếu rưỡi tatami tưởng chừng vô tận, đến nỗi chỉ cần nghĩ tới bốn chiếu rưỡi là muốn nhảy xuống thác nước Kegon^[42] tự sát quách cho rồi.

Con người yêu say đắm phòng bốn chiếu rưỡi như tôi, thậm chí còn được đặt biệt danh là “Nhà chủ nghĩa bốn chiếu rưỡi” đúng như mong mỏi. Tôi đi đến đâu, không ai là không bày tỏ sự tôn kính, mọi người đều nhìn tôi trềnh trềnh thần phục. “Đó chính là nhà chủ nghĩa bốn chiếu rưỡi nổi danh đó”, “Ôi chao ơi nói vậy mới biết, sao mà thật cao quý quá...” Mấy cô thiếu nữ tóc đen sẽ xì xào với nhau như thế đấy.

Nhưng nhà chủ nghĩa bốn chiều rưởi như tôi, r ưỡi cũng tới lúc phải rời khỏi phòng bốn chiều rưởi ra ngoài.

Một thằng khur khur duy trì phòng bốn chiều rưởi như thế, tại sao lại bị đuổi ra chứ?

Giờ tôi sẽ kể cho bạn nghe về trải nghiệm này.

...

Trong câu chuyện này nhân vật chính là tôi.

Thật lòng nghe cũng buồn, nhưng chỉ có mình tôi thôi.

...

Giờ đã là cuối tháng Năm thứ ba đại học r ưỡi.

Tôi đang trọ tại một tòa nhà cho thuê gọi là Shimogamo Yuusuisou trong khu Shimogamo Izumigawa. Nghe nói tòa nhà nguyên thủy đã bị thiêu rụi trong thời kỳ hỗn độn của Mạc Phủ, sau đó được trùng tu sửa sang lại và giữ nguyên đến tận ngày nay. Nếu không có ánh đèn từ khung cửa sổ, nơi này chẳng khác gì nhà bỏ hoang. H ưỡi mới vào học, được Hội liên hiệp Sinh viên giới thiệu đến đây, tôi cứ ngỡ mình đã lạc vào Cửu Long Thành. Chỗ này hiện vẫn chỉ là ngôi nhà ba tầng bằng gỗ xập xệ như sắp đổ đến nơi, nói không ngoa ai ai nhìn thấy chắc cũng cho rằng nó sắp được liệt vào hàng di sản văn hóa chứ chẳng chơi, mà cũng chẳng khó gì khi tưởng tượng đến cảnh ngôi nhà bị đốt cháy rụi nhưng không ai thèm quan tâm. Gia đình nhà chủ sống ở một căn nhà lớn mé phía Đông cạnh tòa nhà chắc cũng thế thôi.

Tôi không quên được vì đó là đêm trước cuộc “phiêu lưu mạo hiểm” kia. Tôi đang ng ưỡi xụ mặt, chơi một mình trong phòng 110 của Shimogamo Yuusuishou thì Ozu tới.

Từ hồi gặp nhau lúc năm nhất, mối quan hệ oan nghiệt giữa tôi với Ozu vẫn tiếp tục tới giờ. Người mà sau khi rửa tay gác kiếm rời khỏi tổ chức “Quán ăn Phúc Miêu”, r ưỡi luôn né tránh giao tiếp với người khác mà giữ gìn vị thế cô độc như tôi, thì mối quen biết lâu dài chỉ còn lại mỗi thằng cha tâm hồn bẩn thỉu như yêu quái này. Dù tôi không thích linh hồn mình bị y nhiễm bẩn, cũng không thể mau chóng đoạn tuyệt quan hệ với y.

Vì Ozu bá một nhân vật tên Higuchi Seitarou sống ở tầng hai tòa nhà Shimogamo Yuusuishou này là “sư phụ”, nên y thường xuyên tới lui nơi đây, mỗi lần đều tiện thể tạt qua chìa mặt vào phòng tôi.

“Sao mặt mũi mày lúc nào cũng u ám khó coi nhũ vậy hả?” Ozu nói. “Không có bạn gái, không đi tới trường, không bạn bè gì, mày đang tính làm gì vậy?”

“Này, mày ăn nói cho cẩn thận không tao đánh chết.”

“Trời đất ơi, lại còn đánh chết tao. Đừng nói những lời tàn nhẫn như thế chứ.”

Ozu cười nhả nhỏ.

“Mà nhân tiện, tối hôm kia mày vắng nhà hả? Làm tao mất công tới kiếm.”

“Tối hôm kia hả, chắc là hôm tao ra tiệm cà phê truyện tranh chuyên chú học hành rồi.”

“Tao tính giới thiệu một c ồ tên Kaori cho mày nên dắt theo c ồ tới đây, nhưng mày lại đi vắng, tao đành dẫn c ồ tới chỗ người khác. Tiếc thật nhĩ.”

“Tao không cần mày giới thiệu cái gì cả.”

“Được rồi, đừng giận dỗi nữa. Đúng rồi, cho mày cái này.”

“Cái này là cái gì?”

“Bánh castella đó. Sư phụ Higuchi cho tao nhiều lắm, chia cho mày nè.”

“Chuyện lạ nhĩ, được mày cho đ ồ thế kia.”

“Một cái bánh castella to bự vậy mà phải tự cắt tự ăn một mình thì là đỉnh điểm của cô đơn mất rồi. Tao hy vọng mày sẽ được nếm thử hương vị yêu thương.”

“Ra là thế hả? Ờ thì tao sẽ ăn cho coi. Ăn đến chán thì thôi ”

“À đúng rồi, tao nghe chị Hanuki nói, mày tới khám nha khoa hả?”

“Ừ, có chút khó chịu.”

“Chắc là bị sâu răng phải không?”

“Không, một loại bệnh sâu sắc hơn nhiều.”

“Dóc tổ. Chị Hanuki bảo mày bị ngu quá, để tới mức này mới chịu đi nhổ răng. Tới mức răng khôn gần rớt ra rồi, không phải sao?”

Ozu vẫn hoạt động trong tổ chức bí mật “Quán Ăn Phúc Miêu” mà tôi đã rời khỏi, bây giờ đã thành tai to mặt lớn trong ấy rồi. Không những thế, hình như y có nhiều hoạt động đủ thể loại khác nữa. Chắc ai cũng nghĩ là tổn hao tinh lực như thế là giúp ích cho đời giúp ích cho người, nhưng y nói mới chỉ nghĩ tới chuyện “giúp ích cho đời giúp ích cho người” là các khớp tay chân đã không cục cựa được nữa rồi.

“Được nuôi dạy thế nào mà thành ra thế chứ?”

“Đó là thành quả của sư phụ dạy bảo đấy.”

“Sư phụ thế nào cơ.”

“Không kể vấn đề cho mày được đâu. Vô cùng sâu sắc đó.”

Ozu vừa ngáp vừa nói.

“Ờ đúng rồi, hồi sư phụ muốn có một con hải mã, tao đã kiếm được một cái bể cá trong bãi rác mang đến cho ông. Bọn tao đã thử đổ nước vào xem sao, ai ngờ nước tràn lênh láng ra ngoài làm thành một vụ lộn xộn lớn. Căn phòng bốn chiều rươi của sư phụ ngập trong nước.”

“Chờ đã, phòng sư phụ mày là phòng nào?”

“Ngay trên phòng này nè.”

Lửa giận trong lòng tôi phùng phùng bốc lên.

Lần đó, trong lúc tôi không có nhà, nước từ phòng trên lầu hai thấm xuống. Lúc tôi về đến nơi, đám nước nhỏ tong tỏng xuống đã làm đám sách vở tài liệu quan trọng của tôi hư nát hết. Không chỉ có thế, đám nước rỉ xuống đó không phân biệt tốt xấu, truyện khiêu dâm hay sách đảng hoàng đều mục ra hết. Hư hại không chỉ dừng ở đó, nước ngấm vào máy tính làm bao tư liệu quý giá của tôi dù khiêu dâm hay đảng hoàng đều đi tong hết thấy. Cái họa vô đơn chí này khiến chuyện học hành của tôi bết bát te tua đến thế nào chắc không cần nói ra nữa.

“Thì ra là trò quỷ của mày à?”

“Chắc là mày chỉ bị hư mấy cuốn truyện khiêu dâm ngấm nước thôi mà, có gì nghiêm trọng đâu?”

Ozu nói tỉnh bơ.

“Mày cút ra ngoài cho tao, tao bận!”

“Ờ tao cút đây. Tối nay tụi tao có hẹn ăn lẩu yaminabe ở chỗ sư phụ.”

Đá đít thằng Ozu đang cười đều ra ngoài, cuối cùng tôi cũng tìm được chút bình yên trong tâm trí.

Lúc đó, tôi chợt nhớ về mùa Xuân năm nhất.

...

Hồi ấy, tôi là một thằng năm nhất mới le lói vào đời. Tôi hồi ấy nhớ đến cảm giác phơi phới cùng với những chồi xanh tươi mơn mớn phủ đầy trên tán anh đào đã văn hoa.

Sinh viên mới vào trường mà đi lang thang trong khuôn viên thế nào cũng bị thiên hạ nhét truyền đơn chiêu mộ đầy tay, tôi đã cực kỳ choáng váng ôm đống truyền đơn với lượng thông tin vượt quá khả năng tiêu thụ của đầu óc. Nội dung cũng khá đa dạng, phong phú nhưng tôi hứng thú nhất với bốn tờ. Tờ rơi của “Câu lạc bộ Điện ảnh Misogi”, một tờ “Tuyển mộ đệ tử” khá dị thường, “Câu lạc bộ Bóng mền Honwaka” cùng với Tổ chức bí mật “Quán ăn Phúc Miêu”. Câu lạc bộ nào cũng có điểm mờ ám, nhưng chúng đều là cánh cửa dẫn vào cuộc sống đại học mới mẻ, lòng tôi tràn ngập tò mò. Cánh cửa nào hẳn cũng sẽ dẫn tới một tương lai thú vị, tôi thật là thằng ngốc hết thuốc nên mới nghĩ như vậy.

Tan học, tôi đi về hướng tháp đồng hồ của trường đại học, do khá nhiều đoàn thể câu lạc bộ đều chọn nơi đó làm nơi thuyết trình chiêu dụ thành viên mới.

Xung quanh tháp đóng hồ chặt ních tân sinh viên với đôi gò má non tơ tràn ngập hy vọng vào tương lai, cùng với những đại diện câu lạc bộ đang lăm le chực chờ muốn vồ lấy họ làm con mồi, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Vô số cánh cửa dẫn đến kho báu “cuộc đời đại học màu hồng” hiện ra trước mắt, tôi cứ đi như kẻ u mê.

Ở nơi này, tôi đã gặp tổ chức bí mật “Quán ăn Phúc Miêu”. Làm gì có cái tổ chức bí mật nào lại rải truyền đơn ghi to tướng là TỔ CHỨC BÍ MẬT được chứ, tôi ngạc nhiên vô cùng nhưng sau này mới biết nó hóa ra là tổ chức bí mật thật.

Ở phía trước tháp đồng hồ, người cất giọng mời chào tôi là Aijima, cán bộ “Cảnh sát thư viện” - một chi nhánh của tổ chức “Quán ăn Phúc Miêu”. Gương mặt sắc sảo, ánh mắt sau đôi kính cận rất điềm tĩnh. Dù

hành xử nói năng rất mềm mỏng, nhưng không hiểu sao tạo cho tôi ấn tượng là loại người ngoài mặt lịch sự bên trong lỗ mãng.

“Nếu gia nhập em sẽ gặp được đủ loại người. Sẽ là một kinh nghiệm thú vị đấy.”

Aijima kéo tôi vào sân trong của khoa luật, thuyết phục tôi.

Tôi trăn ngâm nghĩ ngợi. Rõ ràng thế giới của tôi rất nhỏ hẹp. Khi vào đại học, việc giao lưu với những hạng người khác nhau trong sân trường để mở rộng thế giới quan, cũng quan trọng thật. Dù có thể rất vất vả, nhưng cũng là đặt viên đá làm nền trên con đường dẫn tới tương lai tươi sáng. Đương nhiên không chỉ có những suy nghĩ nghiêm túc như vậy, tôi không thể phủ nhận việc mình cũng bị không khí bí ẩn của tổ chức này thu hút. Dù có lặp lại lần nữa tôi cũng phải nói, mình thật là thẳng ngốc hết thuốc.

“Quán ăn Phúc Miêu” thực ra là cái gì vậy?

Mục đích của tổ chức này cũng bao trùm trong tấm màn bí ẩn.

Nhưng hãy nói thẳng ra nào. Tôi dám nói là chẳng có mục đích chi hết.

Đó chỉ là cái tên mập mờ gọi chung nhiều tổ chức phụ thuộc. Những tổ chức phụ thuộc này, nếu nêu tên lẫn hoạt động ra, thì chắc toàn là những thứ thoạt nghe không tin nổi.

Nếu chỉ nói những phần chính, thì cũng bao gồm “Tiệm in ấn” chuyên giam giữ sinh viên giỏi bắt họ viết hộ báo cáo cho người khác, “Cảnh sát thư viện” chuyên thu hồi sách mượn quá hạn, “Hội dọn xe vui vẻ” chuyên thu dọn xe đạp người khác bất cẩn bỏ bừa bãi trong sân trường. Ngoài ra còn có một phần của cục quản lý lễ hội trường, cùng với “Hội nghiên cứu đường sắt Eizan^[43]”, rồi “Hội thanh niên nghiên cứu chuyện nói trên giường ngủ” rồi “Hội nghiên cứu tu từ” hết thảy những câu lạc bộ với hội nghiên cứu kì cục đó, cùng với những hội nhóm có quan hệ tôn giáo và những hoạt động kì quặc khác.

Lần lại lịch sử thì người ta thường cho rằng tổ chức mẹ của “Quán ăn Phúc Miêu” là “Tiệm in ấn”. Do vậy mà người gọi là “Cục trưởng Tiệm in ấn” là người có quyền lực chỉ đạo cao nhất trong toàn tổ chức, nhưng người đó có tồn tại không thì cũng chẳng rõ nữa. Có đủ thứ ước đoán. Có thể người đó là một thiếu nữ tóc đen trẻ tuổi, một giảng viên khoa Luật lâu năm, hoặc là một quái nhân đeo mặt nạ yêu mèo đã sống dưới tầng hầm tháp đồng hồ từ hai mươi năm trước. Dẫu sao, tôi chỉ là một thằng vô danh

tiểu tốt chỉ biết chạy tới chạy lui ở “Cảnh sát thư viện”, không có cơ hội tiếp xúc với đại nhân vật đó.

Do Aijima dụ dỗ tôi tham gia “Cảnh sát thư viện”, gã bảo “Ban đầu, em hãy hợp tác với bạn này nhé” rồi giới thiệu với tôi một thằng con trai đang đứng trong sân khoa Luật. Dưới tán cây anh đào, một gã con trai gương mặt ớn lạnh đầy những điểm xấu đứng sẵn. Có phải hắn là một sứ giả từ địa ngục và chỉ những linh hồn nhạy cảm như tôi đây mới nhìn thấy được?

Ozu và tôi quen biết nhau thế đó.

...

Có một tiểu thuyết nổi tiếng đã bắt đầu bằng việc một gã giai bình thường sáng kia thức dậy thấy mình biến thành sâu^[44]. Tình huống của tôi không được li kì như vậy. Tôi vẫn nguyên xi là tôi không thay đổi, căn phòng bốn chiều rươi đặc mùi mồ hôi con trai thoát nhìn cũng chẳng có gì khác trước. Đương nhiên có ý kiến có thể cho rằng từ đầu tôi đã giống con sâu rồi.

Đờng hồ chỉ sáu giờ, nhưng chẳng biết là sáu giờ sáng hay sáu giờ tối. Tôi nằm trong chăn suy nghĩ, nhưng rốt cuộc đã ngủ bao lâu cũng không rõ.

Tôi uốn mình trên chăn nệm như con sâu, rồi cũng uể oải đứng dậy.

Yên tĩnh quá.

Tôi pha cà phê và ăn castella. Ăn uống hùng hổ xong tự nhiên lại muốn đi vệ sinh, nên tôi bước ra hành lang, định đi tới cái toilet công cộng phía đầu kia hành lang.

Tôi mở cửa, bước vào một căn phòng bốn chiều rươi khác.

Lạ quá.

Tôi nhìn lại. Căn phòng bốn chiều rươi bừa bộn của tôi đang ở sau lưng. Nhưng trước mặt tôi, phía bên kia cánh cửa đang hé mở cũng có căn phòng bốn chiều rươi bừa bộn của tôi khác. Cứ như tôi đang nhìn vào một tấm gương phản chiếu phòng mình vậy.

Tôi lách qua cửa, bước sang phòng bốn chiều rươi trước mặt. Không nghi ngờ gì nữa, đây đúng là phòng tôi. Cảm giác bước trên chiếu tatami,

tủ sách lộn xộn, cái tivi hỏng, cái bàn học tôi dùng từ thời tiểu học đến giờ, cái bồn rửa bám bụi, tất cả đều đầy ắp cảm giác về cuộc sống của tôi.

Vòng lại qua cửa bước lại phòng mình, cũng là phòng tôi không sai. Sau quá trình rèn luyện nhiều năm, tôi đã có được một tâm trí không bị xúc động trước những thứ, vật vãnh, nhưng lần này cũng thấy xúc động đến hoang mang. Hiện tượng này thật quái lạ, phòng tôi ở lại hóa ra làm hai.

Nếu không ra khỏi cửa chính được, thì chẳng còn cách gì hơn là mở cửa sổ.

Tôi kéo mạnh tấm rèm lâu rồi chưa mở, bên kia cửa kính mờ đục lại là ánh đèn huỳnh quang le lói. Tôi kéo mạnh cửa ra, lại thấy mình đang nhìn vào căn phòng bốn chiều rưỡi của tôi. Trèo qua cửa sổ bước vào bên trong xem xét, lại hóa ra phòng tôi.

Tôi trở lại căn phòng bốn chiều rưỡi đầu tiên.

Tôi cố châm thuốc hút trấn tĩnh mình lại.

Cuộc phiêu lưu tám mươi ngày vòng quanh thiên hà bốn chiều rưỡi của tôi bắt đầu từ lúc đó.

...

Cuộc phiêu lưu mạo hiểm từ giờ tính ra thì cơ bản tiến hành trong cùng một căn phòng bốn chiều rưỡi. Vì thế, trước khi kể về cuộc thám hiểm này, tôi muốn độc giả có một hình dung rõ ràng về căn phòng bốn chiều rưỡi của tôi.

Đầu tiên ở phía Bắc là một cánh cửa ọp ẹp như bánh xốp cho em bé. Trên cánh cửa có hình dán khiêu dâm bày bạ là tàn tích do vị chủ nhân đời trước lưu lại, rõ là có vẻ rất sống động.

Từ cánh cửa đi vào ngay bên hông là một cái bồn rửa vô cùng dơ dáy, chất đầy những can keo vuốt tóc phủ bụi, lò sưởi điện hay những thứ đầu thừa đuôi theo khác. Nơi ấy có thể làm mất cảm hứng nấu nướng của bất cứ đầu bếp nhiệt tâm nào. Tôi kiên quyết từ chối phát huy khả năng nấu nướng của mình ở cái nhà bếp nghèo nàn ấy, giữ vững quan điểm: “Đàn ông thì không nên vào bếp.”

Trần ngực phần lớn bức tường phía Bắc là một tủ đồ, chất đầy những thứ linh tinh như những bộ quần áo chẳng có gì đặc biệt, những cuốn sách

tôi không dùng tới, những thứ tôi không đành lòng vứt đi, lò sưởi tôi dùng để chống chọi lại giá rét mùa Đông. Đó cũng là nơi chứa thư viện khiêu dâm của tôi nữa.

Góc tường phía Đông phần lớn là kệ sách choán chỗ. Dựng bên kệ sách là một máy hút bụi cùng với một nồi cơm điện, nhưng cả hai tôi đều không thấy cần dùng tới.

Ở phía Nam là cửa sổ, ngay trước đó đặt bàn học yêu thích từ thời tiểu học của tôi. Vì ngăn kéo hầu như không mở được nên tôi đã quên mất có gì trong đó rồi.

Ở khoảng hẹp giữa cái tủ sách phía Đông cùng bàn học của tôi là khu vực tôi dùng để ném những thứ đầu thừa đuôi thẹo không còn chỗ đứng trong căn phòng bốn chiều rườì của mình, bị ném đến đó thì cũng như bị đi đày ở Siberia vậy. Tôi nghĩ đáng lẽ phải khắc họa rõ hơn cái không gian hỗn độn đó, nhưng hơi sợ hãi nên chùn tay. Một khi lỡ lạc lối vào đó, hẳn là cơ hội sống sót trở về rất thấp.

Phía Tây đặt một cái tivi hỏng cùng một tủ lạnh nhỏ.

Sau đó lại trở lại phía Bắc.

Cái không gian này chỉ mất vài giây để đi quanh một vòng, nhưng giờ là toàn bộ tâm trí của tôi.

...

Đầu tiên, tại sao lại là phòng bốn chiều rườì.

Tôi có biết một gã ở trong căn phòng ba chiều, còn là một gã cao ngạo cô độc hơn tôi. Không thèm đi học đại học mà ngày này qua ngày nọ ng ồi đọc *Tôn tại và thời gian*. Trong không gian nhỏ hẹp đó, bản tính ương ngạnh của y càng mạnh, tính cách không chịu chấp nhận thời thế càng tr ần trọng, nên năm ngoái ba mẹ y phải từ quê lên thành phố đón y trở về.

Phòng hai chiều rườì ở Kyoto quả thực có t ần tại. Nghe cũng hơi khó tin, nhưng tôi nghe đồn là ở gần Jodoji có c ần phòng g ồm hai chiều tatami xếp li ền nhau theo chiều dọc. Nếu thuê trọ ở đó, ngày nào cũng ngủ ở một nơi như thế, chắc hẳn người sẽ bị kéo dài ra.

Cũng theo một tin đồn đại l ề phố rất đáng sợ thì ở gần bệnh viện Baptist ở quận Kitashirawa, tòa nhà X, có một sinh viên đã tìm được một

căn phòng chỉ có một chiếu tatami, nhưng người sinh viên đó đã biến mất một cách bí ẩn sau vài ngày, người quen biết của y đều gặp những chuyện hết sức không lành.

Và tiếp theo là phòng bốn chiếu rưỡi.

So với phòng ba chiếu hay một chiếu kia, thì không gian bốn chiếu rưỡi thật vô cùng tuyệt mỹ. Ba tấm chiếu xếp song song, rồi ở phía dưới xếp thêm một tấm chiếu nằm vuông góc. Khoảng trống còn lại là một nửa tấm chiếu nữa, tạo thành một hình vuông gọn ghẽ và đẹp đẽ. Như thế không phải thật đẹp sao. Hai chiếu tatami cũng tạo thành hình vuông được, nhưng như thế thì chật chội lắm. Mặt khác, nếu muốn tạo thành hình vuông rộng hơn bốn chiếu rưỡi, thì sẽ hóa ra rộng như nhà vệ sinh của Takeda Shingen^[45] mất, nếu không khéo léo thì sẽ bị lạc.

Từ hồi đi học đại học tới giờ, tôi nòng nhiệt ủng hộ bốn chiếu rưỡi.

Những người sống trong những căn phòng bảy, tám hoặc mười chiếu, thật sự có tư cách thống trị không gian đó như là vật sở hữu của chính họ hay không? Có hiểu hết mọi góc ngách như lòng bàn tay mình được không? Thống trị một không gian còn đi kèm với trách nhiệm nữa. Con người chỉ có khả năng kiểm soát hoàn toàn những khoảng không từ bốn chiếu rưỡi trở xuống thôi, những kẻ thô lỗ tham lam thèm muốn những không gian rộng hơn nữa, sẽ gặp phải quả báo đáng sợ từ góc phòng nào đó bò ra - tôi chủ trương như thế đấy.

...

Cuộc phiêu lưu qua thiên hà bốn chiếu rưỡi thế là bắt đầu rồi, nhưng tôi không muốn hành động vội vàng. Tôi cần phải tiếp tục phân tích, phân tích để tìm ra đối sách thích hợp nhất. Tôi là loại người luôn phân tích, kể cả khi đã quá trễ rồi.

Tôi trở về căn phòng bốn chiếu rưỡi đầu tiên, suy nghĩ về việc mình nên làm bây giờ.

Là người đang hoang, thì ở hoàn cảnh nào cũng không nên hoảng hốt, mà nên bình tĩnh suy xét cẩn thận. Sau khi bình tĩnh suy xét cẩn thận, tôi quyết định dùng chai bia rỗng Ozu để lại hai tuần trước. Tiếu vào trong đó xong, tôi cảm thấy bình tĩnh hơn.

Cũng chẳng có việc gì phải hoảng hốt. Từ hồi lên năm ba đại học trên danh nghĩa, hầu hết cuộc sống của tôi gói gọn trong không gian này. Trước giờ không nường nhiệt muốn ra khỏi nhà, giờ lại muốn phá cửa xông ra, con người như vậy chẳng có lập trường gì hết. Miễn là không có chuyện gì nguy hiểm khẩn cấp, người như tôi cũng không cần hành động gì. Cứ ngả lưng xuống chờ đợi, biết đâu tình hình lại chuyển biến tốt.

Tôi quyết định như thế nên bình tĩnh lật xem *Hai vạn dặm dưới đáy biển* của Jules Verne, chìm đắm vào thế giới đáy biển xa xôi. Chẳng mấy chốc đã thấy chán, tôi sờ đến thư viện khiêu dâm của mình, tìm một cuốn sách thích hợp, chìm đắm vào thế giới của nhục cảm. Tập trung chuyên chú tăng tốc. Tăng tốc một lúc thì cảm thấy mệt.

Tôi muốn bật tivi lên coi, nhưng thực ra tivi trực trặc lâu rồi. Hình ảnh trên màn hình quay vòng vòng như đang ở giữa cơn bão, nếu không có thị lực tốt thì không hiểu được cái gì. Coi một chút, đầu óc tôi liền quay cuồng. Nếu sớm biết sẽ rơi vào tình thế này, hẳn ấy phải mang tivi đi sửa mới phải.

Đồng hồ cứ thế quay vòng. Tôi nướng chỗ chả cá giả thịt còn lại ăn, xong rồi chỉ còn bánh castella. Ngoài ra còn ít củ cải trắng nữa, nhưng giờ không muốn động tới. Trước khi đi ngủ, tôi xác nhận lại lần nữa nhưng ngoài cửa sổ hay ngoài cửa chính đều là những căn phòng bốn chiều rườ. Tôi tắt đèn nằm lên chăn bông, trừng mắt nhìn trần nhà. Tại sao lại lạc vào thế giới này vậy kìa.

Trong đầu tôi có một giả thuyết.

Chắc là bị bà thầy bói ở Kiyamachi nguyền rủa rồi.

...

Mấy hôm trước để giải trí tôi xuống Kawaramachi chơi. Sau khi ngó nghiêng qua hiệu sách cũ Gabishobo, tôi lần tới Kiyamachi. Ở đây tôi đã gặp bà thầy bói đó.

Chen giữa quán nhậu và nhà nghỉ là một căn nhà dân nho nhỏ và u tối.

Bên dưới hiên ngôi nhà đó, một bà già đang ngồi sau cái bàn gỗ phủ vải trắng. Một bà thầy bói. Cạnh bàn treo đầy những tờ giấy chi chít thứ chữ Hán không ai hiểu nổi. Một thứ trông như cái lồng đèn giấy nho nhỏ hắt ánh sáng màu cam lên khuôn mặt bà ta, mang lại dáng vẻ kì dị. Tà khí hắc

ám lảng vảng. Thoạt nhìn không khác gì một con yêu quái liếm mép chực chờ ăn gọn linh hồn khách vắng lai. Tôi cảm thấy một khi đã nhờ bà ta coi bói, bóng đen hắc ám nơi bà ta sẽ bám dính lấy và ám quẻ cả ngày, làm chuyện gì cũng không suôn sẻ, sẽ bị người ta đợi cho leo cây, sẽ không tìm được những thứ bị thất lạc, những lớp học dễ qua nhất cũng bị rớt, luận văn cháy bùng ngay trước hạn nộp bài, sẽ rớt xuống hồ Biwa, sẽ bị những kẻ đáng ngờ lảng vảng trên đường Shijo lôi kéo vào một đám kinh doanh đa cấp nào đó, và tóm lại tất cả những thứ xui xẻo khác sẽ giáng xuống đầu. Tôi nhìn bà già với vẻ nghi ngại khi những suy nghĩ đó chạy qua đầu, và một lúc sau, bà ta dường như cũng để ý đến tôi. Đôi mắt bà ta nhìn tôi lấp lánh trong bóng đêm. Tôi bị tà khí của bà ta vây bắt lấy. Đó là một thứ tà khí mạnh mẽ phi phạm đầy thuyết phục. Không có lý nào một bà già phóng ra tà khí hắc ám thế này mà lại coi bói không chính xác được, tôi suy luận như thế.

Tôi đã sống trên đời gần một phần tư thế kỷ rồi, nhưng khiêm nhường mà nói từ trước đến giờ tôi rất hiếm khi lắng nghe lời khuyên bảo của người khác. Chính vì lẽ đó, tôi đã vô tình đi trúng con đường đầy chông gai mà bản thân hoàn toàn có thể tránh được. Nếu tôi bỏ qua những sự suy đoán trước đây, có lẽ tôi đã không phải bị lôi kéo vào cái tổ chức kì quái như “Quán ăn Phúc Miêu” rồi bị xô đẩy tới mức phải cố thủ trong thành trì bốn chiều rươi, đã không gặp phải thằng khốn Ozu với cái tính cách lệch lạc cỡ mê cung đồ, không phải phí hoài hai năm vô ích. Bao quanh tôi đáng lẽ sẽ là anh em bạn bè tốt, và tôi sẽ dùng sự thông minh ngút trời của mình để văn ôn võ luyện, rồi sẽ tìm được một mỹ nữ tóc đen óng ả kề cận bên mình, một tương lai tươi sáng lấp lánh sẽ mở ra trước mặt như kết quả đương nhiên. Tôi sẽ nắm trong tay “cuộc đời đại học màu hồng đầy ý nghĩa” giờ chỉ còn là kho tàng trong mộng ảo. Một con người như tôi đây đạt được những điều như vậy thì có gì là sai trái.

Đúng thế.

Vẫn còn chưa quá trễ đâu. Tôi cần một vài lời khuyên khách quan càng sớm càng tốt và trốn đến một cuộc đời mới.

Như bị tà khí của bà ta thu hút, tôi bước đến gần.

“Cậu học trò à, ta thấy con như có vài điều muốn hỏi.”

Bà ta lẩm bẩm như thể miệng bị nhét đầy vải. Điều đó làm bà ta trông càng đáng tin cậy hơn.

“Vâng đúng thế, con nên nói sao nhỉ?”

Thấy tôi ngắc ngứ, bà ta khẽ cười.

“Gương mặt con cho ta biết con đang cảm thấy rất bức bối. Con thấy không hài lòng. Ta nhìn ra con đang không có đất thể hiện hết khả năng. Đường như môi trường hiện tại không phù hợp với con đúng không nhỉ?”

“Vâng, hoàn toàn đúng đấy ạ.”

“Để ta coi nào.”

Bà ta cầm hai tay tôi, vừa sẫm soi chúng vừa gật gù một mình.

“Hừm, con đúng là nghiêm túc hơn người, thiên tư lại thông minh.”

Tôi nhanh chóng ngả mũ trước cái nhìn thấu suốt của bà già. Như câu thành ngữ xưa về con đại bàng giấu vuốt, tôi đã khiêm tốn giấu đi tài năng của mình để không ai chú ý tới, đến mức qua mấy năm chính bản thân tôi cũng dường như quên mất mình có tư chất tiềm năng gì. Vậy mà chỉ mất chưa đến năm phút, bà già kia đã thấu rõ. Quả không phải tầm thường.

“Nhưng đi đâu quan trọng nhất là không được bỏ lỡ cơ hội. Bởi cơ hội là cơ may để mang ta đến với những đi đâu tốt đẹp, con hiểu không? Nhưng mà may rủi cũng khó lường lắm, nhiều thứ tưởng là không tốt hóa ra lại tốt, còn có những thứ nhìn thì tốt nhưng thực ra lại không tốt. Nhưng con phải chớp lấy cơ hội này mà hành động ngay đi. Đời con vẫn còn dài, nên phải nắm lấy cơ hội của mình ngay thôi.”

Thật xứng với thứ tà khí hắc ám đó, quả là những lời thâm sâu.

“Đó là đi đâu con vẫn luôn chờ đợi. Con muốn chớp lấy cơ hội này. Bà có thể nói rõ hơn không?”

Tôi hỏi dồn, gương mặt nhăn nheo của bà ta dúm lại. Tôi còn tưởng bà ấy bị sững má phải cơ, nhưng hóa ra bà đang cười.

“Nói rõ hơn nữa thì khó lắm. Ta sợ rằng nếu ta nói cho con biết nhiều hơn, điều đó sẽ thay đổi số phận và cơ hội kia cũng biến mất, thế thì đáng tiếc cho con lắm. Định mệnh lúc nào cũng thay đổi mà.”

“Nhưng như thế thì mơ hồ quá.”

Thấy tôi có vẻ thắc mắc, bà ta khịt mũi thở phà ra.

“Được ta sẽ tiết lộ cho con một chút. Ta không thể nói được xa quá nhưng có thể nhắc nhở con chuyện sắp sửa diễn ra.”

Tại tôi dòng lên hết cỡ.

“Là đấu trường.”

Bà ta đột nhiên nhỏ giọng thì thào.

“Đấu trường? Đó là cái gì vậy ạ?”

“Đó là dấu hiệu của cơ hội tốt. Khi cơ hội đến với con, đấu trường sẽ ở đó.”

Bà già nói vậy.

“Bà không tính bảo con qua La Mã đó chứ?”

Tôi hỏi thêm nhưng bà ta chỉ tùm tùm cười.

“Khi cơ hội đến thì đừng để tuột mất. Con không thể lơ ngơ khi nó gọi đâu, sẽ hỏng hết cả. Hãy nỗ lực nắm lấy cơ hội đó bằng cách thức con chưa từng dùng đến trước đây. Nếu có thể làm thế, con sẽ không còn cảm thấy bất mãn nữa, cũng có thể bắt đầu một cuộc đời khác. Nhưng ở đâu cũng có những vấn đề. Chắc con hiểu được điều đó chứ.”

Tôi chẳng hiểu gì hết, nhưng cũng gật đầu.

“Nếu con để cơ hội này trôi qua thì cũng đừng có lo lắng gì. Con là một thanh niên có tư chất, rồi con sẽ nắm bắt được cơ hội của mình thôi. Có ta hiểu cho con rồi. Con không cần phải nóng vội đâu.”

Nói vậy rồi bà ta kết thúc màn bói toán.

“Cảm ơn bà.”

Tôi cúi đầu nói vậy rồi trả tiền.

Rồi như cừu con lạc đường, tôi bước trở lại vào đám đông chen lấn trên đường Kiyamachi.

Lời tiên đoán của bà thầy bói trên, hãy nhớ kỹ lấy.

...

Có vẻ là lời nguyền của bà thầy bói đó thật rồi. Chìa khóa thoát khỏi lời nguyền đáng sợ này hẳn nằm trong chữ “đấu trường” mà bà ấy nói. Trong khi đang suy nghĩ quyết tâm chưa tìm ra lời giải thì chưa được ngủ, tôi đã chìm vào giấc ngủ yên bình mất tiêu.

Khi mở mắt tỉnh dậy, kim đồng hồ đã chỉ mười hai giờ.

Tôi ngẩng dậy, kéo rèm cửa.

Phía bên kia không có ánh sáng ban ngày đập vào mắt, cũng không có bóng tối của buổi đêm. Chỉ có ánh đèn huỳnh quang trắng nhách ở căn phòng bốn chiều rưỡi kế cận. Tôi đã cho là đánh xong một giấc thì tình trạng có khi sẽ khá hơn, nhưng ngủ dậy rồi tình thế cũng không có gì khác. Tôi thử mở cửa chính ra, lại bước sang một căn phòng bốn chiều rưỡi khác.

Từ đây để tiện cho quý độc giả, tôi sẽ gọi căn phòng bốn chiều rưỡi ban đầu là “phòng bốn chiều rưỡi số 0”, phòng bốn chiều rưỡi bên hướng ngoài cửa là “phòng bốn chiều rưỡi 1”, phòng bên hướng cửa sổ là “phòng bốn chiều rưỡi -1”.

Tôi thất vọng ngẩng xếp bằng giữa phòng bốn chiều rưỡi, nghe cà phê sôi sùng sục. Đói quá. Bánh castella thì hết rồi. Chả cá giả thịt cũng ăn rồi. Tôi mở tủ lạnh trong khi cầu nguyện thành tâm là có cái gì có thể đột ngột xuất hiện bên trong, nhưng bên trong chỉ có củ cải trắng, nước tương, tiêu, muối, ngũ vị hương. Ngay cả thứ không thể thiếu đối với sinh viên là mì tôm cũng chẳng có. Đây là hậu quả của cuộc sống quá phụ thuộc vào cửa hàng tiện lợi.

Tôi luộc củ cải, chấm với nước tương và ngũ vị hương rồi ăn. Uống cà phê đến phình bụng.

Mới qua ngày thứ hai mà đã hết sạch đồ ăn rồi. Chỉ còn lại mỗi thuốc lá với cà phê. Hai thứ này nếu dùng cẩn thận vẫn có thể xua được cơn đói, nhưng chẳng mấy chốc bụng tôi sẽ dính cứng vào lưng. Khi không ai hay biết, tôi sẽ chết đói mục xương trong mê cung bốn chiều rưỡi mất.

Tôi ôm đầu ngẩng trong góc phòng bốn chiều rưỡi cố trốn tránh sự thật, nhưng trốn tránh đến đâu vẫn đói bụng. Không còn cách nào khác, tôi phải tìm ra đối sách cho vấn đề lương thực của mình.

...

Sinh viên thì hay ở bẩn. Ở bẩn thì sinh nấm. Tôi thầm nghĩ có khi nào nấm mốc mọc ở góc tủ cũng ăn được hay không. Nhưng khi tôi lôi thư viện sách khiêu dâm, đám thùng các tông lẫn chỗ quần áo sắp mục đến nơi ra khỏi tủ, thì thấy bên trong rất khô ráo, không phải môi trường phù hợp cho nấm sinh trưởng được. Tôi có nên chất quần áo bẩn trải ra rồi vẩy nước lên, thực hiện quy trình trồng trọt đúng đắn hay không? Nhưng nếu

thê thảm đến nỗi phải ăn cả nấm mọc từ dinh dưỡng trong quần áo bẩn của mình thì tôi thà chịu chết đói trong vinh quang còn hơn.

Tôi cũng nghĩ tới chuyện lật chiếu tatami lên luộc ăn. Mồ hôi thấm xuống nhiều như thế chắc cũng có dinh dưỡng. Nhưng mà, chất xơ hơi nhiều. Ăn vào có khi lại càng thúc giục cái chết đến lạ hơn như nước chảy ào ào qua kênh đào hồ Biwa ấy.

Từ mấy hôm trước đã có con ngài không biết vui vẻ gì mà bay vo ve trên góc trần nhà, tôi đã nghĩ đến chuyện mang nó làm nguồn cung cấp protein động vật. Dù là côn trùng nhưng cũng là động vật. Như khi gặp nạn trên núi, sâu bướm bọ rầy gì cũng ăn được tuốt. Nhưng đến nỗi phải ăn vậy phần ngài khô khốc thì tôi thà liếm bụi trong góc phòng còn hơn.

Tới mức phải mang bộ phận dư thừa của mình làm đồ ăn khẩn cấp mà cố sống sót, thì sẽ là một cuộc đấu tranh sinh tồn dữ dội. Nhưng tôi là một gã thanh niên rất tiết kiệm năng lượng, cơ thể đã loại bỏ những thứ không cần thiết, nói đến bộ phận dư thừa thì chắc chỉ có cái vành tai. Y như chim sẻ quay nguyên con xong chỉ còn toàn xương là xương, tôi là một gã trai không có gì ăn được. Hơn nữa, sau này phải nghe người ta chỉ trích xì xào “Gã đó ăn vành tai mình mà sống sót” thì tôi chịu sao cho thấu đây.

Tôi lục lại chỗ giữa cái tivi với bàn học, lôi ra một chai whiskey đầy bụi. Khoảng nửa năm trước, tôi với Ozu mua rưỡi cùng nhậu, nhưng vì không ngon nên còn lại một nửa không uống hết cứ quăng đấy. Trong tình trạng thiếu thốn lương thực như bây giờ, whiskey rẻ tiền cũng là nguồn dinh dưỡng quan trọng. Sau đó, tôi lục hộp thuốc trong tủ, tìm ra được chỗ thuốc vitamin hết hạn sử dụng.

Nếu không trồng nấm, ăn chiếu tatami, ngài hay vành tai, thì chỉ có thể sống dựa vào rượu whiskey, thuốc vitamin, cà phê, thuốc lá. Tình trạng chẳng khác gì Robinson Crusoe trôi dạt vào phòng bốn chiếu褥 không người. Trường hợp của y ít nhất còn có súng, còn có thể săn bắn, chứ tôi cố gắng lắm cũng chỉ có thể đi bắt ngài vo ve trên trần nhà. Nhưng tôi ít nhất còn có nước chảy ra từ vòi, lẫn đồ dùng trong nhà, cũng không lo chuyện bị thú hoang tấn công. Thật ra cũng chẳng biết có phải cuộc chiến sinh tồn hay không nữa.

Ngày hôm ấy, tôi đường hoàng đọc lại cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển*, ngao mạn tiêu khiển thời gian bằng cách trêu tức gã thần thánh độc ác nào đó đang quan sát mình từ nơi nào đó. Vì không thấy ánh mặt trời, nên

tôi cũng không biết giờ là ngày hay đêm. Vì vậy, chuyện phân biệt ngày này với ngày kia cũng không có căn cứ nào để chỉ ra rõ ràng.

Kéo bức rèm xuống, rồi đóng cửa lại, tôi thấy cảnh tượng không khác gì ngày thường, nên có cảm giác Ozu sẽ đập cửa mang chuyện phiền toái bước vào bất cứ lúc nào. Trong cái rủi có cái may, ít nhất hai tuần trước tôi đã đến nha sĩ để nhổ răng khôn rồi. Nếu không thì chẳng mấy chốc, tôi sẽ không chịu đựng nổi cơn đau thấu trời mà chạy loạn đi tìm nha sĩ trong căn phòng bốn chiếu rưỡi này, cuối cùng kiệt sức mà chết mất.

Cái răng khôn tôi nhổ ở phòng khám Kubozuka trên đường Mikage, hiện giờ đang được đặt trang trí trên bàn học.

...

Đến tận cuối tháng Tư, cảm tôi bắt đầu đau nên buổi tối cũng không tài nào ngủ được.

Theo như tôi tự chẩn bệnh thì có khi là chứng viêm khớp hàm. Nghe nói viêm khớp hàm là do stress gây nên. Con người mỏng manh nhạy cảm như đóa bồ công anh mềm mại tôi đây, có khác nào như những vị sư tu khổ hạnh trên núi Eizan ngày đêm đắm chìm vào suy tưởng, thật kì quái là đến bây giờ mới bị chứng viêm khớp hàm. Mắc phải chứng này cũng là lẽ dĩ nhiên thôi. Khi biết được đi đầu này, tôi cảm thấy một sự mãn nguyện sâu sắc: đây chính là sự rèn luyện mà những kẻ được chọn không thể không chịu đựng, dù có phải rèn xiết vật vã trong phòng bốn chiếu rưỡi cũng là một loại cao hứng.

“Mày mà bị stress cái gì. Tao đếch tin.”

Ozu nhìn tôi với ánh mắt rất biến thái. “Mày nghỉ sinh hoạt tổ chức rồi, cả ngày có làm gì đâu.”

Dù bên ngoài tôi có vẻ chẳng làm gì, nhưng với một kẻ luôn bị những suy tưởng không ai tưởng thưởng bám đuổi tâm trí như tôi đây, mỗi ngày qua hẳn luôn phải chịu đựng stress vô bờ bến. Chứng viêm khớp hàm này rõ là bằng chứng của những suy tư gian khổ đó.

“Cái đó chắc chỉ là sâu răng thôi.” Ozu tỉnh bơ nói.

“Làm sao ngó ngăn vậy được! Tao có đau răng đâu. Là đau hàm.”

Thấy tôi đau đớn vật vã như vậy, Ozu giới thiệu tôi đến một phòng khám nha khoa gọi là Kubozuka. Ở đó có một chị trợ lý nha khoa tên là Hanuki hết sức xinh đẹp. Nhưng tôi không muốn đi gặp nha sĩ. Dù chưa thể nói là trải qua cảnh bể dâu, nhưng mà tôi đây cũng đã nếm trải bao năm tháng cuộc đời, trái tim đã được rèn luyện. Dù thế, tôi vẫn sợ nha sĩ.

“Tao không muốn đi đến chỗ mấy tay nha sĩ đó!”

“Chị gái xinh đẹp trẻ trung đó sẽ đưa ngón tay vào miệng mày. Chắc là khoái lắm đó. Tao nghĩ thằng như mày làm gì có cơ hội được liếm ngón tay con gái. Có lẽ sau này cũng chẳng có cửa đâu. Bây giờ là lúc mày có thể mượn cơ sâu răng để liếm ngón tay con gái đó, cơ hội ngàn năm có một đó.”

“Mày đừng vờ tao vào với đám biến thái như mày! Tao đâu có thèm liếm ngón tay con gái.”

“Cái thằng nói dối leng keng ghê chưa kìa!”

“Leng keng là như tiếng nhạc biểu diễn ở hội Gion. Đờnгу, mày phải nói là nói dối lem lém^[46].”

“Thôi, mày cứ đi khám đi.”

Ozu hết sức khuyên nhủ tôi đi khám.

Đêm đó, cơn đau như đâm xuyên qua cằm tôi rồi chạy loạn khắp cả hàm răng, cứ như thế trong hàm tôi có đàn yêu tinh mập đang mở vũ hội thi nhảy tưng bừng vậy. Cuối cùng không còn cách nào khác, tôi đành nghe theo lời Ozu đi khám.

Nguyên nhân cái cằm đau không phải do sự mong manh nhạy cảm của tôi, cũng không phải do suy nghĩ vất vả, mà là do sâu răng khôn. Dù tôi không muốn thừa nhận, suy luận của Ozu đã đúng. Từ lúc rời khỏi câu lạc bộ tới giờ, tôi ít khi giao tiếp với người ngoài, cứ tiếp tục cuộc sống cô độc như vậy, đến lười cả đánh răng nên mới dẫn tới hậu quả này.

Chắc chắn không phải tôi bị mùi vị ngón tay lung lạc, nhưng chị trợ lý nha khoa Hanuki quả là rất hấp dẫn. Chị hình như mới hai mươi mấy tuổi. Tóc búi cao trên đầu, gương mặt nghiêm khắc nhìn lạnh lùng như thê tử của võ tướng thời Chiến Quốc. Khi khám cho tôi, chị ấy vẫn lạnh lùng như thế với đôi mày nhíu lại, dùng những dụng cụ máy móc đáng sợ một cách thu ần thực, nhổ răng gọn ghẽ. Tôi vô cùng kính trọng sự tự tin nghề nghiệp của chị.

Sau khi xong, tôi bảo là do Ozu giới thiệu tới. Chị Hanuki hình như khá quen thân với Ozu, liền nói: “Thằng bé ấy thú vị nhỉ?”. Thế rồi, chị Hanuki đưa cái răng bọc bông cho tôi, trân trọng y như trao cho tôi đứa trẻ mới đẻ.

Tôi mang cái răng khôn đầy ắp kỉ niệm đó gói vào khăn giấy rồi đặt lên bàn học trong phòng trọ, ngắm nó ngày ngày. Chẳng hiểu sao lại cảm thấy khó vứt bỏ.

...

Trong lòng tôi vẫn có chút coi nhẹ, như thể việc này chỉ là một giấc mơ.

Nhưng dù ước chừng ba ngày đã trôi qua, bên ngoài cửa chính vẫn là phòng bốn chiều rưỡi, bên ngoài cửa sổ cũng vẫn là phòng bốn chiều rưỡi. Quả thật tôi chẳng thể nhàn nhã tiếp tục đọc *Hai vạn dặm dưới đáy biển* được nữa. Đồ ăn đã sắp cạn kiệt, thuốc lá chỉ còn lại vài điếu. Tôi chủ trương cố gắng giữ gìn tự tôn, không được manh động, nhưng so với chuyện mất mạng thì chút tự tôn vụn vặt có là gì cơ chứ.

Tôi nốc cà phê đầy cái bụng rỗng không, lấy xì dầu đổ vào đĩa nhỏ liếm chút chút cho đỡ đói.

Tuy ngại nhắc đến những chuyện tế nhị, nhưng đến lúc này rồi tôi không phải dạng người sợ những chuyện xấu hổ nhỏ nhặt đó nữa. Sau khi đã giải quyết xong chỗ lương thực hiếm hoi ấy rồi, tôi lại tự nhiên lại muốn đi vệ sinh. Tôi đã nẩy ra sáng kiến đi tiểu vào chai bia, sau đó khi đầy rồi thì đổ xuống bồn rửa, coi như cũng xoay xở tạm ổn. Nhưng vấn đề là thế rắn thì phải xử lý thế nào đây?

Vì mắc còi, tôi chạy vào căn phòng bốn chiều số 1 phía bên kia cửa chính. Phòng bốn chiều rưỡi số 1 cũng có cửa sổ. Tôi vừa còi khấn trong lòng vừa kéo rèm lên, nhưng phía bên kia cửa sổ đó lại tiếp tục là phòng bốn chiều rưỡi số 2. Tôi trở lại phòng đầu tiên, lần này trèo qua cửa sổ sang phòng bốn chiều rưỡi -1, thử mở cửa chính phòng đó ra xem thử, nhưng đó lại là một phòng bốn chiều rưỡi -2 khác nữa.

Mê cung bốn chiều rưỡi quái này sẽ tiếp tục tới đâu vậy?

Nhưng mà, vấn đề ưu tiên là phải giải quyết nguy cơ trước mắt. Sau khi suy nghĩ kĩ, tôi quyết định trải báo cũ ra, sau khi đi xong thì bỏ vào bao

nhựa cột chặt miệng lại.

Nguy hiểm trước mắt qua đi, vấn đề lương thực và thuốc lá lại nổi lên trong đầu. Nhưng dù có thành ra như thế, tôi cũng dặn bản thân phải tự mình giải quyết vấn đề này. Có rơi vào thế giới nào đi chăng nữa, ta cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

...

Vấn đề lương thực và thuốc lá cơ bản có thể giải quyết như sau.

Di chuyển sang phòng bốn chiều rưỡi số 1 bên cạnh.

Căn phòng xuất hiện bên kia cánh cửa, rõ là phòng tôi. Nếu vậy thì tôi tự ý xài đồ đạc trong phòng có gì xấu đâu?

Tôi băng qua cửa chính, bước vào phòng số 1 và tìm thấy một hộp thuốc lá. Sau đó, tôi lại tìm được món chả cá giả thịt cùng với bánh castella mà tôi đã nghĩ chắc không thể nhìn thấy lần thứ hai. Còn cả củ cải trắng. Trước hết, tôi nướng chả cá giả thịt xèo xèo, rắc thêm tiêu, tận hưởng hương vị của protein động vật sau ba ngày thiếu thốn đến thấu cõi lòng kia. Chưa bao giờ chả cá giả thịt ngon đến thế. Xong rồi, tôi cắt một miếng bánh castella ra tráng miệng. Cảm thấy tràn trề sinh lực như vừa được hồi sinh.

Tôi từ cửa sổ phòng đó, mà nhìn qua phòng bốn chiều rưỡi số 2.

Phòng bốn chiều rưỡi số 3, phòng bốn chiều rưỡi số 4, phòng bốn chiều rưỡi số 5... cứ thế như kéo tới phòng bốn chiều rưỡi thứ bao nhiêu đó, phòng bốn chiều rưỡi của tôi kéo dài tới vĩnh hằng. Một thế giới vô tận. Bây giờ, tôi đang sống trong một phòng trọ rộng hơn cả bề mặt địa cầu.

Tình thế rất đáng tuyệt vọng, nhưng nghĩ kỹ cũng có điểm may. Dầu sao khi ăn hết thực phẩm trong phòng này, tôi có thể sang phòng khác kiếm chả cá giả thịt với bánh castella. Tuy không đảm bảo được cân bằng dinh dưỡng, nhưng tạm thời có thể tránh được chuyện chết đói.

Dầu sao, tôi cũng không thể phủ nhận giá trị dinh dưỡng của cái bánh castella Ozu mang đến cho tôi. Suốt hai năm trời kể từ cuộc gặp không may hồi năm nhất đến giờ, dù là mối nghiệt duyên không cắt bỏ được, lần đầu tiên sự tồn tại của y mang lại ích lợi.

Sau khi nhập học, tôi chấm dứt hoạt động ở “Cảnh sát thư viện” vào khoảng giữa năm nhất.

Như đã kể trước đây, mục đích của tổ chức “Cảnh sát thư viện” là truy lùng những kẻ bất hảo mượn sách thư viện mà không trả lại, dùng vũ lực đoạt lại sách cho mượn. Sẵn sàng dùng đến những thủ đoạn vô nhân tính nếu cần, không, phải nói là không dùng gì ngoài những thủ đoạn vô nhân tính thì đúng hơn. Tại sao “Cảnh sát thư viện” lại có chức trách này, họ có quan hệ gì với lãnh đạo trường đại học không, đầu là những chuyện không nên tìm hiểu. Nếu không bản thân có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Ngoài chuyện thu hồi sách mượn từ thư viện, “Cảnh sát thư viện” còn có một chức trách khác, là thu thập đầy đủ thông tin tình báo về đối tượng được nhắm tới, những thông tin đó sẽ được dùng vào nhiều mục đích khác nhau. Vốn dĩ việc thu thập thông tin cá nhân là một thủ đoạn để tăng khả năng đòi được sách. Để xác định được nơi ở của đối phương thì không thể không nắm rõ quy luật hành động của kẻ đó, để đòi được sách từ mấy gã bất hảo dám chém cả quái vật Scylla^[47] thì cần phải nắm rõ nhược điểm của chúng. Nhưng lượng thông tin thu thập được càng tăng cao, thì sức mạnh của thông tin, mê lực của thông tin đã thôn tính cả tổ chức. Từ vài thập kỷ trước, việc thu thập thông tin của “Cảnh sát thư viện” đã hoàn toàn rời xa mục đích ban đầu. Không chỉ nói tới trong sân trường đại học, mà từ chùa Ohara Sanzen ở phía Bắc đến chùa Byodoin Hooudo ở Uji phía Nam, bao người sống quanh khu Kyoto đều bị “Cảnh sát thư viện” thôn tính hết mọi thông tin.

Hãy thử tưởng tượng trường ban “Cảnh sát thư viện” tự dựng nổi hứng phá hoại quan hệ giữa hai người đang hẹn hò nhau, A (con trai 21 tuổi) và B (con gái 20 tuổi). Hắn chỉ cần búng tay một cái là có thể dễ dàng có ngay thông tin: “A đang đi lại với B, nhưng thực ra cũng có qua lại với C ở cùng câu lạc bộ tennis, dựa theo bảng thành tích của C thì hiện học phần không đủ, có nguy cơ không tốt nghiệp được.” Tên trưởng ban đó cũng có thể tìm được những thông tin cần thiết để đi đầu khiển C từ xa, giáng cho quan hệ giữa A và B một đòn chí mạng nữa.

Dù sức đối chọi được với “Tiệm in ấn” sản xuất hàng loạt báo cáo giả thu về lợi nhuận càng lúc càng lớn thì chỉ có “Cảnh sát thư viện”. Hơn nữa,

chân tướng của người cần đầu “Tiệm in ấn” hoàn toàn nằm trong vòng bí ẩn, nên có thể coi người cần đầu “Cảnh sát thư viện” là thống lĩnh thực sự của “Quán ăn Phúc Miêu”.

Lúc đó, tôi vẫn là thằng tép riu không có cơ hội tiếp kiến được vị trưởng ban “Cảnh sát thư viện” kia.

Nhiệm vụ của lính mới là đi thu hồi sách. Nhưng dù có nói thế, tôi không thể khôn khéo hoàn thành nhiệm vụ. Tôi dễ trở nên thân thiết với đối tượng cần thu hồi sách, có thể uống rượu với nhau như bạn bè hợp tính luôn. Chẳng thể nào tập trung được vào công việc. Thằng tôi như thế mà vẫn có thành tích cao, tất cả là nhờ Ozu.

Ozu có thể vận dụng mọi thủ đoạn để thu hồi sách. Ép buộc, khóc lóc cầu xin, đặt bẫy dè tiện, tống tiền, đánh lén, trộm cắp, cái gì y cũng làm. Đương nhiên là thành tích phải lên cao rồi. Vì là bạn cùng nhóm với Ozu, thành tích của tôi cũng lên cao luôn. Đối với một kẻ bắt đầu nghi hoặc về sự tồn tại của “Cảnh sát thư viện”, tôi cảm thấy khó chịu tuy đó chỉ là những việc cần làm.

Hơn nữa, Ozu lại thích việc thu thập thông tin nên y như cá gặp nước, càng mở rộng những mối quan hệ mờ ám này, rồi dần trở thành cánh tay phải của Aijima.

Mùa Xuân lúc chúng tôi lên năm thứ hai, Aijima trở thành trưởng ban “Cảnh sát thư viện”.

Aijima muốn nâng tôi với Ozu lên làm cán bộ. Nhưng Ozu lại bất ngờ cự tuyệt, chạy sang “Tiệm in ấn”. Thế nên tôi trở thành cán bộ, nhưng cũng không thiết tha công việc, chỉ tiêu phí ngày này qua ngày khác một cách vô dụng, dần dần rớt xuống thành cán bộ chỉ trên danh nghĩa.

Từ đó, Aijima coi khinh tôi, bắt đầu lơ đi, coi tôi như cục đá trên đường.

...

Lúc còn ở lại Cảnh sát thư viện”, tôi có gặp một người kì lạ.

Đó là mùa Đông năm nhất.

Một người mượn cuốn *Kannazuki*, hồi kí của một họa sĩ tới hơn nửa năm rồi mà chưa trả lại. Được lệnh đòi sách nên tôi tiếp xúc với con người

này. Ông ta cũng trọ ở Shimogamo Yuusuishou giống tôi, sống trên tầng hai, tên là Higuchi Seitaro. Đó là một người bí ẩn, nhìn không giống như học sinh. Cũng không giống người đã đi làm. Chẳng rõ liệu ông ta có thực đang ở trong phòng bốn chiếu rưỡi của mình không. Dẫu là có đang ở bên trong cũng chẳng cho ai thấy bóng dáng. Tôi từng nhìn chăm chăm vào căn phòng đó để chắc ông ta có trong phòng, nhưng khi mở cửa, chỉ thấy con vịt chạy lạch bạch còn người đã biến đâu mất. Ông ta hay vận một cái yukata xanh đã cũ, bản mặt giống trái cà tím lỏm chớm râu ria. Bộ dạng kì quái như thế đáng lẽ phải rất dễ nhận ra, nhưng cứ cố đến gần là biến mất như sương khói. Tôi đã từng mất dấu ông ta rất nhiều lần ở khu mua sắm Demachi hay ngoài đền Shimogamo.

Một đêm nọ, tôi cuối cùng cũng níu được ông ta ở quán “Ramen Mèo”.

“Con cứ lẩn quẩn quanh ta hoài vậy hén.” Ông ta cười hì hì mà nói. “Ta cũng muốn trả sách lắm chứ bộ. Có điều là đọc sách chậm quá đi.”

“Nhưng ông đã trễ hạn quá lâu rồi đó.”

“Ừa, ừa, biết rồi. Bỏ cuộc giờ đây.”

Chúng tôi cùng nhau ăn mì.

Tôi bám rịt theo ông ta cùng trở về Shimogamo Yuusuishou. “Để ta đi vệ sinh chút nha con.” Ông ta nói vậy rồi đi vào nhà vệ sinh chung. Tôi đứng đợi cả buổi vẫn không thấy ra. Tới khi tay chân tê cứng, tôi bước vào nhà vệ sinh coi thử, thì thấy hoàn toàn trống trơn. Tôi vội chạy lên căn phòng lầu hai, từ ô cửa sổ nhỏ có ánh sáng chiếu ra. Thật là thần thông.

Tôi đưa tay đập cửa như gõ trống, kêu to “ngài Higuchi” nhưng không có tiếng trả lời. Tôi nghĩ chắc mình bị chơi khăm rồi. Lúc tôi còn đang làm ồn ỉ thì Ozu, lúc đó vẫn còn làm chung với tôi, đi tới.

“Xin lỗi, người đó là sư phụ tao”, Ozu nói. “Bỏ qua cho ổng đi.”

“Như vậy sao được?!”

“Vô ích thôi. Ông đã mượn gì rồi thì đừng hòng có chuyện trả lại.”

Nếu Ozu cũng đoán chắc như vậy, tôi đành dừng tay. Tôi cũng không biết ông ta là loại sư phụ gì, nhưng được loại người như Ozu tôn kính thì cũng không phải dạng gì tốt đẹp.

“Chào buổi tối sư phụ, con có cái này xin kính thày.”

Ozu liếc tôi, rồi bước vào phòng bốn chiều rưỡi của Higuchi. Khi quay lại đóng cửa, y nói “Thứ lỗi nhé”, rồi nhếch miệng cười.

...

Khoảng hai ngày sau đó, tôi đã lượn lờ từ phòng bốn chiều rưỡi số -3 đến số 3 mà sống.

Vẫn chẳng có gì chuyển biến cả.

Trước mắt vẫn có chuyện để làm. Vì sức khỏe, tôi tập hít đất với đứng lên ngã xuống kiểu Hindu tự chế. Uống cạn một chỗ cà phê gần bằng cái chậu rửa mặt. Nhét hết sáu phần bánh castella vào trong bụng, chế ra món ăn mới từ củ cải trắng với chả cá giả thịt. Tôi đọc đi đọc lại đoạn mô tả những món ăn ngon lành trên tàu Nautilus trong *Hai vạn dặm dưới đáy biển* tới mức nước miếng thi nhau chảy ra.

Hồi giờ tôi thích tự giam mình trong phòng, nhưng vẫn có cái cảm giác an toàn do có thể rời đi bất cứ lúc nào. Mở cánh cửa ra là tới cái hành lang dơ bẩn, đi xuống cuối hành lang có cái nhà vệ sinh dơ bẩn, cái tủ giày dơ bẩn, rồi có thể bước ra khỏi ngôi nhà trọ dơ bẩn này ra ngoài. Chính vì bất cứ lúc nào cũng có thể tùy thích ra ngoài, nên tôi đã không muốn ra khỏi nhà.

Bây giờ, cái hiện thực rằng có bước ra ngoài bao lần đi chẳng nữa cũng chỉ là phòng bốn chiều rưỡi đã bắt đầu đè nén tim tôi, cộng với ảnh hưởng từ khẩu phần ăn thiếu can-xi làm sự bức bối của tôi càng lớn lên. Có đợi bao lâu cũng không có chuyển biến gì tốt đẹp. Đã đến nước này chỉ còn cách thực hiện cuộc phiêu lưu mạo hiểm vĩ đại, chu du tới tận cùng thiên hà bốn chiều rưỡi này, giải quyết bí mật của nó, rồi kiếm đường chuồn ra ngoài thôi.

Vào lúc sáu giờ của một ngày cách độ một tuần kể từ hôm tôi bị giam trong thế giới quái đản này, vẫn không biết thực là đêm hay ngày, tôi bắt đầu lên đường du hành.

Từ cái phòng bốn chiều rưỡi số 0 có thể đi theo hai hướng: về phía cửa sổ hoặc là cửa chính.

Tôi quyết định chọn đi theo đường cửa chính.

Nói cách khác là đi theo lần lượt phòng bốn chiều rưỡi số 1, phòng bốn chiều rưỡi số 2, phòng bốn chiều rưỡi số 3. Trước mắt cứ đi theo con

đường bốn chiều rươi này đến khi còn có thể đi xem sao đã.

Cũng không cần phải mang trong mình quyết tâm sắt đá đây bị kịch cho tương xứng với mấy chữ “nhắm tới tận cùng thế giới”. Đây chỉ là cuộc du hành băng qua những căn phòng bốn chiều rươi của mình thôi. Không lo gặp phải thú dữ, cũng không lo lạc đường trong bão tuyết, cũng không cần lo nghĩ tới nguần lương thực. Chẳng cần chuẩn bị gì hết. Trên đường du hành, chỗ nào cũng vẫn là phòng tôi. Nếu thấm mệt thì đâu có thể ngã xuống chần đệm trải sẵn mà ngủ ở bất cứ chỗ nào.

Nhưng mặc dù không gặp mãnh thú, tôi cũng gặp phải những chuyện đáng sợ.

Ngày đầu tiên, tôi băng qua hai mươi gian phòng bốn chiều rươi. Mặc dù vậy, thiên hà bốn chiều rươi này vẫn tiếp tục. Tự thấy ngu xuẩn, tôi quyết định ngủ qua đêm tại nơi này.

...

Ngày thứ ba, tôi tìm ra “thuật luyện kim”.

Khi kể về những thứ trong phòng bốn chiều rươi, tôi đã có nói rằng ở giữa bàn học với giá sách có một khoảng trống. Ngày hôm đó, tôi đã thử đi đầu tra trong khu vực đó coi có gì có ích không, thì tìm được cái ví cũ bị “đi đày ở Siberia” đã lâu. Lọc lại cái ví, tôi thấy bên trong có tờ tiền một ngàn yên. Tôi ngồi giữa phòng bốn chiều rươi, vuốt phẳng tờ tiền nhìn nhúm. Tôi cười khở. Trong tình trạng này, có trong tay một tờ một ngàn yên thì ích gì đây. Bị nhốt trong thiên hà bốn chiều rươi hoàn toàn cách biệt xã hội tư bản chủ nghĩa này, tờ một ngàn yên cũng chẳng khác gì giấy lộn.

Nhưng khi sang phòng bốn chiều rươi tiếp theo, tôi phát hiện trong một cái ví cũ giống như vậy cũng có tờ tiền một ngàn yên y như vậy. Tôi như bị sét đánh. Nếu mỗi gian bốn chiều rươi đều có một ngàn yên, thì đi qua mỗi phòng tôi sẽ lời thêm một ngàn yên. Qua mười gian thì đã là một vạn yên. Một trăm gian là mười vạn yên. Một nghìn gian thì sẽ là... Cả một thương vụ lớn. Nếu một ngày nào đó thoát ra được khỏi thiên hà bốn chiều rươi này, tôi có thể trả hết tiền học phí còn lại, sinh hoạt phí chắc cũng không cần lo nữa. Chuyện chơi bởi tiệc tùng ở Gion cũng không còn là ước mơ.

Từ đó, tôi đeo thêm cái ba lô khi đi du hành.

Mỗi lần tới phòng mới đầu nhét tờ một ngàn yên thu được vào trong đó.

...

Ban đầu chỉ cần đi lại một chút tôi đã cảm thấy rất chán, nên thời gian còn lại tôi vui đầu đọc sách, chìm đắm vô ảo tưởng phồng lên xẹp xuống để thanh tỉnh tâm trí. Vì suy nghĩ đáng khâm phục là có thời gian rảnh thì nên học bài, nên tôi đã ngã vào bàn học, nhưng bị phương trình Schrodinger^[48] hạ gục.

Thi thoảng, lời bà thầy bói lại trở đi trở lại trong đầu.

“Đấu trường” là cái gì thế?

Tôi giờ đã tin chắc vào giả thuyết mình bị bà thầy bói đó nguyền rủa. Chìa khóa giải nguyên chắc là “đấu trường”. Nhưng mà trong phòng bốn chiều rươi của tôi kiếm đâu ra “đấu trường” bây giờ. Lúc băng qua những gian phòng bốn chiều rươi, tôi cũng ráng nhìn ngó coi có thấy cái gì na ná “đấu trường” không, nhưng tìm mãi không ra.

...

Trên con đường du hành buồn bã thê thảm này, tôi nghĩ đến Mochiguma, thứ đã an ủi trái tim tôi cả năm nay. Bây giờ, khi trái tim dần khô kiệt, tôi lại càng nhung nhớ sự mềm nhẽo của Mochiguma. Mochiguma là một con gấu bằng xốp mềm.

Mùa hè năm ngoái, tôi lượm được Mochiguma ở hội chợ sách cũ nơi đền Shimogamo. Từ đó, nó trở thành trụ cột quan trọng chống đỡ trái tim của tôi. Con gấu xốp màu xám mềm mềm, chọc vào cứ mềm mại như da em bé. Nó cao cỡ một lon nước trái cây. Cứ cấn nó bóp bóp, tự nhiên miệng lại nở nụ cười. Tôi thường để con gấu xốp đáng yêu ấy bên cạnh. Từ khi cắt bỏ mối dây dưa với tổ chức, tôi tự giam mình cô độc khổ hạnh trong phòng bốn chiều rươi, người tới thăm chỉ có thằng bán yêu Ozu. Cuộc sống kiêu ngạo này đôi lúc cũng cần chút giải khuây.

Nhưng con gấu xốp đáng yêu đó đã mất tích một cách thần bí ở tiệm giặt ủi, chỉ mấy ngày trước cuộc phiêu lưu này. Tôi mang Mochiguma thăm đây mồi hôi giai đi giặt là, khi mở nắp máy giặt lại thấy ai đã cần

Mochiguma đi mất, trong máy giặt xuất hiện mấy cái quần sịp trông chẳng chút đáng yêu của thằng nào đó. Khi kiểm tra lại thì mấy cái quần trông sờn cũ hết mức, màu bạc thêch đó lại là loại tôi thường dùng.

“Chẳng lẽ, chuyện giặt con gấu nh ấ bông chỉ là ảo tưởng của chính mình, mình có thể chỉ là đi giặt đồ bình thường thôi. Vì ghét chuyện giặt quần áo nhàm chán, để né tránh sự thật nghiệt ngã là chỉ đang giặt đồ lót của chính mình, nên đã đắm chìm vào mộng tưởng là đang giặt con gấu nh ấ bông vốn không hề có thật kia?” Tôi suy nghĩ. “Chẳng lẽ bệnh đã tới mức vô phương cứu chữa rồi sao!”

Nhưng khi tôi về đến nhà, số lượng quần lót của mình vẫn còn y xì. Ng ấ trước đám quần lót tăng lên gấp đôi, tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao nữa. Sự kiện bí ẩn đó, đến giờ tôi vẫn chưa giải được.

Cũng từ đó, Mochiguma mất tăm mất tích.

Ồi, Mochiguma giờ không biết đang tung tẩy phương nao?

Khi đi loanh quanh không mục đích trong phòng bốn chiều rưỡi, đó là những gì tôi nghĩ tới.

...

Ban đầu tôi còn đếm số phòng bốn chiều rưỡi đã chinh phục, nhưng giữa chừng đã phải bỏ cuộc.

Mở cửa ra, bước vào, băng qua căn phòng bốn chiều rưỡi thứ n, mở cửa sổ, trèo qua, băng qua phòng bốn chiều rưỡi thứ n+1, mở cửa ra, bước vào, băng qua phòng bốn chiều rưỡi thứ n+2, rồi lại mở cửa sổ... Cứ mãi tiếp tục công việc như thế. Tuy rằng trong mỗi phòng tôi đều kiểm được một ngàn yên, nhưng vì mãi không tìm được lối ra, bị hy vọng lẫn tuyệt vọng của tôi ảnh hưởng nên giá trị của tờ một ngàn yên lúc lên lúc xuống. Nếu không trốn ra ngoài nổi, thì những gì thu thập được cũng chỉ là đồng giấy vụn thôi. Nhưng dù giá trị của tờ một ngàn yên có rớt giá thê thảm đến thế nào tôi vẫn tiếp tục thu nhặt, không biết đây có thể gọi là tinh thần bất khuất, hay do bản chất bên cùng thẳm nhu ần xương tủy không nữa.

Tôi ăn cả núi bánh castella, nướng cả núi chả cá, tiếp tục hành quân trong cô độc.

Trong đầu tự nhiên nảy ra ý tưởng: không biết chừng tôi đã rơi xuống địa ngục bốn chiều rưỡi, chịu đựng khổ hạnh tới vĩnh viễn. Những tội lỗi

từng phạm phải cứ thế chạy qua trong đầu, có lúc thấy xấu hổ muốn chết. Có lúc còn hét một mình: “Tao rớt xuống địa ngục cũng đáng.”

Cuối cùng mọi kiên nhẫn cũng mất hết, tôi nằm thượt ra như khúc gỗ trên chiếu, chấm dứt cuộc hành quân.

Vội đầu đọc *Hanshichi Torimonochō*^[49]. Uống whiskey rẻ tiền tới say mèm, hút thuốc lá phì phèo. Tôi hướng mắt lên trần nhà hét: “Vì sao tao lại rơi vào cảnh này hả trời!”. Dầu sợ hãi thế giới cam lặng bao bọc quanh mình, tôi đã cất giọng hát ông ổng từ lúc nào không biết. Dầu sao cũng chẳng ai phàn nàn gì. Giờ tôi có cởi sạch quần áo, rồi trần truồng sồn cả người màu hồng mà tiếp tục chạy rông, miệng lớn tiếng chửi bới những lời tục tĩu lờ cha sinh mẹ đẻ chưa nói ra bao giờ cũng chẳng sao cả. Nhưng dù chỉ có một mình, lý trí vẫn còn hoạt động. Nhưng cứ mãi trong tình trạng này, lý trí có lẽ đứt phụt luôn bất cứ lúc nào cũng chẳng có gì lạ. Vì vậy, tôi cố gắng dần xuống.

Nhưng không phải là không phát hiện ra đi đâu gì.

Tôi nhận ra những căn phòng bốn chiếu rưỡi dù trông giống hệt nhau nhưng vẫn có chỗ khác biệt. Đó là ngày thứ mười trong hành trình của tôi. Dù khác biệt không lớn, nhưng tủ sách trong phòng tôi có thay đổi. Tôi muốn lục *Hashichi Torimonochō* ra đọc, nhưng phòng bốn chiếu rưỡi này không có cuốn đó.

Đi đâu này có nghĩa là gì? Tôi vẫn chưa tìm được câu trả lời.

...

Sau đây, tôi sẽ kể chuyện vệ sinh trong cuộc du hành qua thiên hà bốn chiếu rưỡi.

Đối với kẻ ghét giặt giũ như tôi mà nói, không cần giặt quần áo thật là chuyện đáng cảm ơn trời đất. Vì phòng nào cũng có quần áo, nên nếu bẩn chỉ cần cởi ra thay là được. Thành ra ngày nào tôi cũng nghiêm chỉnh thay quần lót, từ lúc bị lạc trong thế giới không có tiệm giặt là này, đi đâu kì diệu là ngày nào cũng được mặc quần lót sạch sẽ.

Ban đầu tôi còn cạo râu, nhưng sau đó thấy phiền quá nên bỏ luôn. Thứ nhất là đến tiệm tạp hóa cũng không đi được, cạo râu chẳng cần thiết gì. Tóc cũng để mặc cho mọc dài. Thật giống gương mặt của Robinson Crusoe lênh đênh trong đại dương mênh mông bốn chiếu rưỡi.

Râu tóc thì cũng chẳng sao, nhưng thân thể bản thủ rất khó chịu. Khu nhà Shimogamo Yuusuishou có phòng tắm nhét xu ở cuối hành lang. Nhưng giờ thế giới đã chẳng còn khái niệm “hành lang” nữa, cái phòng tắm ở hành lang cũng không thể xài được. Đành phải dùng ấm đun nước sôi, đổ vào bồn rửa mặt, rồi nhúng ướt khăn lau chùi thân thể. Tôi ngâm nga hát, giả bộ như đang tắm vòi hoa sen, nhưng đi đâu này thật sự rất đáng buồn.

...

Không có chuyện gì khác để suy nghĩ nữa, lại cảm thấy nhàm chán nên tôi trằn trọc nhớ lại hai năm đã chẳng làm được trò trống gì. Những trò chơi bởi vô ích xa rời thực tế như thế, giờ nghĩ lại thật đáng hối hận.

Lên năm thứ hai, vì không còn cộng tác với Ozu nữa, tôi mang danh xấu thành cán bộ vô dụng chưa từng thấy, kẻ lười nhác nhất trong lịch sử “Cảnh sát thư viện”. Dù lười biếng như thế, tôi vẫn không bị đuổi, cũng chưa từng bị đe dọa. Tôi đoán do Ozu từng có thành tích chói lọi ở “Cảnh sát thư viện”, giờ cũng trở thành cán bộ của “Tiệm in ấn”, lại vẫn còn qua lại thăm hỏi tôi, nên người ta còn e dè quan hệ giữa y với tôi mà không dám xuống tay.

Tôi đã bàn với y “tao đang tính nghỉ”, thằng đó chỉ cười mà không tán đồng.

“Thôi nào thôi nào, mày cứ ở lại đi sẽ có niềm vui riêng của nó.”

Thật chẳng ra làm sao cả.

Mọi sự cứ lửng lơ đến giữa năm thứ hai, tôi càng lúc càng khó chịu. Tôi căm ghét sự nhần nhện chịu đựng của chính mình. Vì trên danh nghĩa cũng là cán bộ, tôi cũng phải tham dự những cuộc họp hành bí mật, xoay vòng vòng quanh đủ loại âm mưu, nhưng càng lúc càng thấy chuyện này thật ngu ngốc. Người trong tổ chức nghĩ tôi là một tay cán bộ đầu độ, trưởng ban cảnh sát thư viện đương nhiệm là Aijima cũng chẳng thèm đếm xỉa gì đến tôi. Những suy nghĩ chống đối với Aijima chỉ có tăng lên.

Mỗi đêm, tôi đều nghĩ đến chuyện “thoát thân”.

Nhưng chỉ thoát thân thôi thì chán quá. Tôi muốn làm ra một vụ đào thoát đầy tinh thần phản kháng rực rỡ, sẽ ghi vào lịch sử của “Cảnh sát thư viện”.

Đầu Thu năm thứ hai, trong lúc uống rượu với Ozu, tôi vô tình nói lộ ra chuyện đó, y nói: “Tao nghĩ mày không nên làm vậy đâu. Dù trông chỉ như chơi bời trong sân trường vậy thôi, mạng lưới tình báo của ‘Cảnh sát thư viện’ là hàng thật đấy. Nếu quay đầu đối địch sẽ đáng sợ lắm đó.”

“Đáng sợ gì?”

Ozu nghịch ngợm con Mochiguma nằm trên chiếu, rồi bóp chặt nó kêu cái “bép”.

“Sẽ thành ra như vậy đó. Tao sẽ đau lòng lắm.”

“Tao chẳng quan tâm.”

“Mày lại nói thế rồi. Bây giờ mày bị đánh giá xấu lắm, tao phải vận hết tài năng xoay xở trời phú mà nhìn ngó bao bọc cho mày suốt. Tỏ ra biết ơn một chút xú đi.”

“Tao chả việc gì phải biết ơn mày.”

“Biết ơn cũng là tất nhiên thôi mà.”

Khi hơi lạnh se se của mùa Thu thấm vào người, nãy lâu bốc khói sôi ùng ục thật ấm áp. Tôi nghĩ vấn đề sai trái trầm trọng nhất là trong một đêm Thu như vậy, người ở cạnh tôi tiêu khiển thời gian lại chỉ có mình Ozu. Con người không nên sống như vậy. Đây không phải là lúc kẹt trong tổ chức kì quái đó đến khi mục rữa. Bên ngoài tổ chức, cuộc đời sinh viên vẫn đang chờ đợi.

“Tao nghĩ mày đang ước được sống một cuộc đời sinh viên tử tế hơn đúng không?”

Ozu đột ngột nói một câu trúng tim đen tôi. “Dạo này mày cứ rồi hết cả lên. Cảm nắng em nào rồi phải không? Chắc là tại yêu rồi nên mới nhận ra mình chẳng ra đâu vào đâu chứ gì?”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Mày làm thêm ở hội chợ sách cũ chỗ đền Shimogamo phải không? Ở đó mày gặp cái gì tao cũng thấy hết.”

Tôi làm ngơ câu chọc ngoáy sắc lẹm đó.

“... H ồi đó, đáng lý tao nên chọn đường khác.”

“Tao không có ý an ủi mày đâu nhưng tao nghĩ mày có chọn đường nào rồi cũng phải gặp tao thôi. Trục giác mạch bảo đó. Sau đây đây thế nào tao

cũng sẽ dờn hết sức biến mảy thành thẳng vô dụng. Mảy không thể chống lại định mệnh đâu.”

Ozu giờ ngón út lên. “Vì tao với mảy được nối với nhau bởi sợi chỉ đen của định mệnh.”

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh kinh hoàng của hai thằng giai bị quấn chặt với nhau như chẻ giò bởi một sợi chỉ đen, rồi cùng nhau chìm xuống vực nước đen tối, tôi liề n rùng mình.

Ozu thấy tôi như vậy, y càng khoái trá ăn thịt heo. “Aijima cũng thật là phiề n quá.” Ozu nói. “Tao đã qua ‘Tiệm in ấn’ rồi, hấn còn cứ muốn cùng tao bàn tính đủ chuyện.”

“Cái loại người như mảy, sao thiên hạ lại khoái chứ?”

“Vì tao có nhân cách hoàn mĩ, miệng lưỡi lanh lợi, thông minh tài trí, gương mặt khả ái, đầy tràn ăm ắp tình yêu con người. Mảy không học được chút gì ở tao hả?”

“Câm ngay!”

Khi tôi nói thế Ozu liề n bật cười.

...

Trần tư chuyện cũ đã qua, tôi tiếp tục hành trình qua thiên hà bốn chiều rườ i.

Có một khái niệm gọi là “niên đại địa chất”. Nếu chia sơ lược, ta có thể phân các thời đại lần lượt thành thời Tiền Cambri, Đại Cổ Sinh, Đại Trung Sinh, Đại Tân Sinh đi tới thời hiện đại. Tôi nghe nói ở Kỷ Cambri ở đầu Đại Cổ Sinh xuất hiện đa dạng nhiều loại sinh vật, diễn tới cái gọi là “sự bùng nổ Cambri” nổi tiếng^[50]. Nhắc tới “Kỷ Jura” hay “Kỷ Phấn trắng” thuộc Đại Trung Sinh, tôi nhớ lại cảm xúc hạnh phúc khi xem tranh vẽ các loại khủng long thời bé.

Cuối Đại Cổ Sinh có một thời kỳ gọi là Kỷ Nhị điệp^[51].

Khi nghĩ tới cái tên này, tôi hình dung trong đầu quang cảnh bề mặt địa cầu lót đầy những tấm chiếu tatami, với những sinh vật hình dạng kì quái bò lổm ngổm. Thời đại đó, thế giới được cấu thành từ vô số căn phòng hai chiều. Thế rồi vào thời đầu Đại Trung Sinh, căn phòng mở rộng thêm một chiều nữa, trở thành “Kỷ Tam điệp^[52]”. Nhưng rồi đám khủng long vừa

xuất hiện đã giảm nát mấy tấm chiếu tatami được xếp đặt đẹp đẽ, thế giới tiến vào “Kỷ Jura”.

Tôi không thể không nghĩ rằng thế giới lúc này đã biến thành bốn chiều rưỡi hết rồi. Thời đại địa chất thứ tư hiện thời - Đại Tân Sinh^[53] đã kết thúc, thế giới tiến vào Kỷ Tứ Diệp Bán^[54]. Sinh vật trên địa cầu đã tuyệt chủng với quy mô lớn hết, sống sót trong thiên hà bốn chiều rưỡi này chỉ còn tôi cùng với con ngài vo ve trên trần nhà. Chẳng còn bất cứ đa dạng sinh học gì nữa cả.

Là con người cuối cùng, tôi tiếp tục lang thang qua thiên hà bốn chiều rưỡi này. Dẫu có muốn trở thành Adam và Eva của thời đại mới, nhưng không có Eva thì chẳng thể nên chuyện gì.

Cứ bước đi cảm phần như thế, không ngờ tôi lại gặp gỡ Eva.

...

Chuyện xảy ra vào khoảng ngày thứ hai mươi sau khi tôi bắt đầu chuyến du hành.

Cũng không biết là qua phòng thứ mấy rồi, nên cứ ghi là phòng bốn chiều rưỡi K đi. Hành quân được nửa ngày, chẳng mấy chốc đã thấy mệt. Tôi dừng lại nghỉ ngơi, ăn thứ bánh castella mà tôi đã ngán tận cổ.

Căn phòng bốn chiều rưỡi bên cạnh, đèn neon hình như sắp hỏng đến nơi, cứ nhấp nháy chập chờn. Trước đó, đôi khi tôi cũng gặp những gian phòng hỏng đèn tối tăm tạm gọi là “thế giới mây mù”, vì thấy ghê ghê nên ráng bước qua cho nhanh.

Nghỉ ngơi xong xuôi, tôi mở cửa sổ nhòm sang phòng bốn chiều rưỡi bên cạnh.

Ai đó ngồi ở một góc phòng, đang chăm chú đọc sách.

Nếu dùng cách nói quen thuộc, thì tôi ngạc nhiên tới mức “tim muốn bắn ra ngoài luôn”.

Hơn hai mươi ngày đã qua, tôi không được nói chuyện với ai, một mình chu du trong thế giới không người này, giờ tự dưng lại thấy bóng người. Đáng ra phải vui mừng, tôi lại thấy sợ hãi.

Đó là một cô gái đang đọc sách. Nàng cúi đầu im lặng, chăm chú nhìn vào cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* để mở trên gối. Mái tóc đen đẹp đẽ

chảy buông xuống lưng, mượt mà như lớp lánh sáng. Tôi mở cửa ra mà nàng cũng không thềm ngẩng mặt lên khỏi sách, thật phải nói là quá sức dũng cảm, còn e là phù thủy thống trị một góc thiên hà bốn chiều rươi này. Tôi mà không khéo coi chừng sẽ bị gói làm bánh bao nhân thịt ăn mất.

“Xin lỗi, đã làm phiền” giọng tôi khàn đục.

Nhưng tôi có nói gì, cô gái đó cũng không phản ứng.

Tôi ngập ngừng bước vào phòng bốn chiều rươi, tiến tới gần nàng.

Gương mặt của nàng thật vô cùng khả ái. Làn da nàng cũng có màu sắc hết như da người, động vào có cảm giác đàn hồi. Mái tóc đen được chăm chút cẩn thận, trang phục phẳng phiu không có một vết nhăn. Trông như một người con gái có xuất thân cao quý. Nhưng nàng không hề chuyển động. Nhìn từ đằng xa, nàng không khác gì một con người bị đông cứng trong khoảnh khắc.

“Đây chẳng phải Kaori sao?”

Tôi lảo bẫm trong vô thức, cả người choáng váng.

...

Đó là cuối Thu năm ngoái.

Ai cũng hoài nghi, tại sao một người như trưởng ban “Cảnh sát thư viện” Aijima lại làm chuyện như vậy. Aijima vì muốn đánh đổ gã trùm của một câu lạc bộ Điện ảnh nhằm chán mà lại huy động đến cả “Cảnh sát thư viện”. Nạn nhân của âm mưu này là Jougasaki, người nắm giữ quyền lực ở câu lạc bộ Điện ảnh Misogi.

Có người nói giữa Aijima và Jougasaki có mối bất hòa cá nhân gì đó, cũng có người nói Aijima vì muốn được nữ sinh mình thích ở câu lạc bộ Điện ảnh ngưỡng mộ nên muốn nắm lấy thực quyền của câu lạc bộ. Dù vì lý do gì, Aijima cũng đã quyết lật đổ Jougasaki.

Làm cái gì thì trước hết cũng cần thu thập thông tin tình báo.

Bằng mạng lưới tình báo trải khắp trường, đủ loại thông tin về Jougasaki được thu thập. Trong đó có một tấm hình của cô ấy. Ở hội nghị bàn cách lật đổ Jougasaki, khi bức hình của Kaori được chuyền tay nhau, một giọng nói chẳng mang chút ngưỡng mộ hay bất cứ tình cảm nào khác cất lên:

“Đây là mục tiêu, gọi là Kaori.”

Aijima đã lập ra một kế hoạch vô cùng đê tiện đến không thể bào chữa.

Jougasaki trân trọng Kaori này như ngọc quý trên tay. Nếu bắt cóc được cô ta, thì Jougasaki sẽ phải nghe theo yêu cầu của bên này.

Tối đêm thực hiện kế hoạch.

Đó là đêm trước lễ hội trường, nên toàn trường lễ lạc rình rang tới khuya. Jougasaki bận bịu việc ở câu lạc bộ Điện ảnh nên chưa về nhà trọ. Liếc nhìn lễ hội rộn rã mà cõi lòng đê nặng nỗi buồn bã: “Tại sao mình phải làm chuyện này chứ”, mấy thằng cán bộ “Cảnh sát thư viện” bắt đầu tập hợp ở sân Yoshida. Trong đám đó cũng có cả tôi nữa. Sau đó, một gã mang biệt danh là “mở khóa” tới họp nhóm, chúng tôi đi đến nhà trọ của Jougasaki.

Kế hoạch ban đầu là thằng mở khóa sẽ phá khóa cửa, đám cán bộ chúng tôi đột nhập vào, trộm con búp bê tình yêu Kaori. Nhưng kế hoạch này suýt bị phá hỏng ở trước cửa nhà trọ của Jougasaki. Đó là do một gã giai biết rằng tay mình sắp nhúng chàm phạm pháp mà sợ hãi, thiếu cả quyết tâm lẫn lòng trung thành. Tóm lại, chính là tôi đây.

Tôi cố thủ bám chặt tường rào mà phản đối, làm ầm lên: “Tôi kệ, không làm đâu, không làm đâu.” Mấy thằng cán bộ khác cũng có ý do dự, nên mãi chần chừ không hành động. Nhờ sự kiên quyết cao ngạo phản đối để bảo vệ chính nghĩa của tôi, chút nữa kế hoạch của Aijima đã đổ sông đổ biển.

Lúc này, chúng tôi không ngờ rằng Aijima lại tự nhiên xuất hiện.

“Chúng bay lần đầu cái gì?”

Phản ứng của gã thật mau lẹ, đám cán bộ liền chia hai phe. Một là phe nhất quyết tiếp tục kế hoạch, phe kia muốn liêu lĩnh chạy trốn. Đương nhiên, phe tính chạy trốn là tôi đây. Nhưng thay vì chạy trốn, gọi là rút lui chiến lược nghe hay hơn.

Khi chạy vào bóng đêm trốn đi, tôi quẳng lại câu: “Ai thêm làm chuyện ngu si như thế.” Mắt của Aijima lóe sáng như rắn độc. Tôi nghĩ mình sẽ bị giết mất. Tôi chạy vào thành phố trong đêm, trốn chui trốn nhủi trong lễ hội ồn ào, thấy hối hận rằng đáng lẽ không nên nói ra lời như thế.

Sự chống cự của tôi là vô ích, Kaori vẫn bị Aijima bắt cóc.

Khuya đó, cuộc trao đổi đã diễn ra ở một góc trường đại học, Jougasaki đành cúi mình khuất phục đi đầu kiện của Aijima. Vài ngày sau, Jougasaki giao thực quyền quản lý câu lạc bộ bản thân đã tự mình sáng lập và vốn không chịu buông tay lại cho Aijima. Nghe nói hắn còn ngợi khen ca tụng Aijima, còn ôm chặt thắm thiết như chẳng có mâu thuẫn gì trước mặt mọi người.

Tôi vô cùng cảm phần.

Trưởng ban Cảnh sát thư viện là một kẻ không thể tha thứ được.

Dù chẳng có gì đáng tự hào nhưng tôi cũng có chút khôn khéo. Tôi lập tức hành động. Tôi nhanh chóng chui vào chỗ trú ẩn Ozu chuẩn bị sẵn, im hơi lặng tiếng để tránh bị Trưởng ban Aijima bắt được. Người giật run lên bần bật như hươu con mới đẻ.

...

Ngày hôm đó, tôi trú lại căn phòng bốn chiếu rưỡi số K.

Ngày hôm sau, tôi cũng không muốn đi tiếp. Vừa gãi bộ râu giờ đã hợp thể với đám tóc mai, tôi vừa suy nghĩ kế hoạch về sau. Khi vừa uống cà phê, tôi vừa nhìn bức tường bẩn thỉu đằng sau tivi.

Lúc đó, một ý tưởng chợt lóe lên.

Hai mươi ngày qua, tôi chỉ lặp đi lặp lại chuyện đi vào cửa chính rồi chui ra cửa sổ. Nghĩ kĩ thì cứ khăng khăng làm vậy thật là cứng nhắc. Nếu thật sự muốn đào thoát, sao không thử đập vỡ tường? Biết đâu như thế lại giải quyết được tất cả? Bên cạnh phòng tôi là phòng của một du học sinh, nhưng dù tôi có đập vỡ một lỗ trên tường mà chui qua, thì chắc là với tấm lòng mênh mông của người xuất thân từ đại lục, chắc cũng sẵn sàng mỉm cười tha thứ chứ.

Nghĩ như vậy, tự nhiên tôi thấy tinh thần phấn chấn lên.

Tôi kiểm tra vách tường cẩn thận. Phòng bốn chiếu rưỡi này vốn không trang bị máy lạnh, nhưng chuyện cẩn răng chịu mồ hôi chảy nhễ nhại, đối với tôi chẳng phải là cách rèn luyện ý chí kiên cường. Vách phòng ký túc xá ọp ẹp như phong màn sân khấu lễ hội trường với đầy lỗ lỗ. Mỏng tới nỗi bình thường tay du học sinh bên đó ôm bạn gái mà âu yếm nói chuyện trên giường, tôi đầu rõ như kề cận ngay bên cạnh. Lúc tôi mở máy lạnh, hơi lạnh sẽ len qua khe hở ở trên tường mà tràn vào phòng

109, làm người bên đó được hưởng cuộc sống khoái lạc. Sau đó không khí lạnh ở phòng 109 thấm qua phòng 108. Rồi tới phòng 107, 106, sự mát mẻ sang khoái tràn đi không dừng lại được. Vì cuộc sống hạnh phúc của cả tầng trọ, tôi một mình hứng hóa đơn tiền điện kêch xù.

Nhưng tường mỏng thế này, hóa ra bây giờ cũng có lợi.

Tôi hít đất với tập đứng lên ngồi xuống theo kiểu Hindu tự chế xong, bắt đầu nắm cờ lê nện vào tường. Vách tường chưa gì đã bắt đầu lõm xuống, xuất hiện vết nứt. Tôi có cảm giác mình hóa thành Hercules, chẳng mấy chốc khói bụi đã mù mịt, dù không tiến triển nhanh lắm. Khi tôi dùng sức đá mạnh vào những vết nứt thì mở được một cái lỗ đường kính độ mười lăm centimét trên tường. Nhìn qua bên kia lỗ thấy ánh đèn huỳnh quang le lói.

“Được rồi!”

Tôi rống lên như một vị anh hùng, moi lỗ to ra rồi luồn qua phòng bên cạnh.

Bước sang bên kia, cái tôi thấy cũng là một gian phòng bốn chiều rưỡi y chang.

...

Sau đó tôi như hóa khùng, tiếp tục phá vách tường, cố gắng ném hư trần nhà, không phòng lên thì xẹp xuống, mở theo lối cửa, liếm nước tương, mở theo lối cửa sổ, ngủ vùi hết hai ngày, uống tới nôn mửa, rồi như nhớ ra lại tiếp tục phá vách tường. Tôi vẫn tiếp tục lang thang trong cái thiên hà bốn chiều rưỡi rộng lớn.

Dưới đây là vài đoạn trích ghi lại từ nhật ký ghi chép về hai mươi ngày đó. Nhưng khái niệm ngày tháng thì chỉ là tương đối trong thiên hà bốn chiều rưỡi này thôi. Không có đo đạc chính xác thời gian, đại khái thì khi tôi đi ngủ với thức dậy, coi như đó là một ngày.

Ngày thứ hai mươi tư

Thức dậy lúc hai giờ. Ăn sáng bằng cà phê trộn muối cùng với thuốc vitamin. Hôm nay chẳng biết sẽ phá được bao nhiêu bức tường. Bức tường chặn giữa những phòng bốn chiều rưỡi rất ọp ẹp, có phá bao nhiêu cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng phá tường cũng có cái vui. Có cảm giác như nhìn thấy tia hy vọng phía bên kia tường. Nhưng chỉ là mộng hão. Mà thiên

hà bốn chiều rưỡi vô tận này liệu có phải mộng không nhỉ. Là giấc mộng của tôi sao? Mộng. Mộng. Mộng của tôi. Cuộc sống đại học có ý nghĩa màu hồng lấp lánh.

Nghĩ tới những chuyện này khiến tôi càng buồn bực, nên uống whiskey ăn chả cá giả thịt rỗi ngủ luôn. Trong giấc mơ cũng thấy mình ăn chả cá giả thịt. Vậy là đủ lắm rồi. Dù tỉnh dù mê, tôi cũng ăn chả cá. Thân thể tôi bây giờ chắc chỉ làm bằng castella với cá.

Ngày thứ hai mươi lăm

Tôi thức dậy lúc bốn giờ. Hôm nay chẳng có chút động lực, nên tôi chỉ đi chuyển chút xiu. Rồi ngủ uống whiskey. Vị nó khó uống thật nhưng thực bụng là lại quen với mùi vì khô uống này tôi.

Ngày thứ hai mươi bảy

Cảm thấy cơ thể rắn chắc hơn. Không ra nổi khỏi phòng bốn chiều rưỡi này mà cơ thể cường tráng hơn là cái của gì? Đại khái là do ngày ngày đi phá tường, tôi cần khởi động bằng cách tập đứng lên ngồi xuống kiểu Hindu tự chế. Nhưng đứng lên ngồi xuống kiểu Hindu chính thống thì sẽ theo hình thái nào đây? Dù những động tác đứng lên ngồi xuống kiểu Hindu tự chế này do bản thân tự tưởng tượng ra, nhưng biết đâu còn linh nghiệm hơn hình thái đứng lên ngồi xuống kiểu Hindu chính thống. Khi nào rời khỏi đây, tôi sẽ truyền bá cái tư thế đứng lên ngồi xuống kiểu Hindu tự chế mới mẻ này ra toàn thế giới.

Ngày thứ ba mươi

Trong căn phòng bốn chiều băng qua ngày hôm nay, tôi đã phát hiện ra một thứ thú vị. Một cái hộp gỗ nhỏ, mở ra thấy cái bàn chải mai rùa. Tôi thử đem nó cọ rửa bồn nước thì thấy không cần thuốc tẩy vẫn dễ dàng tẩy vết bẩn. Đây quả là một cái bàn chải phi thường. Tôi chỉ đi ngang qua phòng này, nhưng thấy thú vị quá, nên tiếp tục chà cái bồn rửa sáng bóng. Rõ là việc ngu ngốc.

Tại sao những căn phòng bốn chiều rưỡi này lại có điểm khác biệt như thế? Những điểm sai khác sinh ra từ đâu vậy. Chuyện tôi tình cờ gặp Kaori mấy ngày trước cũng như thế. Nhìn thoáng qua thì phòng nào cũng là phòng mình, nhưng sao lại có những khác biệt nhỏ đó? Tôi không có tiền, cũng chẳng có sở thích mua thứ ấm ớ như búp bê tình yêu, cũng không có biết về sự tồn tại của cái bàn chải mai rùa công hiệu cao kì diệu đó.

Quả là bí ẩn.

Ngày thứ ba mươi một

Tôi thức dậy lúc ba giờ.

Bây giờ là ngày hay đêm? Ai nói cho tôi biết đi! Nếu nói cho tôi, tôi sẽ tặng luôn ba ngàn yên. Hôm nay, tôi vẫn cứ liêu lĩnh mà đi. Nhưng không quyết định được hướng đi thì cũng chẳng có ích gì. Tôi đã quyết định tạm ngừng chuyện phá tường, chỉ leo cửa mà đi thôi. Nhưng rồi, chẳng biết làm sao cuối cùng tôi lại bắt đầu phá tường tiếp.

Ngủ trưa một chút, tôi lại nằm mơ.

Tôi thấy chính giữa phòng bốn chiếu rươi đã bị phân tách ra thành Vạn lý Trường thành sừng sững. Vì đang nằm mơ nên tôi có thể leo qua dễ dàng. Vạn lý Trường thành có thể được trông thấy từ vũ trụ, đâu phải thứ một người dễ dàng leo qua được. Bên kia tường tôi bắt gặp Ozu, đang nướng thịt ăn rất ngon lành. Suýt chút nữa tôi đã được ăn lười bò muối rắc hành, nhưng Ozu đã cố ý chơi khăm ăn sạch hết chỗ thịt làm bộ đưa cho tôi. Thằng khốn đó thịt chưa chín đã ăn sạch rồi, chẳng còn gì cho tôi ăn cả. Lúc đó tôi choàng tỉnh, nghĩ lại mà tiếc nuối. Thằng Ozu khốn khiếp. Ngay cả trong giấc mơ cũng đáng ghét. Nhưng trong vô thức lòng tôi bắt đầu thấy nhớ nhớ Ozu.

Thần thánh nào ngự trị ở thiên hà bốn chiếu rươi này ời! Ban thịt cho con với! Không, không cần nói chuyện chi xa vời. Cà tím nướng cũng được, hành tây nướng cũng được, không thì một chút nước sốt thịt nướng cũng tốt.

Ngày thứ ba mươi bốn

Ngày hôm nay, tôi dùng chân sớm để nấu ăn. Nghiền bánh castella ra nấu chung với chả cá. Mùi vị khá kì quái, nhưng dầu sao cũng là mùi vị mới. Chỉ có mỗi cà phê là tôi uống chắc chắn không chán, nhưng cà phê làm gì có chất dinh dưỡng. Đây là một vấn đề trầm trọng. Nghĩ đến chuyện đó, tôi nhận ra thực đơn thiếu rau nên phải ráng uống vitamin bù vào. Muốn ăn đồ ăn có chất dinh dưỡng quá. Tôi thêm ăn rong biển hijiki.

Tôi dùng bồn rửa gội đầu rồi đi ngủ. Tại sao gội đầu nước lạnh lại khiến tâm tình trở nên buồn phiền như thế? Tôi cứ thế đổ sập xuống, đau khổ đến phát khóc. Có lẽ là đầu lạnh đi rồi thì sự hưng phấn cũng giảm theo chẳng.

Ngày thứ ba mươi tám

Tôi nghe nói khi gặp nạn nên ở nguyên một chỗ đợi cứu nạn tới, nhưng trong tình huống này có ai ráng mà chờ cứu nạn tới được đây? Nếu không di chuyển thì lương thực sẽ cạn kiệt. Tôi là kẻ du mục qua thiên hà bốn chiều rươi tìm chả cá với bánh castella. Chẳng có gì vĩ đại, cũng chẳng có tự do.

Không rõ có ai chịu đi tìm tôi trong tình hình này không đây. Mà tình trạng của tôi như thế này phải miêu tả ra sao mới đúng? Thế giới đã biến mất ư, hay chỉ có mình tôi biến mất?

Nếu chỉ có mình tôi lạc vào thế giới này, thì thế giới ban đầu hẳn đã trải qua một tháng rưỡi. Chắc tháng Sáu cũng đã kết thúc? Giờ tôi lại thành phiên bản Urashima Taro^[55] của phòng bốn chiều rươi. Ít ra Urashima Taro còn được vui vẻ chơi bời dưới thủy cung, vẫn còn tốt chán.

Người nhà chắc đang hoang mang tìm kiếm tôi. Ba mẹ ời, con xin lỗi.

Nhưng Ozu chắc sẽ không thềm đi kiếm tôi đâu. Y chắc đang chơi bời tán tỉnh với mấy em gái lớp dưới, có khi chỉ nói: “Thằng đó đi đâu mất rồi nhỉ.” Chắc chắn là thế. Tôi còn thù hằn cái vụ lười bò muối trong mơ lắm.

Ngày thứ ba mươi chín

Tôi thề thầm nghĩ, nếu thực sự không thể trốn thoát khỏi nơi này được thì phải làm thế nào đây?

Tôi phải dũng cảm sống sót như là người tiên phong khai phá thiên hà bốn chiều rươi này. Tôi sẽ sáng chế ra đủ mọi món ăn đa dạng phong phú từ castella với chả cá, bắt tay vào kế hoạch nuôi cấy nấm, rưỡi đập mấy bức tường ra làm quán chơi bowling, rạp chiếu phim, các cơ sở giải trí đa phương tiện như trung tâm trò chơi điện tử, xây đắp nên một cõi địa đàng trần gian.

Chỉ nghĩ đến thôi đã vô cùng hào hứng.

Hào hứng đến thế, sao nước mắt lại tuôn rơi nhỉ.

...

Trên con đường phiêu lưu đầy gian khổ này, vấn đề thực phẩm luôn là mối lo hành hạ tôi.

Tôi thèm ăn cơm da diết. Dù là cơm nắm ở cửa hàng tiện lợi cũng được. Ngươi ngắt cứng khô thế nào cũng tốt. Nếu có thể ăn một miếng cơm nắm, tôi sẵn lòng đổi một trăm miếng chả cá. Nếu trước mặt hiện ra một bát đầy cơm trắng mới nấu xong, chắc nước mắt tôi sẽ tuôn như mưa mất.

Thứ nước tương miso nhạt toẹt của hội bảo trợ xã hội. Trứng luộc ^[56]. Trứng chiên. Rau bó xôi luộc với nước cá ngừ. Cá thu nướng muối. Nguru bango kho như kinpira gobou. Đậu natto. Cơm lươn. Cơm trứng với thịt gà. Cơm bò. Đủ loại cơm thịt khác. Cơm ăn với thịt cá. Rong biển hijiki. Cá cam nướng sốt ngọt. Cá hồi nướng muối. Cơm trứng chiên. Mì ramen thịt heo quay. Mì udon trứng. Mì soba thịt vịt. Sủi cảo với súp Trung Hoa. Thịt gà chiên giòn. Chắc chắn là có cả thịt nướng. Cà ri. Cơm đậu đỏ. Salad rau củ. Dưa chuột ngâm miso. Cà chua ướp lạnh. Dưa gang. Đào. Dưa hấu. Lê. Táo. Nho. Quýt Unshu.

Không còn cơ hội nếm lại lần nữa sao. Cứ nghĩ như vậy, tôi lại càng thèm ăn. Tôi đau khổ vật vã ngày ngày theo đuổi ảo ảnh các loại đồ ăn không thể có trong thiên hà bốn chiều rươi.

Thèm nhất vẫn là Ramen Mèo.

Quán “Ramen Mèo” là một xe bán mì rong, có tin đồn chủ quán dùng mèo nấu nước dùng. Chẳng biết chuyện đó có thật hay không nhưng mùi vị của mì ở đây thì không gì sánh nổi. Trong thứ nước dùng đậm đặc khác thường lại là sợi mì to dày. Hồi tôi còn có thể tự do ra ngoài, nửa đêm nghĩ tới liền có thể chạy ra đó ăn.

Cái thế giới nơi người ta có thể nửa đêm tùy ý đi ăn Ramen Mèo...

... quả thật là “Cực lạc”.

...

Tôi còn thèm khát một chuyện nữa, là chuyện đi tắm.

Ngực tôi cứ phập phồng nhớ cảm giác nhảy ùm xuống bồn nước rộng của nhà tắm công cộng. Chỉ cần đi sang phía Tây đường chính Shimogamo vào trong phố, ta sẽ thấy một nhà tắm công cộng cũ. Khi nào có hứng, tôi vẫn hay cần khăn tắm tới đó. Tắm mới chớm buổi chiều tối, khi tôi vén rèm tiệm bước vào trong nhà tắm không có ai, tha hồ làm trò ngu ngốc, sung sướng như lên tiên.

Thật là nhớ muốn chết.

Nguyên một ngày trời tôi không đi tiếp nữa, thử làm bồn tắm.

Tôi móc trong tủ âm tường ra mấy cái thùng giầy cũ, sau khi trút hết đồ đạc ra, thì bóc tách ra từng miếng. Dùng cái đó làm nguyên liệu, tôi mất hai giờ để chế ra được cái bồn tắm. Phải dùng ấm đun bao nhiêu trước trong ấm thì tôi biết. Để ngâm được mình trong bồn tắm, tôi cố làm nó thuôn dài và vuông vắn bằng phẳng hết mức có thể, rồi lấy túi nhựa đựng rác chồng lên nhau dán vào mặt trong để chống thấm nước.

Dùng ấm đun nước xong tôi đổ vào bồn tắm tự chế. Cứ lặp đi lặp lại như thế.

Tuy cũng có cảm giác ngâm mình vào bồn tắm đấy, nhưng nước nóng đã ngội ngất mất rồi. Tôi cũng không thể ngâm cả người, trần truồng co cụm trong bồn tắm nhỏ xíu bằng bìa các tông thật vô cùng cay đắng. Tôi không thể chạy thoát khỏi suy nghĩ, mình đang làm chuyện quái quỷ gì thế này. Thế rồi cái bồn tắm đổ sập, nước tràn ra ướt sũng sàn phòng bốn chiều rười.

Cay đắng đến thế, lại khổ công làm chuyện ngu ngốc đến thế, mà chẳng có người nào chế giễu tôi giùm cái. Nếu Ozu có ở đây, y hẳn sẽ tha hồ chế giễu tôi.

“Mày làm cái trò gì thế? Đại náo sinh dòi rồi hả?

Chắc là y sẽ nói như thế đó.

...

Một buổi sáng, cảm thấy như có ai lấy chổi quét lên mặt, tôi mở mắt thức dậy.

Mở mắt ra trên đám chăn gối, tôi nhìn thấy trong phòng bốn chiều rười đầy ngài bay lượn. Tôi giật mình. Bình thường chỉ có một con ngài bay vo ve trên trần, ngày hôm đó đã tụ thành một đàn lớn. Từ những cái lỗ tôi phá tường ngày trước đó, lũ ngài bay ủa vào phòng. Từ cái lỗ đó nhìn ra, bốn bề ngang dọc đâu là ngài bay loạn xạ, phấn rải khắp nơi, phòng bốn chiều rười đen kịt.

Tôi vội vã vớ lấy ba lô, chạy qua phòng bốn chiều rười tiếp theo, đóng sầm cửa sô lại.

Dù mỗi phòng chỉ có một con ngài, nhưng hợp lại cũng đủ thành bầy lớn. Chúng nó chắc cũng thấy cô đơn. Chắc chúng đã bắt đầu giao lưu với đám đồng chí trong thiên hà bốn chiều rươi, nhận ra đồng bào mà tương trợ lẫn nhau. Sau đó hợp bè hợp phái mà tiếp tục bay qua những phòng bốn chiều rươi. Thật đáng ghen tị.

Tôi thở dài.

Lũ ngài kia có thể cùng nhau vui vẻ nói những chuyện tục tĩu, có thể lao vào tình yêu để trốn tránh thực tế, thậm chí còn có thể cười nhạo những đứa vui vẻ nói chuyện tục tĩu hay lao đầu vào tình yêu trốn tránh thực tế. So với chúng nó, tôi chỉ có thể nói chuyện tục tĩu một mình, một mình chìm đắm vào ảo tưởng, rồi một mình cười nhạo chính mình. Thật là hoàn toàn cô độc.

Chứng kiến đám ngài cùng nhà hưởng thụ cuộc sống trong thiên hà bốn chiều rươi này, tôi càng thêm cô đơn.

...

Quay lại câu chuyện mùa Thu năm ngoái.

Sau khi trốn khỏi “Kế hoạch bắt cóc Kaori”, tôi cố thủ trong chỗ trú thân, người run lên bần bật.

Vì đã tỏ ý phản kháng rõ ràng như vậy, chắc chắn Aijima sẽ sử dụng “Cảnh sát thư viện” nghiền nát tôi. Vận mệnh của Jougasaki giờ cũng là vận mệnh của tôi. Những bí mật đáng xấu hổ sẽ bị dán lên bảng thông báo của trường đại học, đi đến đâu cũng bị cười nhạo, chẳng mấy chốc sẽ bị ép nhuộm toàn thân sang màu hồng, rồi bị lôi tới đánh ở Nanzenji Suirokaku.

Theo như Ozu nói, hình như Aijima đang lùng sục khắp nơi tìm chỗ trú ẩn của tôi không khác chim ưng săn vịt.

“Aijima cũng là kẻ phiền phức. Gã thuộc dạng nóng tính dễ mất kiểm soát.” Ozu nói. “Tiệm in ấn cũng thấy phải làm chuyện gì đó.”

Tôi không dám rời khỏi chỗ trú thân nửa bước.

Nơi tôi trú ẩn chính là căn phòng bốn chiều rươi của gã Higuchi Seitaro hồi trước tôi từng khăng khăng đòi sách. Thật ra ban đầu tôi không tán đồng đề nghị của Ozu mà trốn ở tầng hai Shimogamo Yuusuishou. Tôi muốn cao chạy xa bay ra khỏi Kyoto, đi tìm sự giác ngộ ở mũi Muroto cơ.

“Thay vì chạy loạn lên, mày nên trốn ở đây thì tốt hơn. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất mà.”

Vì bị Ozu thuyết phục, tôi mới trốn lại phòng Higuchi Seitaro.

Trong nhiều ngày liền, tôi mê mải chơi thủy chiến tự chế với quý ngài Higuchi kia để giết thời gian. Mãi không thấy tăm tích Ozu. Đòi sinh viên tôi sắp chấm dứt rồi đến nơi rồi, mê đắm chơi bởi trò thủy chiến thế này có tốt không đây. Khi tôi ử ễ nhấn chìm một cái tàu ngầm, Higuchi rút xì gà ra, an ủi tôi bằng giọng vui vẻ.

“Sẽ sống yên bề lạng cả thôi con à. Nếu là Ozu, nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Lỡ nó đâm sau lưng con thì sao?”

“Ờ, cái đó cũng có khả năng.”

Higuchi vui vẻ nói. “Vì hành tung thằng nhỏ đó cũng khó lường lắm.”

“Đừng giỡn chứ!”

“Nhưng nó đã dũng cảm nói rằng, sẽ liều thân để che chở cho con.”

...

Từ khi tôi lạc vào thế giới này, gần năm mươi ngày đã trôi qua rồi.

Nghe cũng thật khó tin. Bây giờ ở bên ngoài hẳn là giữa mùa hè rồi.

Trong một ngàn hai trăm giờ đó, tôi chẳng có gì bỏ vào mâm ngoài bánh castella, chả cá, thuốc vitamin, cà phê với củ cải trắng. Không tắm ánh mặt trời. Không hít thở không khí trong lành. Không trò chuyện với người nào khác. Giờ tôi chán ghét cả cái bí kíp “giả kim thuật” kia, không còn nghiêm chỉnh đi thu thập tiền giấy một ngàn yên nữa. Thậm chí đôi lúc, tôi đã nghĩ đến chuyện vứt bỏ cả ba lô nhét đầy tiền lại sau lưng.

Thế giới gì thế này? Thế giới gì vậy?

Bề mặt chỗ nào cũng lót chiếu không có lấy một khe hở, không có ngày đêm, không mưa không gió.

Chiếu sáng thế giới chỉ có ánh đèn huỳnh quang le lói. Chỉ có sự cô độc bầu bạn, tôi nhắm mắt nhắm mũi đi mãi đến tận cùng thế giới. Phá hỏng vô số bức tường nhiều đến không đếm xuể, trèo qua vô số bậc cửa sổ nhiều đến không đếm xuể, mở ra vô số cánh cửa chính nhiều đến không đếm xuể.

Đôi khi dừng lại ở cùng một phòng nhiều ngày, đọc sách, ca hát, hút thuốc vung vãi khắp nơi. Nhiều lúc tôi phát chán hành trình mệt mỏi vô ích này, không muốn bước chân đi du hành thêm lần nào nữa. Nhưng nằm giữa sự yên lặng tựa như toàn nhân loại đã chết sạch, nhìn chăm chăm lên trần nhà thử một ngày trời, sự cô độc đáng sợ lại đến dồn ép tôi. Tôi chế ra đủ loại thực đơn mới kỳ quái từ số nguyên liệu hạn chế, dùng chỗ giấy vô hạn gấp mấy chục loại hình thù từ hạc giấy tới hình nhân, xoa dịu thằng Johnny, viết lách, tập hít đất, lại xoa dịu thằng Johnny, làm ná thun tập bắn, bày ra đủ mọi trò nhưng cũng không chạy trốn được sự cô đơn.

Đợi mãi cũng không thấy biến chuyển tốt nào.

Từ mùa Thu năm ngoái chạy trốn được khỏi tổ chức, nửa năm này tôi cố thủ trong thành trì bốn chiều rười. Tôi đã nghĩ mình là loại người chịu được sự cô đơn. Thật quá sức nông cạn. Tôi đâu có cô độc. So với tôi bây giờ, hồi đó tôi không cô độc tí nào. Chẳng khác gì đứa trẻ con chạy ra bờ cát của đại dương cô độc, chạm ướt đầu ngón chân xuống nước một tí mà hét lên: “Tôi cô đơn quá đi!”.

Tôi không thể chịu đựng được sự cô độc.

Tôi nhất định phải rời khỏi nơi này bằng mọi cách.

Vì vậy, tôi lão đảo đứng dậy. Một lần nữa tiếp tục hành trình qua những căn phòng bốn chiều rười.

...

Không có ai hết.

Không nói chuyện được với ai.

Lần cuối tôi nói chuyện với Ozu là lúc nào?

Ôm theo niềm hy vọng mà dần tới, càng lúc càng khó hơn từng ngày. Trèo qua cửa sổ giờ cũng thành ra khổ hình. Tôi chẳng còn tự độc thoại nữa. Cũng không thèm ca hát. Không thèm lau chùi thân thể. Cũng chẳng có lòng nào ăn bánh castella với chả cá.

Kiểu gì cũng chỉ bước sang một căn phòng bốn chiều rười y hệt như vậy.

Y hệt như vậy.

Y hệt như vậy.

Đâu đâu cũng chỉ là lặp lại những cảnh tượng giống nhau.
Tôi chỉ còn sức thì thẩn trong lồng ngực.

...

Mùa Thu năm ngoái, trong lúc tôi trốn chui trốn nhủi ở phòng Higuchi Seitaro mà vui đùa chơi thủy chiến, chuyện gì đã xảy ra?

Ozu y như yêu quái, đã âm thầm sắp đặt mọi thứ.

Đầu tiên, y thừa dịp phó ban “Tiệm in ấn” đi dự hội thảo học thuật ở Hokkaido, sử dụng quyền phó ban mà tạm dừng hoạt động của “Tiệm in ấn”. Lần đầu tiên mới có việc như vậy xảy ra, Aijima đành ném chuyện của tôi sang một bên, tức tốc chạy về “Tiệm in ấn”.

Ozu tỏ ra như một gian thương đều cáng với bộ mặt tham lam, hiện ra trước mặt Aijima.

“Tôi có vài điểm nghi vấn về việc đi đầu hành ‘Quán ăn Phúc Miêu’. Hình như đang có kẻ ngấm ngầm mưu phản. Vì chuyện này mà muốn mở hội nghị.”

Chuyện Ozu muốn tiếm đoạt tất cả, Aijima lẽ nào cũng không nghĩ tới sao? Một mặt giao du với gã, mặt khác y cũng đã ngấm ngầm bắt rết ở các tổ chức khác.

Y rất thân thiết với một đàn anh thuộc hội tôn giáo trá hình câu lạc bộ Bóng mềm Honwaka, đàn anh đó dùng thế lực ngầm ảnh hưởng lên một số hội nhóm khác nên chuyện càng trở nên dễ nói. Ngoài ra, y cũng có bạn bè trong cục quản lý lễ hội trường, cũng từng tận góc ngách các hội nghiên cứu đáng ngờ khác. Để thuyết phục bọn họ, y đã hứa sẽ cắt giảm ngân sách của “Tiệm in ấn” thường dành cho “Cảnh sát thư viện” để chia cho các câu lạc bộ cùng hội nghiên cứu khác. Y cũng sử dụng phe phái từ hồi còn làm trong “Cảnh sát thư viện”, lôi kéo những người có thể được mua chuộc thành đồng đảng của mình hết. Những thành phần không lôi kéo được thì y sai “Hội dọn xe vui vẻ” bao vây kiêu hãm họ trong nhà vào ngày hội nghị.

Thật là một cái bẫy thập diện mai phục.

Aijima được mời ngay vào cái thiên la địa võng ấy.

Hội nghị được mở màn là coi như mọi thứ kết thúc rồi.

Aijima bị tố vì thù oán cá nhân do Jougasaki cướp người mình để ý mà sử dụng “Cảnh sát thư viện” vào việc đáng xấu hổ, nên bị nhất trí khai trừ. Aijima còn đang choáng váng không nói được câu nào, thì đã bị “Hội dọn xe vui vẻ” ném ra ngoài phòng họp, sau đó buổi họp cứ thế yên bình tiếp tục.

“Ozu, để cậu làm không phải cũng tốt sao.”

Đại biểu của câu lạc bộ Bóng mền Honwaka tiến cử Ozu.

“Cái đó quá sức tôi rồi.”

Ozu làm bộ khiêm tốn từ chối.

Kết cục là, y kiêm nhiệm cả phó ban “Tiện in ấn” lẫn trưởng ban “Cảnh sát thư viện”.

...

Vào cái đêm Ozu được bổ nhiệm làm trưởng ban “Cảnh sát thư viện”.

Thằng tôi một tuần không ra khỏi chỗ nấp cũng leo ra ngoài, nơm nớp tiến vào sân trường. Trong thời gian một tuần tôi trốn chui trốn nhủi, trời đã trở nên giá lạnh hơn, lá thu hầu như đã rơi rụng hết. Lẩn theo bóng tối lén vào khoa luật, xuống phòng họp dưới tầng hầm dùng làm nơi hội nghị, tôi đã nhìn thấy cuộc đảo chính của Ozu thành công, lẫn Aijima bị ném ra ngoài không kèn không trống.

Sau khi tan họp và mọi người đều rời đi, chỉ còn Ozu ngồi cô độc trên bục giảng. Tôi vẫn ngồi ở một góc phòng họp, ngó gương mặt Ozu. Căn phòng họp dưới hầm chỉ còn hai chúng tôi trở nên lạnh buốt, hơi thở hóa thành khói trắng. Dù Ozu đã thành phó ban “Tiện in ấn” kiêm trưởng ban “Cảnh sát thư viện” nhưng trên người y chẳng cảm thấy có chút uy phong nào xứng với mấy danh hiệu lăm liết đó, mặt mũi vẫn quái dị tựa yêu quái Nurarihyon.

“Mày dễ sợ quá nha!”

Tôi nói thật tình, nhưng Ozu ngáp dài.

“Mấy thứ này chỉ như trò chơi cả thôi mà.”

Y nói. “Dẫu sao thì, như vậy là mày được cứu rồi đấy nhé.”

Sau đó, chúng tôi rời khỏi phòng họp dưới tầng hầm, đi ăn Ramen Mèo.

Đương nhiên là tôi chiêu đãi.

Sau khi rửa tay gác kiếm khỏi “Quán ăn Phúc Miêu”, theo lý tôi thì có thể mau chóng bước sang thế giới mới, nhưng mất tong hai năm vô nghĩa, thật sự rất khó lấy lại. Vì vậy, tôi cuối cùng lại giam mình ở Shimogamo Yuusuishou.

Tôi nghĩ nên mau chóng quyết tâm cắt đứt quan hệ với kẻ nguy hiểm như Ozu, nhưng không làm được.

Khi tôi thui thủi tự giam mình trong phòng bốn chiều rươi, chỉ có mình Ozu hay lui lại thăm tôi.

...

Ozu học cùng năm với tôi. Tuy học chuyên ngành cơ điện tử bên khoa công nghệ, nhưng y lại chán ghét cả điện cơ, điện tử lẫn công nghệ. Kết thúc năm nhất, thành tích y thấp tới kinh người, học phần lấy được ít đến đáng thương, người khác nhìn vào không khỏi lo lắng y đi học làm cái gì thế. Nhưng bản thân y lại chỉ coi như gió thoảng ngoài tai.

Bởi vì ghét ăn rau dưa, toàn chén đồ ăn nhanh, nên sắc mặt y không khác gì một sinh vật bò ra từ nửa kia đen tối của mặt trăng, xấu xí ghê người. Nếu đi đêm gặp y, mười người thì tám người sẽ tưởng nhầm là yêu quái, hai người còn lại chắc chắn cũng là loài yêu quái. Y bắt nạt kẻ yếu, nịnh nọt kẻ mạnh, ngang bướng, ngạo mạn, lười biếng thành tính, là tà ma rạch giới rơi xuống, học hành không thềm đếm xỉa, chẳng biết kiêu hãnh là cái chi, có thể lấy bất hạnh của người khác ra làm đồ nhắm ăn gọn ba chén cơm. Y cơ hồ chẳng có điểm nào đáng khen. Nếu không gặp phải y, tâm hồn của tôi chắc chắn sẽ sạch sẽ hơn bây giờ rất nhiều.

Nhưng y là thằng bạn duy nhất của tôi.

...

Tôi tiếp tục cuộc hành quân khốn khổ.

Một ngày, trên kệ sách của một phòng bốn chiều rươi nơi tạm trú chân, tôi tìm ra tài liệu liên quan tới phim ảnh. Ở giữa bàn học với giá sách lại nhét mấy cuốn băng ghi hình quái dị tôi chưa từng có. Vừa uống cà phê vừa hút thuốc lá, tôi vừa ngó nghiêng qua mấy cuốn băng đó. Thấy một

cuốn băng có ghi nguyệt ngọc “Quyết đấu trên cầi lớn Kamo”. Trên vỏ băng viết chữ “Misogi”. Hơi tò mò, tôi bỏ băng vào đầu máy coi thử.

Đó là một cuốn phim vô cùng quái dị.

Một vở kịch hai người chỉ có diễn viên là tôi với Ozu. Nội dung về hai người đàn ông kế thừa một cuộc chiến chơi khăm đã diễn ra từ trước thời chiến tranh Thái Bình Dương, họ dồn hết mọi sức mạnh và trí tuệ của mình để đập vỡ lòng kiêu hãnh của kẻ kia. Bản mặt kinh khủng như mặt nạ kịch Nô mang duy nhất một biểu cảm từ đầu đến cuối của Ozu với sự diễn xuất hết sức nhiệt tình của tôi, cùng những cảnh phim là bao trò chơi khăm quái thai tàn nhẫn liên tu bất tận. Cảnh cuối cùng khi Ozu nhuộm toàn thân sang màu hồng và tôi cạo nửa đầu lao vào đánh nhau trên cầi lớn Kamo khiến tay tôi không biết từ lúc nào mà nắm chặt, toát hết mồ hôi. Coi xong cuốn phim, tôi cũng thấy xấu hổ khi mồ hôi đầm đìa nắm tay, không sao lau sạch hết được. Đó là loại phim ảnh như thế đó.

Cũng đã bảy mươi ngày không nhìn thấy mặt Ozu, tôi thấy có hơi cảm động.

Không thể nào mà không nhung nhớ.

Sau khi bộ phim kết thúc là vài thước phim ghi lại quá trình làm phim. Tuy nói là quá trình làm phim nhưng toàn là đồ giả hết. Tôi với Ozu hợp mặt viết kịch bản trước máy quay phim, cùng nhau làm cái phong nền xấu xí. Cũng có một cảnh khá sến gọi là “Chiếu thử phim nhờ mọi người nêu cảm tưởng”, nhưng mà hầu như không ai chịu lên tiếng, chỉ có một cô gái cất giọng: “Mấy anh lại làm ra một bộ phim ngu ngốc đấy à.”

Chà, cô gái đó nhìn quen quá.

“Là Akashi?!”

Tôi lẩm bẩm.

...

Hội sách cũ. Akashi. Mochiguma. *Hai vạn dặm dưới đáy biển*.

Mùa hè năm thứ hai, tôi tự nhiên muốn đi làm thêm. Ở Kawaramachi có một hiệu sách cũ tên là Gabishobo đôi lúc có tuyển người giúp việc cho hội sách cũ nên tôi xin đi làm thêm. Ông chủ tiệm mặt mày giống như bạch

tuộc luộc nói với tôi chẳng có chút thân thiện: “Lương theo giờ nên dĩ nhiên là cũng chẳng được mấy đâu.”

Lúc đó cùng làm thêm với tôi là Akashi. Ông chủ tiệm đối xử với tôi vô cùng lạnh lùng cau có, nhưng khi nói chuyện với Akashi lại cứ như ông già trong rừng trúc vừa tìm được công chúa Kaguya vậy. Khoảng cách giữa bạch tuộc luộc với ông già rừng trúc thật quá lớn.

Chếch mé trường đua ngựa nằm ở góc chéo hướng nam bắc con đường dẫn lên ngôi đền, những hàng sách cũ dựng lều chi chít, rất nhiều người chen lấn tìm mua sách. Tôi nhìn đâu cũng thấy những hộp gỗ lèn đầy sách cũ xếp san sát cạnh nhau, hai mắt như hoa lên. Nơi mấy bậu ghế gỗ trải thảm xếp san sát, những kẻ choáng váng vì hội chợ sách như tôi ng ã nghỉ tạm. Thời tiết nóng nực oi bức, ve kêu inh ỏi. Vào giờ giải lao, tôi ng ã trên bệ cây cầu nhỏ mà uống nước chanh, nghĩ chuyện lê lét ở lại tổ chức ngó ngẩn “Cảnh sát thư viện” thật vô cùng ngu ngốc.

Mấy ngày liền, tôi đều gặp Akashi. Nàng tóc cắt ngắn gọn ghẽ, lộ ra đôi mày đầy lý trí. Đôi mắt sắc sảo như nhìn chăm chăm cái gì đó. Có ấn tượng là đại bàng tài năng không cần giấu đi móng vuốt. Nàng có nhiệm vụ coi chừng mấy thằng trộm cắp vặt, nhưng bị ánh mắt đó nhìn chăm chăm thì thằng trộm cắp nào cũng phải chùn tay.

Dù có ánh mắt ghê gớm như thế, nhưng trên túi của nàng lại treo một thứ rất dễ thương. Một con gấu bằng xốp nho nhỏ. Một buổi chiều dọn dẹp xong, tôi thấy nàng gương mặt nghiêm nghị như triết gia, ng ã vuốt ve con gấu hết sức tập trung.

“Đấy là cái gì?” Tôi hỏi.

Nàng giã đôi mày, mỉm cười mà nói: “Đây là Mochiguma đấy.”

Nghe nói nàng có một bộ năm con gấu giống hệt nhau, chỉ khác màu, trân trọng gọi là “Đội chiến binh Mochiguma mềm bông”. Cái tên đẹp để Mochiguma quả rất khó quên, nhưng gương mặt tươi cười của nàng khi nói “Đây là Mochiguma đấy,” lại càng khó quên hơn.

Nói ngắn gọn hơn, viết ra trực tiếp thì như quý vị độc giả đoán, tôi đã yêu nàng rồi.

Vào buổi chiều chuẩn bị cho ngày cuối cùng vào hôm sau, tôi nhận được con Mochiguma trên cây cầu nhỏ. Hình như Akashi đã đánh rơi khi ra về. Tôi cần nó về định mai gặp đưa lại cho nàng, nhưng ngày cuối cùng

nàng lại không tới. Ông chủ tiệm Gabishobo lạnh lùng bảo nàng có việc gấp nên không đến được. Tôi mua một cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* làm kỉ niệm hội sách cũ, rồi rời khỏi đền Shimogamo.

Từ đó đến giờ đã nửa năm, tôi nghĩ một lúc nào đó phải trả lại cho Akashi nên gìn giữ cẩn thận Mochiguma. Vì vậy, chuyện Mochiguma mất tích bí ẩn ở tiệm giặt là khiến tôi rất buồn khổ.

“Sao tự nhiên lại nhớ đến chuyện cũ xa xưa thế này?”

Tôi nhìn Akashi trên màn hình, đột ngột buột miệng nói ra.

...

Nhìn thấy gương mặt Akashi, tôi như được tiếp thêm sức lực.

Từ ngày hôm sau, tôi bắt đầu phá tường tiếp, nhưng mỗi lần lạng lẽ vung cờ lê lên, tôi lại suy nghĩ về cuốn băng kia. Tôi chưa từng cùng Ozu làm phim. Nhưng cuốn phim kia rõ ràng là do tôi với Ozu tự tay làm ra. Bản thân nhìn lại, trong lòng cũng thấy có một sự thúc đẩy ngấm ngầm muốn làm một cuốn phim như thế. Trên nhãn băng viết chữ “Misogi”. Tôi chợt nhớ lại hồi năm nhất xa xưa, đứng trước tháp đồng hồ định mệnh kia. Câu lạc bộ Điện ảnh tôi đã không tham gia, chẳng phải cũng tên là “Misogi” sao?

Những căn phòng có sự sai biệt tí chút. Cuốn băng tôi không quay.

Trên giá sách có những cuốn sách tôi bỏ lỡ không mua.

Cả cái bàn chải mai rùa không phải tôi mua.

Người tôi hẳn không từng chung sống, Kaori.

Ngày hôm đó, tôi dừng di chuyển. Đứng lặng giữa phòng bốn chiều rưỡi, tôi ngược nhìn trần nhà.

Cuối cùng, tôi đã hiểu ra kết cấu của cái thiên hà bốn chiều rưỡi này.

Hồi giờ không nhận ra, tôi thấy vô cùng xấu hổ với sự ngu ngốc của bản thân. Những căn phòng bốn chiều rưỡi nối tiếp nhau này đều là phòng bốn chiều rưỡi của tôi cả. Nhưng mỗi phòng đều là của mỗi thằng tôi đã có chọn lựa khác nhau. Mấy chục ngày nay, tôi đã đi qua những mảnh vỡ của những thế giới song song.

Tôi thấy kiệt cùng sức lực.

Tôi không biết được trật tự của những thế giới này như thế nào. Cũng không biết tại sao những thế giới này hiện ra. Cũng không biết tại sao tôi lại lạc vào nơi này nốt.

Nhưng tôi nhận ra được một điều.

Vận mệnh của tôi sẽ thay đổi chỉ dựa vào những quyết định rất nhỏ nhoi. Vì mỗi ngày, tôi có vô số quyết định lựa chọn khác nhau, nên sinh ra vô số vận mệnh. Vô số thằng tôi sẽ sinh ra. Vô số phòng bốn chiều rươi sẽ sinh ra.

Nên về nguyên lý, thiên hà bốn chiều rươi này sẽ không có điểm tận cùng.

...

Tôi nằm yên trên nệm, lắng tai nghe.

Thiên hà bốn chiều rươi đến đâu cũng không người, hoàn toàn yên ắng.

Không có ai để nói chuyện. Không có ai để tôi có thể kể đi đâu gì. Kể không còn có thể kể cho ai đi đâu gì như tôi không còn quá khứ, cũng không còn tương lai. Không có ai nhìn một kẻ như tôi. Cũng không ai cười nhạo tôi, tôn trọng tôi, khinh ghét tôi, yêu thương tôi. Khả năng có một người như thế xuất hiện trước mắt tôi là hoàn toàn không.

Tôi giờ như không khí đầy bụi trong căn phòng bốn chiều rươi này.

Dẫu là thế giới biến mất hay tôi biến mất, với tôi bây giờ, tôi là con người duy nhất tồn tại trên đời. Dù tôi đã đi qua mấy trăm gian phòng bốn chiều rươi, cũng chẳng gặp một ai.

Tôi trở thành người cuối cùng của nhân loại.

Người cuối cùng của nhân loại, sống đến tận cùng thì có ý nghĩa gì đây?

...

Nếu có thể thoát khỏi nơi này, tôi nghĩ sẽ có rất nhiều điều muốn làm.

Ăn một bữa thật ngon, đi húp súp sệt Ramen Mèo. Đi ra Shijo Kawaramachi chơi. Đi coi phim. Đi cãi lộn với ông già mặt như bạch tuộc lúc chủ tiệm Gabishobo. Đi lên trường nghe giảng bài chắc cũng vui. Nhảy múa trong điệu nhảy dâng lên chủ thần của đền Shimogamo cũng tốt.

Đi khám răng ở phòng khám Kubozuka, tận hưởng mùi vị ngón tay thanh mảnh của chị Hanuki cũng tốt. Đi an ủi Aijima đáng thương vừa bị tổ chức khai trừ. Mọi người ra sao rồi? Ở thế giới náo nhiệt chắc vui thích chứ? Họ sống có mạnh khỏe không? Jougasaki và Kaori có hạnh phúc không? Ozu vẫn lấy bất hạnh của người khác ra làm đề nhấm ăn gọn ba chén cơm chứ? Akashi có đi tìm con Mochiguma bị thất lạc trong “Đội quân Mochiguma mềm bông” tới tối tăm mặt mũi không, hay là ngẫu nhiên lại nhặt được nó ở đâu đó? Tôi muốn xác minh mọi chuyện.

Có đi đâu, nguyện ước này chắc không thực hiện được nữa rồi.

...

Tôi thấy thứ gì cứng cứng cộm cộm ở lưng. Sờ thử thì hóa ra đó là cái răng khôn nhô ở phòng khám nha Kubozuka. Tôi liền bật cười khanh khách theo một kiểu bản thân cũng thấy nguy hiểm. Tôi đặt cái răng khôn bị sâu đó lên lòng bàn tay vân vân.

Vì sao vật này lại ở đây?

Nơi này là phòng bốn chiều rưỡi số 0. Là điểm xuất phát.

Chẳng biết đã nhàn đường ở đâu, nhưng sau mấy chục ngày, tôi lại trở về căn phòng số 0 ban đầu. Hóa ra chỉ đi một vòng nhỏ về lại điểm xuất phát. Hẳn là trong lúc nghĩ vớ nghĩ vẩn, tôi chỉ đi một vòng nhỏ quanh một góc của thiên hà bốn chiều rưỡi vô tận này chẳng?

Những căn phòng trong thiên hà bốn chiều rưỡi này cũng không hoàn toàn giống nhau. Vì cửa chính và cửa sổ đối nhau nên trở thành như tấm gương phản chiếu ngược lại. Vì vậy có khi thay vì tiến lên phía trước, tôi đã bị nhàn đường mà tiến về hướng ngược lại cũng không chừng. Tôi đã chọn phương hướng rất cẩn thận, nhưng cũng không được hoàn hảo.

Tôi nghĩ, thật là đi một vòng vô ích.

Nhưng tôi đã tuyệt vọng, nên có ra sao cũng được. Cũng đã lặng lẽ chấp nhận hết thảy.

Tôi nằm trong chăn, cạo đi vuốt lại đám râu tóc mọc dài. Tôi quyết định giác ngộ rồi, an phận ở lại thế giới này vậy. Sẽ cố quên đi những hồi tưởng đẹp đẽ về thế giới bên ngoài. Tôi sẽ không làm những hành động thô bỉ như phá tường nữa, cứ sống đoan chính như bậc thân sĩ, đọc những cuốn sách hay, chìm đắm vào truyện khiêu dâm ở mức độ vừa phải, dằn ý chí

vào việc nâng cao tinh thần của bản thân. Đằng nào cũng không thể rời khỏi nhà lao lót chiếu rộng mênh mông vô bờ bến này, nên cứ đường đường chính chính mà chờ chết trên chiếu vậy.

Tôi nghĩ như thế rồi ngủ lặn.

Đó là chuyện xảy ra trong ngày thứ bảy mươi chín.

...

Tôi thức dậy.

Đồng hồ chỉ sáu giờ, nhưng chẳng biết sáu giờ sáng hay sáu giờ tối. Tôi nằm trong chăn suy nghĩ, nhưng cũng chẳng biết đã ngủ bao lâu rồi.

Tôi lặn lộn trên đám chăn nệm như con sâu rồi uể oải ngồi dậy.

Yên lặng quá.

Sau khi uống cà phê, hút thuốc, tôi vẫn chưa có cảm giác muốn bắt đầu hoạt động của một ngày mới, nên vừa lặn lộn trong chăn vừa đắm chìm vào suy nghĩ. Tôi lượm cái răng khôn bị sâu lặn bên gối lên. Tôi vừa soi cái răng khôn không may mắc dưới đèn huỳnh quang, suy nghĩ lại chuyện bà thầy bói ở Kiyamachi.

Tôi bị rơi vào tình thế không thể lý giải này chắc chắn do bà già đó. Bà ta dùng lời lẽ ngọt ngào phỉnh phờ tôi: “Con đúng là nghiêm túc hơn người, thiên tư lại thông minh”, rồi đẩy thẳng tôi đang mơ mộng hão huyền muốn trốn sang một cuộc đời khác vào lời nguyền bốn chiếu rươi này.

“Đấu trường.”

Ngớ ngẩn.

Bây giờ, cái kho báu vô giá mang danh cuộc đời sinh viên có ý nghĩa màu hồng đáng lẽ phải được tống vào Shousouin^[57] kia, tôi đã không còn cần tới nữa.

Nhưng nói đi nói lại, cái răng này bị sâu dữ thật. Làm thế nào để chịu nổi tới mức này, tôi cũng thấy ngạc nhiên. Phần trên đầu bị đục thủng ra y như mô hình khoa học để cho thấy cấu tạo bên trong. Đưa gần mắt nhìn thật kĩ, thật không giống răng khôn, mà giống như công trình kiến trúc vĩ đại của La Mã cổ đại...

“Đấu trường.”

Tôi lẩm bẩm.

Bên tai tôi truyền đến tiếng cái gì đập vào cửa sổ lạch cạch.

Giây phút đó, từ khe hở của cái cửa sổ đang hé mở, một cái gì đó trông như cơn gió đen lao xao tràn vào phòng bốn chiều rười rượi này.

Dường như đàn ngài lớn di chuyển khắp thiên hà bốn chiều rười rượi vẫn thì thoảng lượn lờ qua phòng bốn chiều rười rượi số 0 này thì phải. Một lượng ngài lớn chui vào được đã bay vòng vòng đầy trần nhà. Không chỉ thế, càng lúc càng nhiều ngài chui vào hơn.

Tôi giật bắn cả người, vội vã đào tẩu sang phòng bốn chiều rười rượi số 1 bên cạnh.

Vừa mới mở cửa ra, không khí lạnh lẽo trên hành lang đã đập vào mặt tôi.

Hành lang đầy bụi bặm, kéo dài trong bóng đêm. Trên trần nhà, mấy cái đèn tròn nhỏ đó đây nhấp nháy. Phía cuối hành lang xa xa, lóe lên ánh đèn huỳnh quang trắng trắng.

...

Tôi chạy vội ra hành lang. Không để ý đến việc từ cánh cửa phòng mình đang để mở, đàn ngài nối nhau bay ra theo.

Góc hành lang phát ra tiếng ùng ục, chắc ai đó đang dùng ổ cắm ở ngoài hành lang mà nấu cơm. Mùi cơm chín hấp dẫn làm tôi suýt dừng lại, nhưng vẫn tiếp tục chạy không ngừng nghỉ. Mở tủ giày ra, tôi thấy đôi giày của mình nằm gọn bên trong.

Rời khỏi Shimogamo Yuusuishou, tôi bước ra thị trấn Shimogamo Izumigawa dưới bóng hoàng hôn.

Hoàng hôn màu lam rủ màn xuống thị trấn. Cơn gió lạnh thổi qua những con đường đến cọ vào má tôi. Một mùi thơm không thứ gì sánh nổi. Không phải là chỉ một mùi gì cụ thể. Là mùi của bên ngoài. Mùi của thế giới. Không chỉ có mùi vị. Còn nghe được cả âm thanh của thế giới. Tiếng rừng thiêng Tadasu xào xạc, tiếng nước con sông nhỏ chảy róc rách, cả tiếng xe cộ chạy băng qua trong buổi hoàng hôn.

Tôi ngơ ngẩn bước đi, rời khỏi thị trấn Izumigawa. Mặt đường nhựa cứng cứ như thế kéo dài trước mắt. Tôi thấy ánh đèn đường, ánh đèn ở mỗi cổng nhà, rồi ánh đèn hắt ra từ những khung cửa sổ. Tôi băng qua

Shimogamo Saryo đang hắt ánh sáng ra đường. Cứ như thế, tôi đi qua con đường lên thăm đền Shimogamo với những dãy nhà nối đuôi nhau yên tĩnh. Không lâu, bên tai truyền tới tiếng xe chạy rầm rầm, tiếng sinh viên ồn ào náo nhiệt trên vùng tam giác sông Kamogawa. Tôi thấy bóng đen của rừng tùng trên tam giác sông. Thấy đám sinh viên đang tổ chức tiệc tùng vào buổi tối.

Tôi băng qua đường, đi xuống tam giác sông Kamogawa.

Tôi đi qua rừng tùng bên bờ sông. Bao nhiêu loại cảm xúc ứa về bước chân tôi thêm gấp gáp. Những cành lá tùng thô ráp vệt qua người tôi một cách dễ chịu khi tôi chạy. Tôi lao ra giữa đám sinh viên đang cười đùa ồn ã. Họ nhìn sang tôi tò mò, nhưng thấy tôi râu tóc bờm xờm, nên giả bộ như không thấy.

Băng qua hết rừng tùng, một khoảng trời màu lam đẹp đẽ sâu thẳm thăm, mở rộng bao la trước mắt.

Phi như sắp sửa lặn xuống bờ sông, tôi chạy lao đến nơi đầu mũi của tam giác sông Kamogawa. Tiếng nước sông chảy ầm ầm trở nên lớn dần. Như một vị thuyền trưởng đứng trên đầu mũi tàu, tôi đứng lặng nơi đầu mũi tam giác sông. Dòng sông Takanogawa từ hướng Đông, cùng với dòng sông Kamogawa từ hướng Tây chảy đến hợp lưu trước mắt tôi, trở thành sông Kamogawa, rồi cuộn đổ về hướng Nam.

Ánh sáng đèn đường hắt xuống lấp lánh lay động mặt sông như tờ giấy trắng bạc. Trước mắt tôi là cây cầu lớn Kamo đường bệ vắt ngang qua sông. Trên thành cầu, những ngọn đèn đầu tắm tấp tỏa ánh sáng màu cam, xe cộ chạy tấp nập tỏa sáng lấp lánh. Bao nhiêu là người đang đi bộ trên cầu lớn Kamo, rồi bao nhiêu người khác đang lặn lê trên tam giác sông Kamogawa, nhìn đâu cũng thấy người là người. Ánh đèn điện trên lan can cầu, ánh đèn sáng trắng rực rỡ lóe ra từ nhà ga Keihan Demachiyana, ánh đèn đường nối tiếp nhau, ánh sáng từ khu vực Shijo phía xa xa nơi hạ lưu sông, ánh đèn xe cộ băng qua cầu, tất cả đều lấp lánh như ngọc quý tuyệt đẹp, mắt tôi nhòe đi.

Có chuyện gì vậy nhỉ?

Nhộn nhịp quá.

Nhộn nhịp như lễ hội Gion vậy.

Tôi hít một hơi đầy khí trời thơm mát, ngẩng lên nhìn bầu trời đang chuyển từ sắc hồng sang lam, mặt tôi tự nhiên méo xẹo đi. Rồi cứ thế hét lên một tiếng không hiểu ý nghĩa là gì.

...

Mặc kệ người trên tam giác sông Kamogawa nhìn mình sợ hãi lẫn nghi ngại, tôi vẫn sung sướng đắm chìm say sưa trong hạnh phúc.

Không biết tôi đã say sưa đứng đó bao lâu. Đột ngột nghe thấy tiếng náo động từ phía cầu lớn Kamo. Từ mũi của tam giác sông Kamogawa nhìn sang, tôi thấy từ khắp Tây Đông một đám sinh viên chen chúc nhau tiến lại, la hét ồm ồm. Không biết có chuyện gì mà náo loạn vậy?

Trong lúc đó, dường như một kẻ nào đó đang đứng trên thành lan can rộng rãi của cầu lớn Kamo. Từ trên lan can, hình như y tranh cãi gì đó với đám sinh viên đang vây lấy mình. Nhìn thấy gương mặt y chiếu dưới ánh sáng của đèn trên lan can cầu, tôi nhận ra đó là Ozu. Y đứng trên bệ cầu, làm động tác múa may như sắp nhảy xuống, vẫn là điệu nhếch miệng cười, đáng vẻ thật không đáng hoàng. Đã qua tám mươi ngày, mặt mũi y vẫn như yêu quái không đổi. Trong thời gian tôi biến mất, hình như y cũng lạc bước vào con đường xúi quẩy.

Tôi nhớ y quá, bắc loa gọi lớn “OZU!!!”, nhưng y hình như không nghe thấy.

Y đứng chỗ đó mà làm trò ngu xuẩn gì vậy? Có lẽ lạc gì đó sao? Tôi đang nghĩ nên làm gì bây giờ thì phía sau lưng có tiếng người la hét thất thanh.

Quay đầu lại, tôi thấy từ hướng rừng tùng bên bờ sông có một đám mây mù ùn ra. Trong đám mây mù đen kịt đó có một đám thanh niên chạy toán loạn. Hai tay múa may loạn xạ, đầu tóc bù xù, tưởng như hóa điên mất rồi. Đám mây mù đen kịt đó cứ lao xao lao xao lao xao lan rộng, hình như đang nhắm hướng mũi nhọn tôi đứng mà bay tới.

Từ cánh rừng tùng, một đám mây mù đen kịt ùn ùn lan ra không thể là chuyện nhỏ. Đám mây đen không ngừng lao xao lao xao, lao xao lao xao tràn ra trên bờ sông như tấm thảm, rồi ụp xuống mũi đất tôi đang đứng.

Đó là một đàn ngải lớn.

...

Ngày hôm sau, việc này có được đăng lên báo Kyoto. Nhưng về chuyện làm sao đám ngài lại phát sinh dị thường như vậy, hình như chẳng ai rõ chi tiết. Lần ngược lại đường bay của đám ngài thì tới được rừng thiêng Tadasu hay qua tận đền thờ Shimogamo, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Tại sao lũ ngài sống trong rừng thiêng Tadasu lại đột ngột di chuyển đồng loạt như thế, chẳng có lời giải thích nào có vẻ hợp lý. Ngoại trừ lời tuyên bố chính thức, thì có tin đồn là nguồn phát sinh lũ ngài không phải từ đền thờ Shimogamo, mà là thị trấn Izumikawa bên cạnh Shimogamo, nhưng như thế thì mọi chuyện càng khó hiểu hơn. Do nhà trọ của tôi nằm đúng ở khu vực đó nên cũng đầy ngài bay vào, vô cùng hỗn loạn.

Đêm hôm đó, khi tôi trở lại nhà trọ, hành lang rải đầy xác ngài. Phòng tôi quên khóa, cửa hé ra một nửa nên cũng trong tình trạng tương tự. Tôi cẩn thận đem xác lũ ngài đi chôn cất.

Nhưng đọc tới đây bạn đọc hẳn cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra rồi.

Tôi nghĩ mọi chuyện như sau.

Đàn ngài khổng lồ kia chắc chắn là phát sinh từ thiên hà bốn chiều rưỡi nơi tôi đã sống suốt tám mươi ngày. Những con ngài đó bay từ thiên hà bốn chiều rưỡi đến phòng bốn chiều rưỡi của tôi, rồi tràn ra thế giới bên ngoài.

...

Xua đàn ngài đập cánh xoành xoạch phấn bay toán loạn vào mặt, đôi khi như muốn chui cả vào miệng, tôi thủ thế cố trụ lại trên mũi tam giác sông Kamogawa.

Tuy nói như thế, đàn ngài khổng lồ khi đó quả là dị thường. Tiếng vỗ cánh hỗn loạn hoàn toàn chia cắt chúng tôi với thế giới bên ngoài, như thế đấy chẳng phải lũ ngài, mà là một lũ yêu quái tí hon có cánh bay qua vậy. Hầu như chẳng còn nhìn thấy thứ gì. Cố hé mắt ra nhìn, tôi thoáng thấy mặt sông Kamogawa lấp lánh, lan can cầu lớn Kamo, và bóng ai đó rơi từ thành lan can xuống sông Kamogawa.

Đàn ngài cuối cùng cũng bay qua, tam giác sông Kamogawa đầy tiếng người lao xao trò chuyện về vụ việc đầy kinh sợ vừa rồi, nhưng tôi im lặng

chăm chú nhìn xuống sông Kamogawa. Có cái gì đó như rác rưởi đen đúa bắn thủ bám dính vào trụ cầu lớn Kamo. Chính là Ozu chứ không sai.

Trên lan can cầu chật ních sinh viên, chúng ồn ào lên tiếng, kiểu như là: “Thằng đó ngã xuống thật rồi.” “Nguy rồi, nguy rồi.” “Mau mau cứu hắn.” “Hắn chết đi luôn thì tốt.” “Loại đó có giết cũng khó chết lắm”

Tôi lội xuống sông Kamogawa đang dâng nước cuồn cuộn, từ từ tới giữa dòng nước đang chảy. Mấy lần trượt chân suýt bị nước cuốn đi, tôi lao tới gần Ozu. Đã lâu lắm không tắm rửa, người tôi thế mà lại hóa sạch sẽ.

Cuối cùng cũng tới được trụ cầu, tôi hỏi: “Mày không sao chứ?”

Ozu nhìn tôi chằm chằm, kêu lên: “Ừa, là ai đấy ạ?”

“Là tao, tao đây!”

Ozu nheo mắt lại một lúc, rồi cuối cùng dường như cũng nhận ra.

“Nhưng mày làm sao mà mặt mày như Robinson Crusoe thế kia?”

“Khổ lắm mày ơi!”

“Chà, tình hình tao đây cũng khổ lắm.”

“Mày cử động được không?”

“Đau, đau quá! Không được. Chắc gãy xương rồi.”

“Thôi trước hết cứ lên bờ cái đã.”

“Đau quá, đau quá. Tao không di chuyển được đâu.”

Quần chúng ồn ào trên cầu lớn Kamo một phần đã tràn xuống đây, cứu giúp chúng tôi.

“Cống nó lên đây.” “Mày ở bên kia đi.” “Tao ở đằng này.” Những giọng nói đầy tin cậy ấy vang lên, phối hợp ăn ý. “Đau quá, đau quá, làm ơn nhẹ nhẹ chút coi”, thằng Ozu mè nheo vô lý được mang lên bờ sông.

Từ cầu lớn Kamo tới phía bờ Tây sông Kamogawa, hiện có một đám người đang rình rập. Có vẻ rất náo động. Trong đám người tôi như thấy bóng Aijima liếc giạt mình sợ hãi, nhưng chẳng còn lý do nào để sợ hãi cả. Đoàn người đó vây quanh thằng Ozu được lặn lên như lặn khúc gỗ trên bờ sông.

Higuchi đột nhiên xuất hiện, hỏi trống không: “Gọi xe cứu thương chưa?”. Jougasaki kêu: “Akashi gọi rồi. Sẽ tới nhanh thôi.” Bên cạnh

Higuchi còn có chị Hanuki, nhìn xuống Ozu lắm lắm: “Cũng là tự làm tự chịu thôi.”

Ozu nằm trên bờ sông tối tăm, rên rỉ.

“Đau quá, đau quá, đau quá đi mất. Ai đó làm gì đi!”

Higuchi khom xuống bên cạnh Ozu.

Ozu lúng búng bằng giọng nhỏ nhỏ: “Con bị lật đổ mất rồi.”

“Ozu, con cũng có chỗ đáng khen đấy.” Sư phụ nói.

“Sư phụ, cảm ơn thầy lắm lắm!”

“Nhưng không phải là để tới mức gãy xương thế này. Con thật là ngốc hết thuốc chữa.”

Ozu sụt sùi khóc.

Trong đám đông vây quanh từ đằng xa có mấy người mang về mặt kiêu ngạo đi tới, trao đổi qua lại.

“Ozu sẽ không trốn, mấy người yên tâm đi!”

Higuchi nói với vẻ giận dữ. “Ta bảo đảm!”

Khoảng năm phút sau, xe cứu thương đến cầu lớn Kamo.

Jougasaki trèo lên đê, rồi dẫn mấy nhân viên cứu thương xuống cùng. Quả không hổ là nhân viên cứu hộ, họ cuốn chăn quanh người Ozu rồi đặt y lên cáng cứu thương một cách chuyên nghiệp. Nếu họ cứ thế liệng y xuống sông Kamogawa luôn thì tôi sẽ hạnh phúc biết bao, nhưng họ là nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp, mang tấm lòng trắc ẩn chẳng phân biệt loại người. Cái thằng Ozu chẳng ngần ngại làm ra bao chuyện tồi tệ đó, chẳng đáng được đặt lên xe cứu thương cẩn thận như thế.

“Ta đi theo Ozu nhé.”

Higuchi nói thế, rồi cùng chị Hanuki nhảy lên xe cứu thương.

...

Khi tôi không hay biết, chuyện gì đã xảy ra?

Quá trình Ozu bị dìm đuối lên cầu lớn Kamo là một chuyện vô cùng phức tạp, nếu kể ra tỉ mỉ sẽ thành một chuyện khác, nên tôi đành nói tóm tắt ngắn gọn thôi.

Jougasaki cùng với Higuchi, hai người từ xưa đã kế thừa một cuộc chiến kì quái mang tên “Cuộc chiến tự ngược truyền nhân - truyền nhân”. Khoảng trung tuần tháng Năm năm nay, vì áo yukata bị nhuộm hồng, Higuchi ra lệnh cho thủ hạ Ozu kiếm cách trả thù. Để phản đòn Jougasaki, Ozu bắt cóc Kaori. Đó là mô phỏng lại chuyện Aijima làm vào mùa Thu năm ngoái. Ozu định mang Kaori tới gửi chỗ tôi, nhưng vì tôi không có nhà, nên đưa cho cán bộ A ở “Cảnh sát thư viện”. Nhưng thằng A đó lại mau chóng rơi vào tình yêu cấm đoán với Kaori, bí mật muốn chạy thoát khỏi Kyoto nên mới thành ra lớn chuyện. Ozu tự tiện đi đầu động thủ hạ ở “Cảnh sát thư viện”, đuổi theo chặn đường xe A thuê để chạy trốn, lấy lại Kaori. Nhưng khi chuyện Ozu đi đầu động thủ việc riêng bị phát giác, những câu lạc bộ với hội nghiên cứu bất mãn với việc Ozu không chế “Quán ăn Phúc miếu” với tư cách phó ban “Tiệm in ấn” và trưởng ban “Cảnh sát thư viện” đã nhân cơ hội lực tục hành động. Bọn họ mua chuộc bên “Hội dọn xe vui vẻ” mà chiếm cứ lấy tổng bộ “Tiệm in ấn” lẫn “Cảnh sát thư viện”, rồi trong quá trình đó phát hiện ra Ozu đã biến thủ một phần lợi tức của “Tiệm in ấn” để mua đồ ăn thức uống cống cho Higuchi, họ mới bàn tính bắt giữ Ozu để thu hồi phần tiền bị biến thủ. Kể luôn đợi chờ cơ hội phục thù Ozu là Aijima, khi nghe ngóng được chuyện Ozu bị lật đổ, hình như cũng tính kế phục hồi danh dự để quay lại “Quán ăn Phúc Miếu”. Y sai khiến lũ đàn em năm dưới ở hội điện ảnh Misogi truy tìm hành tung của Ozu. Vào đêm xảy ra chuyện, Ozu cảm thấy có nguy hiểm trên đường về nhà, nên không về nhà trọ mà náu mình trong vườn một nhà dân ở Jodoji, dùng điện thoại di động liên lạc với chị Hanuki, thông qua chị ta nhờ Higuchi cứu viện. Sau đó, Higuchi ra lệnh cho Akashi “giải cứu Ozu”, nàng lập tức đột nhập vào khu vực Jodoji. Xung quanh nhà trọ của Ozu, từ Jodoji tới Ginkakuji đều dày đặc tầng tầng lớp lớp mai phục, nhưng Akashi lập tức bày kế cho Ozu đi theo kênh thoát nước hồ Biwa, y nhờ thế mà thoát qua đám thiên la địa võng. Lẩn trốn qua những con mắt giám sát như cảm biến hồng ngoại quét từ phía Đông của sông Kamogawa sang phía bắc của đường Marutamachi, Akashi dẫn Ozu đang giả trang thành con gái theo bóng chiều mà băng qua cầu Tadekura, cuối cùng cũng đến Shimogamo Yuusuishou. Vừa mới tới phòng bốn chiếu rưỡi của Higuchi mà thở phào một hơi, nhưng xui xẻo là lúc ấy Jougasaki điên cuồng vì Kaori bị trộm mất lại xông vào phòng trọ của Higuchi gây chuyện ầm ĩ, những tay thám thính của “Quán ăn Phúc Miếu” nhân đó mà phát hiện ra

chuyên Ozu chạy trốn. May mắn lắm mới nhanh chân chạy thoát khỏi tay đám người săn đuổi lúc nhúc, cuối cùng Ozu bị dồn đuổi ra cầu lớn Kamo, đành phải nhảy lên lan can cầu.

Ozu đứng sừng sững trên thành lan can, mặt mày hằm hằm như Thiên cầu.

“Mấy người mà nói định làm gì tui, tui sẽ nhảy từ cầu xuống đó nha.”

Y lắm nhảm. “Trừ khi mấy người bảo đảm an toàn tính mệnh cho tui, tui sẽ không xuống đâu.”

Cuối cùng, y ngã xuống sông Kamogawa gãy xương.

...

Khi Ozu bị mang đi, những bóng người trên bờ sông cũng rút theo y như sóng thủy triều. Tám mươi ngày sống cô độc một mình, tự nhiên bị lôi vào vụ rắc rối lớn này, tôi thẫn mặt ra, vuốt râu không ngừng.

Tôi đang lơ đãng nhìn quanh bờ sông, thì chợt phát hiện ra một cô gái đang ngồi ở ghế dài. Đôi mày nhíu chặt, hai tay ôm gương mặt xanh nhợt. Tôi tới gần nàng.

“Em ổn cả chứ?”

Khi tôi cất giọng hỏi, gương mặt nàng hiện lên nụ cười yếu ớt.

“Thật sự là em rất sợ ngài.”

Tôi thẫn nghĩ, thì ra là thế.

“Người ta bu đông bu đỏ ần ào quá sức, mà thật ra là có chuyện gì thế?”

“Vì anh Ozu... thôi, chuyện không giải thích ngắn gọn được.”

“Em quen biết Ozu à?”

“Vâng, anh cũng biết ạ?”

“Ừm, ừm. Cũng đã quen nó lâu lắm rồi.”

Tôi tự giới thiệu bản thân. Là người sống ở lâu một Shimogamo Yuusuishou, đã quen Ozu từ năm nhất.

“Có phải anh là người cũng dính vô Cảnh sát thư viện hả?” Nàng hỏi.
“Cũng là nạn nhân trong vụ hải mã?”

“Vụ hải mã?”

“Sư phụ Higuchi nói muốn nuôi hải mã, nên anh Ozu kiếm đâu về cái bể nước. Nhưng trong khi đang đổ nước vào, cái bể lại vỡ.”

“À à à, biết rồi. Hải mã đó cũng thảm cho anh lắm.”

“Nhưng cuối cùng lại không nuôi hải mã.”

“Sao thế?”

“Trong khi than thở trên rồi, sư phụ lại nói nuôi cá mực khổng lồ cũng được.”

“Cái đó không nuôi trong bể cá được.”

“Thần thông quảng đại như anh Ozu cũng có vẻ làm không nổi. Nên em nghe nói thay vào đó cuối cùng anh ấy mua cò Ferrari tạ lỗi sư phụ.”

Thế rồi, nàng chà xát hai gò má xanh xao.

“Muốn uống chút cà phê cho bình tĩnh lại không?” Tôi hỏi.

Chẳng bao giờ tôi có ý lợi dụng điểm yếu sợ ngải của nàng mà toan tính những chuyện bất chính. Chẳng qua là đang lo nghĩ đến gương mặt tái xanh của nàng thôi. Tôi ra chỗ máy bán hàng tự động gần đó mua lon cà phê rồi cùng uống với nàng. Dần dần nàng cũng tỉnh trí lại.

“Nhân tiện, Mochiguma khỏe không?”

Tôi hỏi.

“Khỏe ạ, nhưng bị mất một con...” Đang nói, nàng chợt dừng lại. Rồi sau khi nhìn tôi không chớp, nàng chợt như hiểu ra. “Hồi trước anh có làm thêm ở tiệm sách cũ Gabishobo đúng không? Không nhận ra anh thật thất lễ.”

“Em còn nhớ à?”

“Vâng. Còn nhớ chứ. Nhưng giờ râu tóc anh tốt quá.”

Nàng vừa nhìn tôi vừa nói.

Thứ tình cảm đó giờ đã chẳng thể nào diễn tả tỉ mỉ được nữa rồi. Bị thứ tình cảm đó trói buộc hành hạ, tôi chợt thốt lên một câu.

“Akashi, em muốn đi ăn mì ramen không?”

...

Sau đó tôi vừa ăn Ramen Mèo, vừa khóc ò ồ như thác đổ tựa bị ông chủ hàng dẫn dắt. Tám mươi ngày rồi, tôi mới lại được ăn Ramen Mèo.

“Ngon như vậy sao?”

Akashi nói.

“Ừa, ừa”, tôi thõn thức.

“Vậy thì tốt rồi.”

Nàng lặng lẽ gật đầu, tiếp tục ăn ramen.

...

Đó là nhật kí hành trình “Tám mươi ngày vòng quanh phòng bốn chiều rưỡi” của tôi.

Hoàn toàn không dám vào ở lại trong phòng bốn chiều rưỡi đó nữa, tôi ngủ ngoài hành lang một thời gian kể từ tối hôm đó. Rồi tôi kiếm được nhà trọ mới ở Mototanaka, liền lập tức dọn nhà. Lần này, tôi chọn phòng rộng sáu chiều có nhà vệ sinh. Dù như thế tôi cũng nhận ra mình lại quen thói tiêu vào chai bia, nhớ đến kí ức của trải nghiệm tám mươi ngày kinh khủng đó.

Đi đâu kì dị là dù tôi lang thang trong thiên hà bốn chiều rưỡi lâu như thế, thời gian trong thế giới thực không trôi thêm chút nào. Vụ này không giống như Urashima Taro, mà giống như giấc mộng Hàm Đan^[58] hơn. Nhưng nhất quyết không phải mơ. Đàn ngài lớn đó, râu tóc mọc dài, cái ba lô chứa đầy tiền một ngàn yên, tất cả đều là chứng cứ. Tiền chuyển nhà của tôi cũng lấy từ trong ba lô đó.

...

Chuyện quan hệ của tôi và Akashi sau đó diễn tiến thế nào thì không nằm trong chủ đề cuốn sách. Vì vậy, tôi xin mạn phép không kể ra những chuyện vui vẻ ngượng ngùng này ở đây. Nếu độc giả muốn đọc những chuyện như thế, thì các vị thật sự là đang vớt thời gian vàng ngọc của mình đi mà thôi.

Mấy chuyện tình yêu kết thúc có hậu thì không có gì đáng để kể cả.

Mặc dù bây giờ có thể nói cuộc đời sinh viên của tôi đã ít nhiều thấy được những phát triển mới, tuy nhiên tôi không tài nào suy nghĩ lạc quan đến ngây thơ về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ được. Tôi không phải là loại người đơn thuần có thể nhìn nhận những sai lầm đã qua theo

chiều hướng tích cực. Đúng là tôi từng ôm mộng ái tình to lớn, nhưng những cô gái trẻ trung kiều diễm nào ai muốn xích lại gần những thằng lồi thoi đã quá tuổi hai mươi chứ. Chỉ nghĩ đến chuyện đó là lại giận điên lên, tôi kiên quyết từ chối tha thứ cho cái tôi quá khứ của mình.

Tôi vẫn không xua đi được cảm giác hối hận, khi đứng trước tòa tháp đồng hồ định mệnh ấy đã chọn tham gia tổ chức bí mật “Quán ăn Phúc Miêu”. Nếu như hồi đó chọn con đường khác thì có khi nào tôi đã có thể sống cuộc đời sinh viên khác hay không.

Nhưng suy theo ấn tượng từ cuộc vòng vèo tám mươi ngày trong cái thiên hà bốn chiều rươi vô tận đó, tôi nghĩ rằng dù mình chọn đường nào thì cũng sẽ trải qua hai năm đại khái không khác nhau mấy. Hơn hết, dù suy tưởng này rất dễ khiến tôi nổi điên, nhưng dù chọn đường nào chắc tôi cũng sẽ gặp Ozu. Như lời Ozu nói, chúng tôi được nối với nhau bởi sợi chỉ đen của định mệnh.

Vì vậy, dù tôi không thể ôm khư khư cái tôi trong quá khứ, hay không thể nhìn nhận những sai lầm đã qua một cách tích cực, thì cũng có thể sẵn lòng nhìn mọi thứ với con mắt khoan dung đôi chút.

...

Ozu phải nhập viện một thời gian khá dài ở bệnh viện ngay cạnh trường đại học.

Y bị cột chặt trên giường bệnh trắng tinh, quả là một cảnh tượng thú vị. Sắc mặt y đã xấu từ xưa, giờ càng trông như mắc phải chứng nan y nào đó, nhưng kì thực y chỉ bị gãy xương. Tôi phải nói y chỉ gãy xương là còn may mắn chán. Không được đụng tay vào những chuyện xấu xa bản thân ham thích hơn cả ba bữa cơm mỗi ngày nên y than thở rõ lắm, nhưng trong lòng tôi lại thấy đáng đời. Có đi đâu y làm nhảm ầm ào quá nên tôi tọng chỗ bánh castella mang tới thăm vào họng cho y câm miệng.

Ngoài Higuchi, Jougasaki, chị Hanuki với Akashi, thì bạn bè với đàn em ở câu lạc bộ Điện ảnh, bè bạn ở câu lạc bộ Bóng mền, trưởng cục quản lý lễ hội trường, ông chủ quán nhậu, ông chủ quán “Ramen Mèo”, cùng với rất nhiều người thuộc “Quán ăn Phúc Miêu” cũng liên tiếp tới thăm y. Tôi ngạc nhiên khi thấy Aijima cũng tới. Ở trước cửa bệnh viện, người của “Quán ăn Phúc Miêu” thường bao vây chờ chực để phòng Ozu chạy trốn.

Một ngày nọ, tôi với Akashi đang ngồi bên cạnh Ozu nói chuyện phiếm, tự nhiên có một cô gái thanh tú cực kì mang cơm hộp tự làm bước vào. Ozu kích động khác thường, đuổi chúng tôi ra ngoài. Ở bên ngoài phòng bệnh, Akashi cười khanh khách như con quỷ nhỏ.

“Cô bé đó là ai?” Tôi hỏi.

“Bạn Kohinata. Bạn ấy cùng tham gia hội điện ảnh với em và anh Ozu, nhưng hình như ngay từ hồi năm nhất bạn ấy với anh Ozu đã hẹn hò rồi.”

“Không thể tha thứ được. Ozu mà cũng có bạn gái hả?”

“Anh ấy làm nhiều chuyện xấu vậy, mà vẫn dư dả thời gian kết giao với phái nữ.”

Akashi nói với vẻ thú vị.

“Anh Ozu có vẻ rất rất ghét cho người khác và Konihata gặp gỡ. Ở trước mặt Konihata, anh ấy hẳn là ngoan ngoãn lắm.”

Tôi chợt đưa mắt xuống cuối hành lang bệnh viện.

Có gã nào đó cứ nắm cái cần điện thoại công cộng, nhét ra lấy vào mấy đồng tiền mười yên mãi. Gương mặt trông nghiêng đó nhìn quen quen. Hình như là một thằng cán bộ trong đám cùng tôi tham gia vào kế hoạch bắt cóc Kaori hồi tôi còn ở “Cảnh sát thư viện”. Nhận ra tôi đang nhìn mình chằm chằm, gã vội buông cái cần điện thoại, rồi lỉnh đi mất.

Tôi thở dài.

“Akashi nè, kẻ thù của Ozu nhiều quá. Anh nghĩ nó chắc nên trốn đi một thời gian.”

“Đúng vậy nhỉ.”

Akashi mỉm cười.

“Cứ để cho em. Em sẵn lòng giúp mà.”

...

Vì thằng bạn duy nhất hai năm qua của tôi là Ozu rơi vào cảnh nguy khốn, tôi vui lòng đề nghị giúp đỡ.

“Mày ra viện là sẽ gặp rắc rối đó.”

“Chuyện rõ như ban ngày rồi.”

“Thôi mày lánh đi đâu đó cho tình hình nguội bớt đi. Chi phí tao lo.”

Ozu ngò vức nhìn tôi.

“Mày đang âm mưu gì vậy? Không phải tính lừa gạt tao đó chứ?”

“Mày nên có lòng tin người một chút đi thì tốt hơn. Trên đời cũng có những người tốt bụng tử tế như tao nè. Mà, mày đó, có ti ền không?”

“Tao không muốn bị mày nói vậy đâu.”

“Thôi cũng được để tao trả vậy.”

“Vì sao mày lại sẵn sàng chi ti ền như thế?”

Tôi cười khì khì.

“Đó là cách tao thể hiện tình yêu.”

“Cái tình yêu dơ dáy của mày, tao không cần.” Ozu đáp.

HẾT

[1] Hikaru Genji: Nhân vật chính trong tác phẩm nổi tiếng *Truyện kể Genji* của nữ văn sĩ Murasaki Shikibu, đã được NXB Khoa học xã hội xuất bản tại Việt Nam năm 1991. (Các chú thích trong sách đầu của người dịch và Ban biên tập tiếng Việt)

[2] Một món lẩu của Nhật.

[3] Tatami: Tên một loại chiếu truyền thống của Nhật Bản, dùng để lót sàn nhà, kích cỡ chuẩn là 910mmx1820mm, dày 55mm.

[4] Cửu Long Thành: Một trong 18 quận của H ồng Kông, nơi nhà cửa đông đúc xây ch ồng lên nhau (ý chỉ sự xập xệ).

[5] Thiên cầu hay Tengu là một vị linh thần nói tiếng của Nhật Bản. Thiên cầu thường cư ngụ trong các khu rừng trên đỉnh núi cao với gương mặt đỏ au và cái mũi dài quá khổ.

[6] Kannazuki: Tháng Mười cổ truyền của Nhật, có nghĩa là “tháng không có thần thánh” vì thần thánh sẽ phải đi tụ họp ở đền thờ Izumo Taisho để định duyên sự cho đôi lứa kiều ông tơ bà nguyệt.

[7] Nguyên tác, tác giả sử dụng từ “yaoyorozu no kami” nghĩa là “toàn bộ chư vị thánh thần” nhưng Hán tự từ yaoyorozu là AS 75 còn có nghĩa là tám triệu nên nhân vật đã chơi chữ từ này.

[8] H ầm ủ rượu whiskey thương mại đầu tiên của Nhật Bản, trực thuộc tập đoàn Suntory.

[9] Abarenbo Shogun cũng là tên một bộ phim truyền hình của Nhật chiếu năm 1978. Phim kể về cuộc đời Yoshimune, vị tướng quân thứ tám của gia tộc Tokugawa.

[10] Nhánh sông chảy đến từ phía Tây Bắc và con sông lớn sau khi hợp lưu với sông Takanogawa đầu mang tên là Kamogawa nhưng viết với Hán tự khác nhau.

[11] Tên một trận đánh công thành nổi tiếng của Nhật Bản vào năm 1184.

[12] Thời Taisho: Giai đoạn từ năm 1912 đến năm 1926.

[13] Một thể loại nhạc kịch truyền thống của Nhật Bản, đặc trưng lớn nhất là diễn viên đeo mặt nạ khi diễn.

[14] Một loại bàn chải bằng sợi cọ làm thủ công, uốn gập lại giống mai rùa.

[15] Yêu quái Nurarihyon: Một loài yêu quái trong truyền thuyết cổ Nhật Bản, mang dáng vẻ của một cụ già đạo mạo với đầu to và thân người nhỏ bé.

[16] Thời Meiji: Thời kỳ Minh Trị (1868 - 1912)

[17] *Chuyện kể Heike*: Một tác phẩm văn học của Nhật thuật lại cuộc chiến giữa hai dòng họ Taira và Minamoto thế kỷ thứ 12.

[18] *Chuyện kể Heike*: Một tác phẩm văn học của Nhật thuật lại cuộc chiến giữa hai dòng họ Taira và Minamoto thế kỷ thứ 12.

[19] Lễ hội đốt lửa hàng năm ở Kyoto vào mùa hè, những chữ lớn được đốt trên núi, có thể nhìn thấy rõ từ bên dưới.

[20] Lẩu Yaminabe: Mỗi người khách sẽ tùy ý mang một loại nguyên liệu bí mật đến bỏ vào nồi lẩu rồi tất cả ngồi ăn trong bóng tối. Nguyên liệu có thể là đủ loại thực phẩm từ độc đáo đến kinh dị.

[21] Một nhà hàng truyền thống khá nổi tiếng, nằm ở khu vực điện thần Shimogamo.

[22] Hyakumanben: Ngã tư giao giữa đường Imadegawa và Higashioji, nằm sát cạnh trường đại học Kyoto, là địa điểm sinh hoạt tụ tập phổ biến của sinh viên đại học Kyoto.

[23] Quán cà phê Lipton: Một chuỗi cửa hàng cà phê ở Kyoto.

[24] Kinh kỳ: Kyoto là cố đô của Nhật Bản

[25] Đất Th ần Châu: Một cách tôn xưng để nói về Nhật Bản.

[26] Từ chỉ một dạng ký ức ảo giác, cảm thấy đi ầu gì đó quen thuộc như thể mình đã từng làm, từng nghe qua hay từng bắt gặp một sự vật hay sự việc nào đó.

[27] Đại bách khoa toàn thư thế giới của Heibonsha, được coi là một trong hai bộ bách khoa toàn thư lớn nhất và đầy đủ nhất của Nhật.

[28] T ầm hai giờ đến hai rưỡi đêm.

[29] Lực Van der Waals là một loại lực phân tử, sinh ra bởi sự phân cực của các phân tử thành các lưỡng cực điện.

[30] Sự kiện Ikedaya năm 1864, Shinsengumi đã phục kích các nghĩa sĩ họp ở quán trọ Ikedaya. Về sau nơi này được xây dựng lại thành một tiệm pachinko. Sau năm 2009, nơi này đã được xây lại thành quán ăn.

[31] Tetsugaku no michi - con đường triết học: một lối đi ở Kyoto, mang tên này do lời đồn nhà triết học Nishida Kitarou thường hay suy nghĩ triết lý khi đi qua đây.

[32] Đây ầu là những loại bánh kẹo đặc sản quanh Kyoto.

[33] Cơm ăn với thịt lẫn bột chiên giòn quết miso.

[34] Trong văn cảnh này, có nghĩa là “cậu nhỏ”.

[35] Lễ hội ở đền Shimogamo vào tháng Năm, một trong ba lễ hội lớn của Kyoto.

[36] H ầm ủ rượu whiskey thương mại ầu tiên của Nhật Bản, trực thuộc tập đoàn Suntory.

[37] Một bộ phim dựa trên truyện của Stephen King, về bốn đứa trẻ đi bộ băng qua núi để tìm xác một đứa trẻ khác.

[38] Mentaiko spaghetti: món spaghetti kiểu Nhật trộn với trứng cá cay mentaiko.

[39] Búp bê trong tiếng nhật là “ningyou”, chỉ khác chữ con người “ningen” một chữ.

[40] Bệnh tháng Năm: Ở Nhật, sinh viên nhập học, nhân viên mới đi làm thường vào tháng Tư, nên đến tháng Năm nhiều người có cảm giác buồn, mệt mỏi hay kiệt sức, không thích nghi với môi trường mới, gọi là bệnh tháng Năm.

[41] Nhà thơ, nhà văn, nhà biên kịch người Nhật.

[42] Thác nước Kegon là địa điểm tự tử nổi tiếng ở Nhật.

[43] Một tuyến đường sắt ở Kyoto.

[44] Truyện ngắn Hóa thân của Frank Kafka.

[45] Nhà vệ sinh của võ tướng thời Chiến Quốc Takeda Shingen (1521 - 1573) được đồn đại là rất rộng.

[46] Tác giả chơi chữ. Ozu nói chữ Konkonchiki thành Konchikichin, miêu tả tiếng biểu diễn âm nhạc ở Lễ hội Gion hằng năm.

[47] Thần thoại Hy Lạp: Scylla là quái vật biển, trấn giữ một kênh biển hẹp đối chọi với một con quái vật khác tên là Charybdis, nên “đi giữa Scylla và Charybdis” trở thành thành ngữ mang nghĩa là “phải lựa chọn giữa hai nguy cơ xấu như nhau” hay “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa”. Người anh hùng Hercules được coi là đã chém chết Scylla khi đi qua vùng biển này.

[48] Phương trình Schrodinger là một phương trình cơ bản trong vật lý lượng tử.

[49] Một tựa tiểu thuyết trinh thám của tác giả Nhật Okamoto Kido.

[50] Sự bùng nổ kỷ Cambri: Diễn ra cách đây khoảng 541 triệu năm trước khi các loại sinh vật trên Trái Đất xuất hiện một cách nhanh chóng dồn dập. Tương ứng với Kỷ Cambri của Thời Đại cổ Sinh trong cách phân chia thời đại địa chất.

[51] Kỷ Nhị điệp: Hay còn gọi là kỳ Permi, kéo dài từ khoảng 299 đến 251 triệu năm trước. Ở đây tác giả chơi chữ, vì tên Kanji của Kỷ này trong tiếng Nhật cũng giống với từ dùng để đếm chiếu tatami, nên có thể hiểu là “Kỷ hai tấm chiếu”.

[52] Kỷ Tam điệp: Hay còn gọi là Kỷ Trias, kéo dài từ khoảng 200 đến 251 triệu năm trước. Tác giả chơi chữ, cố ý lý giải thành “Kỷ ba tám chiếu”.

[53] Thời cuối cùng trong Thời đại địa chất, kéo dài từ 65 triệu năm trước cho đến nay và vẫn còn đang diễn ra.

[54] Kỷ bốn chiếu rưỡi.

[55] Urashima Taro: Truyện cổ tích một người đàn ông được mời xuống thủy cung chơi, khi quay trở lại thì hóa ra mấy trăm năm đã qua, rất giống Từ Thức lên tiên ở Việt Nam.

[56] Osen tamago: một loại trứng truyền thống của Nhật, được luộc chậm trong nước của suối nước nóng onsen.

[57] Shousouin: Kho lưu trữ báu vật của chùa Todai-ji, Nara. Là nơi lưu trữ rất nhiều bảo vật quốc gia có giá trị lịch sử cao.

[58] Điển tích Trung Quốc, tiếng Nhật gọi là Kandan no yume. Một chàng thư sinh đến nhà trọ ở thành Hàm Đan nằm ngủ trên một cái gối, nằm mơ thấy cả cuộc đời giàu sang phú quý, nhưng khi tỉnh lại thì hóa ra vẫn ở trong nhà trọ nghèo, hạt kê vẫn còn rang chưa vàng, cả cuộc đời chỉ là giấc mơ ngắn ngủi. Điển tích này còn được biết tới với cái tên Giấc mộng kê vàng.

Table of Contents

[Start](#)

[TOMIHIKO MORIMI](#)

[TRUYỆN THỨ NHẤT Chuyên gia phá bĩnh tình yêu của truyện kỳ
phòng bốn chiều rười](#)

[TRUYỆN THỨ HAI “Cuộc chiến tự ngược truyện nhân - truyện
nhân” của truyện kỳ phòng bốn chiều rười](#)

[TRUYỆN THỨ BA Cuộc sống ngọt ngào của truyện kỳ phòng bốn
chiều rười](#)

[TRUYỆN CUỐI CÙNG Tám mươi ngày vòng quanh phòng bốn
chiều rười](#)